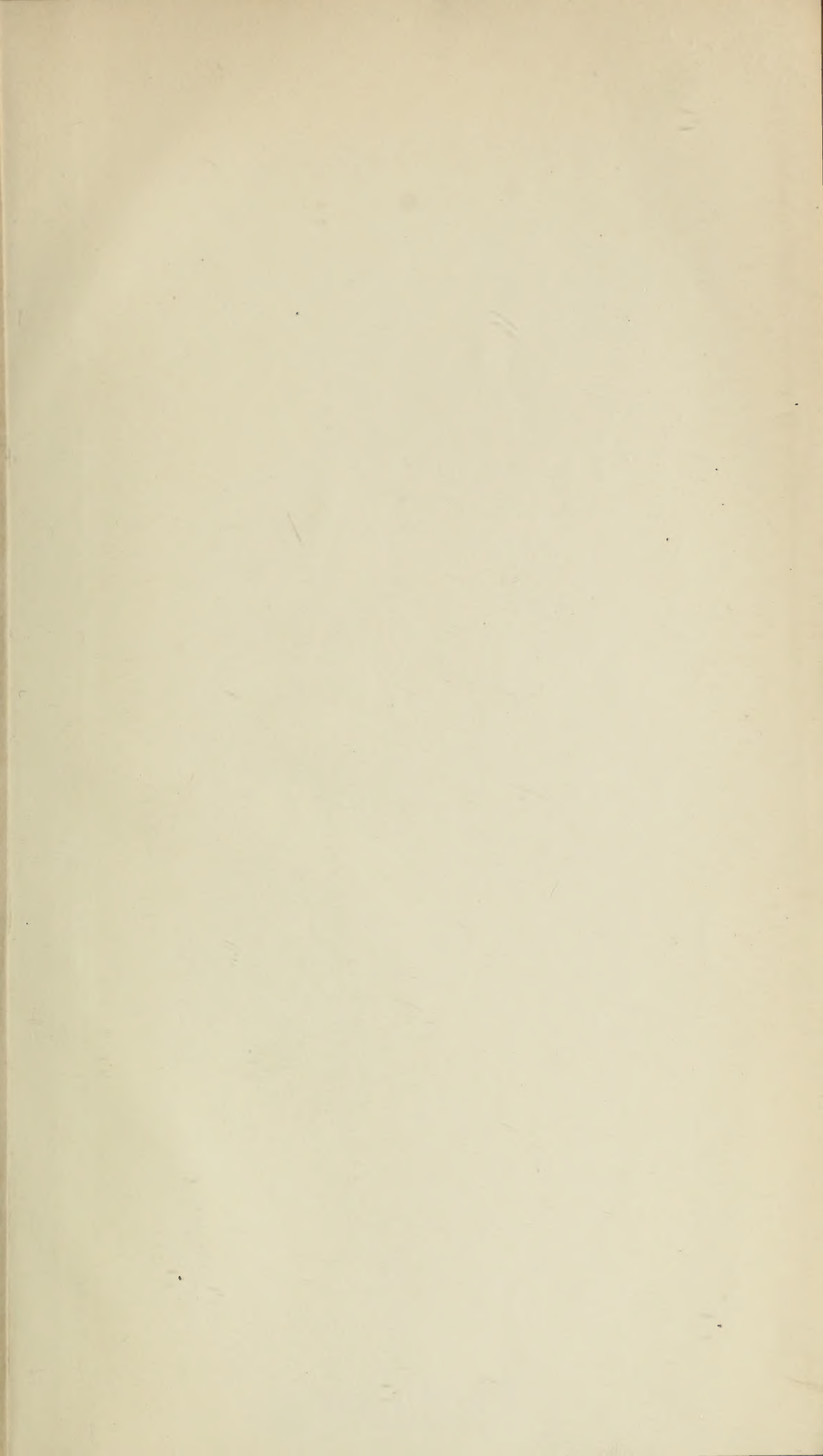

מבחר השירה העברית

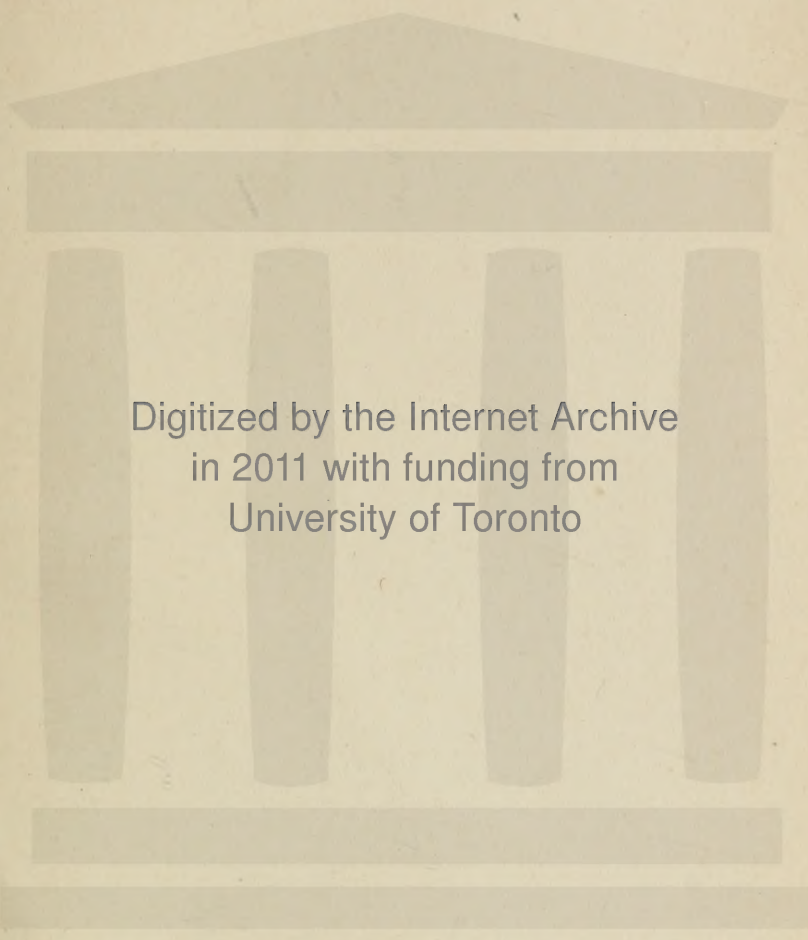
Printed in Germany

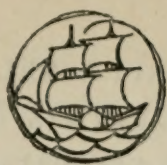

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

BIBLIOTHECA MUNDI

Heb. C
B8647a

ANTHOLOGIA HEBRAICA

POEMATATA SELECTA
A LIBRIS DIVINIS CONFECTIS
USQUE AD IUDAEORUM EX HISPANIA
EXPULSIONEM (A. MCCCCXCII)

QUAE

DIGESTA ATQUE DISPOSITA

TRACTAVIT

^{Heinrich}
H. BRODY

ADIUVANTE

M. WIENER

200438
9/2/26

MDCCCCXXII

INSEL-VERLAG ZU LEIPZIG

מבחר השירה העברית

למיוס תתום כתבי הקדש
עד-גלות ישראל מעל אדמת ספרד בשנת
ה"א רנ"ב

ערוך ומתקן על-ידי

חיים בראדי

בהשתתפות

מאיר וינר

תר"פב

ליפסיה, הוצאת "אינזל"

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

ראש דבר

בספרנו הזה כונתנו לתת לפני הקוראים קבוצה ממיטב שירתנו: שירים שהם צורות לנשמות ונפשות לרוחות, שירים שיש בהם לב ונפש, רגש ומחשבה, הוד ויפי, וראוי להם שיעמדו לעד וישארו לגאון עולם משוש דור ודור. בהתבוננות עמוקה ובוהירות יתרה בחרנו אני וחברי לעבודה, מר מאיר וינר, את המתאים להיסודות שהנחנו לנו מראש, ורבות עמלנו ויגענו לקבץ את הנדחים מכל המקומות אשר הִרחו ואשר נפצו שם, מתוך ספרים נדפסים וכתבי יד, מתוך מכתבי־עת וקבצים שונים, והיו לאחדים בידנו. העקר היה לנו תכן השירים; לא שמנו לב לצורה פיוטית יפה ונהדרה ולא לשפה צחה ולמלים מצלצלים וערבים, כשהם לבדם, באין רוח חיים, באין נענועי הנפש, באין רגשות הלב, ובחרנו רק בשירים שיש בהם נצוץ של חיידע, וכח מפרה בהם להשפיע על רוח ההוה ושירתו; שירים שהם מבליטים על ידי בטוי חזק ויפה את רגשות האומה האמתיים, את שמחת לבה ואת תוניון נפשה, את תקותיה ואת שאיפותיה, את משפטה ואת השקפותיה על העולם ומלואו, על החיים והמות, על העבר, ההוה והעתיד. פתנמים ומכתמים ושירים למודיים, שאין בהם רק חכמה או התחכמות, הרחקנו מעל גבולנו, מפני שאינם ממין השירים, אשר אנחנו מבקשים, וכן הרחקנו את המליצה, גם את המליצה החרוזית, כי שירים אנחנו הפצים לתת לפני קראינו, שירים בצורה פיוטית, ולא מליצה. אמנם יש אשר לפי מראית העין נמינו מן הכלל הזה, אבל עשינו כזאת רק במקום שראינו, אשר — לפי מעמנו והבנתנו — בקשה לה נפש פיוטית בטוי מיוחד לרגשותיה ובראה להשתפכותה צורה המתאמת לה, צורה פיוטית שונה מחברותיה (ראה את תוכחתו של רבנו בחיי, צד ק"י, ואת הדונמאות מספר בחינות עולם לר' ידעיה הפניני, צד רצ"ח).

ואנחנו ידענו גם ידענו, כי כשיבוא אחד הקראים לבחון את השירים אשר בספרנו אחד אחד ולבקר אותם, ימצא גם שירים שאין בהם כל המעלות והמדות שמנינו. סבת הדבר מקורה לפעמים בעובדה הידועה, „שאין כל הטעמים שונים“, ואשר יהיה בפי האחד כדבש למתוק יחשבהו אחר לחסר טעם כריר חלמות. אבל לפעמים הוכרחנו באמת להביא את הטוב ביחס ובערך, אף שאיננו מן המיטב כשהוא לעצמו, כי ספרנו יראה — אף שאין זה מעקר כונתנו — את ספרותנו בהתפתחותה, בעליתה ובירידתה, בימי פריחתה ובשעת גבולה, ואין לנו הרשות למשמש את הצורה האמתית ולברוא מושגים בלתי נכונים, כאלו היו פיסנינו ומשוררינו כלם בלי יוצא מן הכלל בעלי מקוריות גאונית, אישים, אשר רוח כביר אמרי פיהם וכל דבריהם כנחלי אש, וכאלו היתה ספרותנו בכל הארצות ובכל הזמנים כלה שְׁנוֹה לטובה ועמדת במדרגה אחת, במדרגה היותר גבוהה. דור דור ופיסניו, דור דור ומשורריו; משתנים הרוח וההשקפה, משתנים הלשון, הסגנון והצורה,

משתנים תנאי החיים וכל הנורמים החצוניים, ועמהם משתנים גם השירה והספרות, ואת כל השנויים האלה צריכה אספה כאספתנו להבליט בעל כרחיה.

בנוגע לסדר השירים עלי להעיר, כי את המובא, „מתקופת התנאים והאמוראים“ (צד נ' — מ'ו) סדרנו כמו שהוא בסדר התפלה, ובסוף הבאנו עוד מהנמצא בתלמוד, ולא הקפדנו על סדר הזמנים, כי הלב מן הבא לידינו מהתקופה הזאת לא נזכר עליו שם מתברר, וכשהוא נזכר עוד יש בו לחקר כמה ספקות וחששות. כמובן לא יכלנו גם בפרק שלאחריו, „מתקופת הפיסנים הקדמונים עלמי השם“, לשים לב לסדר הזמנים, כי עוד לא נתבררו הסמנים, אשר על פיהם נוכל לשפוט בצמצום ובדיוק, איזה מן הפיוטים שנתחברו בהתקופה הזאת מוקדם ואיזה מאוחר. אולם מומנו של יוסי בן יוסי והלאה השתדלנו עד כמה שאפשר לסדר את השירים על סדר הזמנים¹, ואף גם זאת עשינו שהורענו את הנודע לנו על אדות כל משורר ומשורר באיזה זמן ובאיזה מקום היה חי, כי ראינו בזה תועלת גם בנוגע להבנת השירים. אבל גם בזה יש שנמנענו להפריד בין הדבקים, וכן סדרנו למשל את שירי משוררנו הספרדיים מר"ש הנגיד (צד ס"ה) עד ר' יצחק בן הרא"ב (צד ר"ט) זה אחר זה, ואחריהם נתנו מקום לפיטני ומשוררי שאר הארצות שבאותה התקופה. אנחנו בטוחים, כי כל מבין דבר לאִשרו יסכים לסדר הזה.

אחריות תקון השירים, הנהתם ונקודם מוטלת עלי, והנני להגיד על ארתם דברים אחרים. נודע למדי, כי הפיוטים והשירים העבריים, בין אלה שבדפוס ובין אלה שבכתבי היד, כמעט שאין בהם אף אחד נקי ממעיות ושגיאות (יוצאים מן הכלל אלה שיצאו בדור שלפנינו ע"י שד"ל וע"י ר"ש זקש, ואחרים שנדפסו ע"י חכמי זמננו), כי הסופרים והמדפיסים או ששנו סתם, או ששנו מפני חסרון ידיעה וקלקלו על מנת לתקן, ויש ששנו גם מפני היראה. ובבואנו עתה להוציא את האספה הזאת, ראיתי ראשית לי לתקן את השירים, לצרף את סיניהם ולהסיר את בדיליהם, לנקותם מכל פעות ושגיאה ושנוי במזיד, ולהחזיר מהרתם ליִשנה. כדי להניע לתכלית הזאת, ינעתי כמה יגיעות — ומר ויגר עזר על ידי — להשוות את השירים והפיוטים עם הוצאות שונות ועם כתבי יד, לבקש ולמצוא בדרך הזה את הנוסח הישן והישר. אבל יש שלא היתה לאל ידי להשתמש באמצעים האלה מחסרון ספרים, ויש שהשתמשתי בהם באין תועלת, והוכרחתי איפוא לשנות את הנוסח מדעת עצמי וככל אשר הורני רוח מבינתי. והנה לפי המנהג הנהוג בין החוקרים, מן הראוי היה להעיר על הנוסחאות השונים אשר בספרים ועל השנויים אשר שניתי מדעתי, למען יוכלו החוקרים לשפוט וידעו מה לרחק ומה לקרב. אולם ספרנו נועד לא לצעירים

¹ רק שתי הסליחות לר' בנימן בן אברהם (צד רע"א) באו — מפני איזו סבה — שלא במקומם, כי המקום הראוי להם הוא לפני סליחתו של ר' משה בן אברהם (צד ש"נ), אחיו של ר' בנימן.

הקראים לשם למוד¹, ולא לחכמים הקראים לשם חקירה, כי אם למבינים החפצים בקריאה לשם תענוג רוחני, ואלה אינם מקפידים על קוצו של יו"ד ואין להם חפץ בשנויי נוסחאות המבלבלים את הקרא ומשחיתים את טעם השירים, ועל כן השטמתי. אבל לא חפצתי להסיר בזה את האחריות מעל שכמי, ולכן זאת עשיתי, כי הוספתי לציין „ברשימת הפיוטים והשירים“ אשר בסוף הספר על התחלת כל פיוט ופיוט וכל שיר ושיר גם את המקורות, אשר מהם שאבתי, והיה כל החפץ לבקר אחרי ישים עיניו בספרים הרשומים שם וידע, כי כל נוסח שאינו נמצא בהם הוא מן השנויים ששניתי, ויוכל לחרוץ משפט אם לשבט אם לחסד. רק במקום שהשתמשתי גם בכתבי יד, הבאתי את כל השנויים שבכ"י לעמדת הנוסחאות שבספרנו², כי כתבי היד אין יד כל אדם ממשמשת בהם וראוי ונחוץ להעיר על הנוסחאות שבהם. ולהיות שאין ספר בלא טעויות הדפוס — ובוזה נורל ספרנו כנורל כל הספרים — הכנסתי ברשימתי גם תקוני הטעויות, וזלתי אלה שמקורם בשבירת הנקודות או בהשטמם ממקומם בעת ההדפסה, כי קטנות כאלה יוכל כל קרא לתקן בעצמו.

ואחרי שהספר הזה — כמו כל ספרי הקבוצה³ שהוא חלק מחלקיה — נועד למבינים, נשארו השירים בלי פרושים ובאורים, ורק במקומות בודדים העירותי בענין זה הערה קצרה „ברשימת הפיוטים והשירים“, אולם כחצי פרוש, אשר יספיק למבינים, יחשבו סמני הקריאה והנקודה. ובנוגע להנקודה נהנתי בו מנהגי שדברתי על אדותיו במקומות אחרים בארוכה⁴, ואדבר עליו פה בקצרה. בעקר הדבר שמרתי את חקי הדקדוק לכל כלליהם ופרטיהם, ובענין כתיבה תמה (מלא וחסר וכדומה) היתה לי המסורת לעינים. אבל יש שהמשוררים בעצמם נטו מהתקיים האלה, אם מפני הכרח המשקל והחרוז⁵, ואם מפני שהיתה להם השקפה שונה מהשקפתנו בכללי הדקדוק (למשל חשבו הם את השרשים החסרים לבעלי שתי אותיות, ועל כן לא הקפידו להבדיל בבנינים ונטיעות בין נחי פ"י ופ"נ ובין נחי ע"י,

¹ בשבילים נועד ספר „שער השיר“, אשר הוצאתי לאור ביחד עם הפרופ' ק. אלברעכט (ליפסיאה 1905).

² רק את שנויי הנסחאות לשירי רשב"ג אשר בספר שירי שלמה לר"ל דוקעם השמטתי, כי את השירים האלה תקנתי עפ"י כ"י וספרים נדפסים רבים ושונים, ולא יכלתי להאריך ולהביא את כל השנויים, גם לא ראיתי הכרח לזה, יען אקוה, כי בקרוב אמצא מקום מכשר לדבר עליהם בפרוטרוט.

³ Bibliotheka mundi, הוצאת „אינזל“.

⁴ ראה הקרמותי לדיואן רי"ה כרך א' ולספר שער השיר.

⁵ ראה למשל בקינתו של ר' מאיר ב"ב (צד רצ"ה), אשר בשביל המשקל הרבה להניע את הנח יותר משאר משוררים, וראה בשירו של רמ"ב (צד רפ"א), אשר נקד בשביל החרוז את הפעל לרבים נסתרים בקמצות הע"ן; גם בין זכר לנקבה לא הקפידו להבדיל, בפרט במקום שהיתה הבדלה כזאת עלולה לקלקל את המשקל או את החרוז.

בין נחי ע"ו ובין נחי ל"ה, בין נחי ל"ה ובין הכפולים וכדומה). במקומות כאלה לא שלחתי את ידי לשנות, כי אם הטלתי עלי חובה, לתקן את טעויות הספרים ואת שגיאות המדפיסים, אין לי החובה ואין לי הרשות לעשות בשירים כאדם העושה בתוך שלו, לעבר על דעת המשורר ועל חפצו, ולשנות נגד השקפתו וכונתו. והנני מוסר מודעה, כי היתה כונתנו בתחלה לאכף אל ספרנו את שירי משוררינו עד ימינו אלה, אבל רבו מאד השירים ונאלצנו להפסיק כשבאנו עד חם השירה העברית בספרד בגלות ישראל מעל ארמתה, וגם בזה עברנו כבר את הגבול, אשר גבלו לנו המו"ל, והכרחנום להוסיף על מספר הגליונות שקבעו מראש. והיה אם תמצא עבודתנו חן בעיני הקראים, נוסיף על ספרנו זה חלק שני אשר יכיל את מבחר השירה העברית מגלות ספרד עד היום הזה.

אני טרם אכלה לדבר הנני נותן את תודתי להרב החכם ר"ז שווארץ נ"י בווינא, שהיתה בידו תמונה פוטוגרפית משירו של הר"מבן (צר רפ"א) על פי כ"י וטיקאן (Urb. 9), ובטובו מסרה לנו כדי לעטר את ספרנו בשיר היקר הזה. ותודתי נתונה גם להחכם המליץ והמשורר ר"י פאמאי נ"י בבודאפשט, אשר היטיב עמנו ושלח לנו משירי ר' משלם די-פיאירה ור"ש בונפיד, שהעתיק לעצמו בהיותו באוכספורד. תהי משכרתם שלמה.

פרגא, יום א' כ"ו מרחשון שנת וקנ"גתי קנ"ג לס"ק.

חיים בראדי.

* * *

השירה העברית שלאחרי חתימת כתבי הקדש וימי הבינים דתית וצבורית היא בעיקרה, הן מצד תכנה ותעודתה והן מצד צורתה. החלק החולוני שבה אינו אלא כיוצא מן הכלל ועל הרוב לא היה מיועד בשביל הקהל הגדול. גם המשורר בעצמו הסתכל על שירת החולין שלו כעל דברי שעשועים המבדרים את הדעת ותו לא. ולפעמים שהיה מתחרט עליה ובטל בעצמו את ערכה מתוך הלך-נפש דתי שהלך ונתחזק לעת זקנתו עד לכדי הכרזה על „חטאת נעוריו“ אלה, שאין בהם אלא להג טפל בלבד, ולא די שאינם מועילים, עוד יש בהם כדי להזיק את נפש קוראיהם¹. משוררי ספרד השתמשו אמנם במאורעית חייהם הפרטיים בתור חומר לשיריהם החולונים, אבל הפיטנים שלפני התקופה הספרדית ושלאחריה (ובפרט הפיטנים האשכנזים והצרפתים) לא התכוונו להבעת רגשותיהם הפרטיות — רובן נשתקעו בתוך חיי רוח הכלל ובתוך בטוי צבורי, ואל הנשאר לא שמו את לבם ביותר אלא אם כן היה בפרט מה שיש בכלל; ובשביל כך כמעט שלא מצאו להם אלו כל בטוי מצוין ונאבדו מעולם השירה כאלו לא היו. וגם אופי ההבעה, צורת הבטוי החיצונית, התבלטו רק לפעמים רחוקות באופן אישי-פרטי. לפיכך קשה לפעמים לעמוד על אופנים המיוחד של הרבה פיוטים ושירים מימי הבינים כשהם בני דור אחד וסביבה אחת, במה הם משתנים האחד מהשני, שהרי להסוקר אותם סקירה שטחית דומים הם כלם זה לזה ואין הבדל ביניהם — חוץ מפיוטיהם ושיריהם של יוסי בן יוסי, רס"ענ, ר"א הקליר ושל אחדים ממשוררי ספרד הגדולים, שהתבלטו בהם אישיות מחבריהם באופן נכר, בעל כרחם, בהיסח הדעת, ואולי למרות רצונם! לרוב ותרו המשוררים מרצונם על כל תנועה אישית בסגנונם והבעתם, וכל מה שחוק יותר הרגש המבקש לו בטוי יותר היו משקיעים אותו אל תוך הבטויים המקבלים מפי המסורה (ראה הקינות על הנזירות והרדיפות וכדומה), ועל ידי כך נתגבכו שכבות שכבות של כננות, רמזים ומשמעות על המבטאים ושברי הפסוקים התנכיים, שפשמו משמעותם הומנית ולבשו משמעות כללית-נצחית, כדי לשמש בית קבול לרגשות האומה שבכל דור ודור. ומי שאינו רואה אלא מה שלפניו ואינו חורר אל תוכם הפנימי של מליצותיהם ואינו מכוון למה שרמזו, לא ירד לסוף דעתם ולא יטעם לעולם טעמה המיוחד של שירת ימי הבינים.

¹ „מי שהוא חפץ לזכות נפשו ומחשבתו ימצא היוק מהתעסק בשירי האהבה“ (הכוזרי מאמר ב' ס'), ור' שלמה פרחון בספר מחברת שלו מעיד על רי"הל שעשה „תשובה“ לעת זקנתו „שלא יפייט לעולם“. ראה מאמרו של רש"י איש הורוויץ „ר' יהודה הלוי“ וספרו של ר"ח בראדי: שמודיען צו דען דיכטונגען יהודה הלוי'ס צד 14 הערה 1.

בעד הבעת רגשות צבוריות-דתיות בחרו בבטויים וציורים שנעשו לקנין הצבור מדורי דורות, ובמקום שאתה רואה ענותנות שם אתה רואה גדולתם. יראו אלה שהשקיעו את עיקר חיותם הנפשית לתוך הלך-הרוח הצבורי להמעיט את דמותן של רגשותיהם על ידי בטוי היחיד ובחרו בהבטוי הכללי. מקרי הזמן לא הפתיעו אותם בהחלט ולא זעזעו אותם עד לירי ערעור היסוד, מפני שהתרגלו מדורי דורות ליסוד את הסתכלותם במאורעות הזמן על עיקר היסטוריה: מה שהיה ומה שיהיה כבר היה לעולמים, ואין כל חדש, וגם מאורעות זמנם, כונות פרעניותיהם, התוו וגנלו מקדם וגם קורות הימים הבאים צפו להם מראש ויורו לסוף דעתם, ולפיכך בחלו בחרוש ההבעה, ארבה, צורך פנימי היה להם לבאר קורות זמנם ומחותן הרוחני על ידי הנבואה הקדומה, להתאים אותן אליה ולאמת אותה על ידן. נחמות הנבואה והבטחותיה לעתיד לבא אי אפשר היה לבטא אלא בסגנון הקדמונים, כמעט בלשונם ממש, שאלמלא כן הרי בטל כהם, ועיקר חיותם הכבוש באופנים המסורת-ההיסטורית היה הולך לאבוד על ידי הורקה מהדבור הנצחי אל תוך המליצה הזמנית. וכשהם מוסרים אפילו את רחשי לבם הכי אישיים ופרטיים בסגנון כללי-טפוסים, במליצה משאלה מהתנך והאגדה ומפיוטי משוררים שקדמו להם שנתקבלו ונתחבבו על הצבור, אין בזה משום עניות באמצעי הבעה, כי אם חוק נפשי, גועי-שמי בכלל ועברי בפרט, הכריחם להתרחק מהרגשת אישיותם ולהבליע אותה אל תוך הבטוי ההיפראמי הקדמוני שנתקבל מדורות¹. וגם הציורים המשליים והסמליים שהשתמשו בהם לא היו ממצאים אותם מחדש לצרכם, אלא לקחום מהמסור והידוע. ואין כונתם להבליט ולצייר על ידם את העובדה הממשית ואת הסגולה הגופנית המיוחדת של המתואר-הנמשל, כמעשה השירה האפית (היונית), אלא לרמוז על ידם לערכו ומחותן הרוחני של הדבר. ולפיכך יש והסגולה הגופנית של הציור המשליי אינה קולעת בדיוק להמתואר-הנמשל או שהיא אף מתנגדת לו, והמשורר לא שם את לבו להנגוד הזה — ועל הקורא לרדת לסוף כונתו ולא להסתפק בהמשמעות השטחית בלבד. משוררי ימי הבינים לא ראו אפוא חשיבות יתרה במאורעות זמנם כשהם לעצמם: עיקר ההיסטוריה נתהוותה בימים הקדמונים ומשחרב בית המקדש פסקה ולא תתחיל שוב אלא לכשיבוא הגואל. זמן הגלות הוא חלל ריק מחוסר חשיבות רוחנית

¹ היה מי שהחליט, שאין להעריך דברים שבאמנות אלא לפי מדת האישיות והעצמיות המתבטאת בהם, וכל שירה שאין בה מהסגלות האלה אינה אלא פרי תקופת המחקים נערי כח היצירה המקורית. אולם המתבונן בשירת עמי המזרח ואמנותם ורואה איך התרחקו יוצריהן בדעת ובכונה מלהבליט אישיותם, עד שהעמידו את הדבר הזה ליסוד חשוב ביצירתם, ודוקא בתקופותיהם הכי פוריות והכי מצלחות, לא יבסס את משפטו על ערך שירת ימי הבינים — השייכת לפי טבעה לאותו הסוג עצמו — על הכלל האמור, שנולד על ברכי התרבות המערבית ולא יכשר רק לבקרת פרי רוחה של אותה התרבות בלבד.

ואין להם למקרי הזמן ערך עצמי אלא אם כן יש למצא בהם צד השווה לאחר ממאורעות העבר העתיק ואפשר לדמותו אליו, כדי לדרוש ממנו בנין אב של נחמה, או מעין המאורעות שצריכים לבוא באחרית הימים על פי יעורי החווים והחכמים תלמידיהם. ובשביל כך — ויש לזה עוד סבות אחרות המונחות בטבע הנזעי של האומה — כמעט שאין למצא בשירת ימי הבינים תאורים אפיים מיוסדים על מאורעות הזמן, ואפילו בהקנות על הנזירות והרדיפות, שהעובדות נרמזות בהן באופן כללי ובלתי מפורט (יוצאים מן הכלל: איזה משירי ר"ש הנניד ועוד אחרים הנותנים שבח והודיה על נסים שקרו להצבור). ואלה הפיוטים והשירים המועטים שיש למצא בהם סגולות אפיות מיוסדים הם על מאורעות ואגדות מהעבר העתיק (כגון: העקדה, יציאת מצרים, מיתת משה, עשרה הרוגי מלכות ועולה על כלם התאור האפי הנפלא של עבודת יום הכפורים בבית המקדש ליוסי בן יוסי). כשיש את נפש המשורר לספר על יסורי ההוה הוא כובשם דרך רמז באחת האגדות העתיקות (כגון על דבר עשרה הרוגי מלכות, חורבן הבית ועוד) או שהוא מספר את העובדות בלי כל תאורים מבליטים. — התאורים והציורים שבספר מקדש מעט לר' משה ריאטי ובחבורי ההולכים בעקבותיו אינם נובעים, כידוע, ממקור ישראל, וכן גם אלה שבתחכמוני לר"י חריו ובמחברות לר' עמנואל הרומי.

בהפיוט הדתי ובפרט בהסליחה האשכנזית נמצא לפעמים שכל בית ובית עומד על כח עצמו, וכמעט שאין בהם לא התפתחות הדרגתית ולא השתלשלות הכרחית, אלא מחרוזת של הכרזות וקריאות ליריות, גלים תלושים, בודדים, של השתפכות הנפש: פסוקים שאינם מתמלאים האחד מחברו ואינם מצטרפים קצתם אל קצתם להמשך שלם, „הגיוני ואורגני“. דרך כלל אין המשורר שם נפשו לכונן חן של קשור החוליות, כי אם פולט בבת אחת את מועקתו, את הקובלנא וההתאוננות, דברי פיוס ותחנון, או את התלהבותו הדתית הבוקעת ופורצת מתוך נהמת לבו — וזה כחם ותהלתם! ההבקות הישירות הבלתי ממוצעות האלה, שלא נסתרו על ידי חומר דיני הסדור ההגיוני, יוצאות מן הלב ונכנסות אל הלב, ואפילו באלה שאין בהם פניות אסתתיות (בעלי הסליחות האשכנזים השתמשו בחרוז ומשקל לא לשם קשום סתם, אלא כדי להכשיר את סליחותיהם לעבודה בצבור) אמת ההרגשה יש בהם וכח רב — וממילא גם יופי, אף על פי שלא נתכוונו משורריהם לכך. פיטני ספרד דקדקו אמנם הרבה על טהרת הצורה התיצוגית בחרוז ומשקל, אולם גם בשיריהם ובפרט בפיוטיהם אין למצא קשור מוחלט בסדר ההרצאה ואולי משום כך התמסרו לכבלים הכבדים של חרוז ומשקל, כדי לכסות על ידי חקיותם המדקת של אלה על רפיון הקשור בסדר ההרצאה. — החרוז והמשקל של שירת ימי הבינים וצורתה התיצוגית בכלל מוצאם, כידוע, מהשירה הערבית, ומוטל בספק, אם עלתה יפה ההרכבה הזאת של צורה נכרית על תוכן עברי. כמה מנדולי הפיטנים והחכמים (כגון רי"הל בעת זקנתו והרמ"בם) הכריזו על זרותה של הצורה הזאת

להרוח העברי והביעו את התנגדותם לה, למרות מה שהשתמשו בה עצמם¹. ואין ספק שקשים היו לה הכבלים הכבדים והמעיקים האלה להתפתחותה הטבעית והעצמית של בת השירה העברית. אמנם, יהיה איך שיהיה, עלינו להתפשר עם העובדה, שהרי טבעה הצורה הזאת את חותמה על כל שירת ימי הבינים. וודאי, שמלבד הסבות החיצוניות והמקרויות הסבו את קבלתה של הצורה הערבית גם איזה קורבה רוחנית, הכרח פנימי וצרכים אסתתיים, שאלמלא כן לא היה הוונ מתקיים זמן רב כזה ולא היה עושה פירות משכחות כאלה. והמעמיק חקר ומתמסר להכרת צורתו החיצונית של הפיוט בלי משפטים קדומים וחודר למהותה מתוך חבה מתגלים לפניו חנה ויופיה המיוחד.

השפעת השירה הערבית על שירת החול של פיטני ספרד גדלה עוד יותר מזו שעל שירת הקדש וחדרה עד לתוך תוכה. כמוה היא רומנטית ורגשנית, נוטה להפרזה ולהפלגה ומשתמשת ברמזים ומשלים סתומים, מחבבת את החרוד וההחול הדק. גם נושאי השירים משותפים להם: ידידות וחשק, שבת היין ושמחת החיים, אבל על מות קרובים וידידים, הספרים על מות גדולי הדור, שבת הגנידים והגדיבים, התולים וחדורים, מכתמים וחדות, בדיחות, שירי צעצועים והזדמנות — וגם שירי מלחמה נמצאו בה (ראה את השיר „הלי תעש” לר”ש הנגיד). — ואף גם סגנון ההבעה של זו אינו אישי עצמי, כי אם טפוס: פתנמיה, משליה ומליצותיה לקחות מהתנך, מהספרות הדתית ומשירי הפיטנים הקדומים בזמן. גם בה קשה לפעמים למצא קשור והמשך מתמיד בסדר ההרצאה ועל פי רוב אפשר להוסיף על מספר הבתים ולנרוע מהם בלי לערער את הבנין. כבלי החרוז והמשקל ואופן ההבעה הטפוסי העיקר עליה עוד יותר מעל שירת הקדש — שהרי ההבעה הטבעית והאישית היא מתפקידה של שירת החול הלירית. אולם מבעד הלבוש המנובש המעיב בוקע ומאיר זוהר החוץ. בעלי הסליחות האשכנזים, שעברו שבעה מדורי הצער לא נכנעו מפני חומר חוקי החרוז והמשקל ושחררו את עצמם קצת מעול הצורה המיקה; הצוחות והאנקות על צרות הכלל הנראות פרצו באין מעצור מתוך הלב — ולא הוכשרה השפה לסלסולי הצורה, והלכך „לקויה” היא קצת ומנדלת פרא בפיוטיהם של האשכנזים ובפרט בסליחותיהם וקניותיהם. אולם דוקא מפני זה נשתמר בהם רגש אמתי, דפיקת לב האומה התוהה, הכואב והקובל לפני קונו כמעט עד לידי התרעמות. וחביבים עלינו בטווי התונה וההתאוננות האלה מיופי השלו של פיוטי ספרד.

הקריאה בשירת ימי הבינים דורשת התעמקות, עיון וחבה. אין היא משיעה את הקורא בה דרך איב קורת רוח ולה ואינה מנלה לו את ברק הודה, אבל המקבל עליו מרותה והחדר בעד המסך המעורפל להתוך המזהיר והנצחי מוכמת יהיה שיבא על שכרו.

מ. ו.

¹ גם הרמ”בם „חרו ושקל” בשעת הזדמנות.

מבחר השירה העברית

למיום חתום כתבי הקדש עד-גלות ישראל מעל אדמת ספרד

(משמעון בן סירא עד רבי שלמה בונפיר)

שִׁמְעוֹן בֶּן-סִירָא

(בירושלים, לערך ג"א תק"ס)

תּפִּלָּה

וְהָרַם פְּתִיחָהּ עַל-כָּל-הַגּוֹיִם,	הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי הַכֹּל
וַיִּרְאוּ אֶת-גְּבוּרָתָהּ.	הִגֵּף עַל-עַם גֹּבֵר
כֵּן לַעֲיִנֵינוּ הַפֶּכֶד בָּם,	כַּאֲשֶׁר נִקְדַּשְׁתָּ לַעֲיִנֵיהֶם בָּנוּ,
כִּי-אֵין אֱלֹהִים זִוְלָתָהּ.	וַיִּדְעוּ כַּאֲשֶׁר יִדְעֵנוּ,
הַאֲדָר יָד וְאַמִּץ זְרוּעַ וְיָמִין,	תִּדְּשׁ אוֹת וּשְׁנָה מִזֶּפֶת,
וְהַכְנִיעַ צָר וְהַרְף אוֹיֵב.	הַעִיר אֶף וּשְׁפָךְ חֶמֶה
כִּי מִי יֹאמַר-לָהּ מַה-תַּעֲשֶׂה,	הַחִישׁ קֶץ וּפְקֹד מוֹעֵד,
הָאֹמֵר אֵין זִוְלָתִי.	הַשְׁבֵּת רֹאשׁ פְּאֵתִי מִזֶּאֵב
וַיִּתְּנֵחֵלוּ כִּי-מִי-קָדָם,	אֶסָּף כָּל-שִׁבְטֵי יַעֲקֹב
יִשְׂרָאֵל בְּכוֹר בְּנֵיתִי;	רַחֵם עַל-עַם נִקְרָא בִשְׁמֶךָ,
יְרוּשָׁלַם מְכוֹן שְׁבִתָּהּ,	רַחֵם עַל-קִרְיַת קֹדְשְׁךָ,
וּמִכְבוֹדָהּ אֶת-הִיכָלָהּ.	מִלֵּא צִיּוֹן אֶת-הַהוֹדָהּ,
וְהִקֵּם חֲזוֹן דְּבַר בִּשְׁמֶךָ,	תֵּן עֲדוּת לְמֵרָאשׁ מַעֲשֶׂךָ
וּנְבִיאֶיךָ יֶאֱמָנוּ.	תֵּן אֶת-פְּעֻלַת קִוֶּיֶךָ
בְּרַצוֹנָהּ עַל-עַמָּךְ,	תִּשְׁמַע תּפִּלַּת עַבְדְּךָ
כִּי אֶתָּה אֵל עוֹלָם:	וַיִּדְעוּ כָל-אֲפָסֵי אֶרֶץ

*

שְׁמַעוֹן בִּן־יִזְחָנָן הַכֹּהֵן

גָּדוֹל אָחִיו וְתַפְאֶרֶת עָמּוֹ,
אֲשֶׁר בָּדְדוֹ נִבְדַּק הַבַּיִת,
אֲשֶׁר בָּדְדוֹ נִבְרָה מִקְנֶה,
אֲשֶׁר בְּיָמָיו נִבְנְה קִיר
הַדֹּאג לְעָמּוֹ מִתַּתָּךְ
מִה־נִּהְדָּר בְּהַשְׁגִּיתוֹ מֵאֵהֶל
כְּכֹכֵב אֹר מִבֵּין עֲבִים,
כְּשֹׁמֶשׁ מִשְׁקֶרֶת אֶל־הֵיכַל הַמֶּלֶךְ,
כִּגְיָן בַּעֲנָפּוֹ בִּימֵי מוֹעֵד,
כִּפְרֹחַ לְבָנוֹן בִּימֵי קָיִץ,
כְּבָלִי זֶהָב חָפוּי, וְנֹאטִיל
כְּנוֹת רַעֲנָן מִלֹּא גֶרֶר,
בַּעֲצוֹתוֹ בְּגָדֵי כְבוֹד
בַּעֲלוֹתוֹ עַל־מוֹצֵחַ הָזֶד
כְּקָבְלוֹ נִתְחִים מִיַּד אָחִיו
סָבִיב לוֹ עֲמֶרֶת בָּנִים
וַיִּקְפּוּהוּ כַּעֲרֹב־נַחַל
וְאִשִּׁי אֲדָנִי בְיָדָם,
עַד־כָּלְתּוֹ לְשֶׁרֶת מוֹצֵחַ
אֲזִי יִרְעוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים
וַיִּרְעוּ וַיִּשְׁמִיעוּ קוֹל אֲדִיר,
כֹּל־בָּשָׂר יִתְדוּ נִמְהָרוּ
לְהַשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי עֲלִיּוֹן,
וַיִּתֵּן הַשִּׁיר קוֹלוֹ
וַיִּרְנֹו כָּל־עַם הָאָרֶץ
עַד כָּלְתּוֹ לְשֶׁרֶת מוֹצֵחַ
אֲזִי יִרְדּוּ וַיִּשְׂא יָדָיו
וַיִּבְרַכּוּ אֲדָנִי בִּשְׁפָתָיו

שְׁמַעוֹן בִּן־יִזְחָנָן הַכֹּהֵן,
וּבְיָמָיו חֲזַק הֵיכַל;
אִשִּׁית בָּיִם בְּהַמוֹנּוֹ,
כַּפְנוֹת מְעוֹז בְּהֵיכַל מֶלֶךְ;
וּמִתְחַזֵּק עִירוֹ מִצָּר.
וּבִצְאָתוֹ מִבַּיִת הַפְּרֻכָּת!
וּכְיִירַח מִלֹּא בִּימֵי מוֹעֵד,
וּכְקִשְׁתִּי נִרְאָתָה בַּעֲנָן,
וּכְשׁוֹשָׁן עַל־יִבְלֵי־מַיִם,
וּכְאִשׁ לְבָנָה עַל־הַמִּתְחַתָּה,
הַנִּנָּחֵה בְּאֲבָנֵי־חֶפֶץ,
וּכְעֵץ שֹׁמֵן מְרוּהָ עֲנָף.
וְהַתְּלַבְּשׁוּ בְּגָדֵי תַפְאֶרֶת,
וַיִּהְיֶה עֶזְרַת מִקְדָּשׁ;
וְהוּא נֹצֵב עַל־מַעֲרֻכּוֹת,
כְּשֶׁתְּלִי אֲרָזִים בְּלִבָּנוֹן,
כֹּל־בְּנֵי אֶהֱרֹן בְּכַבּוֹדָם
נִגָּד כֹּל־קַהֵּל יִשְׂרָאֵל,
וְלִסְדֹּר מַעֲרֻכּוֹת עֲלִיּוֹן.
בְּתַצְצֻרוֹת מִקְשָׁה,
לְהַזְכִּיר לִפְנֵי עֲלִיּוֹן;
וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם אֶרְצָה,
לִפְנֵי קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
וְעַל־הַמּוֹן הִעֲרִיבוּ רִגְוֹ,
בְּתַפְלָה לִפְנֵי רַחוּם,
וּמִשְׁפָּטָיו הִגִּיעַ אֵלָיו.
עַל־כֹּל־קַהֵּל יִשְׂרָאֵל,
וּבִשְׁם אֲדָנִי הַתַּפְאָר,

וַיִּשְׁנוּ לְנַפֵּל שְׁנִית	הָעַם כָּלֹּם מִפְּנֵיו.
עָתָה בְּרַכּוּ-נָא אֶת-אֲדֹנֵי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,	הַמַּפְלֵא לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ,
הַמַּגְדִּיל אָדָם מִרְחֹם	וַיַּעֲשֶׂהוּ כְרִצְנוּ;
יִתֵּן לָכֶם חֲכָמַת לֵבָב	וַיְהִי שְׁלוֹם בֵּינֵיכֶם,
יֵאֱמָן עַם-שְׁמַעוֹן חֲסִדוֹ	וַיָּקָם לוֹ בְּרִית פִּינְחָס,
אֲשֶׁר לֹא-יִכָּרֵת לוֹ וּלְנֶרְעוֹ	כִּימֵי שָׁמַיִם:

מתקופת התנאים והאמוראים

תפלתו של רבי יוחנן

רבון כל-העולמים!
 לא על-צדקתינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך,
 כי על-רחמיך הרבים:
 מה אנחנו,
 מה חיינו,
 מה חסדנו,
 מה-צדקנו,
 מה-ישענו,
 מה-כחנו,
 מה-גבורתנו?
 מה-נאמר לפניך אדני אלהינו ואלהי אבותינו, הלא
 כל-הגבורים כאין לפניך,
 ואנשי השם כלוא-היו,
 וחכמים כבלי מדע,
 וגבנים כבלי השפל,
 כי רב מעשיהם תהו,

וימי חייהם הבל לפניה,
כמו שכתוב בדברי קדשה:
ומותר האדם מן הבהמה אין כי תכל הבל!

אבל אנחנו עמך,
עדרך, צאן מרעיתך;
ורע אברהם אהבה,
שנשבעת-לו בחר המוריה;
בני יצחק יחידה,
שנעקר על-גב המזבח;
עדת-יעקב בנה בכרה,
שמאברהם שאהבת אתו,
ומשמחתך ששמחת בו,
קראת את-שמו ישראל וישרון.

לפיכך אנחנו חכים
להדות-לך ולשבחך ולפאריך,
ולברך ולקדש את-שםך,
ולתת-שבת והודיה לשםך.
אשרינו,

מה-טוב חלקנו,
ומה-נעים גורלנו,
ומה-יפה ירשתנו!

אשרינו,
שאנחנו משפיעים ומעריכים ערב ובקר
ואמרים פעמים בכל-יום:
שמע ישראל יי אלהינו יי אחד,
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד!

אמה הוא עד-שלא-נברא העולם,
אמה הוא משנברא העולם;

אתה הוא בעולם הזה,
 ואתה הוא לעולם הבא.
 קדש את-שםך על-מקדישי שםך
 וקדש את שםך בעולמך,
 ובישועתך תרום ותגבה קרננו,
 ברוך אתה יי מקדש את-שםך בְּרָבִים:

*

תפלת תענית

עגנו אדני עגנו
 ביום צום תעניתנו,
 כי-בצרה גדלה אנחנו;
 אל-תפן אל רשענו,
 ואל-תסתר פניך ממנו,
 ואל תתעלם מתחנונו;
 הנה-נא קרוב לשונעתנו,
 יהי-נא חסדך לנחמנו,
 טרם נקרא עגנו;
 בדבר שנאמר:
 והיה טרם יקראו ואני אענה, עוד הם מדברים ואני אשמע.
 כי-אתה אדני הענה בעת צרה,
 פדה ומציל בכל-עת צרה וצוקה,
 ברוך אתה יי הענה בעת צרה:

*

בְּרָכָה מֵעֵין הַמְּאוֹרֶע לְתַשְׁעָה בָּאָב

(א) הַגִּסָּת הַבְּבִלִי

נַחֵם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ אֶת-אֲבְלֵי צִיּוֹן וְאֶת-אֲבְלֵי יְרוּשָׁלַם,
וְאֶת-הַעִיר הָאֲבֵלָה וְהַתְּרָבָה וְהַבּוֹיָה וְהַשְׁמָמָה:

הָאֲבֵלָה — מִבְּלֵי בְּנֵיהָ,

וְהַתְּרָבָה — מִמַּעַנְתֶּיהָ,

וְהַבּוֹיָה — מִמְּבוֹדָהּ,

וְהַשְׁמָמָה — מֵאֵין יוֹשֵׁב,

וְהִיא יוֹשֶׁבֶת וְרֹאשָׁה חֲפוּי,

כְּאִשָּׁה עֲקָרָה שְׁלֹא יֵלְדָה;

וַיִּבְלְעֶיהָ לַגִּזְזוֹת,

וַיִּרְשׁוּהָ עַבְדֵי פְסִלִים,

וַיִּטְּלוּ אֶת-עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְתַרְב,

וַיַּהַרְגוּ בְּדוֹן חֲסִידֵי עֲלִיּוֹן.

עַל-כֵּן צִיּוֹן בְּמַר תִּבְכֶּה

וִירוּשָׁלַם תִּתֵּן קוֹלָהּ;

לִבִּי לִבִּי עַל-חֲלִלֶיהֶם,

מַעֲי מַעֲי עַל-חֲלִלֶיהֶם!

כִּי-אַתָּה אֲדָנִי בָּאֵשׁ הִצַּתָּהּ

וּבָאֵשׁ אַתָּה עֲתִיד לִבְנוֹתָהּ,

כְּאִמּוֹר:

וְאָנֹכִי אֶתִּיהֶלְלָהּ נְאֻמֵּי חוֹמַת אֵשׁ סָבִיב וּלְכָבוֹד אֶתֶּיָּה בְּתוֹכָהּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִנַּחֵם צִיּוֹן וּבְנֵה יְרוּשָׁלַם:

(ב) הַגִּסָּת הִירוּשָׁלַמִי

רַחֵם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ,

בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים

וּבְחַסְדֶּיךָ הַנְּאֻמִּים,

עֲלֵינוּ

ועל-ישראל עמך,
ועל-ירושלם עירך,
ועל-ציון משכן כבודך,
ועל-העיר
האבלה והחרבה,
וההרוסה והשממה,
ויבלעיה לגיונות,
וירשוק עבדי פסלים;
ולעמך ישראל נתתה נחלה,
ולזרע ישראל ירשה הורשתה!
נערה אדני אלהינו מעפרה,
והקיצה מארץ חויה!
נטה אליה בנהר שלום
וכנחל שוטף כבוד גוים!
כִּי-אתה אדני באש הצתה
ובאש אתה עתיד לבנותה,
כָּאמור:

ואני אתנה-לה נאם-יך חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה.
ברוך אתה יי מנחם ציון ובנה ירושלם:

*

תפלתו של מר בריה דרבינא

אלהי!

נצר לשוני מרע
ושפתי מדבר מרמה;
ולמקללי נפשי תדם,
ונפשי כעפר לכל תהנה!
פתח לבי בתורתך

ובמצותיך תרדף נפשי;
וכל-החשבים עלי רעה
הפר עצתם ומלקל מחשבתם!

*

מלכות שדי

לרבי יוחנן בן-נורי (?)

יבבן תן

פחדך על כל-מעשיך
ואימתך על כל-מה-שבראת,
וייראוך כל המעשים,
וישתחוּוּ לפניך כל-הברואים,
ויגששו כלם אגדה אחת
לעשות רצונך בלבב שלם.
במו שידענו (אדני אלהינו) שהשלטון לפניך,
עו בידך וגבורה בימינך,
ושמך נורא על כל-מה-שבראת:

יבבן תן

קבוד לעמך,
תהלה ליראיך
ותקנה לדרשיך,
ופתחון-פה למיחליס-לך;
שמחה לארצה וששון לעירה,
יצמיחת קרן לדוד עבדך,
ועריכת נר לבן-ישי משיחך,
(במהרה בימינו:)

ויבבן:

צדיקים יראו וישמחו,
וישרים — יעלו,
וחסידים ברנה יגילו,
ועלתה קפצה פיה,
וכל-הרשעה בלה פֿעשן תבֿלה,
בי-תעביר ממֿשֿלת זדון מן-הארץ:

ותמלך (אתה ארני) לבדך על-כל-מעשה,
בהרציון משפן כבודך
ובירושלם עיר קדֿשה,
בכתוב בדברי קדֿשה:
ימלך יי לעולם אלהיך ציון לדר ודר הללויה!

*

תקיעתא דרב

פתיחה

עלינו לשבח לאדון הכל,
לתת גדֿלה ליוצר בראשית,
שלא עשנו כגווי הארצות
ולא שמנו כמשפחות האדמה,
שלא שם חלקנו בהם
ולא גזלנו בכל המזנס;
שהם משתחווים להכל וריק
ומתפללים אל-אל לא יושע,
ואנחנו פרעים ומשתחווים ומזדים
לפני מלך מלכי המלכים
(תקדוש ברוך הוא)

נוטה שמים ויסד ארץ,
 ומושב יקרו בשמים ממעל,
 ושכינת עוז בגבתי מרומים,
 הוא אלהינו אין עוד.
 אמת מלכנו, אפס זולתו,
 בכתוב בתורתו:
 וידעת היום ונשבת אל-לבבך כי יי הוא האלהים
 בשמים ממעל ועל-הארץ מתחת אין עוד:

מלכיות

על-כן נקנה-לך, אדני אלהינו,
 לראות מהרה בתפארת עזך,
 כי תעביר גלולים מן-הארץ
 והאילים — פרת ופרתון;
 לתקן עולם במלכות שדי,
 וכל-בני בשר יקראו בשמך,
 להפנות אליך כל-רשעי ארץ.
 יבירו וידעו כל-ישובי תבל,
 כי-לך תכרע כל-בךך תשבע כל-לשון;
 לפניך אדני (אלהינו) יכרעו ויפלו,
 ולכבוד שמך יקר יתנו,
 ויקבלו כלם את-על מלכותך,
 ותמלך עליהם לעולם ועד,
 כי המלכות שלך היא
 ולעולמי עד תמלך בקבוד,
 בכתוב בתורתך:
 יי ימלך לעלם ועד!

זכרונות

אתה זכר מעשה עולם,
 ופקד כל-יצורי קדם;
 לפניה נגלו כל-תעלמות,
 וקמון נסתרות שמבראשית;
 אין-שכחה לפני-כסא כבודך
 ואין-נסתר מנגד עיניה;
 אתה זכר את-כל-המפעל,
 וגם-כל-היצור לא-נכחד ממך.

הכל גלוי וידוע לפניך (אדני אלהינו)
 צפה ומביט עד-סוף כל-הדורות,
 כִּי-תביא חק ופרון
 להפקד כל-רוח ונפש,
 להזכר מעשים רבים,
 וקמון בריות לאין-תכלית.
 מראשית כזאת הודעת,
 ומלפנים אותה גלית,
 והיהיום תחלת מעשיך,
 ופרון ליום ראשון,
 כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב.

ועל-המדינות בו יאמר:
 איזו לחרב
 ואיזו לשלום,
 איזו לרעב
 ואיזו לשבע,
 ובריות בו יפקדו,
 לתופרים לחיים ולמוות,
 מי-לא-נפקד בתימים הזה!

כִּי-זָכַר כָּל-הַיָּצוֹר לְפָנֶיךָ בָּא,
 מַעֲשֵׂה אִישׁ וּפְקָדָתוֹ,
 וַעֲלִילַת מִצְעָדֵי גֵבֶר,
 מַחֲשַׁבּוֹת אָדָם וְתַחבֻּלוֹתָיו,
 וַיִּצְרֵי מַעֲלָלֵי אִישׁ.
 אֲשֶׁרִי אִישׁ שְׁלֹא-יִשְׁכַּחְךָ,
 — וּבֶן-אָדָם יִתְאַמֵּץ-בָּךְ,
 כִּי-דֹרְשִׁיךָ לְעוֹלָם לֹא-יִכָּשֶׁל,
 וְלֹא-יִכָּלְמוּ לְנֶצַח כָּל-הַחַסִּים בָּךְ.

כִּי-זָכַר כָּל-הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא,
 וְאַתָּה דָּרַשׁ מַעֲשֵׂה כָלֶם.
 וְגַם אֶת-נֶחַם בְּאַהֲבָה זִכְרָתָהּ
 וְתַפְקִידָהּ בְּדִבְרֵי יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים,
 בְּהִבְיָאֵךְ אֶת מִי הַמְּבֹרָךְ
 לְשַׁחַת כָּל-בֶּשֶׁר מִפְּנֵי רָע מַעֲלָלֵיהֶם;
 עַל-כֵּן זָכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ (אֵלֵנִי אֱלֹהֵינוּ)
 לְהִרְבּוֹת זִרְעוֹ בְּעַפְרוֹת תִּבְלָה
 — וְצִאֲצֵאוֹ בְּחוֹל הַיָּם,
 בְּכַתוּב בְּתוֹרָתְךָ:

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת-נֶחַם וְאֶת כָּל-הַחַיָּה וְאֶת-כָּל-תְּבַהֲמָה אֲשֶׁר
 אִתּוֹ בַּמַּבְּהָ וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל-הָאָרֶץ וַיָּשֻׁבוּ הַמַּיִם:

שופרות

אַתָּה נִגְלִיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדְךָ
 עַל-עַם קָדְשְׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם;
 מִן הַשָּׁמַיִם הַשְׁמַעְתָּם קוֹלְךָ,
 וְנִגְלִיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפְּלֵי טַהָר;
 בְּסִבְלֵי-הָעוֹלָם בָּלוּ חָל מִפְּנֶיךָ

ובריות בראשית חרדו ממך,
 בהגלותך מלכנו על-הר סיני,
 ללמד לעמך תורה ומצות,
 ותשמיעם את הוד קולך,
 ובריות קדשך מלהבות אש;
 בקלת וברקים עליהם נגלית,
 ובקול שופר עליהם הופעת,
 בפחוב בתורתך:

ויהי ביום השלישי בהית הבקר ויהי קלת וברקים וענן קבד
 על-ההר וכל שפר חזק מאד ויחרד כל-העם אשר במתנה:

*

תפלת רבא ורב המנונא

אלהי!

עד שלא נוצרתי איני כרי,
 ועכשו שנוצרתי באלו לא-נוצרתי.
 עפר אני בחיי,
 קל וחמר במיתתי,
 הרי-אני לפניה ככלי
 מלא בושא וכלמה.
 יהי רצון מלפניה
 שלא אחטא עוד,
 ומה שחטאתי לפניה
 מרק ברחמיך הרבים,
 אכל לא-על-ידי יסורים:

*

בְּרֵכַת נְחֻמָּה

אֲחִינוּ הַמִּיָּגָעִים, הַמִּדְבָּאִים בְּאֶכָל הָאָה,
תָּנוּ לְבַבְכֶּם לַחֲקֹר אֶת־זֹאת,
זֹאת הִיא עֲמֻדַת לָעֵד,
נָתִיב הוּא מַשְׁשֵׁת יְמִי־בְרֹאשֵׁית:
רַבִּים שָׁתוּ, רַבִּים יָשְׁתּוּ,
כְּמִשְׁתֵּה רֵאשִׁנִּים מִשְׁתֵּה אַחֲרָנִים,
אֲחִינוּ, בְּעַל נְחֻמֹּת יִנָּחֵם אֶתְכֶם!

*

מִלֵּי דֶה־סִפְרָא

1

עַל־מֹת רַבָּה בִּר רַב הוּנָא וְרַב הַמְנוּנָא

גִּזְעוּ יְשִׁישִׁים עָלֶיהָ מִבְּכֹל
וַעֲמֹזוּ סִפְר מִלְחַמַת אֲדָנִי;
קָאָת וְקַפְדוּ הִכְפִּלוּ לְרֹאוֹת
בְּשֹׁד וְשֹׁבֵר הִבָּא מִשְׁנָעַר;
קִצְף עַל־עוֹלָמוֹ וְחַמֵּם נַפְשׁוֹת,
וְשִׁמַּח בָּהֶם כְּכֹלָה חֲדָשָׁה
רַכֵּב עֲרֻבוֹת, שֵׁשׁ וְשִׁמַּח
בְּבוֹא אֱלֹוֵי נַפֶּשׁ צְדִיק:

2

בִּר קַפּוֹק עַל־רִבָּא

בְּאֲרֻזִּים נִפְלָה שְׁלֵהֶבֶת —
מִה־יַּעֲשׂוּ אֲזוּבֵי הַקִּיר?
לְוִיתָן בְּחֻפָּה הָעֵלָה —

מה-יעשו דגני הרקק?
בנחל-שוטף נפלה חרבה —
מה-יעשו מי גבים?

3

האי ספקנא על-מות רב וירא
ארץ שנער הרה וילדה,
ארץ צבי גדלה שעשועיה,
אויגא לה, אמרה בקת,
כיראברה פלי חמדתה!

*

ברכת פרידה

כי הוו מפטרי רבנן מבי מדרשא

עולמך תראה בתיך,
ואחריתך לחיי עולם,
ותקנתך לדור דורים.
פיד ידבר חכמות,
שפתותיך יביעו דעת
ולשונך ירחיש רגזות.
לכך יהנה תבונה,
וכליותיך תעלזנה מישרים;
עיניך יאירו במאורתורה,
ועפעפיך יישרו נגדה,
פניך יזהרו כזתר הרקיע
ופעמך ירוצו לשמע
דברי עמיק יומין!

מתקופת הפיטנים הקדמונים עלמי השם

יצר לשבת

אל ארון על כל-המעשים,
ברוך ומברך בפי כל-נשמה,
נדלו וטובו מלא עולם,
דעת ותבונה סבבים אתו:

המתנאה על חיות הקדש
ונהדר בכבוד על המרפדה,
זכות ומישור לפני כסאו,
חסד ורחמים לפני כבודו:

טובים מארת שברא אלהינו,
יצרם בדעת, בבינה ובהשכל,
כח ונבירה נתן בהם,
להיות משלים בקרב תבל:

מלאים זיו ומפיקים נגה,
נאה זיום בכל העולם,
שמתים בצאתם וששים בבואם,
עשים באימה רצון קנהם:

פאר וכבוד נתנים לשמו,
צהלה ורנה לזכר מלכותו,
קרא לשמש ויזרח אור,
ראה והתקין צורת הלכנה:

שבת נתנים כל-צבא מרום,
תפארת ונדלה — שרפים ואופנים
(וחיות הקדש):

קינה לתשעה באב

אז בַּחֲטֵאֵינוּ חָרַב מִקֹּדֶשׁ, וּבַעֲוֹנֹתֵינוּ נִשְׂרַף הַיְּכָל;
בְּאַרְץ חֲבֵרָה-לָהּ קָשְׁרוּ מִסְפָּד, וַיָּבֵא הַשָּׁמַיִם נִשְׂאוֹ קִינָה:
עַד-אָנָּה בִּכְיָה בְּצִיּוֹן וּמִסְפָּד בִּירוּשָׁלַם!

גַּם בָּכוּ בְּמִדְבַּר שִׁבְטֵי יַעֲקֹב, וְאֶף מְוֵלוֹת יוֹלוּ דְמָעָה,
הַגְּלִי יִשְׂרָאוֹן חָפוּ רֹאשָׁם, וְכִימָה וּכְסִיל קָדְרוֹ פָּנֵיהֶם:
עַד-אָנָּה בִּכְיָה בְּצִיּוֹן וּמִסְפָּד בִּירוּשָׁלַם!

הַעֲתִירוּ אָבוֹת וְלֹא-שָׁמַע אֵל, צָעֲקוּ בָנִים וְלֹא-עָנָה אָב,
וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּמִדְבָּר, וְרָעָה נֶאֱמָן לֹא הָפָה אָזְנוֹ:
עַד-אָנָּה בִּכְיָה בְּצִיּוֹן וּמִסְפָּד בִּירוּשָׁלַם!

זָרַע קֹדֶשׁ לִבְשׁוֹ שָׂקִים, וַיָּבֵא הַשָּׁמַיִם גִּם-הֵם שֶׁק הוֹשֵׁם בְּסוֹתָם,
חֲשַׁד הַשָּׁמַיִם וַיִּרַח קָדֶר, וְכוֹכָבִים וּמְוֵלוֹת אָסְפוּ נִגְהָם:
עַד-אָנָּה בִּכְיָה בְּצִיּוֹן וּמִסְפָּד בִּירוּשָׁלַם!

מָלָה רֹאשׁוֹן בָּכָה בְּמִדְבַּר-נֶפֶשׁ, עַל-כִּי כִבְשׁוֹ לַשָּׁבַח הוּבְלוּ,
יָלָלָה הַשָּׁמַיִם שׁוֹר בְּמִדְבָּרִים, כִּי עַל-צִוְּאָרֵנוּ נִרְדְּפָנוּ כָּלֵנוּ:
עַד-אָנָּה בִּכְיָה בְּצִיּוֹן וּמִסְפָּד בִּירוּשָׁלַם!

כּוֹכַב תְּאוֹמִים נִרְאָה חֲלוּקָה, כִּי-יָדִים אֲחִים נִשְׁפָּדוּ בָמִים,
לְאַרְץ בִּקְשׁ לְנֶפֶל סִרְטוֹן, כִּי גִתְעֵלְפָנוּ בְּצָמָא:
עַד-אָנָּה בִּכְיָה בְּצִיּוֹן וּמִסְפָּד בִּירוּשָׁלַם!

מִדְּרוֹם נִבְעֵת מִקּוֹל אֲרִיָּה, כִּי שִׁאֲנָתָנוּ לֹא-עֲלָתָה לְמִדְבָּר,
נִהְרָגוּ בְּתוֹלוֹת וְגַם-בְּחֹרִים, כִּי עַל-כֵּן בְּתוֹלָה קָדְרוֹ פָּנֵיהֶם:
עַד-אָנָּה בִּכְיָה בְּצִיּוֹן וּמִסְפָּד בִּירוּשָׁלַם!

סָבַב מֵאֲזִנִּים וּבִקְשׁ תַּחֲנוּנָה, כִּי נִבְחַר-לָנוּ מָוֶת מִחַיִּים,
עָקַרְב לִבֵּשׁ פֶּחַד וַיִּרְעָדָה, כִּי בְחֵרֵב וּבִרְעָב שִׁפְטָנוּ צוּרָנוּ:
עַד-אָנָּה בִּכְיָה בְּצִיּוֹן וּמִסְפָּד בִּירוּשָׁלַם!

פְּלִגְיָמִים הוֹרִידוּ דְמָעָה בְּחֵל, כִּי אוֹת בְּקָשָׁת לֹא נִתַּן-לָנוּ,
צְפוּמִים עַל-רֹאשֵׁנוּ, וּבְדָלִי מָלֵא חֲבֵנוּ יָבֵשׁ:
עַד-אָנָּה בְּכִיָּה בְּצִיּוֹן וּמִסְפַּד בִּירוּשָׁלַם!

קִרְבָּנוּ קִרְבָּן וְלֹא-נִתְקַבֵּל, וְגִדִּי פֶסֶק שְׁעִיר חֲטָאתֵנוּ,
רַחֲמָנוּת בְּשָׁלוּ יִלְדִיָּהֶן — וּמִזֵּל דְּגִים הָעֲלִים עֵינָיו:
עַד-אָנָּה בְּכִיָּה בְּצִיּוֹן וּמִסְפַּד בִּירוּשָׁלַם!

שִׁכְחָנוּ שַׁבָּת בְּלִבּוֹת שׁוֹכְבִים — שְׂדֵי שִׁכַּח פֶּלֶא-צִדְקָתֵנוּ.
תִּקְנָא לְצִיּוֹן קִנְיָא גְדוֹלָה, וְתֹאִיר לְרַבְתִּי עִם מְאֹר נְגִהָה:
תִּרְמַם צִיּוֹן וְתִבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם!

*

וְדוּי

לְעֵינֵינוּ עֲשָׂקוּ עֲמָלָנוּ,	אֲשַׁמְנוּ מִכָּל-עֵם,
מִמְשָׁד וּמִזֶּרֶם מִמֶּנּוּ,	בְּשָׁנוּ מִכָּל-דּוֹר,
נִתְּנוּ עָלֵם עֲלֵינוּ —	גָּלָה מִמֶּנּוּ מְשׁוֹשׁ,
סִבְלָנוּ עַל-שִׁכְמָנוּ,	דָּוָה לִבָּנוּ בַּחֲטָאֵינוּ,
עֲבָדִים מְשָׁלוּ בָנוּ,	הִחַבֵּל אֲוִיָּנוּ
פָּרַק אֵין מִידָם,	וּנְפָרַע פְּאָרְנוּ,
צָרוֹת רַבּוֹת סִבְבוּנוּ,	זָבַל בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ
קִרְאֲנוּךְ אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ,	חָרַב בְּעֵינֵינוּ,
רַחֲמֶת מִמֶּנּוּ בְּעֵינֵינוּ:	סִירַתֵּנוּ הִיטָה לְשָׁמָּה,
שָׁבָנוּ מֵאַחֲרֶיךָ,	יְפִי אֲדַמְתָּנוּ לְזָרִים
תַּעֲיִנוּ וְאַבְדָּנוּ —	בָּחֲנוּ לְנִכְרִים —
וְעָדִין לֹא-שָׁבָנוּ מִפְּעֻתֵנוּ!	וְעָדִין לֹא-שָׁבָנוּ מִפְּעֻתֵנוּ!

*

דור טהור

ויאָתיו כל לעבֿדֶּךָ,
 ויברכו שם כְּבֹדֶךָ,
 ויגידו באִיִּים צִדְקָה,
 ויִדְרְשׁוּךָ עַמִּים לא־יִדְעוּךָ.
 ויהלִלֶיךָ כָּל־אֶפְסֵי אָרֶץ,
 ויאמרו תמיד יגְדֵל אֱדֹנֵי.
 ויִזְבְּחוּ לָךְ אֶת־זִבְחֵיהֶם,
 ויִחַפְּרוּ אֶת עֲצָבֵיהֶם,
 ויִטּוּ שִׁבְס־אֶחָד לעבֿדֶּךָ,
 ויִירֹאוּךָ מִבִּקְשֵׁי פָנֶיךָ,
 ויִכְרִיזוּ כֹחַ מְלֻכּוֹתֶיךָ,
 וילמְדוּ תַעֲזִים בִּינָה,
 וימַלְלוּ אֶת גְּבוּרָתֶךָ,
 ויִגְשָׁאוּךָ לְכֹל לְדָאֵשׁ.
 ויסִלְדוּ בְּחִילָה לִפְנֶיךָ,
 ויעֲטֹרוּךָ גִּזְרֵי תִפְאָרֶת,
 ויִפְצְחוּ קְרִים רָנָה,
 ויִצְהֲלוּ אִיִּים בְּמִלְכָּךָ,
 ויִקְבְּלוּ מְלֻכּוֹתֶיךָ עֲלֵיהֶם,
 וירִמְמוּךָ בְּקַהֲל עַם,
 וישַׁמְעוּ רְחוּקִים וְיִבְאוּ
 ויתִגְדִּילְךָ בְּתֹר מְלֻכָּה!

*

תזכרה

אָתָּה מִבֵּין	שְׂרַעֲפֵי לֵב	וְעֲשֵׂתִנּוֹת אָנוּשׁ,
אָנוּשׁ תּוֹלַעָה,	מַחֲלֵל בְּעוֹזֵן	וּמִנּוֹת אַחֲרִיתוֹ,
אַחֲרִיתוֹ לְמִנּוֹת	וְתַקְנוֹתוֹ לְהִבָּל —	וְאַתָּה־חֵי לְבִדָּךְ;
לְבִדָּךְ נִקְרָאתָ	חֲנוּן וְרַחֲמִים	וּמִרְבֵּה סְלִיחָה:

במה יופה	מעלליו אנוש	וכל מעשיו בשת,
בשת מפעליו,	כי כל ימיו	ריק וגם בקהלה,
בקהלה הם	ובצל יחלפו —	ואתה חמי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

גבהירות אסיה	יתבונן בעקב	תקנות גלמו,
גלמו לדומה,	יתן לרמה	וישפל גבהו,
גבהו יבנע	בירוח יעבר —	ואתה חמי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

דין אסתמתח	מול תציר אנוש,	יבול כמו דשא,
דשא בייגמשל,	ימולל ויבש	ואפס דמינו,
דמינו בגבל	נשבר כמו חרש —	ואתה חמי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

הבל הקלים	אדם בעורו	ובמותו הקל,
הבל אחריתו	וימיו כצל	היות בלא תהיה,
היה תיום	ומחר איננו —	ואתה חמי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

ובסחרת יד	באלה ובחש	ישא ויתן,
ויתן יד לפה,	כי כל יגיעו	עמל ואון,
ואון יחשב,	ובבוש מעצתו —	ואתה חמי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

זמנים ספר,	זמים ולילות,	ועתים זמם,
זמם הוא	את יום מותו,	חקמתו זאת,
זאת חקמתו	תתבלע כרגע —	ואתה חמי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

חטא יסיתו	כי כל-מעשיו	עון וחטא,
חטא פעלו	וענינו כעס,	פירות חיו,
חיו כיהטה	בתציר גנות —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

סטאה ילדותו	ושנותיו כמזהגה	וימיו טפחות,
טפחות ימיו	ובארץ תחתית	תכלו טמון,
טמון תכלו	בנזיק סלע —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

יובח במכאוב	על משכבו	ומעשיו יודה,
יודה רשעו	בחזק חליו	ואז ירפא,
ירפא סחליו	וישבת מזרו —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

כן באגיות	עברות בים	אסיבוא כעס,
כעס כיישור	יקרא בתוקה	ושב-אף כרגע,
כרגע כייגות	יחטא לצורו —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

לעת יעקל	דרך — ושב	בכלב לקאו,
לקאו ישוב	ויסיף חטאים	ואחריתו למות,
למות אחריתו	וספו לעפר —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

מבצרים וחומות	ומתנים יבנה	וגם-בית מדות,
מדות יכונן	ובתי גוית	וזה-בית מלזנו,
מלזנו בקבר	מחלות עפר —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חנון ורחום	ומרבה סליחה:

נאצות משמיע	בכל-יום, בכל-עת	ובכל-שעה נגדך,
נגדך פי-הוא	פאין וכאפס	ועליו נחמת,
נחמת בתיו,	פי-תהו המה —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חגון ורחום	ומרבה סליחה:

ספרו חתום	פי כל-מעשיו	פתובים על-ספר,
ספר שנותיו	מני-רץ קלו	מבטן עד-סוף,
סוף כל-דבר	למשפט יבוא —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חגון ורחום	ומרבה סליחה:

עשתנות לבו	עמך כמסת	ועל-יד עמסת,
עמסת לתזכחות,	פי-אתה תבחן	לב עקב,
עקב הלב	וסלה תדענו —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חגון ורחום	ומרבה סליחה:

פנה בכל-פשע	ועל כל-צעד	ירבה פשע,
פשע בארחתיו	וגם למצעדיו	רשתו פרושה,
פרושה היא-לו	למשכו ברשתו —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חגון ורחום	ומרבה סליחה:

צבר כסף,	מרבה-לו עשר	ונשפט בכל-צעד,
צעד מישרים	בעת בי-ריוץ	וירדף צדק,
צדק לפעמיו	או יועילם —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חגון ורחום	ומרבה סליחה:

קול ישמיע	בלחש, ונעמר	אל-אלוה קרוב,
קרוב הוא-לו	בעת יקראנו	ויאמר קנני,
קנני בתשובה,	פי-כאל ימי —	ואתה-מי לבדך;
לבדך נקראת	חגון ורחום	ומרבה סליחה:

ראה ימראדם צבא עלי־ארץ — ורחמיו רבים,
 רבים רחמיו, מקרב רחוקים ברחמים ולא־לכו.
 רגו תעיר ונתק פרנע — ואמה־מי לבדך;
 לבדך נקראת חנון ורחום ומרבה סליחה:

שור־נא בענינו בעת פ־נעמד לפניה שפט,
 שפט פ־הארץ בכעס אל־תדיננו, ברחמים שפטנו,
 שפטנו בצדקתך, פ־מאד צדקת — ואמה־מי לבדך;
 לבדך נקראת חנון ורחום ומרבה סליחה:

תפלה תקח, תשובה תרצה, מחילה תרבה,
 תרבה לעשות צדקה בעדנו אלה תוחלתנו,
 תוחלתנו אמה, לבדך נזכיר — ואמה־מי לבדך;
 לבדך נקראת חנון ורחום ומרבה סליחה:

*

פיוט למחיה

אנוש מה־יופה וצבא דק לא־זכו בעיניה!
 בלחים אס־תבער האש ומה בחציר יבש?
 גלוי־לך חשך כמז־אור, משוטט כל בעון,
 דירתך בסתר וגלוי־ות לך כל הנסתרות,
 תדן יחיד, והוא באחד ומי ישיבנו,
 ועל־גוי ועל־אדם יחד ינטה־קו ואין מ־ירשע.
 זאת אס־יבין יציר, לא־יתעו־יצר לתטא ליצר:
 תתלת בארו, תפירת בורו, תשבון בוראו;
 טמא משארו, ומטמא בעזרו, ומטמא במותו,
 ימיתיו תהו, ולילותיו בהו, ועניניו תבל,
 בתלום מהקוץ נדמה, בלהות יבעתהו תמיד,

לילה לא־ישָׁכב, יומם לא־יָנוּחַ, עד־יָרֶם בְּקָבֶר.
 מה־יִתְאוּנֶן אָדָם חַי, דִּינוֹ אֲשֶׁר־הוּא חַי!
 נוֹלַד לְעָמָל, אֲשֶׁרְיוֹ אִם־יְהִי יִגְעֶז בְּדַת־אֲמֶת;
 סוּפוֹ עַל רֹאשׁוֹ מוֹכִיחַ — וְלָמָּה יִתְנִיף?
 עוֹד חוֹתְמוֹ יַעֲרֹז עַל־פְּעָלוֹ — וּמַה־יִּגְנֹב דָּעַת?
 פֶּעַל צְדָקוֹת אִם־יְהִי — יִלְוֶהוּ לְבֵית עוֹלָמוֹ,
 צִפָּה בְּחֻכְמָה אִם־יְהִי — עֲמוֹ תִתְלוֹנֵן בְּכִלְחוֹ;
 קִצּוֹף בְּדָמִים וּבְמַרְמָה אִם־יְהִי — תְּרוּצִים יָמָיו,
 רְצוֹנוֹ בְּהִיזוֹת בְּמוֹסָר — יָנוּב בְּשִׁיכָה טוֹבָה,
 שֵׁם טוֹב אִם־יִקְנֶה — מְשֻׁמּוֹת גָּעִים יִקְרָא:
 תַּחַת־כֶּן לְכֵן יוֹם־מִיתָה מִיּוֹם לְדָה הוֹטֵב!

*

רְשׁוֹת לְסֹדֶר עֲבֹדַת יוֹם הַכִּפּוּרִים

אֲתֵן תְּהִלָּה לְאֵל הַמֶּהֱלֵל, אֲסַפֵּר בִּירוֹאָה מַעַט מִמַּעֲשָׂיו,
 אֵלֹהֵי מַעֲלָם וְעַד־לֹא עוֹלָם, לִפְנֵי וְאַחֲרָיו לֹא־נוֹצַר אֵל:

בְּלִבִּדּוֹ הוּא וְאִין־זֹר אֲתוֹ, אִמֵּר וַעֲשֵׂה וְאִישׁ לֹא־נִעְדָר,
 בְּאַחַד יִשְׁפֹּט וְאִין־בּוֹ עוֹלָתָה, אֲמֶת אֲמַרְתּוֹ וְעַל־שְׁפָתוֹ תִּסָּד:

גִּבּוֹר בְּכַחַת, גִּשָּׂא עֵינָיו, גָּדַל הָעֲצָה וְעֵבֶר עַל־פֶּשַׁע,
 גָּלָה עֲמָקוֹת מִנִּי־חֲשָׁד, יָשָׁב בְּסִתֵּר וְרָאָה כָּל־סִתֵּר:

דָּעַת וּתְבוּנָה יֵצְאוֹת מִפִּיו, וְעֵינָיו מְשַׁמְטוֹת וְעֵינָן לֹא־תִשׁוּרְנוּ,
 דִּבְרוּ הַמִּשְׁלַל וּמִמִּשְׁלָתוֹ סָלָה, מֵלֹא כָּל־הָאָרֶץ וְרוֹם לֹא־יִכִּילְנוּ:

הַצֵּר בְּלִבוֹשׁוֹ חַי עוֹלָמִים, הוֹד וְהִדָּר עָזוֹ וְתַפְאֶרְתּוֹ,
 הָאֵל תָּמִים, צוֹר עוֹלָמִים, הַכֹּל יַעֲבֹר וְהוּא־לְבַד יִמְלֹךְ:

ועד-לא רקע תבל על-תהו, ומרום שבתו והוא-רם על-כל,	ומקלות מים אדיר ושמיעו, ומביט אל-עני וגבה-דות:
ורתו תפנה שמים בכתו, ומם במוחשבת ותקם ותעמד,	מאלת וכוכבים מעשה אצבעתיו, יזעץ בלבו ותעמד עצתו:
חסיד במעשיו, רחום למנסיו, תפץ להצדיק יצורי כפיו,	צדיק בדרךיו וקרוב לקראיו, תמיד ישקר על-טובת בתיכיו:
טהור עינים, רצה בתשובה, טובו בכל-דור, מדבר בצדקה,	מרבה לזכות, להשיב אפו, פאר ראשו כובע ישועה:
ימינו פתוחה לכל-שבי פשע, יצר מחמר צלם דמותו,	אמר בכל-עת: שובו ואשובה! רחמיו על-מעשיו, ידע יצרנו:
כלו כבוד וישגיח לדכא, כל-צבא השמים משתחוים לו,	מאזין לחש רנת לשון, שמש וירח יכרעו לפניו:
לא-נטה קו נגד יצוריו, למענו פעל מפעלות עולם,	בשבתו למשפט בריב מי-יכילנו? קרא דרות מי יערך-לו?
מעמקי לב וסתרי כליות מאון ומעמל יסתיר פניו,	מבין מחשבות כל-בני אדם, מראות ברע יעלים עיניו:
ננה סביביו ושת-סתרו חשק, נורא עלילה, תשב עד-דכא	כי לא-יראהו האדם וחי! אנוש, כי-ישוב ויארק ימים:
שניא כח, לבש צדקה, שנא ומתעב גול בעזלה,	מי-אל כמות ארך אפים, אהב טהר-לב שמע משי-טוב:
עצר בגערותו ומחריב ימים, ענה בתסידו מקרני ראמים,	צרר בשמלה כל-מי בראשית, מחה עונות כעב וכעגן:

פָּעַל וְעָשָׂה הַכֹּל בְּמֵאֲמֵר-פִּיו, כִּי כָל-דִּבְרָיו צִדְקָה וּמִשְׁפָּט,
פִּיו יֹאמֶר וְאֵת-עָשׂוֹ וְחָיו, כִּי לֹא אֶהְפֵּץ בְּמוֹת הַמָּוֶת:

צָפָה רְחוֹקוֹת, נָשָׂא וְנוֹרָא, מְרוֹמָם בָּסָאוּ וְשָׁפַל יִרְאָה,
צָעָה בְּרֶכֶת-כֶּחַ וְדָאָה עַל-בְּנֵי-נֶשֶׁךְ, בְּחֵן לְבוֹת וְאִין-לִפְנֵי שִׁכְחָהוּ:

קָרָא בְּקוֹל: אֲנִי-אֵל וְאִין-עוֹד, שׁוּבוּ אֵלַי וְאִשׁוּבָה אֲלֵיכֶם,
קָרְבוּ עָדֵי בִכְח הַתְּשׁוּבָה! וְאִנְיוּ קִשְׁבוֹת לְקוֹל צִעֲקַת-דָּל:

רְחוּם וְחֲנוּן שְׁפָטָנוּ בְּרַחֲמִים, וְצִדְקָנוּ, כִּי-אֲנַחְנוּ עֶפֶר וְאֶפֶר,
רַם בְּעִלְיוֹנִים, מֶלֶךְ בְּשִׁחָקִים, שִׁמְעַם מִמְּלָכִים וְעַקַּת אֲבִיוֹנִים!

שָׁמַיִם בָּסָאוּ וְהָאָרֶץ הִדְמִי-רִגְלִיו, צִדְקָה שָׁרִינוּ וּמֵאוֹר שִׁלְמָתוֹ,
שָׁמוֹ נִקְרָא חֲנוּן וְרַחוּם, בְּכָל-דֹּר וְדֹר הִיא צִדְקָתוֹ:

תָּמִים דָּרְפוּ וְאִין-בּוֹ עוֹל, בְּכָל-בֶּקֶר יִתֵּן מִשְׁפָּטוֹ לְאוֹר,
תִּכְנֵן לְבוֹת, רַב הָעֲלִילָה, מִי יִמְלַל גְּבוּרוֹת אֲדָנִי,

בְּכַתוּב:

מִי יִמְלַל גְּבוּרוֹת יְיָ וְיִשְׁמִיעַ בְּלִי-תַהֲלֵלוֹ:

יוסי בן-יוסי

(בארץ ישראל, לערך ד"א ש"ס-ת')

סֵדֶר עֲבוֹת יוֹם הַכִּפּוּרִים

אֲנִיבִיר גְּבוּרוֹת אֱלֹהִים נֶאֱדָרִי בְּכַחַת, יְחִיד וְאִין עוֹד, אָפֶס וְאִין שְׁנִי,
אֲחִירוֹן אִין בְּחֵלָה, לִפְנֵי בִשְׁחָק, אִין בִּלְתּוֹ קָדֶם, זִוְלָתוֹ בְּעֶקֶב;
אֲדוֹ לַחֲשֵׁב, אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת, נִמְלֵךְ וְאִין נֶעֱדָר, שָׁח וְאִין מֵאַחֵר;
אֲמַר וְעָשָׂה, יַעֲיֵץ וּמְקִים, אֲמִיץ לְשֹׂאת וְנִבְוֹר לְסָבַל.
אֲשֶׁר-לוֹ רִנּוֹת מִפִּי יִצְרִיו, מִמַּעַלָּה וּמִמַּטָּה יִשָּׂא תַהֲלָה

אל אֶחָד בְּאֶרֶץ וְקָדוֹשׁ בְּשָׁמַיִם, מִמֶּנִּים יֵשׁא אֲדִיר בְּמִרוֹם,
אֲדִיר מִתְהוֹמֹת, שְׂבַח מְאֹדוֹת, אֲמַר מִיָּמִים, וְאֵר מְלִילוֹת,
אֵשׁ תּוֹדִיעַ שְׁמוֹ, עֲצִי-יֵעַר יִרְנְנוּ, בְּהִמָּה תִלְמַד עֲזוֹנוֹ גּוֹרֵאֲתָיו.
אֲמוֹן שִׁחָקוֹ דָּת שֶׁעָשׂוּעִיו, הִיא הִגְיוֹנוֹ עַד עֶמֶד סִגְלָה,
אִז קָדָם לְאֵלֶּף דּוֹר עֲלֵתָה בַּמַּחֲשָׁבֶת, מִמֶּנָּה תִכּוֹנֶת מְלֹאכֶת הַתְּכֵנִית:

בְּמִרוֹם הַכִּין כְּסֵא מְלָכוּתוֹ, פָּרְשׁוּ עֲנָנוּ וְדָק נָטָה לְאֹהֶל,
בְּלִי-יָעֵן וּבְלִי-יִסַּע יִתְדֵתָיו עַד-בֹּא קִצּוֹ וַיִּתְחַדֵּשׁ בְּאֵמֶר.
בְּסֶם עַל-מִים עֲמוּדֵי חֹלֶד וְשֹׁנֵם מִתְנִיָּה בְתַהוֹ וּבִסְעָרָה,
בְּלִי-יִפְטוּטוֹ וּבְלִי-יִמְעָדוֹ מְכוּנִיָּה עַד-תִּבְלָה כִּבְגָד וְתוֹמֵר כְּמֵאוֹ.
בְּהוֹ וְאִפְלָה כְּסֵו פְּנֵי-אֶרֶץ, וּמִתְבָּהִיק אֹזר מֵאוֹר פְּנֵי-מֶלֶךְ;
בְּהֵק נִגְה לִיּוֹם לְצֵאת אָדָם לַפֶּעַל, וְשֵׁת חֶשֶׁךְ לְאִישׁוֹן לְרֹמֵשׁ חֵיתוֹ-יֵעַר.
בְּרַחֵף רוּחַ בֵּין שִׁחָקִים לְמִים שֵׁת תִּקְרָה בַּתְּנוּךְ, שָׂאת חֲצִי מְדוּרִים,
בָּם יוֹדַע פִּלְאוֹ לַפֶּעַל בְּטוֹב, חֲשֶׁרֶת פִּיר פֶּלֶג מְלֹא מִים.
בְּהִבְדִּילוֹ בֵּין מִים לְמִים הִשִּׁיק עֲלוּקָה, תִּפְתָּה לְבָלִי חֵק,
בְּאֵשׁ לֹא-נִפְחַת וְלֹא נִכְבְּה נִצַּח, וְשִׁטֵּף מִים רַבִּים אֵלָיו לֹא יִגְעֵנוּ:

גִּדֵּשׁ לְמִקְוֵה מִים אֲדִירִים וְשֵׁם לָהֶם חוֹל בְּרִית וּדְלֵתִים,
גִּדֵּר בְּעָדָם בְּלִי-יִכְסּוֹ אֶרֶץ, עַד גִּאֲמֹן-בֵּית יַעֲשֶׂם גְּזָרִים.
גִּלָּה אֲדָמָה לְעִבְרַת אֲנוּשׁ וְהִדְשִׁיאתָ שֵׁת וַעֲשֵׂב מוֹרִיעַ זֶרַע,
גַּם נִטַּע בְּעֵדֶן נֹן רַעֲנָנָה לְחַפֵּת כְּבֹדֶת אֲדִירֵי חַפְצֵי.
גָּמַר לְהַעֲלִים אֹזר שִׁבְעָתִים, וְעֶרֶךְ גְּרוֹת לְמִשַּׁל בְּיוֹם וּבִלְיָלָה,
גְּבוּל לֹא יִסִּיגוּ וְלֶכֶת לֹא יֵאָחֲרוּ, עַד מְשֻׁרֶת אֹהֶל יִדְמִיטֶם בְּעֵמֶק.
גָּאוּ מִמֶּנִּים בְּרִיתֵי תְהוֹמֹת, אֲפִיקֵי מָגֵן, שְׁנוּנֵי חֲצִים,
גָּבּוּ מֵהֶם לְמִשְׁתַּה נְצִחִים, וְהִכִּין בָּם כָּלֹא לְצִיר הַבְּרַח.
גָּבְהִי עוֹף צִצּוֹ מֶרְקֶק מִים, לְאָכַל שְׁלֶחַן מֶלֶךְ וְחִיל צְבֹאֲתָיו,
גִּזֹּר לְתוֹעֲבַת עוֹף לֹא סְהוֹר, עַד-בֹּא תִשְׁבִּי עֲרָבִים בְּלִלְוֵהוּ:

דָּגוּ מִחֹלֶד מְקַרְנִים לִזְבַּח, חִיּוֹת מֵאֲכָל עִם-בְּהֵמָה וְרִמָּשׁ;
דִּשּׁוֹן בְּהֵמוֹת בְּבוּל הַבְּרִי-אֵלֶּף, בּוֹ בְּיוֹם זִבְחוֹ יִגֵּשׁ חֲרָבוֹ.

דן יוצר ושמת במעשיו, בהביטו בירטוב פעלו,
 דשאי מנחות ואכלי מגדים ושלחן ערוך ואין מי ידשן,
 דבר בלבד מי יסר הנח לשבח הטבות ויון המסוד?
 דברי אס-יעש יהי באלהים, ואם ימיר אמר לחמרו אשיבנו;
 דרש והבין וידע מת-שוא, כי לא יבין ללין ביקר.
 דמהו בצלם, חקקו בתבנית, בדק וחלד פחד מוראו,
 דגול בתוך עדן יפה יצועיו, בפז ואבן יקרה חק מסכתו,
 דעת קשטו ורית חננו, להשפיל מקדם קץ אתיות:

המשילו בצדיק מושל לכלכל שמות לאל ומפעליו,
 הוהירו על-עין הדעת פן-ינקש במאכל תאוה,
 הרדימו בנעם שנה, הרים ממנו עצם ועשה עלמה,
 העדה בפלה ערי קשרים, הדביקם יחד היות שאר אחר.
 השיא פותה וחל עפר להניא אמר ולשוב לעפר,
 המיתה איש בתאות עצל, הפילה רבים והרנה עצמים;
 הקה בטורפו ובפעמיו לנצח, והוא ישלח ציר לפרצי גדר.
 הערמו וכסו בעלה נבלת, תמור לבוש ענן — תתלת ערפל;
 הומר תאדם והוסר פחדם, להרדות מכל ולא לרדות בכל,
 הרמו מעדן וגרשו מגן, והוכן נקיק סלע בית-מלון למו:

ויוצר החיש תאות יצורו, והרגיל עזרו לרבע תשוקתו,
 ויתמה והזריעה, וחבלה וילדה, ובכרה משדד תלמי אדמה,
 והוסיפה שנית והבריכה, ושלחה עויל, תומך שבט, רעה עדרים,
 ובתשורת שי קדמו פני-מלך: זה בפרי ארץ, וזה בבכרי צאן.
 והביט קדוש ללכב ולא לעינים, ושע ערך נוחח צעיר,
 ושגב את קדר למרום ברצתו שי ערך נוחח,
 והקדיר פני-רב וגם חרה לו פי-מאס בשי יתר מאכלו,
 וטרף אף ושמר עברה, וחבל מארץ אח ומשפחתיו,
 והזריח ועקה דם השפוד, ונענש בנע ונדר ראש לשפכי דמים,
 והתודה על-פשע ונתן-לו אות, פן-ישפך דמו באדם:

זֶה, חֶבֶשׁ עֶצֶב יִצִּיר קַדְמוֹנִי, בִּי־הַחֵל שְׁתוֹת כּוֹס מְסוּךְ לְדוֹת,
זָכַר לַחַת זֶרַע לְזֶרַע, לְהַחֲלִיף לוֹ פְּרִי הָאֲמָלִל;
וְרָעוּ הַשְּׂרִישׁ שֶׁרֶשׁ פָּרָה רֹאשׁ וְשִׁנְשֵׁנ גִּמְעוּ עֲשׂוֹת פְּרִי בְּאֲשִׁים.
זָמְמוּ וְהַחֲלוּ דוֹר עֲקֻלְקֻלוֹת לְהַמִּיר בְּשֵׁם אֱלִיל שֵׁם אֵל אֶחָד,
זַעַף מִים עֲצָרִים עֲלֵיהֶם קָרָא, פָּרְצוּ גְבוּלָם וַיִּהְפְּכוּ אֶרֶץ;
זָכַר תַּקּוֹת אֲנוּשׁ הָאֲבִיד מֵאֶרֶץ, וְשִׁטְף יָסְדֵי סִפְיָחִי עַפְר־אֶרֶץ,
זָלְזָלִים אֲשֶׁר בַּעֲצִי־עַר עַד דוֹר עֲשִׂירִי לֹא־עָשׂוּ פְּרִי,
זָד וְתַמִּים בְּקֶרֶבָם גִּמְצָא, וְרִיחַ מִפְּעֻלֵּיו כִּרְקַח בְּדֶרְתָּיו.
זָדוּ וּמָרְדּוּ בְּשִׁבְעַת יְמֵי נוֹגָה וּמֵרֶב כָּל־טוֹב אָמְרוּ לֵאלֹה סוֹר,
זָעְמוּ בְּמִי מַעֲלָה וְדָבְאוּ בְּמִי מַזָּה, וְרָצְהוּ צְדִיק בְּשִׁי מַעֲבֵר מִיַּנְחָה:

חֲדָשׁוּ פְּנֵי־חֵלֶד וְשָׁבוּ לְקִדְמָתָן מִמָּתִי מִסִּפְּרִי יִצְאִי מִמִּסְגָּר.
חֲשָׁבוּ וְנוֹעְצוּ אִזּוֹ דוֹר חֲמִישִׁי לְרוֹם וּלְשׁוֹם קֵן בְּמִרוֹם;
חִי לֹא כָבַד מֵהֶם מִזְמָה, מְלִיץ לְלִצִּים חֲפָצִם הַשְּׁלִים.
חֵלֶק שְׁפַת לְשׁוֹן בְּעָלֵי מַחֲלָקוֹת וּכְתָתוּ זֶה בָּזָה וְנִלְחַמוּ לְמִשְׁחִית,
חָלְפוּ בַּעֲבוּר סוּפָה וְאִינָם, וְהוֹקֵם צְדִיק יִסּוֹד עוֹלָם.
חָשַׁב לְהַבִּין סוֹד מִפְּעֻלוֹת הַמִּתְנַהֲגִים בְּשִׁטָּר וּמִשָּׁל,
חֲזוֹתוֹ מְרוֹצֶת שׂוֹאֵף נוֹזֶרֶת שֵׁשׁ כְּגִבּוֹר בְּצִאתוֹ וְחָלָשׁ בְּבֹאוֹ
חֲלוּגֵי שִׁחַק אֲשֶׁר בְּקִדְמָה וַיִּמָּה, אֲשֶׁר בָּם תּוֹתֵר לְבָנָה יוֹם יוֹם,
חֲצִי בְּרָקִים וְזֹהַר כּוֹכָבִים רָצִים וְשָׁבִים, אִישׁ לֹא גִעְדָּר,
חֲכָם סוֹג לֵב וְשִׁכָּל מֵאֲלִיו, וְשָׁח: אֲדוֹן לֵאלֹהֶה, אַחֲרָיו אַרְוָצָה!

טָרָם הַקָּדִים אֵל בֶּרֶר לוֹ דֶּרֶךְ, לְדֶ־לֶךְ מִמְּנוֹת לְדֶרֶךְ חַיִּים.
טָהוֹר בְּמַעֲשָׂיו דִּבֶּר גְּבוּרוֹת: גָּאֵל אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט שְׁפִטָּנָא בְּרַחֲמִים!
טָרַף רוֹזְנִים בְּלֹא מִגֵּן וְחֶרֶב, שִׁנְבוּ מֵאֵשׁ, עֲזָרוּ בַּמִּלְחָמָה.
טָבַע חוֹתָם בְּרִית שֵׁם בְּשֹׁארוֹ, בָּהֶ תִּפֵּן פִּעֶרֶת וְאִזּוֹ תִּקְפֹּץ פִּיָּה.
טָרְפִי צִמַּח וְקָנִים הִנְצִי בּוֹ, בְּהַפְתַּח מְקוֹר לַעֲרוּגַת חֶרֶב.
טָפַשׁ דוֹרוֹ וְצוּר לֹא הִכִּירוֹ, וְהוֹדִיעָם בְּאִשָּׁל שֵׁם אֵל עוֹלָם.
טָרַח בַּחֵן מִנְסָהוּ עַמָּם עַל־שִׁכְמָם וְגַם מִשָּׁל בִּיצָר תַּת שִׁיז לְזָבַח,
טָנָא בְּכוֹרִים לְמִנְחָה הַזָּבִיל, אֵב לֹא־חֶמֶל, בֵּן לֹא־אֲחֵר;

טבח בעדו שה, בעת תפוש חרב מלאכי שלום מר צעקו בבכי,
טוב ורחום שה אל-תשחת נער, נרצה פעלכם בזבח וגזבח:

יסד איש תם בפתחי תעודה, מרם תאמר שגן אמריה,
יה מעולם בו נתפאר ובשמו לעולם יושב תהלות;
יודעו נצב עליו במלון ושח: אני שמרה, צל על-ימינה.
יורדים ועלים קדשים למענהו, להפיר תארו חקוק במרומים;
יוצר חסרו מעט מאלהים, ליתם במקלות בחמר ביד היוצר;
יראת חזון ארמי בעתתהו: אל-תנע בגן עמוס מני-בטן;
יהוד אש להט בהאבקו עמו, כי לא יכל לו, וגתחנן בבכי;
ישע הפליא לו סתגור חרב, שטם ושמר איבת עולם.
ירש תאות ברכת הזריו, שגים-עשר שבט בשמרי הרקיע,
יוחד שלישי לראות פני-מלך, לשורר, לשרת, לבוא תדרי:

בעץ שתול על-פלגי מים, הפריח מטהו שלשת בדי קדש,
בפופי סבל לאהל וקרשיו, תקעי יתד, פרשי וריעה,
בתך נטויה בעגלה מלמדת לעל עבדת קדש ארון כל-הארץ.
בגפן אדירת יפת פרי וענף הצמיח עמרם משרש לוי,
כי שלחה שלשת שריגי חמד: מכהן ורעה ואשה נביאה.
בגשית עת ידיים פרחו; הוקם לשבר מסרות צען לפרוץ גדר שעל,
בסה בענן ונתקדש שביע, נצב בתוך בעת מתן אמר,
בח אדירים לפגיו נכנעו, מטוראו לא-עמד איש,
בלבל צאן קדש שאר בשימון ולחם שחקים עד-באם לארץ.
ברתה ברית עם-עלמה תופפת, גועה וגאספה ולא-היה מים:

לזוי ענני הוד ידידים נחננו על-ידי מכהן בשלום ובמישור,
לו ולורעו ברית אמת נחקקה, בל-תשבית מלח ברית הניחה.
לקנאת חמת-גבר גמול גמל אל וחדש חקו לדרת עולם.
לזר לא-יאתה נחלת כבודם, לא יירש אנוש ממת חלקם,
לצלמות הורדו עדת אנשי-שם, והושיבו עז מלך בבית החפשית;

לא יקנאו בחבל אחות אחים, אלהים נקרא מנת-גורלם,
 לחם האשים להם היכן, בהתקרבם לאל בעת רחוק עגל.
 למדם מחקק סדרי עבודה, כי בשבתם פתח עליהם הפקר
 לרחץ, לסוד, לקדש בדם ושמן, ללבש בדים ולחגר בטוח,
 למלא ידם ימים שבועה — וישימה לחק לדת עולם,
 בפתוב בתורה: באשר עשה ביום הזה צוה יי לעשות לכפר עליכם:

משפחות ברורים גורל יסילו, לגדל סגן לעלתו בעשור.
 מערש יצועו שארו יבדילו, פון-יטמא שבוע בשגגת נדה;
 מקום עצרת סגנים בית מושבו, הלוא שם ילון פליימי שבועה,
 מעלה מנחה ונתן סמים, וערך גרות וראשון בראש ורגל;
 ממבר שבתות וחלק משמרות חלקו בראש פנגד בלם.
 מחיטי פתי יעמיתו-לו, לחנכו, לשננו בחקי עשור,
 מראים לו בערב יום סליחה פרו ואילו וזמתי קהל;
 מה-נאה עברתך — יאמרו — חוק ואמץ כי כל-אלה פעליך!
 מאכל ימעיטו ממנו לעת ערב, פון-ירדם ויקר מקרה-לילה,
 מחנקיו יתברוהו לזקני משהו, ובבית רקחי רקח בשם ישביעוהו:

נענם בבכי כי הרשע בפתי, והם יכפו פון צדיק ירשיעו.
 נעמות מדרש ומקרא ישוחחו, אף בכתבי קדש הם יעסיקוהו;
 נפשו ישובבו בשית מלכי-קדם, אם-פער הוא ולא-למד לקח.
 נתנים שאון בעיר הזמיה להשביעו גרדים עדי-נשף,
 נטה לנזם שנתו יפרידו בנעימת אצבע צרדה, בפה ולא-בכנור.
 נצרי חקים בוזי מצות, להרים דשן חצות לילה הקדימו;
 נהדפו רצים במעלות מזבח, וישקדו להשבית מדנים בפיו.
 נועלו וסבלו ועמדו עטרה והפיסו תחלה על-תרומת דשן;
 נצבעו שנית על-מעשה כבש ועל-דשן מזבח פנימי וגרות;
 נתחדשו שלישי לסמים, רביעי בתעובות לערך הנתחים:

שר פקיד נגיד מלאכת הקדש שלח לקדים צירי אמונה,
 שח למו: תביטו אם-עלה השחר, אם-הפיץ אור קדים על-ארץ,

ספרו-לו כי-ברק נגה ורץ למקוה טהר לבית עזרה;
 סכו מחיצת שש בינו לבין עם לנהגבו בגדל בלי-חזות מערהו;
 שמלת ערו ומהר ופשט, ויגד ויטבל ויעל ויסתפג,
 סגן המלכיש יעטהו בדים, ויסף לגדלו בערי בגדי-פז;
 שש במעמה חוד ולב לא-יגביה, לבשם לכבוד אל ולא למענהו.
 סדר מלחמות בהם ישאל, ועיניו למורהו בתלמיד לרב;
 סוד יגלה-לו במשפט האירים, אם-עלה אם-חדל, אם-לחרב אם-לישע.
 סלו לאלהים בני גוי גדול, קרוב בכל-עת לבשר ישועות:

עלץ כמלאך בשבוע מכןסי-כד כפרש מוכן ציר אמת לשלחיו,
 ערות זמה בהם יכסה, כי בן מצותם לכסות ערוה;
 עלמות קומה ימלא בכתנת כפולה משבצת עד-פסי יד,
 עון בית יעקב יכפר בזאת, מכרי צדיק על-כתנת פסים;
 עז אבנט התאזר במזח ארוג-כד, ולא-כלאים בכל-ימי שנה,
 עפרת ראשו כהוד המלוכה, צניף צפירת שש לכבוד ולתפארת;
 עטוי מעיל תכלת כזהר הרקיע, ממלא בית-יד גלילי ורעיו,
 עגל שפת-פיו, ראשו כתחרא, מסב קלע בלי להקרע,
 על-פאת שוליו רמני צבעים ופעמני פז סביב בתוך,
 עת ישיקו קול זה בזה יכפר בעד-קול מבה רע בסתר:

פעלת חשב אריגת האפוד, משור שש שני תכלת וארגמן,
 פתיל זהב נטוה בכל-חוט, ונתלבש בו מלב ועד-טבור,
 פנות כתפיו כזהר המארת, מבהיקות אור מאבגי השתם,
 פתחם בשמיר זכרון שבטים המתחלקים בשמות ואתות;
 פרש ממנו חשב האפוד, ארוג כמעשהו, ויעגדו לאחוריו,
 פרק עון צו ראש דברת קדש, אפדת מסכת אלהי זהב;
 פני לב האפוד קרע זרת על-זרת מקום ירפס חשן בטבעת זהב,
 פקד טורי אבן כמספר דגלים שמים חקוק בם וימלאו חשן,
 פז מסכת במלאתם, מראה דמותם כמראה עינים;
 פרץ דבקים בין אפוד לחשן יכסה בשרשרת עבתת הזהב:

צִיץ פֹּה מִקֶּרֶךְ צִיץ פְּנִינִים דְּבִק וְחֵבֶר לְגֹר הַקֹּדֶשׁ;
 צִנִּיף הוֹד שֵׁם בְּמִצַּח וְעָלָיו הַצִּיץ וְשִׁטַּת שְׁעָר בֵּינוּ לְמִצְנֶפֶת,
 צוּר עוֹלָמִים שֵׁם הַנֶּעְרֵץ חֲקוֹק עַל-צִיץ בְּמִכְתָּב חוֹתָם,
 צֹאת טַמְאָת עוֹן דָּם וְנִסְקָד יִרְצָה הַצִּיץ בְּנִיחַח טְהוֹר.
 צִיץ נָבֵל, תּוֹלַעַת וְלֹא-אִישׁ, נִחְשָׁב לְשֵׁרֶת לְחֵי הָעוֹלָם;
 צִפָּה פְּנִימָלֶךְ וְכֹא בְּחֶדְרֵי-קֹדֶשׁ לְבָשׁ בָּדִים וְלֹא בְּכֶתֶם אוֹפִיר;
 צוּ עֲנֵשׁ מִיתָה לְבָאִי עֲזָרָה, לְהַרְחִיץ יָדַיִם וְרַגְלַיִם בְּבֹאֶם,
 צִיר לָכֵן בְּטָרָם נִשְׁתּוֹ לְשֵׁרֶת יְמָהָר יִקְדֹּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו;
 צִעִירָיו יִגִּישׁוּ אֶת תְּמִיד־הַשֹּׁחַר, קָרְצוּ וְקָבַל דָּמוֹ וְזָרַק,
 צַעֲד לְהַקְטִיר קְטֹרֶת וְלִהְיֵיטִיב גְּרוֹת, לְהַקְרִיב רֹאשׁ וְנִתַּח חֲבָתִים וְנִסְקָד:

קִדְּם בְּצִאָתוֹ לְבֵית פְּרוּהָ בִּקְדֹּשׁ וְסָכוּ מְחִיצַת שֵׁשׁ בֵּינוּ לְבֵין עָם,
 קִדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשַׁט וְעָטָה כָּלִי כֵד וְשָׁב וְנִתְקַדֵּשׁ;
 קָרַב אֶצֶל פֶּר תַּטְּאוֹ וְהוּא עֹמֵד בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ
 וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו וּמִתְנַדֶּה, וְכֵךְ הָיָה אָמַר: אֲנִי הַשֵּׁם,
 חֲטָאתִי עֲוִיתִי פָשַׁעְתִּי לִפְנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי. אֲנִי בָשָׂם, בְּפֶרֶג־נָא
 עַל-הַחֲטָאִים וְעַל-הָעֲוֹנוֹת וְעַל-הַפְּשָׁעִים שֶׁחֲטָאתִי שְׁעוִיתִי שִׁפְשַׁעְתִּי
 לִפְנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי, כִּכְתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדְךָ: כִּי-כִּיּוֹם הַזֶּה
 יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְמַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חֲטָאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ — וְהַכֹּהֲנִים
 הַלְוִיִּם וְהָעָם הָעֹמְדִים בְּעֲזָרָה וְהַמְשַׁמְשִׁים בְּהִיכָל בְּזֶמֶן שִׁשְׁמָעִים
 אֶת-הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ שֶׁהָיָה יוֹצֵא מִפִּי כֹהֵן גָּדוֹל בִּקְדֻשָּׁה הָיוּ
 כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִיִּים וְנִפְלִיִּם עַל-פְּנֵיהֶם וְאָמְרִים: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
 מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. אַף הוּא מִתְפַּנֵּן לִגְמֹר אֶת-הַשֵּׁם בְּנִגּוּד
 הַמְּבָרְכִים וְאָמַר לָהֶם: תִּמְהָרוּ!

קִדְּמָה לְשַׁעַר אֵיתָן לְצַפּוֹן מִזְבֵּחַ וְלוֹוְהוּ בְּכַבּוֹד כְּתָנִי מִשְׁנָה,
 קִימַת שְׁעִירִים הָלֹא שֵׁם הָיְתָה וּכְלִי בֵּית הַנֶּחֱמַת נִרְלֹת זָהָב;
 קִבְּצָם עַל-יָד וְטָרַף וּמַעְלָה, זֶה לְחֵי עוֹלָם וְזֶה לְמִיתַת צוֹק.
 קָחַתוּ בְּיָמִין פּוֹר חֲקוֹק לֵשֶׁם, סָגֹן יִשְׁמִיעֵלוּ הַגְּבִיָּה יְמִינָה,
 קָשִׁי מַעַל-לִידוֹר בְּשִׁמְאָל אִם יַעַל, רֹאשׁ בֵּית אָב יִשְׁתַּחֲוּ הַגְּבִיָּה שִׁמְאָלֶךְ;
 קַפֵּץ וְנִתְנָם עַל-שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְהַצִּירִית בְּקוֹל רֶם: לֵשֶׁם חֲטָאת!

קָשָׁר שָׁנִי בְּרֹאשׁ הַמִּשְׁתַּלַּח, וְחָפְזוֹ לַמִּדְבָּר וְזֶה לְבֵית שְׁחִיטָה.

וּבְאֵלֹו שְׁנֵי אֲצָל פָּרוּ וְסוּמָד שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו וּמִתְנַדֶּה, וְכָךְ הָיָה אָמַר: אֲנִי הַשֵּׁם, חֲטָאתִי עֲוִיתִי פִשְׁעֵתִי לִפְנֵיךְ אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֶהְרֹן עִם קְדוֹשֶׁיךָ. אֲנִי בָשָׂם, בְּפָר־נֶא עַל־הַחֲטָאִים וְעַל־הָעֲוֹנוֹת וְעַל־הַפִּשְׁעִים שֶׁחֲטָאתִי שְׁעִוִיתִי שִׁפְשַׁעֲתִי לִפְנֵיךְ אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֶהְרֹן עִם קְדוֹשֶׁיךָ, בְּכַתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדְךָ: כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לִטְהַר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ — וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם וְהָעָם הָעֹמְדִים בַּעֲזָרָה וְהַמִּשְׁמָשִׁים בַּהִיכָל בְּזֶמֶן שִׁשְׁמָעִים אֶת־הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ שֶׁהָיָה יוֹצֵא מִפִּי כְהֵן גָּדוֹל בַּקִּדְשָׁה הָיוּ כֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִיִּים וְנִפְלִים עַל־פְּנֵיהֶם וְאָמְרִים: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. אֵף הוּא מִתְכַּוֵּן לְאָמַר אֶת־הַשֵּׁם בְּגִיד הַמְּכַבְּרִים וְאָמַר לָהֶם: תִּטְהָרוּ!

רַץ כֶּדֶת וְקַבֵּל דָּם בְּכָלִי, וְאַחַר יִמְרְסֵנוּ בַּמַּעֲלוֹת אוֹלָם.
 נָסַם כְּבֹשׁ וְעָלָה לְמוֹזֶבֶח וּבִגְדוֹ מִחֻמַּת פֶּז הָאֵלֶם
 וְצִפִּים מְלֵאָה מִפָּנֵי מַעַרְב; יָרַד וְשָׁמָּה בְּרִבְד הַמִּרְצָפָה.
 רָעִיו יוֹצִיאֻהוּ אֶת־הַפֶּה וְכָלִי בֵּית צִבְיָה דִּקְתָּ הַדָּק,
 נָקַח מֵלֵא חֲפָנָיו וְנָתַן לַתּוֹדָה בָּהּ, נִטְלָה בְּשִׁמְאֵל וּמִחֻמָּה בְּיָמִין;
 רָכַב כֶּבֶד יָמִין עַל־שִׁמְאֵל וְהַשְׁמִיל בַּהִיכָל בַּעֲקֵב הַפְּרָכוֹת,
 רָגַל בַּקֶּרֶם מִנְּגֵב לְצִפּוֹן, וּבַהֲנִיעוּ שָׁב עַד־חֲצֵי הַבַּיִת;
 רֹאשֵׁי הַכֹּהֲנִים כְּמֵרָאָה שָׂרִים לְחוּצִים בַּפְּרָכָה וְאִין־דֶּרֶךְ לַעֲבֹר,
 רַב־כַּח יוֹדִיעַ וְיִדְחָה בַּפְּרָכָה וַיָּבֹא בְּלִי־פֶשַׁע בֵּין־שְׁנֵי הַכֹּהֲנִים,
 רֹאשׁ עֲפֹרוֹת חֹלֵד, אֲבֵן הַשְּׁתִּיָּה מְקוֹם מְכוֹן אֲרוֹן, שֵׁם שֵׁם מִחֻמָּה:

שָׁפַךְ בָּהּ קִטְרֶת וְחָמַר עֶשֶׂן, וְהִצְדִּיד פָּנָיו וַיּוֹצֵא בְּדֶרֶכּוֹ;
 שָׁנַע בְּעַד־עָם בְּקֶצֶר בַּהִיכָל, אֲשֶׁר לֹא יִשׁוּר רַב עַל־צִעִיר.
 שׁוּבְבֵילֹו דָם הַמִּמְרָם בּוֹ, וְכֹא וְנִתְנַצֵּב בַּמְקוֹם עֹמְדוֹ;
 שָׁלַח אֲצַבַּע מִיָּמִנָה וּמִבֵּל וְהִצְלִיף אֶחָת לְמַעְלָה וְשָׁבַע לְמַטָּה בַּמִּסְפָּר.
 שָׁב וְשָׁמוּ בָכֵן וְשִׁחַט שְׁעִיר עִם וְקַבֵּל דָּם וְכֹא וְהִצְלִיף בְּדֶרֶכּוֹ;
 שִׁנְהוּ בְּכִנּוּ וְנִטַּל דָּם פָּר וְכֵן יִזָּה כְּאֶהֱל מוֹל אֲרוֹן חוּצָה,

שב וימירנו בדם השעיר ויפגעו בו כמשפט דם פר.
 שלמו כדת הציות פנימה, בללם ויצא לחטא מזבח הקטרת,
 שיתחיל מקרן צפונה מזרחת, ובמקום יגמר שם וזה שבע;
 שפך שאר בחוץ ביסוד פני פתח, כי גם יכפר על-עזרת הקדש:
 ואחר כך בא-לו אצל שעיר המשתלח וסומך שתי ידיו עליו
 ומתנודה, וכך הנה אמר: אָנָּה הָשֵׁם חָטָאוּ וְעָוּ וּפָשְׁעוּ לְפָנֶיךָ
 עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. אָנָּה בָּשָׂם, בְּפָר־נָא עַל־הַחֲטָאִים וְעַל־הָעֲוֹנוֹת
 וְעַל־הַפִּשְׁעִים שֶׁחָטָאוּ וְשָׁעָוּ וְשָׁפְשְׁעוּ לְפָנֶיךָ עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
 בְּכַתוּב בַּתּוֹרָה מִשָּׁה עֲבָדְךָ: כִּי־בִיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם לְמַהֲרָה
 אֶתְכֶם מִכָּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יי' — וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם וְהָעָם הָעֹמְדִים
 בְּעֹזְרָה וְהַמְשַׁמְשִׁים בַּהֵיכָל בְּזֶמֶן שֶׁשֹּׁמְעִים אֶת־הָשֵׁם הַמְּכַרֵּשׁ
 שָׁהִיָּה יוֹצֵא מִפִּי כֵהֵן גָּדוֹל בַּקֹּדֶשׁ הֵיוּ כֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִיִּים וְנִפְלִים
 עַל־פְּנֵיהֶם וְאֹמְרִים: בָּרוּךְ שָׁם בְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. אַף
 הוּא מַתְבָּנֵן לְגִמְרָה אֶת־הָשֵׁם כְּנֶגֶד הַמְּכַבְּרִים וְאֹמֵר לָהֶם:
 תִּמְהָרוּ!

תבן איש מועד לשלחו, ועלה והקטיר חלב פר ושעיר;
 תקפום במטות חוץ למחנה עיר, שרפום כליל עזר ובשר ופרש.
 תאר שעיר לראש המדבר, משכוהו לשגן בחקי עשור;
 תחלה יקדש ידיו ורגליו ויפשט כלי בד ויעט כלי עשרו.
 תם הגיונו פשט וטבל ועטה שמנה בגדים ושב ונתקדש,
 תשורת כבשים ואילים הכליל, קדש ידיו ורגליו ופשט;
 תרגל פעמיו לבית הטבילה, טבל וספג ועטה כלי בד.
 תלמודו יעש כדברו וקדש ויוצא מפנימה כף ומחתת פר;
 תבן עבדת כלי בד השלים, קדש ופשט והניחם נצח.
 תבן טבילה ולבש כלי פז, ושב ונתקדש ידיו ורגליו;
 תמיד הערבים יעשה כסדר, והקטיר קטרת בין נתחים לגסד.
 תכלית מעשים גרות הבעיר, פרש כפים, קדש ופשט,
 תלבשת שארו חניכיו וריצו, ילבשם בכבוד ויצא במשוש;
 תארו הקרין כצאת השמש בגברתו, משלח לשלחיו צדקה ומרפא.

תהלה השמיים: לכו שתו בלב-טוב, אל נשא עון ועבר על-פשע!
 תמימים ישרים לגוהו, ולוהו, שמחה יעשו בצאתו בלי-פגע;
 תן-לנו מופת — באזניו יאמרו — וגדע במה יכפר עון;
 תתן ציר שעיר, והוא מבשר ישועות: הלבין בשלג אדם השני!

ינאי

(בארץ ישראל, לערך ר"א ת')

ליל שמרים

ובכן: ויהי בחצי הלילה!

אז רב גסים הפלאת
 בראש אשמת זה
 תלילה
 גר צדק נצחתו בנחלק-לו
 לילה
 ויהי בחצי הלילה.

הנה מלך גר בתלום
 הפחדת ארמי באמש
 תלילה
 וישראל ישר לאל ויכל לו
 לילה
 ויהי בחצי הלילה.

זרע בכורי פתרום מחצת בחצי
 חילם לא-מצאו בקומם
 תלילה
 מישת נגיד חרשת סלית בכוכבי
 לילה
 ויהי בחצי הלילה.

נעץ מחרף לנפח אווי הבשת פגריו בלילה
 ברע בל ומצבו באישון
 תלילה
 לאיש-חמדוזת נגלה רז חוות
 לילה
 ויהי בחצי הלילה.

משתפר בכלי קדש נהרג בו
 נושע מבור אריות פתר בעתותי
 בלילה
 שנאה נטר אנגי וכתב ספרים
 בלילה
 ויהי בחצי הלילה.

עזרת נצחך עליו בנדר שנת
 לילה
 פורה תדרך לשמר מה-
 מלילה
 צרח בשמר ושח אתא בקר וגם-
 לילה
 ויהי בחצי הלילה.

קרב יום אשר הוא לא-יום ולא-
 לילה
 רם הזרע פי-לך היום אף-לך
 הלילה
 שמרים הפקד לעירך כל-היום וכל-
 הלילה
 תאיר באור יום חשבת
 לילה
 ויהי בחצי הלילה!

רבי אלעזר הקליר

(בארץ ישראל, לערך ד"א ת"ן)

יראת אלהים ותהלתו

(הימנון)

ובכן: לגורא עליהם באימה יעריצו!

אשר אימתך

בארצלי אמון, באבירי אמן,

בבלולי קרח, בכדודי קרח,

ומוראך עליהם;

ואבית תהלה

מגלומי נוש, מגרי גיא,

מדלולי פעל, מדלי מעש,

והיא תהלתך!

אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ

בְּהִמּוֹן מְלָאכִים, בְּהִלּוּךְ מַתְנוֹת,

בְּוַעַד אֲלָפִים, בְּנֹכַח רִבּוֹת,

וּמוֹרָאָךָ עֲלֵיהֶם;

וְאֵבִית תְּהִלָּה

מִזִּי שְׁנָה, מִזֶּהר כֹּבֶה,

מִחֲסָרֵי שָׂכָל, מִחֲרָשֵׁי רָשָׁע,

וְהִיא תִּהְלֶתְךָ!

אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ

בְּטַפּוֹת עֲרֻבוֹת, בְּטַפּוֹס שְׁחָקִים,

בִּיקְרַת עֲרָפֶל, בִּירֵיעַת מַעֲנָה,

וּמוֹרָאָךָ עֲלֵיהֶם;

וְאֵבִית תְּהִלָּה

מִכְתּוּמֵי שָׁמַיִן, מִכְמוּסֵי דָפִי,

מִלְכוּדֵי פָח, מִלְעוּגֵי מָר,

וְהִיא תִּהְלֶתְךָ!

אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ

בְּמַסְלֹלֵי זָבָל, בְּמַרוֹמֵי שָׁפָר,

בְּנִטְיַת דֶּק, בְּנִחְיַת עֲבִים,

וּמוֹרָאָךָ עֲלֵיהֶם;

וְאֵבִית תְּהִלָּה

מִסְרוּחֵי מַעַשׁ, מִשְׁבְּעֵי רָגֹז,

מִעֲדוּרֵי אֶמֶת, מִעֲמָסֵי בָטָן,

וְהִיא תִּהְלֶתְךָ!

אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ

בְּפִתְחֵי קְדוֹשׁ, בְּפִצְחֵי בְרוּךְ,

בְּצִדּוּדֵי אַרְבַּע, בְּצִנּוּפֵי שֵׁשׁ,

וּמוֹרָאָךָ עֲלֵיהֶם;

ואבית תהלה
מקראי און, מקראי בחנה,
מרחקי אמת, מרחקי צדק,
והיא תהלתך!

אשר אימתך
בשביבי אש, בשבילי מים,
בתלולי רום, בתלוני גבה
ומוראך עליהם;
ואבית תהלה

מבשר נדם, מהכל ותהו,
מחציר יבש, מצל עובר
ומציץ גבל;

ממשלימי נפש, ממפריתי רוח,
וממפופפי חיה ומתנימי נשמה
ומוצאי יחידה,
ונשמעים בדיון, ומתים במשפט,
ותיים ברחמים, ונתנים-לך פאר
חי עולמים!

*

מעשה אלהים — ואדם

(הימנון)

ובכן: גדלים מעשי אלהינו!
מעשה אלהינו: אדיר בועורו,
ברום ובתחת הורו,
גלה אור לעבדו,
דבר מקים לעבדו,
לכן יתנאה אין עוד מלבדו!

מעשה אָנושׁ: תַּחֲרוֹת רַחֲמֵי,
שֶׁקֶר גְּאֻמִּי,
רַבִּים אֲשֻׁמִּי,
קָצַר יָמִי,
וְאֵיךְ יִתְנַאֵה אָנוּשׁ בְּחָצִיר יָמִי?

מעשה אֱלֹהֵינוּ: הַמְּכִיר עוֹלָמִי עַד,
וְסִפֵּר וּמִזְנֶה עַד־עַד;
זֶיו מוֹשְׁבֵי נֹעַד,
חֶלֶד צִפָּה בְּמִסְעָד,
לִכֵּן יִתְנַאֵה הַמְּבִיט לָאָרֶץ וְתִרְעַד!

מעשה אָנושׁ: צִמְאֹן בְּקִרְבִּי,
פֶּתַח בְּלִבִּי,
עֵוֹן בְּחִבִּי,
שִׁנְאָה בְּאִבִּי,
וְאֵיךְ יִתְנַאֵה כִּי רוּחַ עֲבָרָה־בִּי?

מעשה אֱלֹהֵינוּ: טַעַן עוֹלָמוֹ,
יָדַע הָרָמוֹ,
כָּלְלוּ בְּנֶאֱמוֹ,
לָעַד לְהַקִּימוֹ,
לִכֵּן יִתְנַאֵה אֲדָנִי צְבָאוֹת שְׁמוֹ!

מעשה אָנושׁ: נִכְנַם עָמוֹ
מִזֶּן לְחָמוֹ,
לִהְיוֹת בְּנֶאֱמוֹ,
כֶּעֶם בְּיוֹמוֹ,
וְאֵיךְ יִתְנַאֵה וְלֹא־יִפְרֹנוּ עוֹד מְקוֹמוֹ?

מעשה אלהינו: מושל במפעלו,
 נזרא על-זבלו,
 סלודו בנגדלו,
 עזו פרב חילו,
 לכן יתנאה שרפים עמדים ממעל לו!

מעשה אנוש: ישתתוח למלך,
 טרפו למצא מהלך,
 תבור עצבו משלך:
 זה-עמלו וריקם ילך —
 ואיך יתנאה כי-בהבל בא ובחשך ילך?

מעשה אלהינו: פארו בשמי מעוני,
 צפה ומביט ענני;
 קלום שמו בהמוני,
 לדה בקרב מזני,
 לכן יתנאה גדלים מעשי אדני!

מעשה אנוש: ומבקש חיל ומחסה,
 הוא פשעיו יכסה,
 לרך ובא עס-חמסי,
 גזול עניי רמוסי,
 ואיך יתנאה ובחשך שמו יכסה?

מעשה אלהינו: שדי רקע הארץ על-בלימה,
 שכניה בליהיות לשמה;
 תפן על-מים אדמה,
 תקף שמו לרומה,
 לכן יתנאה עטה אור בשלמה!

מעשה אָנוש: בָּנַע וְנָד בְּאַרְץ
 בְּקוֹמוֹ לְשׁוֹמֵט בְּאַרְץ;
 אִם-עוֹדְנוּ הַיּוֹם בְּאַרְץ,
 אֵינְנוּ מִחַר עַל־אַרְץ —
 וְאִיד יִתְנָאָה   כִּי אָדָם אֵין צָדִיק בְּאַרְץ?

*

קִינּוֹת לְתַשְׁעָה בָּאָב

1

בְּלִיל־זֶה יִבְכּוּן וְיִלְלוּ בְּנֵי,
 בְּלִיל־זֶה חָרַב קָדְשִׁי וְנִשְׁרָפוּ אֲרָמוֹנֵי,
 וְכָל-בֵּית-יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ בִיגוֹנֵי,
 וַיִּבְכוּ אֶת-הַשְׂרָפָה אֲשֶׁר שָׂרַף אֱדֹנִי:

בְּלִיל־זֶה תִּלְלִל עֲנִיָּה נִחְדָּלָת,
 וּמִבֵּית אֲבִיהָ בַּחַיִּים מְבָדָלָת,
 וַיֵּצֵאָה מִבֵּיתָהּ וְנִסְנַר תִּדָּלָת,
 וְהִלָּכָה בַּשָּׁבִיָּה וּבְכָל-פֶּה נֶאֱכָלָת,
 שְׁלָחָה נִחְלָת בַּעֲרָה וְאֶכָלָת,
 וְאֵשׁ יֵצֵאָה מֵאֵת אֱדֹנִי!

בְּלִיל־זֶה הִנָּלְגַל סִבֵּב הַחוּזָבָה,
 רָאשׁוֹן גַּם-שָׁנִי בֵּיתִי נִחְרָבָה,
 וּבֵת לֹא-רָחֲמָה וּבֵת הַשׁוֹבָבָה
 הִשְׁקָתָה מִי־רָאשׁ וּבִטְנָה צָבָה,
 וְשְׁלָחָה מִבֵּיתָהּ וְגַם-נִשְׁתָּה טוֹבָה,
 גְּדוּלָה הַשְׁנָאָה מֵאֵת אֲשֶׁר-אַהֲבָה,
 וּבְאַלְמָנוֹת חַיּוֹת כָּאִשָּׁה נִעְזָבָה,
 וְתֹאמַר צִיּוֹן עֲזָבֵנִי אֱדֹנִי!

בְּלִיל־זֶה קָדְרוּ וַחֲשָׁכוּ הַמָּאוֹרוֹת
 לְחֶרְבֵּן בֵּית-קֹדְשִׁי וּבִטּוֹל מִשְׁמְרוֹת;
 בְּלִיל־זֶה סִבּוּנִי אֶפְסוּנִי צָרוֹת
 וְגַם-קָרָא מוֹעֵד לְחֹמֶשׁ גְּזֵרוֹת,
 בְּכִי־תָנִם בָּכוּ וְנִקְבַּע לְדֵרוֹת,
 כִּי־הִי־תָה סָבָה מֵעַם אֲדָנִי!

בְּלִיל־זֶה אָרְעוּ חֹמֶשׁ מְאוֹרְעוֹת,
 גְּזֹר עַל־אֲבוֹת בְּפָרַע פְּרָעוֹת,
 וּדְבָקוּ־בּו צָרוֹת מִצָּרוֹת וְרָעוֹת;
 מוֹכֵן הָיָה לִפְגַּע פְּגָעוֹת,
 וְהַעֲמִיד הָאוֹיֵב וְהָרִים קוֹל־וְנוֹעוֹת
 קוֹם כִּי זֶה הַיּוֹם אֲשֶׁר נָתַן אֲדָנִי!

2

אֱהִי אֲשֶׁר	תֵּאבֹתָ עַד־לֹא בְּרֹאשִׁית עַם־כָּפָא כְּבוֹד לְצַרְפוֹ,
לָמָּה לְנֹצַח	שָׁנָד בְּיַד שְׂדֵדִים
וְנִהְיִיתָ	כָּרַעָה בְּעַטֶּיָּה, וְרַעֲשֶׁת וְרִגְנָתָ: וְעַתָּה מַה־לִּי־פָה?

אֱהִי אֲשֶׁר	קוֹמַמְתָּ לְאֹתָנִי קָדָם בְּחֶרְדַּת מִי־אֶפּוֹא,
לָמָּה לְנֹצַח	צָמַת בְּיַד צָרִים
וְנִהְיִיתָ	כְּצַפּוֹר בּוֹדֵד עַל־גֵּג, מֵר צָרַת: מָה לִּידִידִי פָה?

אֱהִי אֲשֶׁר	פָּצַתָּ לְמַעַנּוֹ לְצִיר: וְאַתָּה עָמַד עִמָּדִי פָה,
לָמָּה לְנֹצַח	עָרַעַר בְּיַד עַרְלִים
וְנִהְיִיתָ	כְּשֹׁנָא וְצָר, וְאַיָּה אוֹוִי: אֲשֵׁב פָה?

אֱהִי אֲשֶׁר	נָחִיתָ בְּעַנְנֵי הוֹד לְאֶת־אֲשֶׁר יִשְׁנּוּ פָה וְאַיָּנֶנּוּ פָה,
לָמָּה לְנֹצַח	מֵאֵם בְּיַד מְרָדִים
וְנִהְיִיתָ	כְּלֹא־יֻכַּל לְהוֹשִׁיעַ, מַה־לָּךְ פָּה וּמִי־לָךְ פָּה?

אֶהְיֶה אֲשֶׁר
לְמָה לְנִצָּחַ
וְנִהְיִיתִי
כִּשְׁשׁ בְּחֶלֶל, וְאִין-עוֹד נָבִיא, וְנִמְתָּ: תֵּאִין פֶּה?

אֶהְיֶה אֲשֶׁר
לְמָה לְנִצָּחַ
וְנִהְיִיתִי
חֲנִית מָאֻז בְּתֹאיוֹ מִפֶּה וּמִפֹּ, וְנָח בְּיַד זָרִים
בְּנֹתִיק יֵצֵא חוּצָה וְלֹא-עֹבֵר פֶּה?

אֶהְיֶה אֲשֶׁר
לְמָה לְנִצָּחַ
וְנִהְיִיתִי
הַכֶּנֶת לְהַשְׁלִיךְ בּוֹ לְפָנֶיךָ נֹזֵל פֶּה, דָּחָה בְּיַד הַדּוּמִים
בְּגֵר בְּאַרְץ וְנִמְתָּ: כִּי-לֹא נִסָּב עַד-בָּאוֹ פֶּה?

אֶהְיֶה אֲשֶׁר
לְמָה לְנִצָּחַ
וְנִהְיִיתִי
בְּעֵזֶן בְּצַעֲי חֲשָׁכוֹ כּוֹכְבִי נִשְׁפּוֹ, אֶפֶל בְּיַד אֲרוּרִים
בְּאֶרֶחַ בְּמִלּוֹן, וְעַד מִי-לֶךְ פֶּה?

אֲחֹזֵר וְקָדַם מִפֶּה וּמִפֹּ,
לְכָל-דֹּר וְדֹר גּוֹדֵעַ קֶצְפוֹ וְחִפּוֹ,
עַל-מָה מִכָּל-אֵם שֶׁתַּעֲלֶי כֶּפּוֹ?
זֹאת בְּעָלִיל כִּי-פִיד חֲקוֹק בְּכִפּוֹ,
רָפְאוּתִי בְּמוֹתָה כִּי רָגַע בְּאִפּוֹ —
וְעַד-עֲתָה אֵיכָה יַעֲיֵב בְּאִפּוֹ?

3

דְּמוּת יִפְיֶיךָ כְּבֶשֶׁר וָדָם,	אֹז בְּמִלֵּאת שִׁפְךָ יָפָה כְּתֹרֶצָה,
פִּתְחֶיךָ וַיִּרְאֶתְךָ כְּמִלֵּאכִים	הֵן אֲרָאֶלֶם צַעְקוֹ חֲצָה;
לְבָדָם.	בְּיַחְלֻקֶיהוּ מֵאֲרָמוֹן כְּיָצָא,
„הֵן לֹא-שָׁד אֲנִי וְלֹא גִלְם פָּחַת,	אִשֶּׁת יִפְת־תָּאֵר מְנוּלֶת מִצָּא.
יְדוּעָה הָיִיתִי בְּשׁוּבָה וְנָחַת;	גִּזְרֵנִי עָלֶיךָ בְּשֵׁם אֱלֹהִים וָאָדָם;
וְהֵן לְשִׁלְשָׁה אֲנִי, וְלִשְׁבָּעִים וָאַחֵר,	אִם-שָׁד לְשָׁדִים אַתָּה אֹז לְבָנִי
וְלִשְׁנַיִם עָשָׂר, וְשִׁשִּׁים, וָאַחֵר.	אָדָם?

זֶה הָאֶחָד אֲבִרְהָם הָיָה,
וּבֶן-הַשְּׁלִשָּׁה — אֲבוֹת שְׁלִישִׁיה,
חֵק שְׁנַיִם עָשָׂר — הָיָה שְׁבַמ־יָה,
וְשִׁשִּׁים רְבוּא, וְשִׁבְעִים וָאֶחָד —
סִנְהֶדְרִיהָ.”

טַעֲמֵי הַקְּשִׁיבִי וַעֲשִׂי תְּשׁוּבָה;
וְעַן הָיִיתִךְ כָּל־כֶּךָ תְּשׁוּבָה,
וַפֹּה־לֶךְ בְּעֶלְיָן וְלִשְׁמַח בְּטוֹבָה,
וְלֹא־לִקְרֹא עוֹד בַּת הַשׁוֹבְבָה!
„כִּי־אִיךָ אֲשַׁמַּח וְקוֹלִי מִה־אָרִים,
הֵן עוֹלָלִי נִתְּנוּ בְּיַד צָרִים,
לְקוֹ נָבִיאִי וְדָמָם מִנָּרִים,
נָלוּ מַלְכִי וְשָׂרִי, וְכִהְנִי בְּקוֹלָרִים;

מִלּוֹן מִקְדָּשִׁי בַּעֲוֹנֵי נָדָר,
הַיּוֹדִי מֵאֵז בְּרַח וַיִּדָּד,
נָעַם אֶהְיֶה בְּעַל־כְּרָחִי שָׂדֵד,
רָבַתִּי עִם אֵיכָה וְשָׁבָה בְּדָר!”

שָׁתָה הָאִשָּׁה לִנְבִיא וְרַמְיָה:
„שֶׁחַ לֹא־לִהְיֶךָ בְּעַד מִפְּת סַעְרָה
עֲנִיָּה,

עַד־יַעֲנֶה אֵל וַיֹּאמֶר: הִיָּה!
וַיִּצִיל בְּנִי מִחֶרֶב וְשִׁבְיָה.”

פֶּלֶל תַּחֲנֶה לִפְנֵי קִנּוּ:
מָלֵא רַחֲמִים רַחֵם בָּאֵב עַל־בְּנוֹ!
צַעֲק: „מִה־לָּאֵב שְׁהִנֵּלָה בְּנוֹ,
וְגַם אוֹי לְבֹן שָׁעַל־שְׁלֹחַן אֵב
אֵינּוּ!”

„קָם לָךְ, יִרְמְיָה, לָמָּה תַּחֲשָׁה,
לָךְ קָרָא לְאֲבוֹת וְאֶהְרֹן וּמֹשֶׁה,
רַעִים יָבֹאוּ קִינָה לְהַנְשָׂא,
כִּי־וָאֵבִי עָרַב טָרְפוֹ אֶת־הַשָּׂה!”

שָׁאֵג הָיָה יִרְמְיָה הַנְּבִיא,
עַל־מִכְפֻּלָּה נָהֵם כָּל־בִּיא:
תַּנְדִּיקוֹל בְּכִבִּי אֲבוֹת הַצָּבִי,
תַּעֲזוּ בְּנֵיכֶם וְהִרְיֵהֶם בְּשָׁבִי!

אִם בָּאֲדָם עָבְרוּ בְּרִית,
אֵיךְ זְכוּת כְּרוּתִי בְּרִית?
„מָה אֲעֲשֶׂה לָכֶם, בְּנִי,
גִּזְרָה הִיא מִלִּפְנֵי!”

שָׁמַם מִקְדָּשׁ מִבְּלִי בָּאִי מוֹעֵד,
עַל כִּי־יִדִּידִים נִתְּנוּ לַהֲמָעַד.
תְּשִׁיבֶם כְּמָאֵז, סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד,
תִּרְחַם צִיּוֹן כִּי בָּא מוֹעֵד!

שפטיה

(באורי היא אזריה, באיסליה הדרומית; מת ד"א תרמ"ו)

פזמון

ישראל נושע בְּיִי תְּשׁוּעַת עֲזָלָמִים,
נִסִּי־הַיּוֹם יִשְׁעוּ מִפִּיד שֶׁכֶּן מְרוֹמִים,
כִּי־אַתָּה רַב סְלִיחוֹת וּבַעַל הַרְחָמִים:

שְׁעָרֶיךָ הֵם הַדּוֹפְקִים בְּעַנְיִים וְדָלִים,
צָקוֹן לַחֹשֶׁם קָשְׁב־יָהּ שֶׁכֶּן מַעֲלִים,
כִּי־אַתָּה רַב סְלִיחוֹת וּבַעַל הַרְחָמִים:

פְּחוּדִים הֵם מִכָּל־צָרוֹת מִמַּחְרָפֵיהֶם וּמִמְנַדְפֵיהֶם,
נָא אֶל־תַּעֲזֹבֵם אֲדֹנִי, אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיהֶם,
כִּי־אַתָּה רַב סְלִיחוֹת וּבַעַל הַרְחָמִים:

טוֹבִתֶּיךָ יִקְדְּמוּ לָהֶם בְּיוֹם תּוֹכַחָהּ,
וּמִתּוֹךְ צָרָה הִמְצִיאָם פְּדוּת וְרוּחָהּ,
כִּי־אַתָּה רַב סְלִיחוֹת וּבַעַל הַרְחָמִים:

יִשְׁעוּ לְעֵין כָּל וְאֶל־יִמְשְׁלוּ־בָם רְשָׁעִים,
כָּלֵה שְׁעִיר וְחִתָּנוּ וְיַעֲלוּ לְצִיּוֹן מוֹשִׁיעִים,
כִּי־אַתָּה רַב סְלִיחוֹת וּבַעַל הַרְחָמִים:

הַקְשִׁיבָה אֲדוֹן לְקוֹל שְׁוַעֲתָם
וּלְמִכּוֹן שִׁבְתְּךָ הַשָּׁמַיִם תַּעֲלֶה תַּפְלָתָם,
כִּי־אַתָּה רַב סְלִיחוֹת וּבַעַל הַרְחָמִים:

אמתי בן-שפטיה

(באורי היא אוריה, לערך ד"א תר"ס)

סליחה

ידעי בי מלעיבים:
„מה-לכם עניים ועלובים,
בי-מקדם בָּבָנִים חֲשׁוּבִים —
ועתה בְּכַל־דִּיק וּבְלָבִים?

חזות קץ גלות
עד-מתי אתם בְּסִכְלוֹת?
הלא תדעו בְּפִלְלוֹת
בי-תְּקוּנוֹתֵכֶם הַבֵּל וְהוֹלָלוֹת!

זאת בעת אֲשַׁמֶּע,
עיני דמע תִּדְמַע,
בְּמַר-נֶפֶשׁ אֲזַעַק וְאֲשַׁמֶּע:
„עד-אָנָּה יי, שׁוֹעֲתִי וְלֹא תִשְׁמָע!”

איה מְכַל אֲמוֹת
הַשְּׁפִלְתִּי עַד תְּהֻמוֹת,
וּמִיּוֹם שִׁנַּתִּי לְשִׁמוֹת
אֵין עוֹר וּתְקוּמוֹת!

מדוע כָּל שְׂבָנִים
סְתוּדָה חֲרַבְתִּיהֶם נְבָנִים,
וְאֲנִי בְּמָה שָׁנִים
בָּכָה עַל-שְׁנֵי חֲרָבָנִים!?

תְּרַבּוּכוֹת כָּל בָּנוֹת
בְּשִׁמְחָה וּבִנְגִינוֹת,
וּבָנוֹת-יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל הָאֲנוּנוֹת
תְּמִיד בָּנְהִי וְקִינוֹת!

קדוש, שֶׁכֵּן עֲרֻבוֹת,
תְּפַלְּזוּתֵינוּ תְּהַיִּיגָה עֲרֻבוֹת;
אֲשֶׁר הִרְאִיתֵנוּ צָרוֹת רַבּוֹת
הִרְאֵנוּ-נָא נְחֻמוֹת טְבוֹת!

פיזמון

יְיָ יִי אֵל רַחוּם וְחַנּוּן,
אֶרְךָ אַפִּים וְרַב־חֶסֶד וְאַמֶּת;
נִצֵּר חֶסֶד לְאַלְפִים,
נִשְׂא עוֹן וְפָשַׁע וְחַטָּאת, וְנָקָה —
וְסִלַּחַת לַעֲוֹנָנוּ וְלַחַטָּאתָנוּ וְנִחַלְתָּנוּ!

אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיָּה,
בְּרָאתִי כָל־עִיר עַל־תִּלְהָה בְּנוֹיָה
וְעִיר הָאֱלֹהִים מִשְׁפָּלַת עַד־שְׂאוֹל מִחֲתִיָּה —
וּבְכָל־זֹאת אָנוּ לִיָּה וְעֵינֵינוּ לִיָּה!

מִדַּת הַרְחָמִים עָלֵינוּ הִתְגַּלְגְּלִי,
וּלְפָנַי קִנֵּה תַחֲנֻתָנוּ הַפִּילִי,
וּבְעַד עַמֶּךָ רַחֲמִים שְׂאֵלִי,
כִּי כָל־לֵבָב דָּוִי וְכָל־רֹאשׁ לַחֲלִי!

תִּמְכָּתִי יִתְדֹתִי בְּשִׁלְש־עֶשְׂרֵה תְּבוּת,
וּבְשִׁעְרֵי דְמָעוֹת — כִּי לֹא־נִשְׁלָבוֹת;
לִכֵּן שְׁפָכְתִּי שֵׁיחַ פָּנַי בַּחֵן לְבוֹת —
בְּמוֹחַ אָנִי בְּאֵלֶּה וּבְזִכּוֹת שְׁלֹשֶׁת אָבוֹת!

יְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵיָהּ, שְׁמַע קוֹל בְּכִיּוֹת,
שְׁתָּשִׁים דְּמָעָתָנוּ בְּנֹאדָה לַהֲיֹת,
וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל־גְּזֵרוֹת אֲכֹזְרִיּוֹת,
כִּי־לָךְ לְבַד עֵינֵינוּ תְּלוֹיּוֹת!

זבדיה

(נראה שהיה בן דורו ומקומו של אמתי)

סליחה

על-צדקתינו אין-אנו סמוכים, פֶּשַׁע וְעוֹן מְלַכְלָכִים, צָדָקָה-מֵצֵא תַחַן עֲרֻכִּים.	אֲדוֹן דִּין אִם-יִדְקֶדֶק, בְּחֶקֶר פֶּעַל אִם-יִבְדֶּק, גָּבֵר לִפְנֵיךְ לֹא-יִצְדָּק!
קו אל-תִּמְתַּח בְּאַרְחֵינִי, רַמָּה וְתוֹלָעָה אַחֲרֵינִי, שָׁוֵא וְהִבֵּל שְׁנוֹתֵינוּ.	הִפִּיתָנוּ בְּצָבָא מַעֲלָה, הֵן-בְּמִלְאֲכֶיךָ תִּשִּׁים תְּהִלָּה, וְאִף-שִׁתָּה כַּמִּים עוֹלָה!
תָּשׁוּב עַל-הֶרְעָה תִּנָּחֵם, וְהִדְרֶכֶּךָ תִּנָּם מִרַחֵם, בְּרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ רַחֵם!	זְכוֹת וְצָדָקָה אֵין-בָּנוּ, חֶטָּא וְרָשָׁע בָּלָנוּ, טוֹב אֶל-תִּבּוֹא בְּמִשְׁפָּט עִמָּנוּ!
דְּרָכֶיךָ לָעֵנוּ לְהוֹרוֹת, יִדְעָתוֹ שְׁלֹש־עֶשְׂרֵה סְדוּרוֹת, הִבְטַחְתָּנוּ שְׁאֵין-רִיקָם חֲזָרוֹת;	יְהִימוּ מַעֲיָד עָלֵינוּ, בְּרַחֲמֶיךָ פָּנָה אֵלֵינוּ לְבִלְתִּי בָרַע מַעַלְלֵינוּ!
חֲנוּן-בָּם סְדָרְנוּ לִפְנֶיךָ, זַעַק קֶשֶׁב מִמַּתְחַנְּנֶיךָ, וְאֶל-תִּשְׁיִבְנוּ רִיקָם מִלִּפְנֶיךָ!	מְשׁוֹבְתֵינוּ רַבּוּ מִלְּמִנּוֹת, נִיחּוּתִים אֵין וְקִרְבָּנוֹת, סְלִיחָה מֵצֵא לְעוֹנוֹת;

רבי יהודה בן-קוריש

(בטוהראת, אפריקי הצפונית-מערבית; לערך ד"א תר"ס)

רהוטא

ובבנו: לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד!

לה אמר לבי גפלאים מעשיך ונפשי ידעת מאד	והנצח וההוד
לה בגי אלהים ירעו בן-יחד בזככי במקר לעבוד	והנצח וההוד
לה גבזרי כח וצבא השמים משתתוים לסגוד	והנצח וההוד
לה דגלי בגי אלים ומראהם כלפידי כידוד	והנצח וההוד
לה המלת גהר די-גור ואלף אלפין משמשין בגדוד	והנצח וההוד
לה ורבו רבון — זה יכרע ויקוד, וזה ישא הוד	והנצח וההוד
לה זבלי מרומים, ודרי הדמים, ומלכדה אין עוד	והנצח וההוד
לה חילי עליונים, שבחך משנגנים, אל-דמי להם לכחוד	והנצח וההוד
לה טפסרי טהרה, מפארים בשירה ברורה, לעגוד	והנצח וההוד
לה ירעדו ויפתדו, ויתעתדו ויסלדו בסלוד	והנצח וההוד
לה כל-כרד תכרע, וכל-לשון תשבע, וכל-סתום וכל-סוד	והנצח וההוד
לה לבוש עז ותושיה, ועמק פליליה, וצדקתך תעמוד	והנצח וההוד
לה ממשלה ונגדלה, וכל-סוף ותחלה, מעוד ועד-עוד	והנצח וההוד
לה נגד ונפק, ומשפט חזק, ודין עמק, וחסד פס בסעוד	והנצח וההוד
לה שרפים עפים, וכנפיהם מרפים, ונבתם מחפים לרעוד	והנצח וההוד
לה עירין לא-ישנים, יקצים לא-רדומים, שבחך לתמוד	והנצח וההוד
לה פנים ארבעה פנים לאחת, אדם ואריה ושור ונשר, בפקוד	והנצח וההוד
לה צבאות, גבות עינים מלאות, גביהן גבהות, לשקוד	והנצח וההוד
לה מלים בברקים, חשים בבזקים, מתנפקים לרקוד	והנצח וההוד
לה רוחות מלאכי אש, ומשרתים להטי אש, מתנקדים יקוד	והנצח וההוד
לה שביבי נכון מאז, ונגלגלי כס גאחו בדלק נור לרפוד	והנצח וההוד
לה תהלה, ולא עולה, ולא מקח לשחוד — והכל לפחוד	והנצח וההוד!

רב סעדיה גאון

(מעיר פיום במצרים; מת בסורא ד'א תש"ב בהיותו כבן חמשים שנה)

תזכרה

אם לפי בחרה, צורנו, באדם הזה הדל —
הוא כתור המעלה, ומה-שמן דבר נשמע-בו?
אם לפי בנינו ורקמו — בחרש מן-החמר לקח,
מעונות דם וריר, מעונות רמה ותולעת!
את-כרית רוחי אם-אפיע מעלליו,
נפשי תשתוחח מעשיו אם-אזכרה;
אזי לו מיצרו אזי לו מיצרו,
ידו בכל-יצור לשחתם ויד כל בו להשחיתו!

בעולמו נחשב הוא כבין צעדי קמשנים,
וכל-ימי תי הבלו על-שבכה יתהלך;
ברד ושער קטב, חם חרב צרבת,
בתוך לבאם להמים, במה יפקח עינו ויזהר!
בעט יבעט פשבעהו, ועת פירעב והתקצף,
גם-בלילה לא-שכב לבו, כי כל-ימיו מכאוב וכעס;
בית בבית הוא מגיע, ודין ארבע אמות אחזת-קבר:
יזכר זאת ויבוש ולפני עשהו יפגע!

גאות לבו תשיאהו להתנשא על-במתי עב,
ועל-כל-חי יתיהר — ופתע נוקש ונלכד.
גבה אפז בל-ידרש, הוא ואפס עוד מלכו,
אך אל-שאול יורד, בדי עפר למוצק.
גוש באוש גלטהו, זרמת תעב מקפהו,
כשבלול אם יפס, גם-שמש לא ראה ולא ידע.
גחה תבלה ולדתהו ונמלט, נפל על-ראש —
נפלו תלותו היא, אין לו תקומה ממנה.

ידוהו למוסר מתנקיו, המריצוהו מכות והוגוהו,
אכן לשוא יסודימו, והוא כעגל לא למד.
דעת ידרש כל-ימיו והיא רחוקה ממנו,
מדת ימיו וחלדו נשגבה לא-יוכל לה.
דעת מה-ילד יום מחר — נבער מדעת מה-יהי,
על-כן מלא לבו פחד ועצבון, ישית עצות ויתעשת.
דעכו כפשטה מחשבתי כשתפול רעתו פתאם:
יזכר זאת ויבוש ולפני עשהו יפגע!

הזה גדולה עליו תאות מאכל לחמו,
כמו פראים ובני-שחץ ומלא חריו חסר,
השוחים עד-כלותם, הרמש והשט עד-תמו,
והוא כמות לא-ישבע וכאבוד לא-יאמר הון.
הנות יחשב על-משכבו ובאור הבקר יעשנה,
ישכים ביומם לעמות כלי חמס ואכזריות;
התלים בפיהו מחוץ דעת הבריות לגנב,
אם-נחקר ויבחן נמצא כסף סיג מצפה.

וישמח בכל-שאט כי הבין להתהפך באמר אמונה,
רמיה כי-יחליף אף גילת-לו ורגן.
ומי-שמע פזאת, הישמח לאידו במפשו?
ולו השיב אל-לבז כי אתה מפרנסו דיו!
ילעת תבקע פרסו ויזרה הפרש על-פניו,
כאמרת הא-לך שוטה כל-גזל שנתתה בי!
ותענוני עשרו הוסרו ונשאר עונם בנפשו:
יזכר זאת ויבוש ולפני עשהו יפגע!

ועף אפו וחתתו איביו ארכיו המה,
תת-לו מזקש ומלכוד לארבע מיתות ודיניהם;
זלעה, דעוד ותעה כרכב ערוד,
ומשלח באניה בלב-ים מטרת והים הולך וסער.

זנות יקח לבו, חכמתו בלעה פי יעגב,
בצפור אל-פח ירוץ, נפשו היקרה יצוד,
ועו זאכריו מפני זרה, נקרע הסגור מן-השאר,
ולא-ימאס כל-טמאה ולא-יגעל כל-דוה.

חתה אש בחיקו ולא-חש, ובניו ירב המשא,
לא-ישא למרום עינו, יזכר בראיו ויחדל.
חץ כבדו יפלה, חלאתו וזחמו בנצתו,
ספק בף אל-בף ויתנחם על-המים אשר לא יאספו;
חלפה כרנע תשוקתו ותרפתו לא תמחה,
חייב לאלף בריתות ומה-יש-בו עוד ממנו?
חת הוא מעיני כל-בשר ועיני אדני משטטותיו:
יזכר זאת ויבוש ולפני עשהו יבנע!

טרף נפשו פי יעשק ועם-גנב עד יחלק,
ויאזהב קללה ותבואהו, ואת-האבן ואת-העץ כלתו.
טע שדה זמם קחת, חרץ ורצח וגם ירש,
תקלל חלקתו בנבות בעמק עכור לגלים;
טרם ימשל בלה משל, כבשת גנב פי ימצא,
סבלה הכסיל בחיקו ופניו חפו ברכ-עם.
טמונה קנאתו בלבו בראתו טובה לגילוי,
תמות נפשו עםם יאב, ומי כמוהו מרים אולת.

יגרה מדון בשלום ולא ביד ישקוט ריב,
ישך בלוא-לחש, וימית ואין יכלת להחיות.
ישתה מי הים והאזניחו, יעשק נהר ולא נח,
יגות הכבשן מעשנו והוא בקנאתו פיקדת.
יצורוה לשונו למדחף, ספחת בגויו יפשהו,
יחרגוה בעסו כפתה, תגמאהו משטמה למותת.
יחד מקנא ומקנא יעברון וכל-קנאתם — יהיו הקל:
יזכר זאת ויבוש ולפני עשהו יבנע!

בְּחֶרֶב חֲדָה יִלְטֹשׁ, אִם תִּמְצָא יָדוֹ מִמְשָׁלָה,
 לְרִצּוֹת עֲבָדָיו וְהַמְרָעִים וְלֹא־יִנְיַע רְצוֹנָם סֵלָה.
 בְּתִרוּהוּ כָל־צַד וַיִּקָּף, בְּלִי־עֵין יִרְצוֹן מְרוֹץ,
 כִּמָּה בִּנְפָשׁוֹ יִזְהַר לִזְלִי יִסֹּף שֹׁמֵר כָּל־יִצְוֹר!
 כְּסִרְסוֹר בֵּין אֵל לָעָם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ תִּפְקֹד,
 גִּחַר גְּרוֹנוֹ מִלִּזְעָק, גִּחַר מִפּוֹחוֹ מִלְּצָרָף,
 כִּמָּה יִבְרַח וַיִּלָּךְ לְבַל־יִקְשֹׁר עָלָיו קֶשֶׁר,
 וּבְהֶרֶף עֵין שְׂטָפוֹ שְׂטָף — אִי כְבוֹדוֹ וּגְבוּרָתוֹ?!

לְאֶרֶץ מִלְחָה גִּדְמָה אִם־לָקָה יִלָּקָה בְּעִירוֹתָהּ,
 גִּדְרָיו נִתְּכוּ כַּמִּים עַד יָגוֹב פְּרֵי הַבְּטָן.
 לְתוֹנֶה לֹא רַב יִלְדָּיו; יֵשׁ מֵהֶם לְאַכְחַת־חֶרֶב,
 וּמֵהֶם שָׁכַל וְאַלְמוֹן — לְרִיק יָגַע בָּם וַיִּמָּפֹחַ.
 לְחַלִּים יִדְאֵג לְבוֹ, לְשֹׁמֵר סְמִיָּהֶם,
 יַעֲשִׁק־נָא פְּרִי־רַע הַבֵּן וַיִּתְּפֹרֵץ מוֹמֵי הַבֵּת וּפְנֵי־תַחֲלָל.
 לַעֲתַת תִּתְקַפְּהוּ וַיִּתְּחַלֵּף יִכְבְּדוּ בָנָיו וַיַּעֲשִׂרוּ וְלֹא־יִבִּין לְמוֹ:
 יִזְכֹּר זֹאת וַיִּבּוֹשׁ וְלִפְנֵי עֲשָׂהוּ יִכְנַע!

מִי יִמְלִל־לוֹ וַיִּבְשְׂרֵהוּ בְּעוֹדָנוּ רַךְ כִּי יִזְקִין,
 יִשְׁמַח כִּי הִנִּיעַ אֱלֹיו, מִשְׁאֲלוֹת מְבַרְכָיו מְלֹאוּ;
 מִצָּא זֶה־יוֹם שִׁקְוָה וְלִבָּתוֹ עָלָיו רַמְפַּשֶׁת,
 גִּמְצָאוֹ יָמֵי רַעְתּוֹ, שָׁנִים לֹא תִפֹּץ בָּמוֹ;
 מִבֵּיתוֹ שִׁמְרָיו וַעֲזָעוּ וְאַנְשֵׁי חֵילוֹ נִעְגְּעוּ,
 מַעֲצָמוֹ מִתְּנוּתָיו וְתִקְהִינָה, וְרֹאוּתָיו אֶסְפּוֹ נִגְהֶם,
 מִקּוֹל צִפּוֹר יִתְגַּדֵּד, וְצִלָּלוֹ שִׁפְתָיו וּבְנֵי שִׁירוֹ:
 אִם־יֵשֶׁם בְּאַלְהִים כִּסְלוֹ — כְּכֹלוֹת כַּחוֹ לֹא יַעֲזִיבֵהוּ.

נָעַר הָיָה וַיִּבְעָתָהוּ חֲצִי דָם וּבָרַק מִמְּרֹתוֹ,
 תִּמְתָּם רוּחוֹ תִשָּׂף, כִּמָּה יִכְלֹכַל וַיִּשָּׂא!
 גִּתְּקוֹ סִמְפּוּגֵי תִדְרָיו בִּימֵי בַחוּרָיו בְּהִקְדִּיחַ,
 וַיִּלָּל עַל־מִשְׁכָּבוֹ וְלֹא־צָעַק וְלֹא־שָׁב עַד־הַמָּכָהוּ.

נהג ביונת אלם, יצפצף בענור וכסום,
והיה פיריאה הרוחה והכביר את-לבו והקשית.
נחפו ללכת צאת כשבא מכל-תקנה:
יזכר זאת ויבוש ולפני עשהו יפגע!

שב ויש כחו, בלע בקרה ואף עצר,
עד-שר ראשונה פקדה באה אחרת וגם מבהלה;
סם יאכלהו כצמר, עש יבלהו ורקבון,
שבע ימים ברב לגו מעט ורעים ומרוות.
שמחולו גרי ביתו נעמזתיו כי יראו מחוצה,
ולבו יודע מרתו ועלו כי גמל עליו.
סע מסע אחרי מסע אל-ארץ עפתה כמו-אפל,
שלף ויצא בבוא יומו מכל-יש ותענוג ועשתנות.

עליו נהפכו ציריו, חבלי-מות ואימותיו,
שתה כוס מות מר וימץ חרשיה יגרם בקצף.
עטיניו מלאו ראש, ולען עצמותיו ישקה,
כבה הגר וידעד, ותקדר נפשו בעריפיה.
עצר חבל כספו ונלת הזהב נחבסה,
אזלזלים מני-ימו ויועם כתמו הטוב.
עפר מיינגלה מעיניו לראות מה-יהיה אחריו:
יזכר זאת ויבוש ולפני עשהו יפגע!

פרחה נפשו אל-מעונה, ליצוע אשר יצעתהו
בצורר החיים — אם זפה, והמרשעת בתוך כף הקלע;
פרדה מתוך נדנה, וכל-שבן מאת ושוע,
גם-זה רעה חולה כי נותרה כצפור נודדת.
פגרו הרך והענג, אשר כל-ימיו יעודדנו,
גמאם ונטבל בשחת, ונפשו עליו אכלת;
פני לבוש מיינגלה וריחו מייובל להרית,
פקוד ונתון באשמנו לעת מתן החשבון.

צור יקרא לרוח מעל ואל-הארץ לדון בשר,
מניד לאדם מה-שחו וכל אשר ישבח ויפירהו.
צדקה לנפשו בהמצא תאור באור החיים בך,
ובחלד בהפחד — שם פני-אל לא יתמו שנותיו;
צפן אלוה אונו אם רבו פשעיו ולא-שב,
יקבצו פניו פארו, תאכלהו אש לא-נפת,
צפו עיניו כידו, שניו יחלק ונמם:
יזכר זאת ויבוש ולפני עשהו יפגע!

*

קינה היא וקונניה בני אדם על-נפשותם,
טרם יספדו הספדים יקדמו מרוח במר בכי.
קיא צאה בשלשה עולמים, קיקלון על-כבודו,
קמל טובו והתפיר, קדרנית כל-תהלוכו.
קננו התר ומאם גבר, אף כי-אסור ומנוע,
קבצת הזן מה-יספן-לו, ומה-יתרון לו בכל-עמלו?
קטננו בעינינו אנו, למי אלה הלא לנו,
מאסנו עולמנו מאסנוהו, מאנה לנגוע בנפשו!

רבו פשעינו עד-למאד, ומהם רבו רחמיה,
עמקו משפטיה עד-לתהום וצדקתה כהררי-אל תכבשם.
רגננו מזכר כל-אלה ולא-הבננו לאחרייתנו,
אתה אלהינו תזכרם ולא-תמוד לנו נקם. —
רב-לך אדם מתעבותיה, מעט רע מעשיה,
אל-תגדל בנהר שחו פני-כבוד עליה שוביה!
ראה-נא פרי תורה וישר בעולם הזה, על-אמת כמה
כפלים לעתיד, כי דוגמה היא לשכר טוב!

שמעתי ותרנו בטני, נמרה דעתי באסר:
מה-לי עוד לחטוא, לא-אוסיה עוד לכסלה,

שָׁכַל-עוֹד נִשְׁמָתִי כִּי וְרוּחַ אֱלֹהִים בְּאִפִּי
אֲרִיזָה דִּמְעָתִי חֲטָאתִי, אֲנִיחָה עֲוֹנִי בְּנִמְרָץ!
שְׂדֵי אֶמֶת יִצְרָתִנוּ — חוּם וְרַחֵם עַל-יִצְרָרִי,
נָצַר מִטְעִיד אֲנַחְנוּ — חֲמַל-נָא טַעְקוֹר נְטוּעַ!
שׁוּבָה וְהַשִּׁיבֵנוּ בְּחֶסֶד־יְהוָה וְעַל-רַעֲתָנוּ אִזּוּ תִנָּחֵם,
לֹא-נִבְזֶשׁ מִכָּל-עֲלִילוֹתֵינוּ בְּכַפָּרָה לְכָל-אֲשֶׁר עָשִׂינוּ!

תּוֹשָׁבִים אֲנַחְנוּ לִפְנֵיךָ, מַעַט יָמֵינוּ עַל-יֶאֱרִץ,
בְּקִשְׁנוּ סְלִיחָה וְהוֹאֵלֵנוּ, אוֹלֵי נִמְצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ;
תַּעֲשֵׂה עִמָּנוּ לְשִׁמְךָ, כִּי יִדְעֵנוּ כִּי-אֵין מַעַשׂ,
תִּיטִיב אַחֲרֵיתֵנוּ בְּרִצּוֹנְךָ וְתִקְוַתֵנוּ לֹא תִכָּרֵת!
תִּתְּנֵנוּ אִפְּךָ עִמָּנוּ וְתִתְּלֵתְךָ תִּחְסֹם-לָנוּ,
תִּתְּנֵנוּ בְּמִדַּת חֲסִידוֹתֶיךָ מוֹדַעַת זֹאת מִנִּי-עַד;
תַּעֲנִיתֵנוּ תִּהְיֶה כְּפָרְתָנוּ וְתִשְׁנִיךְ נַפְשָׁנוּ לְמַחִילָה לָּהּ,
תִּרְצֶה תְּשׁוּבָתֵנוּ לְחַיִּים וּמִבְּנֵי הָעוֹלָם הַזֶּה תִּשְׁמְנוּ!

רבי שלמה בן-יהודה הבבלי

(ברומא, לערך ד"א תש"מ)

סליחה

תַּעֲרַג אֵלַיךָ כְּאֵיל עַל-אֲפִיקִים,
שְׁתַּח צֹאת לְרוּיָהּ וְאֵין-מִפִּיקִים,
רְחוּק וְעִמָּק וְלִדְלוֹת לֹא-מִסְפִּיקִים,
קוֹיִם וְחוֹזִכִים וְאִמְנָה לֹא-מִפְּסִיקִים!

צִמְאִיד צוֹק לָהֶם מִיחּוֹל לְבָבָם,
טְפִיד לְרֹאוֹת בֵּית מַעֲזֵן חֲבִיבָם,
עֶבֶר בְּסֶד וְעִמּוּד שְׂבִיבִים סְבִיבָם,
סוֹר עֶרֶל וְטָמֵא בְּעֵלֵי דְבָבָם.

יְבוֹז יְבוֹז יְדִידִיךָ, יְכַנּוּם כְּלָבִים,
טַפֵּשׁ וְנָבֵל, כְּמֹר תַּעֲר הַנְּלָבִים,
חֲרָפְתָם שְׁמָעִים עֲלוּבִים וְלֹא עֲלָבִים,
זֶר לֹא-נִשְׁלָבִים וְעֵלֶיךָ נִצְלָבִים!

צור יקרא לרוח מעל ואל-הָאָרֶץ לְדִין בָּשָׂר,
מִיָּד לְאָדָם מִה־שָׁחוּ וְכָל אֲשֶׁר יִשְׁכַּח יִזְכְּרוּ.
צְדָקָה לְנַפְשׁוֹ בְּהִמָּצֵא תֹאזֵר בְּאֵזֶר הַחַיִּים בְּדָק,
וּבְחֶלֶד בְּהִפָּחַד — שֵׁם פְּנִי-אֵל לֹא יִתְמוּ שְׁנוֹתָיו;
צָפֵן אֱלֹהִים אוֹנֵנוּ אִם רַבּוּ פִשְׁעֵינוּ וְלֹא-שָׁב,
יִקְבְּצֵנוּ פָּנָיו פָּאֲרוֹר, תִּתְּכַלֶּהוּ אֵשׁ לֹא-נִפְחָת,
צָפוּ עֵינָיו כִּידּוֹ, שְׁנָיו יִחַרֵּק וְנָמָס:
יִזְכֹּר זֹאת וַיְבוֹשׁ וְלִפְנֵי עֲשָׂהוּ יִפְנֵעַ!

*

קִינָה הִיא וְקוֹנְנוֹתָ בְּנֵי אָדָם עַל-נַפְשׁוֹתֵם,
טָרָם יִסְפְּדוּ הַסְּפָדִים יִקְדְּמוּ מְרוֹחַ בְּמֶר בְּכִי.
קִיא צָאָה בְּשִׁלְשָׁה עוֹלָמִים, קִיקְלוֹן עַל-כְּבוֹדּוֹ,
קָמַל טוֹבוֹ וְהִתְפִּיר, קִדְרָנִית כָּל-תְּהִלּוֹתָיו.
קִנְיָן הִתֵּר יִמָּאֵס גָּבֵר, אָף כִּי-אֶסּוֹר וּמְנוּעַ,
קִבְּצַת הֵזֶן מִה־יִּסְכָּן-לוֹ, וּמִה־יִּתְרוֹן לוֹ בְּכָל-עֲמָלוֹ?
קִטְנָנוּ בְּעֵינֵינוּ אָנוּ, לְמִי אֵלֶּה הֵלֵא לָנוּ,
מִאֶסְנוּ עוֹלָמְנוּ מֵאֶסְנוּהוּ, מֵאֵנָה לְנִגְוָע נַפְשָׁנוּ!

רַבּוּ פִשְׁעֵינוּ עַד-לְמָאֵד, וּמֵהֶם רַבּוּ רַחֲמִיךָ,
עֲמָקוּ מִשְׁפָּטֶיךָ עַד-לְתַּהוֹם וְצִדְקָתְךָ כְּהִרְיָאֵל תִּכְבָּשֶׁם.
רַגְנָנוּ מִזְכֹּר כָּל-אֵלֶּה וְלֹא-הִבְנָנוּ לְאַחֲרִיתָנוּ,
אֲתָה אֱלֹהֵינוּ תִּזְכָּרֵם וְלֹא-תִמּוֹד לָנוּ נָקָם. —
רַב־לֶךְ אָדָם מִתְּעַבּוֹתֶיךָ, מַעֲט רָע מַעֲשִׂיךָ,
אֶל-תִּגְדֵּל בְּנֶהָר שָׁחוּ פָּנֵי-יִכְבֹּד עֲלֶיךָ שׁוֹבֵד!
רֹאה־נָא פְּרִי תוֹרָה וַיִּשָּׂר בְּעוֹלָם הַזֶּה, עַל-אַחַת כְּמֵה
כְּפֹלֶם לְעֵתִיד, כִּי דוֹגְמָה הִיא לְשֹׁכֵר טוֹב!

שְׁמַעְתִּי וַתִּרְגֹּז בְּטָנִי, גִּמְרָה דַּעְתִּי בְּאֶסֶר:
מִה־לִּי עוֹד לְחַטּוֹא, לֹא-אוֹסִיף עוֹד לְכַסְּלָהּ,

שְׁכַל-עוֹד נִשְׁמָתִי כִּי וְרוּחַ אֱלֹהִים בְּאִפִּי
אֶרְיֶנָּה דִּמְעָתִי חֲטָאתִי, אֲנִיָּה עֹנִי בְּנִמְרָץ!
שְׂדֵי אִמָּה יִצְרָתֵנוּ — חוּם וְרַחֵם עַל-יִצְרָרִי,
נָצַר מִטְּעִיד אֲנַחְנוּ — חֲמַל-נָא מַעְקוֹר נִטְוֵעַ!
שׁוּבָה וְהַשִּׁיבֵנוּ בְּחֶסֶדְךָ וְעַל-רַעְתָּנוּ אִזּוּ תִנָּחֵם,
לֹא-יִגְבוּשׁ מִכָּל-עֲלִילוֹתֵינוּ בְּכִפְּרֶךָ לְכָל-אֲשֶׁר עָשִׂינוּ!

תּוֹשָׁבִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ, מַעַט יָמֵינוּ עַל-יֶאֱרִץ,
בְּקִשְׁנוּ סְלִיחָה וְהוֹאֵלֵנוּ, אוֹלֵי נִמְצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ;
תַּעַשׂ עִמָּנוּ לְשִׁמְךָ, כִּי יִדְעֵנוּ כִּי-אֵין מַעַשׂ,
תִּיטִיב אַחֲרֵיתֵנוּ בְּרַצוֹנְךָ וְתִקְוַתֵנוּ לֹא תִכָּרֵת!
תִּאָרִיד אִפְּךָ עִמָּנוּ וְתִהְיֶה תְּחֻמַּת-לֵבֵנוּ,
תִּתְנַהֵג בְּמִדַּת חֲנִינוּתְךָ מוֹדַעַת זֹאת מִנִּי-עַד;
תַּעֲנִיתֵנוּ תִּהְיֶה כְּפָרְתֵנוּ וְתִשְׁנִיךְ נַפְשֵׁנוּ לְמַחִילָה לָּהּ,
תִּרְצֶה תְּשׁוּבָתֵנוּ לְחַיִּים וּמִבְּנֵי הָעוֹלָם הַזֶּה תִּשְׁיַמֵּנוּ!

רבי שלמה בן-יהודה הבבלי

(ברומא, לערך ד'א תש"מ)

סליחה

תַּעֲרַג אֵלַיךָ כְּאֵיל עַל-אֲפִיקִים,
שְׁתַּח וְצֹאת לְרוּיָה וְאֵין-מִפִּיקִים,
רְחוּק וְעִמָּךְ וְלִדְלוֹת לֹא-מִסְפִּיקִים,
קוֹיִם וְחֻזְכִּים וְאִמָּנָה לֹא-מִסְפִּיקִים!

צִמְאִיד צוֹק לָהֶם מִיחֹל לְבָבָם,
פָּנִיד לְרֹאוֹת בֵּית מַעֲזֵן חֲבִיבָם,
עֶבֶר בְּסֶךְ וְעִמּוֹד שְׂבִיבִים סְבִיבָם,
סוֹר עֶרֶל וְסַמָּא בְּעֵלֵי דְבָבָם.

יִבּוּ יִבּוּ יִדִּידִי, יִכְנוּם פְּלָבִים,
טַפֵּשׁ וְנָבֵל, כְּמֹר תַּעֲר הַנְּלָבִים,
חֲרָפְתָם שְׁמָעִים עֲלוּבִים וְלֹא עֲלָבִים,
וְר לֹא-נִשְׁלָבִים וְעֵלִיד נִצְלָבִים!

צור יקרא לרוח מעל ואל-הָאָרֶץ לְדִין בָּשָׂר,
מִיָּד לְאָדָם מִה־שָׁחוּ וְכָל אֲשֶׁר יִשְׁכַּח יִפְרֶהוּ.
צְדָקָה לְנַפְשׁוֹ בְּהִמָּצֵא תֹאזֵר בְּאֵזֶר הַחַיִּים בְּדָק,
וּבְחֶלֶד בְּהִפָּחַד — שֵׁם פְּנִי-אֵל לֹא יִתְמוּ שְׁנוֹתָיו;
צָפֵן אֱלֹהִים אוֹנֵנוּ אִם רַבּוּ פִשְׁעֵינוּ וְלֹא-שָׁב,
יִקְבְּצֵנוּ פָּנָיו פָּאֲרוֹר, תִּתְאַכְּלֶהוּ אֵשׁ לֹא-נִפְתָּ,
צָפוּ עֵינָיו כִּידּוֹ, שְׁנָיו יִחַרֵּק וְנָמָס:
יִזְכֹּר זֹאת וַיְבוֹשׁ וּלְפָנָיו עָשָׂהוּ יִפְנֵעַ!

*

קִינָה הִיא וְקוֹנְנוֹתָ בְּנֵי אָדָם עַל-נַפְשׁוֹתָם,
טָרָם יִסְפְּדוּ הַסְּפָדִים יִקְדְּמוּ מְרוֹחַ בְּמֶר בְּכִי.
קִיָּא צָאָה בְּשִׁלְשָׁה עוֹלָמִים, קִיקְלוֹן עַל-כְּבוֹדּוֹ,
קָמַל טוֹבוֹ וְהִתְפִּיר, קִדְרָנִית כָּל-תְּהִלּוֹתָיו.
קִנְיָן הִתֵּר יִמָּאס גָּבֵר, אָף כִּי-אֲסוּר וּמְנוּעַ,
קִבְּצַת הוֹן מִה־יִּסְכָּן-לוֹ, וּמִה־יִּתְרוֹן לוֹ בְּכָל-עֲמָלוֹ?
קִטְנָנוּ בְּעֵינֵינוּ אָנוּ, לְמִי אֵלֶּה הֵלֵא לָנוּ,
מֵאֲסָנוּ עוֹלָמָנוּ מֵאֲסָנוּהוּ, מֵאֲנָה לְנִגְוָע נַפְשָׁנוּ!

רַבּוּ פִשְׁעֵינוּ עַד-לְמָאָד, וּמֵהֶם רַבּוּ רַחֲמִיךָ,
עָמְקוּ מִשְׁפָּטֶיךָ עַד-לְתַהוֹם וְצִדְקָתְךָ כְּהִרְרִי-אֵל תִּכְבָּשֶׁם.
רַגְנָנוּ מִזְכֹּר כָּל-אֵלֶּה וְלֹא-הִבְנָנוּ לְאַחֲרִיתָנוּ,
אֲתָה אֱלֹהֵינוּ תִּזְכָּרָם וְלֹא-תִמּוֹד לָנוּ נָקָם. —
רַב־לֶךְ אָדָם מִתְעַבּוֹתֶיךָ, מַעַט רָע מַעֲשִׂיךָ,
אֶל-תִּגְדֵּל בְּגִהָר שָׁחוּ פְּנֵי-יִכְבֹּד עֲלֶיךָ שׁוֹבֵד!
רָא-הִנֵּה פָּרִי תוֹרָה וַיֵּשֶׁר בְּעוֹלָם הָזֶה, עַל-אַחַת כְּמֵה
כְּפֹלֶם לְעֵתִיד, כִּי דוֹגְמָה הִיא לְשֹׁכֵר טוֹב!

שְׁמַעְתִּי וַתִּרְגֹּז בְּטָנִי, גִּמְרָה רַעֲתִי בְּאֶסֶר:
מִה־לִּי עוֹד לְחִטּוֹא, לֹא-אֲוֹסִיף עוֹד לְכַסְּלָהּ,

שָׁכַל-עוֹד נִשְׁמָתִי כִּי וְרוּחַ אֱלֹהִים בְּאִפִּי
אֲרִינֶךָ דִּמְעָתִי חֲטָאתִי, אֲנִיחֶךָ עֵינִי בְּנִמְרָץ!
שְׂדֵי אֶתָּה יִצְרָתָנוּ — חוּם וְרַחֵם עַל-יִצְרָרִיךָ,
נָצַר מִטְעִיךָ אֲנַחְנוּ — חֲמַל-נָא מַעְקוֹר נִטְוִעַ!
שׁוּבָה וְהַשִּׁיבֵנוּ בַּחֲסָדֶיךָ וְעַל-רַעְתָּנוּ אִזּוּ תִנָּחֵם,
לֹא-נִבְּוֹשׁ מִכָּל-עֲלִילוֹתֵינוּ בְּכַפָּרְךָ לְכָל-אֲשֶׁר עֲשִׂינוּ!

תּוֹשָׁבִים אֲנַחְנוּ לִפְנֶיךָ, מַעַט יָמֵינוּ עַל-יִצְרָרִיךָ,
בְּקִשְׁנוּ סְלִיחָה וְהוֹאֵלֵנוּ, אוֹלִי נִמְצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ;
תַּעַשׂ עִמָּנוּ לְשִׁמְךָ, כִּי יִדְעֵנוּ כִּי-אֵין מַעַשׂ,
תִּיטִיב אַחֲרֵיתָנוּ בְּרִצּוֹנְךָ וְתִקְוַתָּנוּ לֹא תִכָּרֵת!
תִּאָרִיךְ אִפְּךָ עִמָּנוּ וְתִהְיֶה לְךָ תַּחֲסֹם-לָנוּ,
תִּתְנַהֵג בְּמִדַּת חֲנִינוּתְךָ מוֹדַעַת זֹאת מִנִּי-עַד;
תַּעֲנִיתָנוּ תִּהְיֶה כְּפָרְתָנוּ וְתִשְׁנִיךְ נַפְשָׁנוּ לְמַחִילָה לָּהּ,
תִּרְצֶה תְּשׁוּבָתָנוּ לְחַיִּים וּמִבְּנֵי הָעוֹלָם הַזֶּה תִּשְׁיַמֵּנוּ!

רבי שלמה בן-יהודה הבבלי

(ברומא, לערך ד'א תש"מ)

סליחה

תַּעֲרַג אֵלַיךָ כְּאֵיל עַל-אֲפִיקִים,
שְׁתַּח צֹאת לְרוֹנֶה וְאֵין-מִפִּיקִים,
רְחוּק וְעִמָּךְ וְלִדְלוֹת לֹא-מִסְפִּיקִים,
קוֹיִם וְחוֹזְכִים וְאִמְנָה לֹא-מִפְּסִיקִים!

צִמְאִיךָ צוֹק לָהֶם מִיחּוּל לִבָּבָם,
סְפִיךָ לְרֹאוֹת בֵּית מַעְזֵן חֲבִיבָם,
עֶבֶר בִּסָּף וְעַמּוּד שְׂבִיבִים סְבִיבָם,
סוֹר עֶרֶל וְסִמָּא בְּעֵלֵי דְבָבָם.

יִבּוּז יִבּוּז יִדִּידֶיךָ, יִכְנוּם כָּלָבִים,
טַפְּשׁ וְנָבֵל, כְּמֹר תַּעַר הַנָּלָבִים,
חֲרָפְתָם שְׁמָעִים עֲלוּבִים וְלֹא עֲלָבִים,
זֶר לֹא-נִשְׁלָבִים וְעֲלִיךָ נִצְלָבִים!

<p>וּנְחֵנוּ עִמָּךְ נִגְדֵדְךָ זֶה עֲנוּנוּ, הַעֲלֵאֲלֶה תִּתְּאֶפֶק, תִּתְּשֶׁה וְתַעֲנֵנוּ? דְּבִיתֵנוּ בְּמָקוֹם תָּנִים, וְאַלִּיד עֵינֵינוּ, גַּם גֵּיא צְלָמוֹת שְׁמֵת מְעֻנָּנוּ!</p>	<p>שְׁגִיאוֹת שִׁים וְדִים וְלֹא קָנָם, לִפְנִים מְשֻׁרֶת הָדִין לָנוּ הַכֶּנֶם, מִפְּנֵי קֶשֶׁם סָלָה יְבוֹשׁ הָאֲנָם, הֵנָּם יִתְנוּסֶם וְנִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנָם!</p>
<p>בָּנוּ נִקְרָא שְׁמֶךְ — אֶל־יִתְחַלֵּל! בָּךְ כָּל־זֶרַע יִשְׂרָאֵל יִתְחַלֵּל! אִם־עֲנוּנוּ רַבּוֹ וּמְלֹאוּ חֲלָל: „אֲנֹכִי אֲנֹכִי מִחֵה” פִּיד מָלָל!</p>	<p>הֲרִץ בַּת־פּוֹצִי וְקִרְבֵּן תִּשְׁעַ, קִבֵּץ יִחְדּוּ עֲשִׁירִית עִם־תִּשְׁעַ, טַבַּע חֲטָא וְלֹא־יִזְכֵּר רָשַׁע, נִשָּׂא עֵין וְעֹבֵר עַל־פִּשְׁעַ!</p>

רבי יוסף בן-אביתור

(בספרד, לערך ד"א תש"ן)

קדשה

בְּמִרוֹמֵי עֶרֶץ כֶּסֶף שְׁבַתְךָ,
וּבְשִׁכּוּנֵי אֶרֶץ עֹז מְשַׁלְתְּךָ;
אֵלֶּה יַעֲרִיצוֹן גִּזְאוֹן תִּפְאַרְתְּךָ,
וְאֵלֶּה יִקְדִּישוּן לְשֵׁם מְמַלְכְּתְךָ;
אֵין־קְדוּשׁ כִּי־אֵין בְּלִתְךָ!

בְּמִרוֹמֵי עֶרֶץ כֶּסֶף מְהַלְלוּ,
וּפְנוֹת שׁוּלְיוֹ מְלֵאִים הֵיכְלוֹ;
מִהֶם מִיְּמִינוּ וּמִהֶם מְשֻׁמְאָלוּ,
שְׁרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ;

וּבְשִׁכּוּנֵי אֶרֶץ יְדָעִים עִם־הָאֵל,
נִצְבִּים הַיּוֹם בְּדֹל הַשָּׂאֵל;
מְהַלְלִים וּמוֹדִים לְצוּר פֶּדֶה וְגֹאֵל,
וְהַקְדִּישׁוּ אֶת־קְדוּשׁ יַעֲקֹב וְאֶת־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל!

במרומי ערץ מלאכי-רום יחד,
יצאים באימה ושבים בפחד;
ומעריצים ברעד למלך המיוחד,
שש כנפים שש כנפים לאחד;

ובשכונני ארץ קהלות קהלות
קרכים היום בחמש תפלות,
ומקדישים האל בתשאות המלות:
ואתה קדוש יושב תהלות!

במרומי ערץ שם-שדי נגמר,
וכל-לכב יתר וכל-בשר סמר;
שאלים „איה?“ משמר מול-משמר,
וקרא זה אל-זה ואמר;

ובשכונני ארץ נחלי-דת חקוקה,
סגלת קדשים לשמו דבקה;
ויגבה אלני צבאות ביד-תוקה
והאל הקדוש נקדש בצדקה!

במרומי ערץ מלאכי צבאות,
ובשכונני ארץ הגי-דת נבואות;
אלה מעריצים בהמלות תשאות,
ואלה מקדישים לאלפים ומאות:
קדוש קדוש קדוש יי צבאות!

<p>וְאֶנְחֵנוּ עִמָּךְ נִגְדֵדְךָ זֶה עֲנֻנֵנוּ, הַעֲלֵ-אֵלֶּה תְּתַאֲפֶק, תִּתְחַשֶּׁה וְתַעֲנֵנוּ? דְּבִיתֵנוּ בְּמִקְוֶם תַּנִּים, וְאַלִּיד עֵינֵינוּ, גַּם גֵּיא צִלְמוֹת שְׁמֵת מְעֻנֵנוּ!</p>	<p>שְׁגִיאוֹת שִׁים וְדִים וְלֹא קִנָּם, לִפְנִים מְשֻׁרֶת הַדִּין לָנוּ הַכֶּנֶם, מִפְּנֵי קֶשֶׁט סֵלָה יְבוֹשׁ הָאֲנָם, הֵנָּם יִתְנוֹסֶס וְנִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנָם!</p>
<p>בָּנוּ נִקְרָא שְׁמֶךָ — אֶל־יִתְחַלֵּל! בְּךָ כָּל־זֶרַע יִשְׂרָאֵל יִתְחַלֵּל! אִם־עֲנֻנֵנוּ רַבּוֹ וּמָלְאוּ חֲלָל: „אֲנֹכִי אֲנֹכִי מִחֵה” פִּיד מָלָל!</p>	<p>הֲרִץ בַּת־פּוֹצִי וְקִרְבֵּן תִּשְׁעַ, קִבֵּץ יִחְדּוּ עֲשִׁירִית עִם־תִּשְׁעַ, טַבַּע חֲטָא וְלֹא־יִזְכֵּר רָשַׁע, נִשָּׂא עֵז וְעֵבֶר עַל־פִּשְׁעַ!</p>

רבי יוסף בן-אביתור

(בספרד, לערך ד"א תש"ן)

קדשה

בְּמִרוֹמֵי עֶרֶץ כֶּסֶף שְׁבַתְךָ,
וּבְשִׁכּוֹנֵי אֶרֶץ עֹז מְמַשְׁלֶתְךָ;
אֵלֶּה יַעֲרִיצוֹן גִּזְאוֹן תִּפְאָרְתְּךָ,
וְאֵלֶּה יִקְדִּישוּן לְשֵׁם מְמַלְכְּתְךָ;
אֵין־קְדוּשׁ כִּי־אֵין בְּלֶתְךָ!

בְּמִרוֹמֵי עֶרֶץ כֶּסֶף מִהֲלָלוּ,
וּפְנוֹת שׁוּלְיוֹ מְלֵאִים הֵיכְלוֹ;
מִהֶם מִיְּמִינוֹ וּמִהֶם מְשֻׁמְאָלוֹ,
שְׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ;

וּבְשִׁכּוֹנֵי אֶרֶץ יִדְעִים עִם־הָאֵל,
נִצְבִּים הַיּוֹם כְּדֹל הַשָּׂאֵל;
מִהֲלָלִים וּמוֹדִים לְצוּר פֶּדֶה וְגֹאֵל,
וְהַקְדִּישׁוּ אֶת־קְדוּשׁ יַעֲקֹב וְאֶת־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל!

בְּמִרְמֵי אֶרֶץ מְלֹא־כִירוֹם יָחַד,
 יֵצְאוּ בְּאִמָּה וְשָׂכִים בְּפֶחֶד;
 וּמַעֲרִיצִים בְּרָעַד לְמֶלֶךְ הַמִּיּוֹחַד,
 שֵׁשׁ כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד;

וּבְשִׁכּוּנֵי אֶרֶץ קְהֵלוֹת קְהֵלוֹת
 קִרְבִּים הַיּוֹם בְּחֹמֶשׁ תְּפִלוֹת,
 וּמַקְדִּישִׁים הָאֵל בְּתַשְׁאוֹת הַמְּלוֹת:
 וְאַתָּה קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת!

בְּמִרְמֵי אֶרֶץ שֵׁם־שְׂדֵי נִגְמָר,
 וְכָל־לֵב יִתֵּר וְכָל־בֶּשֶׁר סָמָר;
 שְׂאֵלִים „אֵיזָה?” מִשְׁמָר מוֹל־מִשְׁמָר,
 וְקִרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר;

וּבְשִׁכּוּנֵי אֶרֶץ נְחִל־דֶּת חֲקוּקָה,
 סִגְלַת קְדָשִׁים לְשִׁמּוֹ דְּבִקָּה;
 וַיִּגְבֶּה אֲדָנִי צְבָאוֹת בְּיַד־חֲזָקָה
 וְהָאֵל הַקְּדוֹשׁ נִקְדָּשׁ בְּצִדְקָה!

בְּמִרְמֵי אֶרֶץ מְלֹא־כִי צְבָאוֹת,
 וּבְשִׁכּוּנֵי אֶרֶץ הַגִּידֶת גְּבוּאוֹת;
 אֱלֹהֵי מַעֲרִיצִים בְּהַמְּלוֹת תַּשְׁאוֹת,
 וְאֱלֹהֵי מַקְדִּישִׁים לְאַלְפִים וּמֵאוֹת:
 קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת!

רבי מִשְׁלֵם בֶּן-קְלוֹנִימוֹס

(באיטליה, לערך תש"ן)

גָּאֹלָה

מְכוֹן לְשִׁבְתְּךָ;	בְּרַח הוֹדִי אֵל
עֲבָרְנוּ אֶת-בְּרִיתְךָ,	וְאִם
זְכֹר אוֹיֵי חֲפָתְךָ,	אֲנִי
הֶקֶם קִשְׁט מַלְתְּךָ,	
כּוֹנֵן מִשׁוֹשׁ קְרִיתְךָ,	
הַעֲלוֹתֶה עַל רֹאשׁ שְׁמֹחֲתְךָ!	

שְׁלֵם סֶפֶד;	בְּרַח הוֹדִי אֵל
תַּעֲיִנוּ מִדְּרָכְךָ,	וְאִם
הִצֵּץ מִחֲרָכְךָ	אֲנִי
וְהוֹשַׁע עִם עָנִי וּמִתְכַּד,	
חֲמַתְךָ מִהֶם לְשִׁכְךָ	
וּבִאֲבֹרְתְךָ סֵלָה לְהַסְמוּכְךָ!	

לִבְךָ וְעֵינֶיךָ שֵׁם;	בְּרַח הוֹדִי אֵל
וְנַחֲנוּ טוֹב מִרָשָׁם,	וְאִם
שְׁמַע קוֹל צִרְרֶיךָ וְרִגְשָׁם,	אֲנִי
רִוּה מִדָּם גּוֹשָׁם	
וְעַפְרָם מִחֶלֶב יִדְשָׁן	
וּפְגַרֵיהֶם יַעֲלֶה בְּאֶשָׁם!	

מְרוֹם מְרֹאשׁוֹן;	בְּרַח הוֹדִי אֵל
בְּגִדְנוּ בִּכְחֹשׁוֹן,	וְאִם
סִכּוֹת צִקּוֹן לַחֲשׁוֹן,	אֲנִי
דִּלְתִי מִטְּבוֹעַ רַפְשׁוֹן,	
גָּאֵל נְצוּרֵי כְּאִישׁוֹן	
כָּאוּ בַחֲדָשׁ הֶרֶאשׁוֹן!	

רבי שמעון בן-יצחק

(במנצח, לערך ד"א תש"פ)

סליחה

כָּשָׁל כְּחָה מִכְבֵּד סָבָל,
כְּנוֹרָה לִבִּי וְעִנְיָה לֵאבָל;
לְנִגְדָה בְּלִמְתָה מְצָרִיהָ לְהִתְנַבֵּל,
לֵאמֹר: „נוֹאשָׁתָם לְצֹאת מִסָּבָל;

מִיֹּזֵם נִמְאָסָתָם בְּנוֹזִים לְנִדָּח
מִנוֹסָכָם אֶבֶד וְכִיקוֹד מִקְדָּח,
נוֹתְרָתָם כְּנֵם וְכִצְבִי מִדָּח,
נִהְיָה יִקְרָכָם כְּאֶפֶל מִגְדָּח!

סִלְעֵנוּ וּמְצוֹדֵתֵנוּ בְּשִׁמְךָ נְרוֹיִן,
סָבָל עֲלֶיךָ כְּלִיֹּן חֲרוֹיִן,
עֲנוּשִׁים וּמְכִים, כְּפָרִיץ פְּרוֹיִן,
עֲזוּזָה מִתְמִיר בְּחֶמֶד קְרוֹיִן!

כָּנָה לְהַחֲיֵשׁ, אֵילוּתִי, לְעֹזְרָתִי,
כְּנִיאֵמֶר הָאוֹיֵב: יִכְלֹתִי!
צְרִי יִגִּילוּ כִּי שְׂכָלְתִּי —
צִדְקָה עֲשֵׂה כִּי־כִמְעַט כְּלִיתִי;

קוֹמָה וְהִנָּשֵׂא בְּעִבְרוֹת צוּרִים,
קֶרֶב יוֹם קָרָאוּ נְצָרִים,
רָעִי נוֹזֵם לְהִיּוֹת מְצָרִים,
רְאוּתָם דְּרִיכַת פּוֹרֵת בְּצָרִים;

אָרְכוּ הַיָּמִים וּדְבַר כְּלִי־חַוּוֹן,
אֶרְמוֹן נָטָשׁ וְחִדָּל פְּרוֹוֹן,
בְּקוֹנֵי מִרְפֵּא בְּעֵתָה וְרוֹוֹן,
בְּטַחָה וְהִשְׁקַט לְמִנוּסָה וְחַפְּזוֹן;

נֶאֱלָה נֶאֱחָרַת וְתוֹחֲלַת מִמְשָׁכָה,
נָלָה וְסוּרָה, קִדְרָנִית, חֲשׂוּכָה,
דְּמַעָתָה מְצוּיָה בְּלַחֲיָה לְמִשְׁכָּה,
דְּרוּסָה, בְּעוֹטָה, נְגוּחָה, גְּשׁוּכָה;

הוֹבָאָה בַּחֲשָׁד וַיּוֹשֶׁבֶת הַדּוֹמָם,
הִמָּה לְבָהּ וּבְקִרְבָּהּ יִשְׁתּוּמָם,
וְעֵינֶיהָ מִיַּחְלֹת לִילָה וַיּוֹמָם,
וְעֶצֶר בְּעִצְמָתֶיהָ כְּנִחֲלַת לַחֲמָם;

וּמִנִּי קִצְיָה מְאֹד נִחְתָּמוּ,
וְהָרוֹת נִהְרֹתֶיהָ בְּעִבְרָה נִעְתָּמוּ,
חֲבָאוּ נִדְחֶיהָ וּבְמִסְגֵּר נִסְתָּמוּ,
חֲטִאִיָּה הִשְׁיִגָה כִּי נִכְתָּמוּ!

טַפְּלֵי־שֹׁמֵר יִשְׁלִיּוּ בְּשִׁקְטָה,
טִירָתָם בְּטוֹחוֹת כְּעַל־שֹׁמְרֵי פִקְטָה;
וְעִצְבוּ רַעֲיָתָךְ בְּרָגֹז לְמִקְטָה,
יְגוּזוּהָ כְּרַחֵל, וְזוֹתֶיהָ לְלִקְטָה;

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions, both incoming and outgoing, to ensure transparency and accountability. It emphasizes the need for regular audits and the use of standardized accounting practices.

2. The second part outlines the various methods used to collect and analyze financial data, including direct observation, interviews, and the use of statistical models. It highlights the challenges associated with data collection in different contexts and provides recommendations for improving data quality.

3. The third part focuses on the interpretation of results and the development of policy recommendations based on the findings. It stresses the importance of considering the broader social and economic context when making decisions and encourages ongoing monitoring and evaluation to assess the impact of interventions.

4. Finally, the document concludes by summarizing the key points discussed and reiterating the commitment to providing evidence-based guidance to support effective program implementation and sustainable development outcomes.

[illegible]

Handwritten musical notation on a five-line staff. The notation includes various note values, rests, and bar lines, typical of a musical score. The ink is dark and the handwriting is somewhat stylized.

Handwritten musical notation on a four-line staff. The notation includes various note values (quarter, eighth, and sixteenth notes) and rests, connected by horizontal lines. The handwriting is in a cursive style typical of 18th-century manuscripts.

[illegible][illegible]

[Faint, illegible text from the reverse side of the page]

[illegible]

1910

13

[Faint musical notation]

שור בעמך להוסיף אמצו,
שקד לטהרו ולנקותו משמצו,
תשמר עדרך ברעה לרצו,
תשמיע: מזרה ישראל קבצו!

ראשונה תשלם משנה עונתיהם,
ראה חללם ארצך בשחיתותיהם,
ובשו זדים שקר עותותיהם
יפקדו מרב ימים בתטאתיהם!

שגן ברק חרב בועמך,
שפר חציד מגוי מזעמך,
מראש פרעות אויב בהנקמך,
ממה-שעשו בתללי עמך!

זרפנו בכסף במועקה לגללה,
צמתנו ונואשנו מן-הגאלה,
חללה לנפץ יד עם-סגלה,
חפץ פרוטה מכיס אולה;

עבור נקמתך גוים הרנינו,
עליות ותחתיות הריעו ורנו,
והר וגבע ואילנות ירננו,
וגם ישבי סלע ירנו!

קנא לשמך ולקדשתך חס,
קרבתנו אליך ובצלך נחס,
חזה אינ-מפניע עלינו להחס,
חלוצתך במשה ואהרן ופינחס;

נקם הדם ונקם התמים,
נמסך לצרים להגרים נכמם,
בכוס עמק ורחב להעמם,
בשחוק ולעג כחם ימם;

זכר חסד ושבעת קדומים,
ועקתנו קשב משמי מרומים,
קיים לעמך ברית שלומים,
אל מלך יושב על-כסא רחמים!

רבנו גרשם בן-יהודה מאור הגולה

(במנצא; מת ד"א תשפ"ח)

פזמון

זכר ברית-אברהם ועקדת יצחק,
והשב שבות אהלי יעקוב,
והושיענו למען שמך!

אֶבְדָנוּ מֵאֶרֶץ טוֹבָה בְּחַפְזוֹן,
אָרְכוּ הַיָּמִים וּדְבַר כָּל־חַוּוֹן,
בְּיִשְׂרָאֵל חָדְלוּ פְרוּזוֹן,
בְּמִשְׁמָנוּ שְׁלַח רוּזוֹן —
וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׂאֲרֵית יִשְׂרָאֵל,
וְהוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׁמִיךְ!

גִּזְלָה אַחֵר גִּזְלָה
גָּלְתָה יְהוּדָה כָּלָה,
דָּוָה כָּל־הַיּוֹם וְכָלָה,
דָּרַשׁ וּמִבְקֵשׁ אֵין לָהּ —
וְהִשָּׁב שְׁבוֹת אֶהְיֶה יַעֲקֹב,
וְהוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׁמִיךְ!

הָעִיר הַקִּדְשׁ וְהַמְּחֻזָּזוֹת
הָיוּ לְחֶרֶף וּלְכָזוֹת,
וְכָל־מַחְמָדֶיהָ טְבוּעוֹת וְגִנּוּזוֹת
וְאֵין־שִׁיּוֹר רַק הַתּוֹרָה הַזֹּאת —
וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׂאֲרֵית יִשְׂרָאֵל,
וְהוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׁמִיךְ!

. . . . .

מִשׁ כְּנֶשֶׁר מִבְקֵשׁ נַפְשָׁם,
טַבַּח בַּחֲוִירֵיהֶם בְּבֵית מִקְדָּשָׁם;
יִסְפָּת לִיִּסְרָם וּלְעֲנָשָׁם,
יִלְדִים וְאִם עַל־בָּנִים לְרַשָּׁשָׁם —
וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׂאֲרֵית יִשְׂרָאֵל,
וְהוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׁמִיךְ!

כְּבִשְׁנוּ לַעֲבָדִים וְנִתְיַגְעֵנוּ,
כְּנָסְנוּ מִהָאָרֶץ וְהִלֵּב פָּגְעֵנוּ,
לַחֵץ נִמַּר עַד כִּי־יִגְעֵנוּ,

לחם-פנו ולא הרגענו —
 והשב שבות אהלי יעקוב,
 והזשיענו למען שמך!
 מכל-משעבדי אם שלישיה
 משכה וארכה רביעה,
 נתנה על על-עניה,
 נהיתה תאניה ואניה —
 ושוב ברחמים על-שארית ישראל,
 והזשיענו למען שמך!

. . . . .

גאל חזק למענה פדנו!
 ראה כִּי-אֵזַלַת יָדֵנוּ,
 שור כִּי-אָבְדוּ חֲסִידֵנוּ,
 מפניע אין בעדנו —
 והשב שבות אהלי יעקוב,
 והזשיענו למען שמך!
 ברית אבות ואמהות והשבטים,
 רחמיה וחסדיה ברבות עתים,
 יה זכר למבים ונמרטים
 ועליה כל-היום נשתמים —
 ושוב ברחמים על-שארית ישראל,
 והזשיענו למען שמך!

דרש דמים דין דיגנו,
 השב שבעתים אל-חיק מענינו;
 חנם נמפרנו ולא-בכסף פדנו,
 זקף בית-מקדשך השמם לעינינו —
 והשב שבות אהלי יעקוב,
 והזשיענו למען שמך!

רבי שמואל הנגיד

(בקורטובה; נולד לערך ד"א תשנ"ג, מת ד"א תתמ"ו)

תפלה

אֱלֹהֵי! חֲשַׁף הַיּוֹם	וְרוּעַ יְמִינִךָ,
וּמִיַּד אֲדוֹם חֲלָץ	בְּנֵי אֲבִי הַמּוֹנֶה!
וּלְלִבָּשִׁים גָּאָה	וְנֶאֱזֵן לְפָנֶיךָ —
בַּעֲבָרָה וּבְנִיעָרָה	לְבַשׁ אֶת-נֶאֱמוֹנֶךָ!
וְהִפָּר בְּרִית שׁוּמָה	לְעִבְרֵי רְצוֹנֶךָ,
וְהִקָּם שְׁבוּעָתֶךָ	לְדוֹד קִצִּינֶךָ,
וְעַל-עַם, אֲשֶׁר שָׁלַחִים	יְדֵיהֶם בְּצֹאנֶךָ,
תִּשְׁלַח — כָּאֵשׁ תִּיקַד	וְתִבָּעַר — חֲרוֹנֶךָ!

*

תהלה

(אחרי הפתח את-איבזו בנפש בן-עבאד וחילו (י"ג תשרי ד"א ת"ת)

הָלִי תַעֲשׂ בְּכָל-שָׁנָה פְּעָלִים	בַּפְּעֻלָּה לְאַבּוֹת וְאַצִּילִים,
וְלִי תִשְׁחַט בְּפִירִים בְּצִפּוּרִים,	וְלִי תִזְבַּח שְׁחָלִים בְּרַחֲלִים!
הַכֹּל-שָׁנָה אֲנִי עֹבֵר בְּלִבִּי —	וְיִהְיֶה לְמַסְלֻלִים סְלֻלִים,
וְכָל-שָׁנָה אֲנִי הֹלֵךְ בְּמוֹ-אֵשׁ —	וְתִחַלֵּיךְ לִהְיוֹת לִי בְּסֻלָּלִים!
לֶךְ הַצּוּר, לֶךְ גִּיאָה תִהְיֶה,	וְאַתָּה אֵל וּמִדָּה אֱיִלִים,
וְאַתָּה מְסִית — בְּבוֹא קֶצֶם — נְסוּגִים,	וְאַתָּה מְסִיר בְּיוֹם נֶקֶם בְּדִילִים!
אֲסַפֵּר אֶת-כְּבוֹדֶךָ בְּשִׁעְרִים,	וְאוֹדָה אֶת-שִׁמְךָ בִּיגוֹת קְהִלִים,
וְאֶגִּיד פֶּלֶאךָ בְּעֶדֶת חֲסִידִים,	וְנִסִּיךָ בְּתוֹךְ עַמִּי גְדִלִים!
גִּאֲלַתִּי וְשִׁמְתִי לִי לְכַפֵּר,	בְּיוֹם אִיד זֶה כְּמוֹ שָׁנָה, אֲוִילִים;
וְאַחֲרֵי מוֹת בְּנוֹ עֲבָאִם, לְבִיאַת	בְּנוֹ עֲבָאִד אֶחָזוּגִי תְּכָלִים.
שְׁנִיהֶם רִדְפוּנִי, אֵךְ בְּרָאֵשׁ זֶה	כָּלִיל מַלְכוּת, וְזֶה מִן-הַטְּפִלִים,
וְעַל-פִּי זֶה אֲצִילִים יַעֲלוּ אֵל	מְלוֹכְתֶם, וְעַל-פִּי גִאֲלִים,

ואדירים נתונים על-ארצות
ואליו ישמעו סרגי פלשת,
ולדברו כמו יורה מצפים,
ובין מלכי ובינו ריב וקנאה,
שניהם בין מלכים בארזים,
שניהם למדו לטרף מלכים,
ומאז חללו ראשים כרשים,
ואין עמד באספמיה לנגדם
אזי יצא והתקרב למדון,
ולכד עיר וממלכה בדרפו,
לצבאותיו אדנים בעבדים,
ואלפים בחילו לאלפים,
בארצותם בגי-עולה באבני
עליהם הערימו סוד ולקחו
להכרית אם בישראל, ולשמד
וכאשר רם לבב מלכם ודבר
ועברנו אלי ארצו בכח,
ועמנו גברים כפירים,
ואישים — לא ברב בשר כבדים,
וכלהגר ביום חמה חננה,
וכל-מהיר אלי-חרב, וכל-רץ
בשרינים משבצים בגלים,
עלי סוסים כעב סעים ומשים,
ידיהם לא מלאות בתניות,
ולא-תראה לבד להם שלחים,
ושבנו אתרי תפוזת ושרוף,
ותריו מהרו אליו במלים
ופתוהו בפתוותם ושקרם,
ובלע אל עצת שריו, ושנה
ואמרו-לו בשובנו: התשב

ברשיונו, וברצונו קטולים,
ולו יודו נשיאי ישמעאלים,
והגיונו כמו מטר יחלים.
וזה מנה בארצותם בדלים;
וכל-מלכי אדמה בשתלים;
וכבירים בחרבם נאכלים,
וקדם ובחו אלים כאילים,
להמרותם, ואין מעל מעלים.
ועמד בתליו על-גבולים,
ואין עצר ואין מכלים במלים;
ומאמיו בריאי נוף בחולים,
ולו ראשים ועל-ראשם דגלים.
לשנותם בגי אל-חי סקולים,
כלי זון וקנו הנעלים —
גביר גדל וזנק עם-גמולים!
בפיו עתק — חשכנהו התלים,
להנקם לאדירים גולים,
ועם הרבה כארבה או חסילים,
ולא חלב אשר על-הכסלים,
וכל-פשט למלחמה מעילים,
אלי-הרג בטוב לבב וגילים;
ומגנים אדמים בגוילים,
ובמצות וכוכעים עגלים,
וברמתים — כאלו הם אשלים,
ולא-תשמע לבד רגש צהלים!
וידנו מלאות בשללים,
כמו סינים וכסבאים מהולים,
כאלו הם עלי נפש רכילים;
תבונתם תבונת תעלולים,
בעיר מבצר ולא-תרהף בשלים?

הלא תאין לזנב נחשלים?
 גבורה יתנוקול בלילים,
 אגג המת, ולא כלים לכלים —
 כמו נשים — ואלו הבגלים;
 ורגלים — כצבאים או יעלים,
 ומכללים, ועל-ראשם כלילים;
 ובהם — ימשלו משלים משלים.
 עמלק ההרונים הנעולים,
 וגבורים וכבירים וחלים,
 ושרים מלהלחם חדלים;
 לעמי הנמוכים האמלים,
 וגזלות עלי ארצם מטילים;
 ואישים בקרב ספים וכלים;
 והנזרא בקול שבעים דגלים,
 לחלות בו פני שכן זבלים,
 אשר יקח תילים בשעלים!
 ותחנונים פני אל עז מחלים,
 תשועה שאבים יחד ודלים,
 דבר-צדק, ואף מנעים וכלים;
 ואפיל בנעמים לך תכלים,
 אני אפיל לפניך גפילים!
 כיום פרעה וחילו הצלולים,
 והשגית — ולא אחר בתלים,
 כמץ גרן וגבלו שם בעלים,
 ראם וכמו גדי וכמו עגלים,
 במלחמתם לנשים ועוילים,
 והפך את-ימיניהם שמאלים,
 ושנה יועציו יחד סכלים,
 ושריו — להמיתם מות נכלים,
 אוי נסו עלי שבעה שבילים!

הלא תצא לצודד העופים,
 ועמדו חצצים לריב, ובענות
 ולא יכזן לדמותם לאנשי
 אשר היו בעין יודעם לפנים
 בעת רכבם — ירצון כפראים,
 ומלבושם לבוש מלכות ורקמה
 בעצמתם וצבאתם וכחם
 ובראותי צבאות לא כצבאות
 וראיתי בגי-חיל יראים,
 וראשים הלכו לקרב בכבד,
 וזכרתי אשר בלבב עדתם
 מרעים חלקו מאז שללם,
 וראיתי בכור מות בעיני,
 הרימתי בשם אל, המכבד
 לעת צרה הכינותיו בלבי,
 להתגבר עלי-חיל צר בתיל צור,
 ולי אבות — בעת פזאת בשוע
 ומעפר — בתכל התפלה —
 בצדקתם ותמתם מליצים
 ולי אדון, אשר אמר: בטח בי
 אני אשבר לך שני כפירים,
 אוי לבש לבוש חמה ויצא
 ונגלה — לא בעד חלון וסתר,
 והתעלה עלי צרי, והיו
 והבהילים, והרקידם כמו בן-
 והשם את-גבורתם, והיו
 ושלח ציר והטה השלחים,
 ושלח ציר ועזה את-עצתם,
 ושם שקר בפי ציריו ותכיו
 ועת ראו אשר רדפו לנגדם —

הלא זאת היא פעלת אל אשר שֶׁת
וְשֶׁת לָהֶם עֲבֹתִים עַל־יְדֵיהֶם,
וְהָיוּ מִרְכָּבוֹתֵיהֶם לִנְפֶשׁם
וְהִכְרִיתֶם בְּרוּחַ פִּיּוֹ, כְּמוֹ חוּט
וְרֵאיוֹתִי מִכְבָּדִים אֲסוּרִים
אֶל־מֶלֶךְ, בְּפִי חַיּוֹ קִצְתָּם,
וְנִלְאִיתִי רֹאזֹת מִכִּים וּמִכִּים
וּכְפ־רָגֵל אֲשֶׁר לֹא־הֶעֱנָה עַל־
וְנִבְזָרִים מִחֻלָּיִם, נְחוּרִים,
וְלִיל שְׁשִׁי כְּמוֹ קֶרֶא רֶדְפָנוּם,
וְהִפְלָנוּ גְבִירֵיהֶם וּמִלָּכָם
וְהָיוּ עַל־פְּנֵי אֶרֶץ כְּדָמָן,
וְיַעַר תִּלְפּוֹ מִן־הַחֲדָרִים,
וְשָׁבִינוּ לְשָׁבִינוּ, וְהָיוּ
וְיִזְמוּ כִּי אֲנַחְנוּ נִחְלָתָם —
וּבִטְחוֹ עַל־קִשְׁתוֹת וְחִנִּיתוֹת
וּבִזְשׁוֹ כָּל אֲשֶׁר לָקְחוּ נִעָלִים
וְרָאוּ נִפְלְאוֹת נֹרָא עֲלִילָה,
אֲשֶׁר עָלָה בְּמַחְשַׁבְתּוֹ לְהַפִּיל
וְהַשּׁוֹעִים כְּתוּלָעִים חֲשָׁבָם
רֵאיוֹתֶיךָ — וְאֵת תִּשְׁאֵג כְּשַׁחַל,
וְשִׁרְתֶּיךָ — וְאֵת תִּגְלָה וְתַצְרַח
וְנִגְלִית — וְהָמוּ כָּל־קֶרְבִּים
וְנִעְמָת — וְרֵאיוֹתִי מִלְכִּים
וְנִמְהָרִים בְּטָרֵם יַחְזוּנוּ —
וְשִׁתָּה קִשְׁתֵּיהֶם כְּמוֹ־קֶשׁ,
וְנִגְזַר דִּין בְּיוֹם שְׁנִי, וְשִׁמָּתָה
וְנִסִּיתָ בְּמִשְׁפָּט עֲבָדֶיךָ עַל
וְהַשְׁעָתָ לְבִן־אֵיתָן בְּנִיחָה
וְאַחֵר צֹאת שְׁנַת תִּשְׁעֵי וְתִשְׁעִים —

פְּעַלְתֶּם פְּעַלְתָּ הַכְּסִילִים,
וְעַל־לִבָּם צִמּוּדִים הַפְּתִילִים,
לְמַכְשָׁלִים, וְסוּסֵיהֶם כְּבָלִים,
כִּד אֶרֶג, וְקִצְץ בְּפִתִּילִים;
וּמוֹבָאִים סְחוּבִים בְּחֻבָּלִים
וּמִקְצָתָם בְּרִצְיוֹנוֹ קְטוּלִים!
מִגּוּזָלִים בְּדָם נֶפֶשׁ טְבוּלִים,
אֲדָמָה — הִפְתָּה בְּנִחְלָלִים,
וּמִשְׁלָכִים פְּנָרִים בְּנִבְלִים;
וּכְאֲשֶׁר תַּעֲשִׂינָה הַנְּחִילִים,
וְשִׁרְיָהֶם וְעַבְדֵּיהֶם חֻלָּלִים,
וְרֵאשֵׁיהֶם בְּעַפְרָ פְּגָלִים,
וּמִתָּאִים מִרְנוּחִים וְאִילִים,
אֲשֶׁר חֲשָׁבוּ לְאַכְלָנוּ — אֲכוּלִים,
וְהָיוּ הֵם בְּיָדֵינוּ נְחוּלִים,
וְנוֹשְׁעָתִי בְּשֵׁם אֲדִיר בָּאִלִּים,
עַל־עַם אֵל, וּמִלְבוּשִׁים חֻבָּלִים,
אֲשֶׁר יָשִׁיב לְחֲשָׁבִי רַע גְּמוּלִים,
נִפְלִיָּהֶם בְּאִפּוֹ בְּנִפְלִים,
בְּקִצְפוֹ, וְחֻלָּלִים בְּנִמְלִים!
וְהַצְמַתָּה בְּשִׁאֲנִיתְךָ שְׁחָלִים,
וְתִרְיַע וְתַפְיִץ הַחֻלָּלִים!
בְּתוֹךְ צָרִי, כְּמוֹ הִמָּית גְּבָלִים,
חֲרוֹן אַפְּךָ וְנִעְמָד לֹא מְכִילִים!
וְשִׁמָּתָם עַת רֹאזְתָנוּ עֲצָלִים,
וְחִצֵּיהֶם כְּמוֹ־חֲצֵץ פְּסוּלִים!
לְדִינִי בְּחִמְיֹשִׁי בָּם פְּלִילִים,
פִּלְשֶׁת וְעָרֵב — בְּנִסּוֹת צָלָלִים,
לְאִיתָנִים — עָלִי עֲבָדִי בְּעָלִים,
תִּשְׁוַעָה צְמָחָה לֹא כִּיבּוּלִים,

וְהָיִיתָ לְסֹתֵר לִי וּמִצָּר
 וּמִשְׁכַּת יְמִינְךָ לִי בְיוֹשֵׁעַ,
 וְצוּר מִלֵּאכֵי רָעִים מִפְּצִים,
 וְהַשְׁלִיכוּ עֲלֵיהֶם כּוֹשְׁמִים
 וְהַשְׁקִיתָ לְעִבְדְּךָ כּוֹס יְשׁוּעוֹת,
 וְאֹזֶר לִי לַיִל עֲרֶבֶת חֹג אֲסִיפָה,
 כָּלִיל אֲבָרֶם, כָּלִיל מוֹשֶׁה, כְּמִנְחַת
 וְשֹׁמְרֵתִי בִישָׁר מוֹעֲדֵי אֵל,
 יְמֵי שַׁבָּת וַיּוֹם שׁוֹפָר וְכַפּוֹר
 וְהִנֵּה מִמְּגוֹר חֲלוּל כְּמוֹ-אֵשׁ
 וְאֵל שֵׁת כָּל-יְמֵי כְּסוּל מְלֹאכָה
 אֲנִי אֵעָשׂ לְאֵל שִׁירִים כְּפוֹלִים,
 אֲשֶׁר יִלְיֶיךָ לְכָל-לְצִים, וַיִּתֵּן
 וְאֲשִׁמִּיעַ שְׁבָחָיו, וְאֲסַפֵּר
 וְאִם אֵין כָּל-בְּנֵי שַׁחַק וְאֶרֶץ
 בָּעֵת הָעַם לְסִפּוֹתֶם יְבִיאֹן
 בְּכַפּוֹ רוֹמְמֵנִי צוּר, וְסִפּוֹ
 וּבִהְבִּיאֶם עֲרֶבָה — שֵׁת עֲרֶבָה
 וְהִדּוּר צוּרְרֵי קֶטֶף — בְּקִטְפָם
 וְהָיוּ לִי עַלִי עֹבֵת לְכַפֵּר
 וְהִתְגַּדֵּל עַל־יָמַי בְּעַם קָם
 וּבִקְרֹב צוּרְרֵי לֶאֱכֹל בְּשָׂרִי —
 וְהִכְאִיבוּ לִבִּי — אֵד אֱלֹהִים
 וְצוּר מִלֵּאכֵי שָׁרָת, וְהָיוּ
 וְאֶף עַל-עַם, אֲשֶׁר אָמְרוּ לְחַלֵּק
 אֲנַחְנוּ נַעֲשֶׂה סִפּוֹת בְּשִׁמְחָה,
 וְנִחְנוּ נַעֲנֶה הֵלַל בְּחִדּוֹה,
 הֲלִי זֹאת? וְאֲנִי תוֹלַע וְלֹא אִישׁ,
 וְיָמָה אֲנִי וְיָמָה חַיִּי, אֲדַנִּי?
 אֲנִי קֶטֶן וְצָעִיר מִיְשׁוּעוֹת

נִצְרַתִּנִי וּמִצְבָּאוֹת עֲרָלִים,
 וְעַל-צָרִי בְּמִפּוֹת וּתְבָלִים,
 אֲשֶׁר אֶרֶץ וְשָׁמַיִם מְחִילִים,
 כְּלִי-זֶעַם, וְעִבְרָה כְּאֲנָלִים,
 וְהַשְׁקִיתָ לְצָרִיו כּוֹס רָעִלִים,
 וְאֹרֹךְ כָּל-שְׁבִילֵי הָאֲפָלִים,
 יְהוֹשֻׁעַ, כָּלִיל נִשְׁאֵי סִבָּלִים!
 כְּהִלָּכְתָּם לִישְׁבֵי הָאֲהָלִים,
 יְמֵי סִבָּה וְעַד צֵאת הָרְגָלִים,
 בְּתוֹךְ לִבִּי, וְאִם תִּמְצָא מְקִילִים,
 תְּחִלִּים מַעֲבֹדְתָם בְּטִלִּים!
 עָלֵי נִפְסִים אֲשֶׁר עָשָׂה כְּפוֹלִים,
 כְּלָבָם לַעֲנוּיִם הָעַמָּלִים,
 לָעַם נִבְרָא בְּנֵי סוּרִים וְגָלִים,
 לְשִׁבְחָת שְׁמוֹ עַל-זֹאוֹת יְכָלִים!
 הָדָם מִצּוֹר וּכְפַת הַדְּקָלִים —
 צָפְנֵנִי בְּמִבְצָרִים נִעְלִים;
 לְבֹן-עֵבֶדְךָ כְּעִיר חוֹמוֹת וְחִלִּים;
 תְּבוּאוֹת מַעֲצֵי הָדָר שְׁתוּלִים;
 עָלֵי נִפְשֵׁי כְּעֵלָה אוֹ שְׁקָלִים;
 כְּאַרְבָּעָה עַל־יָמַי גְּדָלִים;
 אֲנִי קִמְמִתִּי וְהֵם נִפְלוּ אֲמָלִים!
 צָרִי שְׁלַח בָּעֵת מִכָּאוֹב וְחִלִּים,
 כְּעֹזְרִי מִזָּבֵל יָרְדִים וְעֵלִים,
 שְׁלַל עֲמֹז, בְּאֶף חֶלֶק תְּבָלִים;
 וְהִמָּה מִכְּלֻמַּתָּם אֲבָלִים,
 וְהֵם עֲנִים דְּבַר קִנְיָם וְאֵלִים!
 בּוֹזֵי עַמִּים וְנִקְל בְּשִׁפְלִים!
 אֲנִי רַב מַעֲוָה, רַע מַעֲלָלִים!
 וּמִכָּל הַתְּסָדִים הַפְּעוּלִים,

ואם תשלים בעולם זה זכותי
 במה-זה אעמד יום דין, ובמה
 לאל עוזו, אשר נראה בסופה
 ולא-נתן כבודו לאחרים,
 הציגותי כבר שירה, ועתה
 ממלאה, עלי השבון רעותה,
 וענינים יקרים מפנינים
 ואם השיר עקרה מלהוליד
 שתייהם כל-ימי חיי צמידים
 ויום משפט תליצינה לפני
 בני עמי, ענו עמי תהלה,
 ושיתו את-אמריה נכונים,
 וכאשר ישאלו, "מה-זאת?" בניכם
 תהלה היא לאל גאל ידיו,
 תהלה היא, גדולה וחדורה,

ותשיב לי כפי צדקי גמולים —
 יהי חובי וחטאתי מחולים?
 ובשערה עלי שערי אילים,
 ולא-הוריש תהלתו פסלים,
 תהלה המאירה ככסילים,
 במורי שיר במהללי תהלים,
 ובבני שיר במאזני שיר שקולים,
 כמותן, ואבות השיר שכולים;
 באזרועי ועלאוני עגילים,
 במלות גטפזת מר ואהלים!
 תהי שומה לראש כל-מהללים,
 מסדרים כפי שבים ועולים!
 למחר, יענומו השאולים:
 חקרה לענות אותה גאולים,
 לאל הדור ומפעליו גדלים!

*

בשרת נצחון ליוסף בנו

שלח יונה מבשרת,
 באגרת קטנה אל-
 מאגרת בטי כרפם
 ועת תעוף ותתנשא
 למען אם פגשה גץ
 ותתאחר ולא תחיש —
 ועת תגע לבית יוסף
 ועת תרד עלי ידיו
 ויתיר את-כנפיה
 בני, דע פי כבר ברחק
 ונפוצה עלי הרים
 ובדרכים כמז-צאן מ-

ואם היא לא מספרת,
 כנפיה מחברת,
 ובלבונה מקטרת;
 שנה אתה באחרת,
 ואם תפל במכמרת,
 תהי שנית ממחרת.
 תצפצף על-מרום קרת,
 ישחק-בה בצפורת,
 וכה יקרא באגרת:
 עדת קמים מאגרת,
 כמץ חלקה מסערת,
 בלי רעה מפגרת,

ולא תזתה באיבתה
 בלכתנו להשמידם
 ונחרבו והרגו איש
 ובושו מאשר קוי
 והובישו כמו גנב
 ועטו על-פניהם את-
 והבשת דבקה-בם
 ושתו בוז בקבעת
 והיה חיל בתוך לבי,
 ושם האל צרי עליו,
 ואז אורו שתי עיני
 אני אשר בטוב ללב —
 וקול ששון בתוך ביתי —
 לך, סלעי ומשגבי,
 לך היתה בצרה פ-
 בני, שים לבך אלי-
 וקום וקרא תהלתי
 ושית אתה כמוטפת
 ותכתב בלכתך
 אשר היתה משערת;
 אזי ברחו באשמרת,
 לרעהו במעברת;
 בעיר חזקה מסגרת,
 אשר נמצא במחתרת,
 פלמתי פאדרת,
 כמו כבד ליתרת,
 ומצו כוס משכרת!
 כחיל אשה מבכרת,
 כמו מטר בבצרת —
 ואיבתי שחרחרת;
 והיא קינים מדברת,
 והיא בבכי ממרת!
 לך גפשי מומרת,
 חנוניה מסדרת!
 אלהי המהדרת,
 במקרא עם ובעצרת,
 עלי ידך מקשרת,
 בעט ברזל ועפרת!

*

על-קבר אחיו

אהה שבתני בצר רוחי,
 קברתיך ביום אמש
 לך שלום! הלא תשמע
 השיבני: התפיר מ-
 הרפתה ממך עצם
 וגם לחד בלילה, כי
 עובתיך, בכור אבי,
 ואבטח כי אלי שלום

אלהים יחנך אחי!
 וגם-היום מרי שיתי.
 בקראי-לך בכלי-כתי?
 ענה קיני בהצריתי?
 ומכתש ממקום לחי,
 כבר גם מבכי לחי?
 לפקדון ביד נחי,
 תהי הולך למבטיחי!

*

אחרי עבר שבעת ימי אבל אחיו

כָּבֵר שְׁלֹמוֹ יָמֵי אָבְלִי,   וְלֹא שְׁלֹמוֹ יָמֵי חֲבִלִי —
 יָמֵי צִירִי וְלִילּוֹת יְהִי —   מִיּוֹן מַעֲי בָּמֹז חִילִי.
 אֶהְיֶה, אֲלֵלִי, וְצַר־לִי צָר,   וּמַר־לִי מָר, וְאוֹיֵה־לִי
 עָלַי אָחִי וּבֶן אִמִּי,   כָּלִיל רֹאשִׁי וּמִכְלָלִי!
 הִזֵּה הִנֵּה מִנֵּת חֶלְקִי,   הִכָּה עָלַה בְּנוֹרָלִי?
 וְאִי־כָּכָה עָלַי כְּתָרִי   וְנִזְרִי קוֹל נְהִי אֲצִלִּי?
 וְאַלּוֹ צַר אֲחֻזָּהוּ —   הִדְפָּתִיהוּ בְּרֹב חִילִי,
 וְלוֹ יָשׁוּב בְּמוֹכָפָר —   פָּדִיתִיהוּ בְּכֹל־יֶשְׁלִי,
 אָבֵל מָה אַעֲשֶׂה תִּיזֹם,   וְאַלֶּה מִשְׁפָּטִי אֵלַי!

*

על־קבר אחיו

תִּיזֹם בִּינִי וּבִינָה   וְלֹא אֶרְוֶץ בְּלֵב חֶרֶד
 וְלֹא אֶרְוֶץ בְּלֵב חֶרֶד   וְאֶשֶׁב עַל־קִבְרָתְךָ?
 אָמֵת, אִם אַעֲשֶׂה כִּזְאת   אֵהְיֶה בִּגְד בְּאֲחֻזָּתְךָ!
 אֶהְיֶה, אָחִי, אֲנִי יֹשֵׁב   עָלַי קִבְרָךְ לְעִמָּתְךָ,
 וְלֶךְ מִכְאוֹז בְּתוֹךְ לִבִּי   כְּמִכְאוֹזִי בְּמִיתָתְךָ!
 וְאִם אֶתֶּן־לֶךְ שְׁלוֹם   וְלֹא אֶשְׁמַע תְּשׁוּבָתְךָ,
 וְלֹא־תֵצֵא לְפָנָשְׁנִי   בִּיזֹם בּוֹאִי לְאֲדָמָתְךָ,
 וְלֹא־תִשְׁחַק בְּקִרְבָּתִי,   וְלֹא־אֶשְׁחַק בְּקִרְבָּתְךָ,
 וְלֹא־תִרְאֶה תְּמוֹנָתִי,   וְלֹא־תִרְאֶה תְּמוֹנָתְךָ,
 לִמְעַן כִּי שְׁאוּל בֵּיתְךָ   וּבִקְבֹר מְעוֹנָתְךָ!
 בְּכוֹר אָבִי וּבֶן־אִמִּי,   שְׁלוֹמִים לֶךְ בְּאֲחֻרִּיתְךָ,
 וְרוּחַ אֵל תְּהִי נְחָה   עָלַי רוּחְךָ וְנִשְׁמָתְךָ!
 אֲנִי הוֹלֵךְ לְאַרְצִי, כִּי   בְּאַרְץ סִגְרוֹ אֶתְךָ,
 וְאֲנוֹס עַת וְאִיקָן עַת —   וְאַתָּה לְעַד בְּנוֹמָתְךָ,
 וְעַד יוֹם בּוֹא תְּלִיפָתִי   בְּלִבִּי אֵשׁ פְּרִידָתְךָ!

*

לאחר מידיו

הנה יחידתי בליליה
בנתה גדלתו אשר עצמה —
מי אל בכל-אלים כאל עשה
בסה מעונתו בעב ענן
וברק ענן אורו כמו ניצוץ
תשמע שאון רעמו בחוללת,
הזמה חזיון קלות בהרעמו
שמלה קרעה איש בגבה גם
וזבל בגלותו פני שמש
בדמות ופת-תאר תגלה את-
מוליך לבנה על-שבילים לא
תקרב אלי-שמש ותתקבא
חזתה ימי חפה בתוך ביתה
קצרה לשוני מלחות את-
נפשי, אשר מכרה לצורה את-
עזבי לספר את-פעלת אל
שימי לדתך יום, תפתח בו
ותני לציון — יום אשר בכיה
על-בת-יהודה האסורה בין
אמרי עלי לבה בפה שית
תקום ותתנער ותשא ראש,
כי אם-מפצים אבדו משרה
הנה שתיהן נקבצו היום
לישה ולא טרף רחליה,
ראשה ומחזיק יד לרשיה,
פליל בכל-קשרי תפליה,
משרה עלי שכמו בשירתי
תורת אמת על-פיו מסדרת,

תרבה לצורה מהלליה,
ותעצים שיריו במליה.
ארץ והציב את-נבוליה!
למטיר בארצו מאגליה,
עף על-פני כוכבי מהליה;
ארץ ובקע קול חליליה,
בעב לנפץ את-נבליה,
השליך אלי-ארץ פתיליה;
ותכם פני כוכבי וכליה —
לחיה ותתביא את-עניליה;
ידעה, והוא ידע שביליה,
בזבל — ככלה יום כלוליה
הורה — ובושה מבתוליה!
גדלו, ואם תיטיב במליה!
רוחה ולבה עם בסליה,
בפרט וספרי את-כלליה!
קשרה ותניה אפליה,
יפרץ כמו פרצו נחליה
רודים ומכפידים בכליה —
נעים, ינחם לב אבליה;
למצא מנוחה מתכליה!
וכליל כהנה מקהליה —
בקנו שמואל בן-אציליה.
שועה ושגא את-נבליה,
רכלה ומחץ ראש רכיליה,
גדול בכל-עטי גדליה,
תנח בחוג-שחק פסיליה,
יורה ולא יפיל חלליה,

זך בעדת זכים וגאה בך
מזה ובן-מוים ומעמידי
אָרץ ומפילי נפיליה;
רָבָה, ובלתו לא יכלה
קח מטף ונחה תיליה!
אָמרו: לך תאזת גדלתה —

*

לאחר מידיו

נשמה מאשר תתאו גרועה,
וגוף שמן ושבע ודשן —
ונפשו תכבודה לא שבועה,
ואיש ענו מהלך על-אדמה,
ומה-יועיל לאיש בשר בשרו
ויש רעים מרעים לא מטיבים,
ידמו כי להוסיף הון אני סר
ואם ראשי בציצת ראש פרועה,
ולא-ידעו מרעי סוד לבבי,
ונפשם מבלי הפר והבין,
הותאפק אשר נפשו לבנה,
וישקט, עד אשר יאזר במתניו
ועד יפעל וישמעו פעליו,
בחי האל וחי עבדי אלהים
ברגלי אעלה סלע, וארד
ואתפר את-שפת מדבר במדבר,
ואשוט עד אשר ארום ואעל
ותמצא לצרי כי חרדה,
וארצע את-בני חרים באון,
ולי נפש לרעים מחזקת,
ולך תזכה ערוגה מן-ידית
ידית השמרה מנעורים,
מפתחת כפתוחי ירקרק
יהי לך יה באהבתך, ונפשך
וישלה אל למושעות לך עד

ונפש מאשר תשאל מנועה,
ונפשו תכבודה לא שבועה,
ומחשבתו על-שחק שרועה;
ומותו — והנפש ברעה?!
גדלי גוף וזמתם גרועה,
ונעתק מחניה אל-נסיעה,
ובת-עין כפוף ליל קרועה —
אכל, לא-דברו רעי בדעה,
בנפש הבהמה השסועה!
וכלבנה להתנשא יגעה,
בנפיה, כאיש אור יריעה,
ויזסיף עוד פים על-השמועה?
— וכמני יהי שמר שבועה —
אלי-פחת במעמקים תקועה,
ואקרע ים בכל-שוחה קלועה,
אלי שיאה, תהי לעד ידועה!
ותמצא לדודי כי תשועה,
ולי און למדעי רצועה,
ולי נפש למשטינים מנועה!
מלאה, על-נהר אהב נטועה;
כחתמת בטבעת קבועה,
עלי שמשך בסף היכל קרועה!
אשר אהב תהי מצר פדועה
בלי-שמש וירח ישועה!

שיר אהבים

וְעַל־חוּט שְׁפָתֶיהָ,	תְּרוּפָה בְּפָנֶיהָ
וְתַחַת לְמַדִּיהָ;	וּמִוֹת בְּעֵינֶיהָ
וְתִשְׁחַק בַּעַת אֶקְצֶף —	אֶשְׁחַק בַּעַת תְּרָצָה
וְקֶצְפִי יִתְדֶהָ,	רְצוֹנָה יִתְדֵנִי
צְבִי, דְּמִתָּה שֶׁנָּא	כָּאלוֹ אֲנִי שִׁמְתִּי
לְהַכְעִים לְצַדִּיקָה!	הוּא לָהּ — וְלֹא צַדִּיקָה —

*

על־תֵּיִן

קַח מִצְבִּי כּוֹס וְאֶמְר־לוֹ: קַח
 בְּקֶבֶק וְרוּיִן לְפַדּ וּמֵלֶא וְהִבִּיא,
 כִּי יֵשׁ כָּאֵב סְמוּךְ לְלִבִּי, וְיֵשׁ
 בְּפֶד צָרִי שְׁמוֹר לְהַסִּיר כָּאֵבִי,
 תִּבָּא בְּלֵב גְּדִיב וְיוֹסִיף גְּדִי—
 בּוֹת, אִזּוֹ בְּלֵב רֶד־לֵב וְיִגְבֵּר כָּלִבִּיא,
 מִיִּטִּיב לִבֵּב רַע־לֵב, וְלוֹ יִשְׁמְעוּן
 לַבּוֹת כִּמּוֹ שְׁמָעַם לְמֶלֶךְ וְנִבִּיא.
 בְּכּוֹס מִנֶּת חֶלְקִי וְכוֹסִי, וְהוּא
 דּוֹדִי, אֲשֶׁר חִפֵּץ אֲנִי בּוֹ וְהוּא בִּי;
 בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר אֶמְצֵא גְבִיעִים אֲנִי
 שִׁכּוֹן, וְשֵׁם אֵלִין וְיִיטֵב לְבָבִי!

*

קריאה למשתה הַיֵּין

יְדִידִי, קוֹם! כָּבֵר אֶסְרוּ אֲשִׁישׁוֹת
 בְּבוֹר נוֹמָה לְכַל־עֵין וּפְקַד,
 וְאִין עָמִי לְבַד שְׁתָּה בְּלֵב־טוֹב
 עָלִי נִצַּת סְמֶדֶר לַח וְשִׁקְד,

וְעֵלָם סָב וּמִשְׁקָה כּוֹס, וְעֵלָם
 לְהַרְיֵק הַתְּבִיזוֹת רֵץ וְשִׁקָּר,
 וּכְךָ עֹפֵר בְּעֵט מֵאִין דִּיז עַל-
 פָּנֵי כְּנוֹר כְּכַף פֶּתַח וְנִקָּר,
 וְהָאֶרֶץ בְּעֵינֵינוּ בְּעֵלְמָה
 מִשְׁתַּקֶּת, וְהָעוֹלָם בְּרִקָּר,
 וְשָׁמַיִם בְּחִיל נַח בְּלִיל
 וּכְל־אִישׁ שָׁם לַעֲמַת אֶהְלוּ קָר!

*

„חֲטָף וְאַשְׁתִּי!“

שׁוֹעַ וְרַע גְּדִיבִים	וְשֹׂאֵר חֲסִידִים וְמוֹזִבִּים,
מִחֲדָרָה צֵא וְתִרְאֶה	שְׁחַק מְקַדֵּר בְּעֵבִים:
אִם יֵשׁ בְּלִבְךָ כָּאֵב — קוֹם	אֶל-כֹּד מְרַפָּא כְּאֵבִים,
וְדָקֵר בְּגִבּוֹ, וְהוֹצֵא	וּמִזֵּג בְּמִימֵי רְבִיבִים,
וְשִׁתָּה מִמֶּלֶא בְּשִׁמְחָה	כֹּל-לֵב וּמְרִיק עֲצָבִים,
וְתִיָּה בְּמוֹזָה, לְמַעַן	לֵךְ קֵץ וְחַיִּים פְּתוּבִים!

רבי שלמה בן-גבירול

(מקורטובה, חי במאלקה, לערך ד'א ת"ת)

רְשִׁיזוֹת

1

שְׂאֵי עֵין, וְחִידָתִי, לְצוּרָה	וְזָכְרִי בְּרִיאָה בִּימֵי גְּעוּרָה;
לְפָנָיו צִעֲקֵי לַיִל וְיוֹמָם,	וְלִשְׁמוֹ וְזָמְרִי תָמִיד בְּשִׁירָה!
מִנֵּת חֲלָקָה בְּעוֹדָה בְּאֶדְמָה,	וּמִבְּחִיחַ בְּצֵאתָה מִבְּשָׂרָה;
הֲלֹא חֲכִין לְפָנָיו לֵךְ מְנוּחָה	וּמִתַּחַת לְכִסְאוֹ שָׁם דְּבִירָה —
אֲנִי עַל-כֵּן אֶבְרָךְ אֶת-אֲדָנִי,	כִּמּוֹ כֹּל הַנְּשֻׁמָּה לוֹ תִּבְרָךְ!

2

לפי ולא-יכול,	שאל להדות לך
רחבה כמו כלכל;	לו יש תבונתי
ישכיל תהלתך —	לפי הלא טרם
עלי ועל-הכל!	גדלו חסדיך
מבטח, ואיה צור	מבלתך אין-לי
עולם כמו אשכל?	וזלתך, סבל
איה לא אקנה-לך —	הן לך אני נשלך,
כל-חי ורוח כל!	ובידך נפש

3

למי תרוץ בגלגלי גבהים?	שאלוני שעפי התמהים:
ונפשי עם-בשרי לו כמהים!	לאל חיי תשוקת מאוני,
אשר עת אופרה אותו ואהים —	משושי גם מנת בוס ונשי,
תברך שם אדני האלהים!?	הינעם טוב לנשמת עדי-כי

4

לדל ונעתר,	שדי, אשר יקשיב
מני ותסתר?	עד-אן תהי רחוק
אקרא בלב גבון,	ליל ויום אעטף,
בי-חסדיך יתר;	אודה לך תמיד,
לפי בך יבטח,	מלכ, לך אוחיל,
יבטח עלי פותר —	בחלם חלום סתום
לקשיב תפלת,י,	הנה שאלתי
פחות ולא יתר!	אותה אבקש, לא

5

ורוצי לעבד אתו באימה;	שחי לאל, יחידה התכמה,
ולמה תרדפי, הכל ולמה?	לעולמך פני לילך ויוםך,
אשר נעלם כמו את נעלמה;	משולה את בתיותך לאל חי,

הלא אס-יִצְרֶךָ מְהוֹר וְנָקִי — דְּעֵי כִּי-כֹן מְהוֹרָה אַתָּה וְתַמָּה;
חֲסִין יִשָּׂא שְׁתָּקִים עַל-זִרְעוֹ — כְּמוֹ תִשָּׂאִי גִוְיָה נֶאֱלָמָה. —
זְמֵרוֹת קָדְמִי, נִפְשִׁי, לְצוּרְךָ אֲשֶׁר לֹא-שֵׁם דְּמוּתְךָ בְּאֶדְמָה,
קָרְבִי, בְּרַכּוֹ תָּמִיד לְצוּרְכֶם, אֲשֶׁר לְשִׁמוֹ תִּהְלֵל כָּל-נִשְׁמָה!

6

שָׁחַר אֲבִקְשָׁךְ, צוּרִי וּמִשְׁגָּבִי,
אֶעֱרֶךְ לִפְנֶיךָ שְׁחָרִי וְגַם-עֶרְבִי,
לִפְנֵי גִדְלָתְךָ אֶעֱמֹד וְאֶבְהֵל,
כִּי-מִחֲשֻׁבוֹת לִבִּי כָל-מִחְשָׁבוֹת לִבִּי;
מִהֲ-זֶה אֲשֶׁר יוּכַל חֵלֶב וְהִלְשׁוֹן
לַעֲשׂוֹת, וּמִה-כֵּן רוּחִי בְּתוֹךְ קָרְבִּי?
הִנֵּה לָךְ תֵּיטֵב זְמֵרַת אֲנוּשׁ, עַל-כֵּן
אוֹדֶךָ בְּעוֹד תִּהְיֶה נִשְׁמַת אֱלֹהִים בִּי!

7

שְׁלֹשָׁה נִזְסְדוּ-יַחַד לְעֵינִי, יְשִׁימוֹן זְכָרְךָ תָּמִיד לִפְנֵי;
לְשִׁמְיֶךָ — אֲנִי אֲזִכִּיר שְׁמֶךָ, וְהֵם עָדִי לְעַדִּי נֶאֱמָנִי;
מְקוֹם שִׁבְתִּי — יַעֲרַר מִחֲשַׁבְתִּי, בְּרַקְעוֹ אֲזַכֶּרָה רַקַּע אֲדָנִי;
הִנֵּיג לִבִּי — בְּהִכְיָטִי בְּקָרְבִּי, בְּכָל-עֵת בְּרַכִּי נִפְשִׁי אֲדָנִי!

8

שְׁמָעָה, אֲדוֹן עוֹלָם, שְׁמָעָה תִּהְלָתִי,
תִּכּוֹן לִפְנֶיךָ קִטְרַת — תִּפְלָתִי;
לִבִּי בְּךָ חֲשַׁק לְמַאֲד, וְלֹא-יִוְכַל
לְסַתֵּר עָדִי יִרְאָה, חֲשָׁקוֹ בְּמַלְתִּי;
מַעַת לַעַת אֶחָשֵׁב שׁוּבִי לָךְ מִחֵר,
כִּי-מִמֶּךָ הִיִּתָּה רְאִישִׁית תִּחְלָתִי;
הִנֵּה לָךְ לֹא-לִי עֲמָדִי לִפְנֶיךָ, אֲשֶׁר פָּעַלְתִּי;
וְלִשְׁם כְּבוֹדְךָ לֹא לְשִׁכְרִי פָּעַלְתִּי;

שָׁחָה לָךְ נַפְשִׁי
עַד-לֹא כְמוֹ-שַׁחַק

מַעַת הָיִוֶּת עֶפֶר,
הֵיטָה גִּדְלָתִי!

9

שְׁפַל-רוּחַ, שְׁפַל-בֶּרֶךְ וְקוֹמָה,
לְפָנֶיךָ אָנִי נִחָשֵׁב בְּעֵינִי
מִלֹּא עוֹלָם, אֲשֶׁר אֵין-קֶץ לְגִדְלוֹ,
הַדֶּרֶךְ לֹא-יִכְלִינָה מִלְּאֲכִירוֹם
אֲשַׁחַר אֵל בְּרָאשִׁית רַעֲיוֹנִי,

אֶקְדֹּמְךָ בְּרֹב פֶּתַח וְאִימָה;
כְּתוּלַעַת קַמְנָה בְּאֶדְמָה.
הִכְמֵנִי יְהִלְלֶךָ, וּבִמָּה?
וְעַל-אַחַת אָנִי כְּמָה וְכְמָה!
אֲשֶׁר לִשְׁמוֹ תִּהְלֵל כָּל-נִשְׁמָה!

10

שָׁתִי בְךָ מִחֲסִי
וְשִׁמְךָ בְּעַת מְצוֹר
לְשִׁמְאֵל וְעַל-יָמִין
כִּי אִם-בִּיָּדֶיךָ
מִכָּל-יָקָר אֶרֶץ
וּמִכָּל-עֲמָלִי אֶתֶּן
הִנֵּה בְּרֹב אֲהַבָּה
עַת־תֵּת וּמְרוֹת לָךְ

בְּפִתְחֵי וְחִדְתֵּי,
שְׁמָתִי מְצוּדָתִי;
אֲבִיט — וְאֵין עוֹר,
אֶפְקִיד יְחִידָתִי;
חֲלָקִי נִתְתִּידָה,
חֲשָׁקִי וְחִמְדָּתִי;
אֲשַׁנֶּה בְךָ תַּמִּיד,
הֵיטָה עֲבָדָתִי!

*

רְשׁוֹת לְקַדִּישׁ

שְׁנֵאנִים	שְׁנֵאנִים	בְּנִיצוּצִים	יִלְהָבוּ,
לְהַטִּיחֵם	וּמַעֲטִיחֵם	בְּעֵין קָלֵל	יִצְהָבוּ,
מוֹל כֶּסֶּא	מִתְנַשֵּׂא	בְּקוֹל רַעַשׁ	יִרְהָבוּ,
הֵן בְּמִתְחָה	זֶה לָזֶה	לְהַקְדִּישׁ אֵל	יִאֲהָבוּ:

הִבּוּ לֹאדֹנִי בְּנֵי אֱלֹהִים הִבּוּ!

לָךְ חִיּוֹת	עֲלִיּוֹת	בְּתַחֲתִית בָּם	הַנִּקְבָּע,
וְאַרְאֵלִים	וְחִשְׁמָלִים	אֲזוּרֵי זָיו	הַנִּצְבָּע;

תהלתך	והלתך	יהודון מ-	תנות ארבע,
זה יעריץ	וזה ימריץ	לך זמר	ושיר יבע,
בני-חיל	יום וליל	במשמרותם	נצבו:
	הבו לאדני בני אלים הבו!		
מכון משמר	הנאמר	בראש מתנות	המוני,
הלא נמסר	ביד השר	מיכאל	נאונה,
במרפבות	לרפבות	יעמד על-	ימינה,
ויקוו	וילוו	דרש איה	מעונה,
ושם סגוד	למול פרגוד	לך יסגודו	ויקרבו:
	הבו לאדני בני אלים הבו!		
המון מתנה	המשנה	על-יך	שמאל נוקה,
ועל-צבאו	ונשיאו	גבריאל	הנשקף,
בשרפים	לאלפים,	בחיל כבד	מאד נתקף,
זה איפה	ואלה פה	וכסא קד-	שך מקף
גוזרי אש	אוזרי אש	וסוסי אש	ירקבו:
	הבו לאדני בני אלים הבו!		
קול יצפצף	ושיר יראף	צבא מתנה	שלישיה,
וגוראל	שר האל	עמד בם	לתלפיה,
לשאטתם	ושעטתם	ירופף חוג	העליה
בקול איה	מקום אהיה	יוצר רוים	ותחתיה
ראות נאדר	הנהדר	יום וליל	יתאבו:
	הבו לאדני בני אלים הבו!		
סכומי חוד	לך שהוד	ברביעית	יעידו,
ואמרתך	וזמרתך	עם-רפאל	יגידו,
וציץ מעוז	וכתר עוז	לך יקשרו	ויענידו,
וארבעתם	שיר מכתם	יתמידו	ויצמידו,
תפרתם	ונפרתם	לכל יגעו	וידאבו:
	הבו לאדני בני אלים הבו!		

ניצוצים	נקבצים	לך יחד	ירננו,
בעד צמסים	החמסים	לך קולם	יחננו,
באימתך	ויראתך	רגליהם	יכוננו,
בקול חזק	כמו בזק	קדשתך	ישננו,
עגות קדוש	לאל קדוש	למול קדוש	יערבנו:
הבו לאדני בני אלים הבו!			

*

אופן

שאלו שחקים ושיחו לאדמה,
לכם יספרו הוד ורוע רמה,
מתח דק, וחלד תלה על-בלימה,
הגוף טפח ונפח הנשמה,
אשר בידו נפש פלמי ורוח,
יוצר הרים וברא רוח:

לברז היה בטרם יומים,
ועד-לא גלגל חוג שמים,
ובאין מעינות גבדי-מים,
בשום חשך על-פני תהום ורוח,
יוצר הרים וברא רוח:

מקום ממשלתו למעלה הציבו,
וכדמות אבן-ספיר תצבו,
ורוח וענן ואש שם סביבו,
מרום, השם-עבים רכובו,
המהלך על-פני-רוח,
יוצר הרים וברא רוח:

הכין ברזם מלאכי-רוח,
וחיה נשאת אופן ברוח,

אֶל-כָּל-אֲשֶׁר יִפְנֶה-שָׁם הָרוּחַ,
וְשָׁבִים וְרָצִים וְטָשִׁים בְּרוּחַ,
לְהַקְדִּישׁ לִיצְרָם בְּנַחַת רוּחַ,
יִוצֵר הָרִים וּבֹרֵא רוּחַ:

*

נֵאֻלוֹת

1

לְמָה תִּבְכִּי,	שְׂכוּלָה, אֲכֹלָה,
מֵאֲשֶׁר תַּחֲכִּי?	הַנוֹאֵשׁ לִבִּי
וְאַרְבֵּי חֲשָׁבִי!	”קִצִּי נִמְשֶׁךְ
כִּי-עוֹד מַעֲט, כִּי	הוֹחִילִי, עֲנִיָּה,
לְפָנֹת דָּרְכִי,	אֲשַׁלַּח מִלֶּאֶךְ
אֲנִסְךָ מִלְכִּי,	וְעַל-הַר צִיּוֹן
לְפָנֹת שְׁבִילְךָ —	יָבֹוא מִבֶּשֶׁר
אֲדַנִּי מֶלֶךְ,	אָמְרוּ לְצִיּוֹן
יָבֹוא לָךְ!	הִנֵּה מִלְכֶּךְ
כַּמָּה אֵיחֹל,	”לֹא-לִי, אֵלֵי,
גָּלוּת חֲחַל,	וְעַד-אֵן תִּמְשֶׁךְ
גִּזְזִים בְּרַחֲלִי?	וּבְנֵי רַחֵל
תָּמִיד אֵיחֹל!	וְאֲנִי בְּכַל-זֹאת
לְפָדָה וּמַחֲל,	הוֹחִילִי, עֲנִיָּה,
אֲנִי כֶךְ בַּחֲל,	כִּי לֹא לְעוֹלָם
לִי וְאֲנִי לָךְ —	עוֹד מַעֲט וְהָיִית
אֲדַנִּי מֶלֶךְ,	אָמְרוּ לְצִיּוֹן
יָבֹוא לָךְ!	הִנֵּה מִלְכֶּךְ
וַיִּגִּיעַ תּוֹר,	”מִתִּי יִקְרַב
מִתִּי תִפְתּוֹר,	וְסִתּוֹם וְחִתּוֹם
מִתִּי תִסְתּוֹר?”	אֲרָמוֹן וָרִים

למחסה ומסתור,	הוחילי, עניה,
בלחנה התור,	פי-עוד אשים
כיום אי כפתור,	ויפרח כפתור
ציץ אשר השלך —	וניציץ במצחך
אדני מלך,	אמרו לציון
יבוא לך!	הגה מלכך

באחת נטבע,	המוני לפנים
בקרוב נתבע;	ומנף וכבל
פעוט נצבע,	הייתי אני
מלכיות ארבע,	נקבצו עלי
ועוד לא-תשבע!	תאכל בשרי
לצור, אשר גשבע	הוחילי, עניה,
דוד אשר הלך —	פי בא יבא
אדני מלך,	אמרו לציון
יבוא לך!	הגה מלכך

2

צרופה בכור עני,	שביה, בת-ציון,
גשבעתי למעני;	שבועת אבותיך
עלתה למעוני,	שועתך גשמעה,
שמעתי כי-טנון אני!	

ידי פי אין לאל,	„שחזתי למאד,
גדרש לכל-שאל,	שמך, טוב וסלח,
וולתך גאל,	שובה, פי אין לי
שובה אדני רבבות אלפי ישראל!	

יבא איש ריבך!	למי אפוא מכרתיד?
אריב את-יריבך!	למי ספר פריתות?
אני אתיה סביבך:	למגדל אש וחומה
למה תבכי ולמה ירע לךבך?	

„למה אצעקה   חמם ולא תענה?
להשמיד ולאבד   יאמר המונה,
לזרים נמכרנו   יחד ער וענה,
לעבדים ולשפחות ואין קנה!“

מי-את ותיראי   מאנוש הבוזה?
מלאכי אשלה,   במכתב החזה,
מזרה ישראל   אסף מזה ומזה;
מחר יהיה האת הזה!

„מועד שמתי לי   לקבץ שלישי —
מופת לא-אראה   לקומם מקדשי;
משמיע שלום   לא-בא לקדושי:
מדוע לא-בא בן-ישי?“

הן בי נשבתי   לאסף גבשי,
הלא אז המלכים   לה יזילו שי;
הנה עד לאומים   שמתי לקדושי,
הנה ראיתי בן לישי!

*

סליחה

שממתי ברב יגוני,   ליום ופקד ודוני
אמללתי ונאלמתי,   בזכרי אשר אשמתי
בהבל פלו ימי,   מפני בשת עלומי
נחלתי קדחת,   כי-מגלה נפתחת
דבקתי במחשבי,   ונפשי לא-ידעה, כי
הזי, כי-יבא יומי!   אזי איקץ מחלומי
ועל-חטאי אשר עבר,   ועל-פשעי אשר גבר —
ודון לבי השיאני   ועון אשר הלאני —
מה אמר לאדני?
בשתי וגם-נכלמתי.
אין-שלום בעצמי;
והנשה בא לקחת.
גרנותו-שב אנכי.
ואשובה אל-מקומי,
מה-אשוב שלתי דבר?
מבטן קראני.

חשב בנפשו נבל: מפל שקר בתוכו, ונמס ממנה לכו, ולא ישא לבית מהומה, עת נפשו נשאתהו, הלוא זה דבר נשמתי באיש שכב בכלמה ובלבבי קראתי: ובשררות לפי דבקתי — ראי חטאתך לעמתך: השיבני רעיוני: ופתח לי דלתך, ומעוני פדני, ביום אעמד נגדך, אני בידך חגני, לעם צעקים נגדך, ואלתפקד עלמנו, חשב בנפשו נבל: מפל שקר בתוכו, ונמס ממנה לכו, ולא ישא לבית מהומה, עת נפשו נשאתהו, הלוא זה דבר נשמתי באיש שכב בכלמה ובלבבי קראתי: ובשררות לפי דבקתי — ראי חטאתך לעמתך: השיבני רעיוני: ופתח לי דלתך, ומעוני פדני, ביום אעמד נגדך, אני בידך חגני, לעם צעקים נגדך, ואלתפקד עלמנו, חשב בנפשו נבל: מפל שקר בתוכו, ונמס ממנה לכו, ולא ישא לבית מהומה, עת נפשו נשאתהו, הלוא זה דבר נשמתי באיש שכב בכלמה ובלבבי קראתי: ובשררות לפי דבקתי — ראי חטאתך לעמתך: השיבני רעיוני: ופתח לי דלתך, ומעוני פדני, ביום אעמד נגדך, אני בידך חגני, לעם צעקים נגדך, ואלתפקד עלמנו,

*

תוכחות

1

אדני מה-אדם? ימיו כצל עובר
תאם יבוא אידו
הלא בשר ודם!
ולא-יורע בנודם,
וישכב ויירדם!

אדני מה-אדם? מלא תוד ומרמה
בציץ נבל יצא,
גו נרפש ונרמס,
וגם-אנו וחמס,
וחם השמש ונמס;
עונו הנכמס —
אם-תפקד עליו

איך ישא ועמם?
כי אין-לאל ידם!

אפקד וגם-קצפקד
לכן חמל וגמל

בטיט יתגלל,
ובשוא יתהלל,
ויקר מזולל?
עון יצר מעולל —
ובחציר ימולל;
חסד ביום אידם!

אדני מה-אדם?
בשקר יתהלל
הטהור מטמא
אם-תפקד עליו
כמו-עשב ייבש,
לכן חמל וגמל

יהיר לא-נחם,
ולחם רע ילחם,
וכתנור יחם;
חטא אשר-בו יוחם —
עם-גבור גלחם;
וכפר מעבדם!

אדני מה-אדם?
מי חמם ישותה
וכים הוא גגרש
אם-תפקד עליו
יספה כחלש
לכן חמל וגמל

רק נתעב ונאלח,
ופניו ברע ישלח;
יהי נרפש ונדלח,
וכעשן גמלח,
וכפר-נא וסלח
אשר בעפר יסודם!

אדני מה-אדם?
כל-חיום יבגד
אם-תפקד עליו
וכבגד יבלה
לכן חמל וגמל
לשכני בתי-חמר

והוא כעץ נקסם,
יהי כמו-קש מרסם,
יום ירקב כמו-סס;
עונו הנכסם, —
וכדונג נמסם;
ואל-תדקדק בעדם!

אדני מה-אדם?
בבוא אמת בצעז
ויבכה מאשר שש
אם-תפקד עליו
כמו שבלול יהלך
לכן חמל וגמל

לְבַד נָדָף כְּעֵלָה,	אֲדֹנִי מִה־אָדָם?
בְּהֶבֶל יִסְלָה,	בְּמֵאוֹנִים לַעֲלוֹת,
בֶּן מִרְמָה מָלֵא;	וּכְכֻלּוֹב מָלֵא עוֹף
וְעַל־לִבֶּךָ יַעֲלֶה —	אִם־תִּפְקֹד עָלָיו
וּכְרָקָב יִבְלֶה;	כְּמוֹ עֶשֶׂן יִכְלֶה
כְּחֹסֶדֶךָ, לֹא כְחֹסֶדָם!	לִכֵּן תִּמְלֹךְ וְגַמֵּל

2

נִפְשׁ הַמָּיָה,	שְׂכָחִי יְגוֹנֶךָ
מִמַּצְקֵי נָשִׂיָה?	לָמָּה תִּפְתָּרִי
יִשְׁכֹּן תַּחְתֶּיהָ,	מִחֵר גּוֹפֶךָ
כְּאֵלֶּזֶס לֹא־הָיָה!	הַכֹּל נִשְׁכַּח
וּמִמּוֹת חֵילִי,	נִפְשִׁי הַשְּׂבִילִי,
אוֹלֵי תוֹעִילִי	וְלֹאֵל הוֹתִילִי —
בְּשׁוֹבֶכֶךָ אֶל־קוֹנֶךָ,	וְנִפְשֶׁךָ תַּצִּילִי
פְּעֻלַּת קִנְיָנֶךָ!	יוֹם תִּצְפִּי

נִפְשׁ נִדְהָמָה,	לָמָּה וְלָמָּה,
עַל־תִּבֵּל אֲדַמָּה?	תִּלְבָּשִׁי שְׂמֶמָּה
גּוֹיָה נֶאֱלָמָה,	בְּצֵאת הַנִּשְׁמָה,
לֹא־תִשָּׂאִי בִגְדֶךָ	בְּשׁוֹבֶכֶךָ אֶל־יֹסֶדֶךָ —
אֶךְ־יִחִישׁ גּוֹדֶךָ	מֵאוֹמָה מִכְּבוֹדֶךָ,
כְּצַפּוֹר אֶל־קִנְיָנֶךָ,	כְּצַפּוֹר אֶל־קִנְיָנֶךָ,
פְּעֻלַּת קִנְיָנֶךָ!	יוֹם תִּצְפִּי

בְּאַרְץ לֹא־מְשׁוֹכָה,	מִה־לֶּךָ, נְבוֹכָה,
תִּהְיֶה מְבוֹכָה?	אֲשֶׁר־בָּהּ מְלוֹכָה
וְהִיא כִקְשֵׁת דְּרוֹכָה,	תִּדְמָה אֲרוֹכָה —
וְכָל־מְבוֹכָה אֲכֹב,	כָּל־יִקְרָהּ כְּזָב

והוא נמס וזב, ולאחרים נעזב;
ומה-יועיל הזנך,

יום תצפי פעלת קנניגך?

חמי גפן ומהות בוצר,
וכל אשר-ילך צעדיו הוא נוצר;
שובי נפשי לבקש היוצר,
כיהיום קצר ורחוק התוצר;
נפשי שובבה, די-לך פת תרבה,
ושכחי מעצבה, וזכרי מצבה,
וגורי יום דיגך, פעלת קנניגך!

חרדי כיונה, עניה, אביונה,
זכרי בכל-עת מנוחה עליונה,
קראי לאל מענה בכל-רגע ועונה;
בכי תמיד לעיניו והתחנני לפניו,
והפיקי רצוני — ואז מלאכי מעוניו
יביאוך אל-גנך, פעלת קנניגך!

3

שכני בתי-חמר לשמה תשאנו עין?
ומזתר האדם מן-הבהמה אין!

לנו יש לדעת, כיהנחנו תולעת;
לגב-חמר גבינו — ואיך יגבה לבנו?

מה-יתרון לגבר ואחריתו לקבר,
וזה יהיה-לז חלף, לזימי שנים אלה.

יבלע בַּחֲמַת־קָרִי, וְלֹא־יִזְעִיל הַזֶּהָב.	הֲלֹא אִם־יִלְדֶּךָ מָרִי וְיִשְׁרָף בַּלֶּהָב —
פָּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה: וְאַנְה מוֹצֵאָה!	הָאָדָם הַנִּבְכָּה, מֵאֵין בּוֹאָה
נִמְשַׁל כְּמוֹ קִיקִיּוֹן, וְעַד־בֶּקֶר לֹא־חָיָה.	קָצָה, עָנִי וְאֶבְיוֹן, שֶׁבֶן־לִילָה הִיָּה
וְעַמֵּל לֹא־קָצָרְתָּ, וְאַתָּה בְּתוֹךְ הַמוֹקֵשׁ!	טוֹב שְׁלֹא נִזְכַּרְתָּ וְאִיכָּה גְדֹלוֹת תִּבְקֵשׁ —
וְתִפְשַׁע עַל־פֶּת־לֶחֶם, אֲנִי תִמְצָא כָל־נִגְעַ.	נָפַל אֶת מֶרְחֶם וְאִם־תִּתְמַהֲמָה רַגַע —
בְּעוֹד יֵשֶׁבוּ הָרוּחַ, נִשְׁאָר טִיט וְרֶפֶשׁ.	בְּשָׂרְךָ כְּאוֹר זְרוּחַ וְעַת תִּצָּא הַנֶּפֶשׁ —
מְאוּמָה מִכְּבוֹדְךָ, וְאַתָּה תִּלְךָ רִיקָם.	רְאֵה כִּי אֵין בְּיָדְךָ לְזָרִים חֵילְךָ יוֹקָם,
לְתַאֲוָה הַקִּשְׁבָּתָּ, מִה־תַּעֲשֶׂה בְּאַחֲרִיתָהּ?	בְּכָל־זֹאת לֹא־תִשְׁכַּחַת וְאִם לֹא טוֹב רְאִשִּׁיתָהּ —
וְיָשֶׁב לִפְנֵי מַלְכוֹ, וּמִתְרוֹנוֹ יִסְתַּר.	יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכָו אוֹלֵי צוֹר יַעֲתֵר
וְזָכְרוּ וְהִתְאֲשִׁשׁוּ, אֶל־אֵל בְּשָׁמַיִם.	יְהִי־רִים הִתְקוֹשְׁשׁוּ, שָׂאוּ לֵב אֶל־כַּפָּיִם,
וְאוֹי עַל־נַפְשׁוֹתֵינוּ, וְגַם־כִּצְאוֹן תַּעֲנִינוּ!	הִיא עַל־חַטָּאתֵינוּ כִּי־רוּחַ רַעֲנִינוּ

ומה-גִּבְקֶשׁ ומה-גִּדְרוֹשׁ   וְעֹנֹזֹת עָבְרוּ רֹאשׁ,
מֵאֵד רַבּוֹ עֹנִינוּ —   וְאִידָּה נִשָּׂא פָּנֵינוּ?

דָּלָה עֲמִידָה מִשְׁחַת,   מִשָּׁל רוֹם וְתַחַת,
וְאִם הִקְשִׁינוּ עֵרֶף —   גִּידָה אֶל-תֵּרֶף;

הִפֵּק חֲמִלָּתָהּ   לַעֲם הִפְקִי דִלְתָּהּ,
כִּי-אֲתָה אֲדִינּוּ,   וְעֲלִידָה עֵינֵינוּ!

*

פְּיוּטִים קְטָנִים

1

שָׁחַר עָלָה אֵלַי,	הִוְדִי, וְלֶךְ עִמִּי
כִּי-צִמְאָה נַפְשִׁי	לְרֹאוֹת בְּנֵי עַמִּי;
לֶךְ אֶפְרָשָׁה מִטּוֹת	וְהֵב בְּאוֹלָמוֹ,
אֶעֱרֹד-לָהּ שְׁלִחַן,	אֶעֱרֹד-לָהּ לֶחֶמִי;
מִזְרֵק אֲמֵלֵא-לָהּ	מֵאֲשַׁבֶּלֶת בְּרָמִי,
וְשִׁתָּה בְּטוֹב לֶבֶב —	יֵיטֵב לָהּ טַעְמִי;
הִנֵּה בָּךְ אֲשַׁמַּח	שְׁמַחַת נְגִיד עַמִּי,
בֶּן-עֲבִידָה יוֹשִׁי,	הִרְאֵשׁ לְבֵית לֶחֶמִי!

2

שָׁכַב עָלַי מִטּוֹת	וְהֵב בְּאַרְמוֹנִי,
מָתִי יְצוּעִי, יְהִי,	תִּכְיֵן לְאַדְמוֹנִי?
לָמָּה, צָבִי גִחְמָד,	תִּישָׁן — וְהִשְׁחַר
עָלָה כְּנֶם עַל-רֹאשׁ	שְׁגִירִי וְחֶרְמוֹנִי?
מֵעַל פְּרָאִים סוֹר,	וְנִטָּה לִיעֲלַת-חֶן,
הִנֵּנִי לְכַמוֹד,	וְאַתָּה טוֹב לְכַמוֹנִי;
הִבָּא בְּאַרְמוֹנִי	יִמְצָא בְּמִטְמוֹנִי
עֲסִים וְרִמוֹנִי,	מוֹרִי וְקִנְמוֹנִי.

3

עם-אֶהְיֶה כּוֹשֵׁן,	שֹׁכֵנֶת בְּתוֹךְ שָׂדֶה,
וּצְפִי לְהֵר־בָּשָׁן;	עֲמָדִי בְּרֹאשׁ בְּרָמֶל
יָפָה, שְׂאִי עֵין,	לִנֹן אֲשֶׁר נִחַמֶּם,
כִּי-נִמְלָאָה שׁוֹשָׁן!	וּרְאִי עֲרוֹנְתְּךָ
כִּי-תַעֲזֹב גִּבִּי,	”מִה־לֶּךָ, צְבִי נִחְמָד,
וּבְתוֹךְ עֲצֵי דִישָׁן?	לְרַעוֹת בְּגוֹי־קָשָׁן
נֹאכַל מְגִדִּים שָׁם,	הִבֵּה, רָדָה לִנֹן
תִּשָּׁכַב וְגַם-תִּישָׁן!”	וּבְחִיק יִפְתֹּעַ-עֵין

4

קוֹמָה פְּתַחְהוּ,	שֶׁעַר אֲשֶׁר נִסְגָּר —
אֵלַי שְׁלַחְהוּ;	וּצְבִי אֲשֶׁר בָּרַח —
לְלִין בְּבֵין שְׂדֵי,	לְיוֹם בּוֹאֵךְ עָדִי
עָלִי תִגִּיחְהוּ!	שָׁם רִיחֶךָ הַטּוֹב
כָּלָה יִפְה־פִּיָּה,	”מִה־זֶה דְּמוֹת הַזֶּדֶךְ,
שְׁלַחָה וְקַחְהוּ?	כִּי-תֹאמְרִי אֵלַי:
אָדוֹם וְטוֹב רְאִי?”	הֵהוּא יִפְה עֵין
קוֹמָה מִשְׁחַחְהוּ!	רְעִי וְדוּדֵי זֶה —

5

עַד-אֵן תִּהְיֶה נִקְבָּר?	שָׂרֵשׁ בְּנוֹ יִשִּׁי,
כִּי-תִסְתִּי עֲבָר!	הוֹצֵא לֶךָ פֶּרֶחַ,
מִשָּׁל בְּבֹן-שָׁרִים,	לְמָה יִהְיֶה עֲבָד
שְׁעִיר הַלֵּא נִבָּר?	תַּחַת מֶלֶךְ צָעִיר —
שָׁנִים אֲנִי נֶעְבֵּד,	מִגִּי-וְטֹן אֶלַף
לְקָאֵת בְּתוֹךְ מִדְּבָר —	אֲדַמָּה בְּתוֹךְ גִּלּוֹת
לְשֹׁאוֹל? וְאִיךָ יִגְלֶה	הָאֵין לִבָּשׁ בָּדִים
סַחֵם וְתַתֵּם דְּבָר!	הַקֵּץ — וְאַל צֹוָה:

ששוני רב בך, שכן מעוני,   זכרתיך — וגם מני וגוני!
 לך חסד וגש עלי להדות,   ואין בפה, לבר הגיון לשוני;
 מרומים לא יכולון תעצמה,   ואיד יוכל שאתך רעיוני?
 הביגני וחגני נכחה,   ונפק את-רצונך רצוני;
 קחה שבת מקום ובה, וייטב   בקרבני ומנחת עשורוני!
 מהור עין, פקח עין לעניי,   שלח אורך והאר עורוני;
 נצר גדל חסדיך למעני,   יהי סתר עלי-גדל עוני!
 כמו שמך לפקדון בלבי —   תהי רוחי בדרך פקדוני!

*

אמרתיו אחכמה

„נפש אשר עלו שאוניה —   אנה תשלח רעיוניה?
 תהמה ותדמה לעלות פאש   שניעלו תמיד עשניה!
 האת כמו גלגל אשר יסב   על-האדמה והמיוניה,
 אז רעיוניה כמו ימים   שהטבעו בהם אדניה?
 איד תחזה תקנות לבך —   תבנה מקום עיש ובניה?
 הטלף מלל נתיב חכמה —   תפרש לך תבל סדיניה;
 אחר קנות בינה הלא תראה   ראשי אדמה — אחרניה!
 נפשי, ידידי, נחמו על-זאת   אף-נחמוה על-יגוניה,
 תצמא לאיש שכל ולא-תמצא   אדם ירוה צמאניה;
 דרשו באנשי הזמן אולי   בהם אנוש יפיק רצוניה!
 אם-האדמה תטאה עלי —   ירק לבבי רק בפניה,
 אם-לא בעינה ראתה אורי —   די לאדמה עורוניה,
 אם-כפרה ממחרת פני —   אשוב ואסלה לעוניה!
 גלגל אדמה שוב, ולא-תרים   יד-הזמן על-יד נבניה,
 רב-לך עשות עול, ודי להיות   ארצי אדמה קיוניה,
 הקל נקלי עם, אשר מהם   קלו מאד עלי אבניה,
 זכרת וגב האמרים אלי: „איה תבונה ואמוניה?“!

לא־נִתְּנָה טָרֶף לְבִנְיָהּ,	לוֹ שִׁפְטָה תָּבֵל בְּצֶדֶק בָּם
רַק מִבְּלִי־דַעַת שְׁשׁוּנִיָּה;	נָחַז וְלֹא־יָנְעוּ, וְהִשְׁיִנּוּ
סְבָלוֹת וְלֹא־הָיוּ תַּתְּנִיָּה.	לָקַחוּ בָּנוֹת שְׁמֶשׁ וְהוֹלִידוּ
חוֹחֵי אֲדָמָה, קִמְשִׁינִיָּה?	לָמָּה תִּרְיֹבוּנִי עָלַי שְׂבָלִי,
אַתֶּם מֵאֵד קָלִים בְּעִינִיָּה,	אִם־נִקְלָתָה חֲכָמָה בְּעִינֵיכֶם —
הִנֵּה אֲנִי אֶפְתַּח אֲרוֹנִיָּה!	אִם־נִסְגְּרָה כִּי־לִבְכֶם סָגוּר —
כֶּרֶת בְּרִית בֵּינִי וּבִינְיָה?	אֵיךְ אֶעֱזֹב חֲכָמָה — וְרוּח־אֵל
לִי, וְאֲנִי יֶלֶד וְקִנְיָה,	אוֹ תֵּעֲזֹב אוֹתִי — וְהִיא כָּאֵם
אוֹ כַּעֲנֹק עַל־צוֹרִינִיָּה?!	אוֹ כַּחֲלִי, אוֹ בַּעֲדֵי נֶפֶשׁ,
וּפֶשֶׁט רְבִידֶךָ מִגְּרוֹנִיָּה?	אֵיךְ תֹּאמְרוּ־לִי עֲדִידֶךָ הַזֶּה
כִּי־טָהֲרוּ נַחֲלִי עֲדִינִיָּה!	בָּהּ יַעֲלֹז לִבִּי וּבָהּ יִיטֵב,
שֶׁהַחֲשִׁיכִיָּה עֲנִיָּה —	לֹא־טוֹב הָיִיתָ נֶפֶשִׁי כְּמוֹ־שְׁמֶשׁ
וּבְעֵד עֲרָפֶל שִׁים מְעוֹנִיָּה,	מִדֵּי הָיִיתִי אֶעֱלֶה נֶפֶשִׁי
עַד־אֲמַצָּא דַעַת אֲדִינִיָּה!	כִּי־נִשְׁבַּעְתָּ עָלַי לִבְל־אֲשַׁקֹּט,

*

ברב חכמה רב-כָּעַם

(לְאַחֵר מִגְּדֵלֵי הַדּוֹר)

וְעִינִי — יִרְטוּ לָהֶם דְּרָכִים,	וְזָמִי, הִיא, בְּהֵרָה כָּסֵל גְּבָכִים,
וְלִבִּי יִהְלֶךְ נִגְדּוֹ חֲשָׁכִים!	וּמִה־יִתְרוֹן בָּאוֹר שְׁמֶשׁ בְּעִינִי,
וּפָנִי בַּחֲמַת יָמִים דְּרָכִים,	וְאֲדִרְךָ עוֹז בְּגִי־יָמִים בְּנֶפֶשִׁי —
וְשִׁדְיָהּ בִּיד־זָרִים מְעוֹכִים;	וְנִפְתָּהּ בְּאָרוֹם תָּבֵל לִבִּי —
וְהִלְךְ אַחֲרֵי לְבוֹת הַפּוֹכִים,	וְרַב־לִי עוֹד רֹדֶף הַבָּלִי וְזָמִים,
דְּמִי נֶעַר בִּיד־יָמִים שְׁפּוֹכִים!	וְהַתְּבוֹסֵס בְּדָם־נֶעַר, וּמֵאֵז
וְיָמָיו בַּעֲבוֹת עֵמֶל מְשׁוֹכִים,	נָאֵם צָמֵא לָמִי חֲכָמָה וְהִמָּה,
לִבְכוּ יִסְכוּ עִינָיו נִסְכִּים,	רְדִיף יָגוֹן, שֹׁבַע קֶלֶון, וּמִדָּם
וְחֲצִיָּהֶן בְּצִלְעֵתָיו מְעוֹכִים,	הַדְּפוּהוּ תִּלְאוֹת מִנְּעָרָיו,
מְצוּקִים יִלְכוּ הִלְךְ וּבָכִים,	וְרַעֲיוֹנָיו יַעֲרִוּהוּ, וּבִנְאוֹת
מִזְמָתָם בְּדִלְתֵי אֶף מְסִיכִים,	וְיִנְעוּ לַעֲצֹר בָּהֶם, וְיָמִי

ויעפיל לעלות אל-הר תבונה,
 ומי יזכיל למבצר יורד-בזר,
 ומילדים בגילם הם יראים —
 ובנמזות אהל-בין, על-ימינם
 ומהמזות יריעותם חשוכות,
 ויחד יקראו כלם בשם אל —
 ואדדם לאט עד-בית אלהים,
 הליכים נוסדו על-קו אמונה,
 ויהמון להגות בהם, ולגוה
 לאור עולם, אשר האיר מכונה,
 ועלה מעלות חכמה וגבה,
 לפניו יכרעו אנשי תבונה,
 והקם על להזרת משפטי-אל,
 עטרת כל-מתי חכמה, וגור
 אדון נפשי, ראה כי יחלול-לך,
 לפניך ללקט בין עמרים,
 ובין העמדים לדרש תבונה
 בנשוד נחשי סכלות תשו גם
 ויום יום תערך גרות תבונה,
 ונאורו פניהם בהדרה,

ורגליו מנמזות אליו חשוכים,
 ויביא בית עשירי בין הלכים?
 ואיך יתנצבו לפני מלכים?
 לשמנם נגשי סכלות ערכים,
 והמה מיתריהם מאריכים,
 ופסליהם בבית כסל נסוכים,
 ואורם להלך במרום הליכים;
 בחקי אל נתיביהם סמוכים,
 תעודה מקצותם נהלכים —
 ובימינו אמינה תמוכים,
 ולקראת לחמיו יריק תניבים;
 ותחתיו כל-מתי חכמה הדוכים,
 והציב קו אמת לפני חשפים;
 מתי משרה ותמדת הנסיכים!
 והנם נשאים נפשם וחזקים
 לבל-יהיו נבכים וסבכים,
 ישו להם לפניו מהלכים;
 תבונתך — להחיות הנשוכים,
 ואל-יהיו כאש קוצים דעוכים,
 ומברכתך יהיו ברוכים!

*

יתרון לתכמה מן-הסכלות

„לו היתה נפשי מעט שאלת,
 איך אעלו, רעי, ובמה אעלי?
 הן מדרש חכמה בשרי נאכל —
 „לו אמצאה סכלות מעט?“ כי אין-לך
 על-כן מאד איגע ולא-ארף מעט —
 אפשט לבוש תכל, ותדעת לבוש

לא-היתה ליל ויום עמלת!
 האם אוחל — נמשכה תזקלת!
 ובשר אתרים אהבה אכלת.
 מפה אנושה תעריך אולת;
 לו מצאה ידי כבוד קהלת!
 אור לבשה או כסתה בתכלת,

לי ממצוא כבוד והיא נחלת;
 דלתי יגזרים אחרי נעלת.
 כבוד, אשר ימל בראש שבלת?
 בדמי בני-יוס חרבה נגאלת!
 כי-שמעה אזני דבר בן-פלת!
 אין האדמה אהבה משפלת;
 נפשי — לרגלי היתה נפלת!
 נפש, אשר על-היקר חמלת;
 אכן יקרה ותהי גחלת,
 מבין אמריו חלבה ושחלת;
 אנשי סדם התדפקו על-דלת!

כִּי־מָאֲסָה נַפְשִׁי — כָּאֱלוֹ נֹאֲשָׁה
 דַּלְתִּי יְגֻזִּים פֶּתַחָה אֵלַי, הִכִּי
 מִה־לְאֲנָשִׁים יֹאמְרוּ: „אֵיךְ תֵּאָהֵב
 הֵן כִּי־תִבְקֹשׁ מַעֲלוֹת שְׁנִבְצְרוּ —
 אָמְרוּ לְמוֹכִיחִי וְמִנִּי: יִחְשׂוּ,
 אִם־הָאֲדָמָה לֹא־תִשְׁמַנִּי לְרֹאשׁ —
 לוֹ יִדְעָה מֵאֲתָמוֹל רוֹם מַעֲלוֹת
 עַל־הַיִּקָּר אֲחֻמוֹל — וְהָאֵל יַעֲנֶה
 אוֹלֵי אֱלֹהִים שֵׁם בְּפִי דָבָר כְּמוֹ
 פֶּשֶׁר אֲשֶׁר יוֹשֵׁר וְיִרְחַ אֵף אָנוּשׁ
 לוֹ כִּצְרִי הִזָּה בְּבֵית לוֹט יִדְעוּ

*

חכם בעז

וכתבונת אנוש ישר אמריו,
 בשור — סרם יבאוהו — מנוריו.
 ומורשו לבכי הם יתריו,
 נסע — הפאב לתמד אשוריו;
 ועלי הפקדה למצות שמריו,
 בנפשי — כי-אני נפש פגוריו;
 ועלי סחפו גשמי מסריו,
 ותיתי משעשע לחריו.
 כבד שלם, ולא-שלם נדריו,
 יקצץ בעדי כנפי נשריו;
 ברום יגבה וימרטו אבריו.
 ללקט כל-בדלחיו ודריו,
 ודי ללון לבדי בין מצריו,
 וכספר יחפש את-ספריו;
 ולמה יאמרו: „התר חנוריו“?

כְּשֶׁרֶשׁ עֵץ יְהִי אֲרֶךְ אֲמִירִיו,
 וּכְמִזְמַת לִבָּב אִישׁ בֶּן יְגֻזּוֹ,
 יְדִידִי! אֶהְלוֹ תַקַּע בְּלִבִּי,
 וְנִשְׁבַּע — כֹּל אֲשֶׁר יִסַּע וַיֹּאכֶה
 וְשֵׁם תִּבְל בְּיָדִי כּוֹס יְגֻזִּים,
 וְהַפְקִיד הַזֶּמֶן כָּל־עֲצָבוֹתָיו
 וּפִגְשׁ קִדְקִדִּי בַעֲנֵן תִּלְאוֹת,
 וּפְתֹן הַזֶּמֶן נִשְׁדַּע עֲקָבִי,
 יְמֵי רִיבּוֹת יַעֲדֵנִי — וְהִגֵּה
 וּבִל־אֲעוֹף עָלַי גְּבַהִי מִזְמוֹת —
 וְהִיִּיתִי כְמוֹ־נֶשֶׁר אֲשֶׁר כֹּל
 וּרַק אֲשַׁחֶה בָּיִם חֲבִין לְבָדִי,
 וְדִי לְתַפֵּשׁ בְּיָדִי מַחְקֵר־בֵּין,
 כְּמוֹ חֹשֶׁב אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מְלֹאכֶתוֹ,
 וְאֵיךְ יוֹכֵל אָנוּשׁ יִמְרֶה לִקְבוֹ,

מגוריו קרבו ברחוק וממו,
ולמה יאמרו: „יגע לנפשו
ויראה האנוש חובות אחרים,
ואידך יתיר חנור שכל ובינה
אשר סגר ביד נפשו בשורו,
ונפשט ממתי בוז בשפיפן,
ונפשו נדרה פרצי שחקים,
דבריו מפלאות דעים, ושת עם
וקם לבום כסיל תחת פעמיו
בלב יסב עלי גלגל אדמה
וירוצן — כל אשר ירחק וממו —
אשר, לו אם יבקש קט הנחה,
אמר, אם-לא — בעת אזכח לבכי —
ואמר: מדרש שכל התסור,
ידך על-במתי ימי תבונה,
ודע כי-בעלותך הר תבונה —
ועוד לא-אשקטה מהר מזמות,
ולי עין משוטטת בתבל,
ולבי פתחו תמיד שערי,
וידו בזמן תמיד קשורה,
ושמתי מלבוש ליל לבושי,
ואסיר מעלי עיני לבכי,
במות שמש וקום ליל כתנין,
והסתר לבש חשן ירקרק,
ושת ענן עלי פניו למסוה,
ופתח אהליו נצב, פנגיד
ועמד מעמד מלך, סביבו
ושלח כוכביו סביב, ברעה
וכראות מרכבות יום הם ינוסון,
וליל קדקדו ימשח במי-טל,

ורעיו רחקו מבית מגוריו —
וללכבו“ — כהמם לאסוריו?
ויעלים עין לבבו ממעוריו.
אנוש, ומה-מרי פתח אזוריו!
והפקיד את-לכבו על-מגוריו,
מצאהו ביום קיץ מריריו,
ותפרץ ממקום עיש גדריו;
דבריו מעלות שמש דבריו,
ותחת פעמי עשרים ספריו;
ותחלק על-ששת עבריו,
להשיג, מבלי הפר, אסוריו,
גורתיהו ושרפתי גוריו!
באף יבער עשן-אש מנחיריו,
כאין כח בך למצא חקריו?
ובקע משדה שכל תרריו!
אבקש ממך לספר עפריו,
עדי כי-אעלה לטרף בפיריו;
אשר מלב אנוש תראה סתריו,
ושירי לששו שבע תעריו,
ואקשר יד לבניו על-שחריו,
ותפרתי כסות בכסות שחריו;
בהפיל מאפל ליל אפריו,
להשים על-פני ארץ חמריו,
שאלו מהדר שמש ואוריו,
כאלו ייראו אורי מאוריו,
למלחמה יאסף את-גביריו,
בחם אש מערכת מגוריו,
ישלח על-פני שדה עדריו,
ואיש יפרדו מעל תבריו,
לפניו כי-יגלח את-שעריו,

ובן-שחר יגלגל את-כסותו,
 ובגלגל כי-אני שכל משחר
 ודמיתי קנות וספות חברים,
 ושבתי מורע הידדות,
 ומי ירצה קנות טעם ומני —
 בחר מהקרב שלום והרף,
 ודע כי-לא אנוש נצל כמז-איש,
 ידוע רע ואזור בתבונה,
 ואיד ומה אנוש דעת לבבו,
 ואיד אבוא בלהקת הפתאים,
 ואיד אלאה מצא פתח דברים,
 וברא אל בלי-לב עם ומני,
 וירום כל-אוויל בו וחסר-לב,
 וכל נטה לבבו אחרי הזון,
 ולא יום יהי כל-סר וחגף
 ויעזו ונעלו ישריו,

פארג היריעה על-מנוריו —
 ודעת, לא-ידעוני שחריו!
 היזת לאיש תעלה בחסריו,
 בקצר שדפה רוח קציריו,
 בקרן הצבי ימן מחיריו.
 ואם-עזו וגם-רבו חגריו,
 צרפו הזמן שבע בכוריו,
 עדי כי-נמתקו עמו מריו,
 וישח לחציר יער וסיריו?
 והשכל הביאני תדריו?
 ועמי נפתחו דלתי שעריו?
 ויצר מבלי-קרן שוריו,
 וכליוגק חלב אם מבחוריו,
 ועבד בלעדי שדי סגוריו,
 כמז-קש מפגירות סעריו —
 ויבלו וימלו יהיריו!

*

נחם לנפש

מה-לך, יחידה, תשבי
 בנפי רננים תאספי,
 כמה לבבי יאכל?
 דבקת בינוגה, עדי
 סגרי דלתך בעדך
 יקל בעיניך מאד
 ירבה שברך עדי-מאד,
 חגורי מאחרי
 עמדי וצפי, עדי-אשר
 מה-לך, אדמה בנדה,

דומם, במלך בשבי,
 וכנף-יגונים תסתבי?
 כמה דמעות תשאבי?
 קבר בתוכו תחצבי —
 עדי-עבר-ועם תבי!
 אם-תצמאי או תרעבי,
 ובאחרייתך תיטבי;
 תכל ואל-תתעבבי,
 ישקיף וירא ישובי!
 תתהלכי ותסובבי?

נפשי בִּיפִיךָ מֵאֶסֶה —
 אֶל־תִּתְּנֵנִי, כִּי־מִחֲרַת
 שׁוּבִי, יִחִידְתִּי, לֹאֵל,
 הִתְחַנְנִי אֵלָיו, וְגַם
 אוֹלִי יֵצֵא וְיִשְׁלַחֲךָ
 מִבֵּין אֲנָשִׁים בְּעָרִים,
 אִם־תֵּאמְרִי — לֹא־יָדְעוּ
 אִם־תִּכְתְּבִי — לֹא־יָדְעוּ
 יוֹם תֵּצֵאִי מֵהֶם — תִּנִּי
 יוֹם תֵּצֵאִי לִרְאוֹת אֲנוּשׁ —
 דְּמִי, יִחִידְתִּי, לֹאֵל,
 קוֹמִי, עֲנִיָּה סַעְרָה,
 קוֹמִי וְגוֹרִי בְּאֶשֶׁר
 קוֹמִי וְשִׁכְחִי אֵב וְאֵם,
 קוֹמִי וְרוּצִי אַחֲרָיו,
 אִם־תִּמְצָאִי מִצּוֹק וְצָר —
 אִם־תִּדְרָכִי עִמָּךְ וְהָרָה,
 שִׁימִי סִפְרָד אַחֲרִי
 עַד־תִּדְרָכִי צֵעַן וְגַם
 לְמָה, עֲנִיָּה סַעְרָה,
 כִּי גֵר אָנִי נִחְשָׁב, עַדִּי
 שֵׁם תִּדְרָכִי כָל־עוֹ, וְשֵׁם
 הָעַל נִמְשַׁע עִמָּךְ, וְאֵם
 כִּי צַל אֱלֹהֵי בְעֶדְךָ —
 זְכִרִי שְׁלֹשָׁה נִתְּנוּ
 אֵיתָן וְאִישׁ תָּמִים וְצִיר,
 חֲסוּ בְּגִלּוֹתֶם בְּשֵׁם
 אֶרֶץ יְרִיבֵי אַחֲרֵי
 גִפְרִית וְגַם־מִלַּח וְאִשׁ
 אֶרְלֹךְ לְאֶרֶץ שִׁכְחִי
 לִשְׁוֹא עָלַי תַּעֲנֵבִי,
 תִּקְחִי אֲשֶׁר תִּתְּנֵדְבִי!
 שׁוּבִי וְלִבְךָ שׁוּבִי,
 דְּמַעַה לְפָנָיו שֹׁאֲבִי,
 מִבּוֹר, אֲשֶׁר־בּוֹ תִשְׁכְּבִי,
 שְׁתִּשְׁנָאִי וְתִתְּעֵבִי,
 אִם־תִּצְדָּקִי אוֹ תִכְזְּבִי,
 אִם־תִּמְחַקִּי אוֹ תִכְתְּבִי;
 תּוֹדָה וְעֵלָה קָרְבִי,
 אוֹ כְּאֲנוּשׁ תִּחְשְׁבִי!
 דְּמִי וְאֶל־תִּתְּעַצְבִּי,
 קוֹמִי וְגַם־הִתְיַצְבִּי,
 תִּנְדָּעִי, תִּנְקָבִי,
 צוּרָה, לִבְכִּי, אֶהְבִּי,
 קֶלֶה כְּנֶשֶׁר אוֹ צִבִּי;
 אֶל־תִּפְחָדִי, אֶל־תִּרְהַבִּי,
 אִם־כְּאֲנִיָּה תִרְכְּבִי —
 גּוֹךְ וְאֶל־תִּתְּעַכְבִּי,
 כָּבֵל וְאֶרֶץ הַצִּבִּי!
 תִּכְלִי, וְלִמָּה תִדְאָבִי?
 עֲצָמִי בְּקִבְרִי תִרְקָבִי?
 תִּנְשָׂאִי, תִּשְׁנֹבִי!
 עַל־בֵּית מְגוֹרֶךְ תִּדְאָבִי?
 אִם־תִּלְכִּי אוֹ תִשְׁבִּי!
 לְגוֹר, וּבָהֶם תִּשְׁבִּי;
 גַּם מִפְּנֵי יָד אֵיבִי,
 צוּר, בְּעֶרְבּוֹת לִבְכִּי!
 תֵּאָר בְּקַלְלַת בְּנֵי־לִבִּי,
 תֵּאָכַל יְבוּלָה בְּעֵבִי. —
 יוֹם אַחֲרֵי תַעֲזֹבִי,

אינלי בקרפד נחלה,	אם-תצרי או תרחבי,
תאות לבי לגדר,	עד-אן ומותי תקרבי!
הן בין שורים נאסר,	להפה עלי מא חלבי
להפה עלי קום גדו	לים ישערוה מארבי
להפה עלי מכתי בהם	ועלי עמים תנסבי
להפה עלי זמאן אבי	קד טאל פיה תעגבי
להפה עלי סקע אלדי	קד טאק פיה מטלבי
בקית פיה מפרדא	חתי אסתבד תגרבי
חל אל נתא מקאלתי	אללה יעלם מדהבי!

*

מענה

(לאחר מגדלי הדור)

„עטה הזר ועטה ולבש גאונים,	והנחם והרף מיגזנים,
ודום אם-בבכי תליו, וקוה —	תלא תקום ולבקר רננים,
ודע פיהנך יחיד בדורך,	ושירך פחרווי צורגים!
עניתיהו: ואיך ארף ואדם,	ואיכה ידמו פים שאונים?
אפפוני, הדפוני מצוקים,	וחצי הזמן נגדי נכנים,
ורני בנות ימים כאלו	אני שערה והם קלעי אבנים,
ומכפפי זמנים יאחזוני,	ועלי נסעים תמיד וחנים;
ואתי הזמן היטיב, והוא לא	ידעני אכל פי ביוגנים,
ולא-ידעו ילדיו פי-לבי	מאד חזק והיה כאבנים,
ולא-ידאג ולא-ישים אליהם,	וישחק אם-יבאזהו המזנים.
אני הבן אשר טרם יילד	לכבו בן כמו בן-השמינים,
וגוי יהלך על-האדמה,	ונפשי תהלך על-העננים,
ויתר מעלות חכמה תבקש,	ומאסת ברב-עשר והונים,
וינעתי בחכמה מנעורי,	למען אחרייתה מעדנים,
והיא היתה אחותי מנעורי,	ומדעה קראתני בבנים;
ונפשי מפלי חמדה יקרה,	ותחשב הפנינים כענינים,

וּמֵרָאשׁ מֵאֶסָה נָעַם אֲדָמָה,
 לְמַעַן פִּי־שְׁשׁוֹנִיָּה יְגוֹנִים
 וּבְתִי מִתְמַדִּיָּה הָרִיסוֹת,
 תִּפְתָּה כְּל־חֶסֶד לִבָּב בִּיפִיָּה
 בְּשִׁנִּיָּה תִשְׁנֶה הַמְצוּקִים,
 וְתִשִּׁית רוֹגֵי הַיּוֹם כְּמִזְכֵּן,
 לִקְחָם עַל־זִרְעֹתָיו וְדָכָם,
 וְהִתַּל בְּתִכְרֹתָם, וְשָׁחַק
 רָאָה עֵתָה, אָחִי מוֹסֵר וּבִינָה,
 וַיּוֹם יִחְשְׁפוּ־בּוֹ מַעְרִיָּהם
 תִּמְתִּי נִתְכָּה עָלִי בְּשׁוּרֵי
 וְאַשְׁתָּק מַעְדָּתָם הַנִּכְלָה,
 וְהֵם מִתְפָּאֲרִים עָלִי בְּשִׁירִים —
 וְלוֹ הִתְפָּאֲרוּ עָלִי מֵאוּרֵי
 פִתְּאִים חֲשָׁבוּ סְכָלוֹת, לְהַשְׁוֹת
 הַכְּאֵלָה לְפָנַי יַעֲרֹכוּן
 אֲשֶׁר לֹא־יִדְעוּ בְּשׁוּר לְדַבֵּר,
 וְאֵלֹו יַעֲלֶה שִׁירָם בְּמִשְׁקַל,
 וּמִרָם יִלְדוּ כְּרוֹ קִבְרִים
 עֲדָרִים מֵאִסּוֹ רַעָה אֲמוּנָה,
 וְאֵלֹו נִפְּלוּ יָדַי, עָלֵיהֶם
 וְכֻלָּם הִטְבְּעוּ בְּבִץ צְמִיתָת,
 וְאוּלָם מִפָּנַי שִׁירֵי יְשׁוּבוֹן,
 וַיִּתְרָצוּ לְכַפֵּר הַשְּׁגָגוֹת,
 עֲרֹכוּנִי וְהֵם לֹא יִדְעוּ פִי
 אֲנִי אֲחַקֵּר צְפוּנֵי תַּמְלִיצָה,
 וְאַקְבִּץ מִנְּפִצִיָּה חֲרוּזִים,
 וּגְבִנְנִי הָרְרִיָּה שְׂרוּזִים
 אֲנִי בָאתִי לְחִדְרֵיהֶם, אֲשֶׁר הֵם
 וְאֲשִׁיר שִׁיר יִשְׁמַח הַנִּפְשׁוֹת,

וְתִיָּה בְּעִינֶיהָ אֲסוּזִים,
 וּמִדּוּחַת, וְאוּנִיָּה בְּאוּזִים,
 וּבְתִי מִתְלַמֶּיָּה נִכְנִים.
 כְּבַעֲלֶת־אוֹב וְאַשֶׁת יִדְעָנִים;
 וְזֹאת לֹא־זֹאת תִּשְׁלַח בְּזִמְנִים,
 מִתְפָּרִים בְּדַעְוָתָם וְשׁוֹנִים;
 וְאִם־הָיוּ עָלַי חִיקוֹ אֲמָנִים,
 לְעַמְתָּם, וְהִרְאָמוּ שְׁשׁוֹנִים —
 וְהִבֵּט יוֹם כְּלוֹתָם כְּעֲנָנִים,
 וַיִּרְאָה כְּל־אֲנֹוֹשׁ מֵהֶם קְלוּזִים!
 פִּתְּאִים חֲשָׁבוּ כִּי־הֵם מְבִינִים,
 וְאַכְבֵּד וְאַשְׁקִיט הַשְּׁאֲזִנִים;
 וּמִי־יִתֵּן וַיְהִי מֵאֲזִינִים,
 שְׁחָקִים — הִחְשְׁכָתִים כְּעֲנָנִים!
 עֲצִיר־עֵדֶן בְּשׁוּרוֹת הָאֲרָנִים;
 צְעִירֵי תַנְמָלִים הַקִּטְנִים?
 וְאִינֶם לְהַגּוֹת בּוֹ נֶאֱמָנִים,
 אֲזִי יִהְיֶה כְּאַבֶּק וְעֲשָׂנִים,
 לְשִׁירֵיהֶם, וְעַמְתָּם טִמְנִים;
 וְלֹלָא אֵל זִכְתִּימוֹ כְּצֹאנִים,
 נִשְׁאֲתִים — נִפְּלוּ הֵם בְּיוֹנִים,
 וְלֹא־יִכְלוּ שְׂאֲתָם הָעֲנָנִים,
 אֲשֶׁר יִכְנְעוּ אֵלָיו גְּאוּזִים,
 וַיִּתְּנוּ לְהַעֲבִיר הָעֲוֹנִים!
 אֲנִי שְׁמֵשׁ אֲכַסָּה בְּמַעֲזִנִים;
 וְאַפְתַּח שַׁעֲר־דַּעַת וּבִינִים,
 וְאַלְקֵט מִפְּזוּרֵיהָ פְּנִינִים,
 לְפָנַי, וְאַרְחִיָּה נִכְנִים;
 לְכָל־מִבִּין וְכָל־חֶכֶם צְפוּנִים,
 וְכָל־לְבוֹת יִתְלַץ מִיּוֹגִנִים,

וכל לא־ימצאו עמי ידיהם,
 וישבו מקנאי מעלתי
 ואת־חחי באפיהם אשוח,
 ואשתקם, ואדרד במתייהם,
 ויהיו כנערת מפני־אש,
 ופי כל־דובר־שקר יסכר,
 ולא־ירום לִבְכֶם לֵאמֹר שִׁיר,
 והם לא־יעלו על־לב לעולם,
 לאידם השחק עשו בנפשם,
 ואמנם לא לעולם יהיה אור
 ושירנו בילדי אִמְנָה,
 וכי־נפשם קרוצה מאדמה,
 ונפשנו פניניה — ועל־פן
 ובו ארום ואנשא על־יכל־
 ואתנבר בשירתי, ואחבש
 אשר המה ערירי לב ורעיון,
 ודת אל חשבו־בה מחשבות,
 ומתכנת לשון עברית עמקה
 ובינה מפלאי התבונות,
 כבודה היא לנכבדי תבונה,
 אשר אין־די בבינתם להפלות
 אֵהָה, כִּי־הֶזְמֵן חֶסֶד תבונות
 ועל־פן כל־ימי תני אֶקְנֶה,
 למען נעדרו אנשי אִמוֹנָה,
 ותחת ההדס סרפד וחזות,
 ואם התמוטטו גבעות תבונה,
 הלא טוב השאר נשאר וזרח
 וחשב האלהים זאת למזכה,
 לשובב יעקב אליו ולאספ
 ולבנות נגדעי הנחלאה,

ויודו לעצתי בלשנים,
 מלאים מחמת אש התרזנים,
 ואתן על־לחייהם רִסְנִים,
 ואשביע פניהם בקלזנים,
 תלהט בעוזזה התסנים,
 וימתו באין פח ואונים,
 ואף לא־יכרוהו בלשנים,
 וכמתים בחייהם טמנים.
 בשומם פעציר־קש קנמזנים,
 במו חשך, ותיים באשונים!
 ושירתם כמו ילדי זנונים,
 קרציה — בדכים — מדמנים,
 גזרנהו אנחנו מפנינים;
 מתי דורי ועל־כל־הומנים,
 פני שנאי לעולם בטמנים,
 ואינם שמעים כי אם־מאנים,
 ושנו־בה והרבו עוד ודנים,
 וקשה לאחי מוסר ובינים,
 ואינה כי לחדי רעיונים;
 ואף כִּי־לנמלים הקטנים,
 צעירי הזבובים משמנים.
 ונמלא מעדת רוזנים ושונים!
 ולבי געשה מספד כתנים,
 וספו כל־נשאי שם ופנים,
 ובמקום הארזים קמשנים!
 ואם התפצצו הרי אִמְנִים —
 כמו־שמש על־יוזם העננים;
 להשאיר בין שאר עמו אִמוֹנִים,
 פוזרי דת לאל נטה מעזנים,
 ולסאון שפטי הרע סאונים;

לנחם לב שפלים ואמלים,
 ולרעות צאן מגדח באפסים,
 אמת, פי נהלם על-מי מנחות,
 והרום בתבונה עד-לשבעה,
 אשר חזק ידי דת אל אמונים
 אשר השיב פגורי צאן תעודה,
 אשר הזדע בעמו משפטי-אל,
 וכמה תוצאות משפט יגלה
 והוא בעל לשון דת הקדושה,
 והוא פתח חגריה, וחליץ
 וישר משגביה בצורים,
 והתיה משתתיה מקורים,
 והעמיד מפרציה שערים,
 גשוי קדקד, ולו שחק ערכו —
 אשר התם והישר לבושו,
 ונרש מעלתיו מאבתיו,
 אבי הכל נשאהו עלי-כל,
 והשמיע כבודו בארצות,
 והשים את-תהלתו בפי כל-
 ואמנם הוא לכל-חכמי אדמה
 וכמוני — ואהב, פי אשוח
 ישיריה מתי מוסר, ויהגו

ומפותם לרפך בשמנים,
 והרוים לעדן פשמנים.
 והכילם לחיי מעדנים,
 והשקם פי-הרגום צמאונים;
 והעמידה על-יראש המכונים;
 והושיב נחליה מלפנים;
 ואליו יעלו עמו גדונים;
 בחקמתו, ויתיר האמונים,
 ופיהו הממלל בגבנים
 חלציה, וחדש בה ישנים,
 וחשף מסתריה גאונים,
 והפיץ מנפציה עננים,
 וחלק מחלקותיה לפנים.
 גערו גערת אבות לבנים;
 ועטה החסדים פסדנים,
 וירשם לאחריתו לבנים;
 והרים מעלתיו פתרגים,
 עדי אפסי שבאים אף-ידרגים,
 מתי מוסר גדלים עם-קטנים;
 כמו-שמש והמה כעננים,
 תהלתו בפי כפעמנים,
 בצדקתיו ימי עולם ושנים!

*

תהפכות תבל

ולב גבוב ותושיה סתומה,
 וארץ שתריה ומצאו רע,
 ותשב האדמה לאדמה,
 וגוף נראה וגפש געלמה;
 ולא ששון לאדם באדמה;
 ותעל הנשמה לנשמה.

ועבד יחג תיום ארגיו, ושפחה יסרה מלכה, ואמה;
 ובן יקום עלי אביו ואמו, ובן תפת באביה ואמה.
 ידידי! ראתה עיני בתבל, אשר הטוב בעיני כל — מהמה;
 ומי חיי אנוש ישא עמלים, וישא אחריתו גוש ורמה!

*

תבל — תבל

(במות אחר מירדיו)

אחי תבל, שאל תבל, שאל מה אחרית עמה,
 אשר תאכל ולדיה — והם לא-לחמו לחמה;
 הכי תבל קראה — למען היא והם בשמה,
 ולו חכמו בגי-תבל, אזי יעצו להשמה,
 ואיש ידע אשר אדע — לבבו קץ היות עמה.
 ותבל בתלה נפשי — ונפשי בתלה מומה...
 ומדת לילה אחת, והגני בעת תמה;
 ואיך אישן — ולפי ער, ועיני מאסה נומה?
 אמת, עלי להוסר, ונפשי עוד להחכימה,
 למען היא אשר תחנה, אמת, אחרי כלות גשמה,
 להסתופף בצל אורה, להתענג בטוב טעמה;
 וגם-תבין נתיבי אור, ותדע מחרת יומה,
 בעת תעזב גוייתה, ותשב אל-אשר שמה,
 ותעל — באשר עלה, ידידנו אלי רומה!
 אשר הנה פאר ארצי, וספירה ויהלמה,
 ואבירה וכבירה, ואלקומה וזמזמה,
 והאשכול אשר נעם, מאד מאשכלות ברמה, —
 ולמה שכלה אותו, אדמה, שכלה אמה?
 קברנוהו — ואור קדר, והשמש בעז חמה,
 ולולי כי-נשאווהו — נשאתהו עלי שכמה!
 אנחנו שכלי תבל, אשר נפלו בתוך תרמה,

ואמנם כי צלמינו
ולמה נדאגה מות
ואיך יכסה אנוש מכסה —
ומדוע נתעב כוס —
מפתחים בחתמה;
ומזכרו מאד נתמה?
והיא כפרה ופדיומה?
ועלינו שתות דמה?!

*

קינה על-מזת רבי יקותיאל

בימי יקותיאל אשר נגמרו,
שימו לבבכם תדעו כי הזמן
יקחו ימותיו עם ועל-עם ותנו,
לא-אדעה זאת, באשר לא-ידעו
אם הנפשות הנזיות מאסו,
מה-נואלו האמרים: תבל תלום!
בן-הוא כדבריהם, אבל הוא מאשר
הוכן בקרבה לתלאות מארב,
כפר ברית מלכי אדמה עם-שואל,
מה-קראו עמים ולא-מרו, עדי
שבת נאון עזם ושרים שחתו,
פתאם לפתע ירדו יחד לבזר,
לא-מצאו מליץ יכפר בעדם
אשתוללו יחד וריקם הלכו
לא נאשאר מפל-כבודם בלעדי
באו במחשכים ואונם פתחו,
פטר מעט, מות, וידה אסף —
דמו יצורים כי-כצדק תשפטם,
כי כך אנשים נעזרים בשלג,
אם-לענו עזים ועלזים לה —
אש בארזים נפלה — מה-יעשו
אות כי שחקים לחלוף יצרו!
יכין לעם שיחות ולא נוצרו,
עד-אחשב כי עם-אנוש יסחרו!
כל-אנשי לבב אשר נזכרו:
או הנשמות לעלות יפצרו?
איך שכחו דבר ולא-זכרו:
שוא דברו לאיש ולא-נפתרו!
ובמפני הפערים נספרו;
גם-מחשבות הרזנים הפרו.
קרא שואל להם ופיו לא-מרו!
כי כעבדים אל-שואל נמכרו,
לא-מצאו כח ולא-עצרו,
מפל-סגלתם אשר אצרו;
מתועפות בספם אשר צברו,
הם הבלזאים באשר נקברו,
תחת צריחים בעדם סגרו!
מה-תערץ דלים ביד נסכרו?
ידברך לא-כן פמו-שערו,
וכך אנשים בשלים נעזרו.
הנה מאד מפתדה סמרו,
אפוא אנוכי קיר, ביד נקצרו?

אֶרְאֶה פָּנַי תָּבֵל, יְדֵי, זַעֲפִים,
 עַל-כֵּן שָׁעוּ מִנִּי, אֶמְרָר בִּבְכִי —
 אֶל-תִּשְׁאַלְנִי עַל-מָה שִׁפְתֵי צָלְלוּ —
 אֲבֵד יִקְוִיאוֹל, אֲשֶׁר הָאֲבָדִים
 בִּפְתוֹר — אֲשֶׁר הִכָּה וְסָפִים רָעָשׁוּ,
 חֲשֵׁד וְצִלְמוֹת מְאוֹרִים נִגְאָלוּ,
 לֹא-יִדְעָה נִפְשִׁי אֶכֶל הַיּוֹם לֵבָד,
 עַד לִקְחוֹ מִבְּחַר אֲנוּשׁ — וְאִדְעָה,
 אֲכֹן לַעֲמִתִּי פְנֵיהֶם חֲזָקוֹ —
 אֶל-תִּמְאַמֵּן לָהֶם וְאֶל-תִּכְרַת בְּרִית,
 אִם נִדְרֵי נָדַר לְהִשְׁחִית כָּל-יִקָּר —
 הַיִּסְדּוֹ, הַנֶּעֱדוּ הַמְּשֻׁלָּם,
 חֲזָשׁוּ לַעֲזֹרְתִּי וְיָדֵי חֲזָקוֹ,
 גַּם-הִדְמָעוֹת נִרְעוּ חֵק נִחְלָה,
 אֵךְ הַלִּבָּבוֹת בְּשִׁמְרִים חֲזָקוֹ,
 הָזָה, אֲשֶׁר לֹא-תִוְכְּלוּ עוֹד בִּפְרָה,
 יִקְפְּצוּ, יִנְפְּצוּ, יִמְצְצוּ,
 יִתְבּוֹלְלוּ, יִתְמוֹלְלוּ, יִתְנוּלְלוּ,
 תִּקַּל בְּעֵינָיו עַדִּי וְתִפְלָצוֹן
 אֶל-תַּעֲבִירוֹ קוֹל בְּאֶרֶץ הַצִּבִּי,
 עָמִי, סִפְדָּ כִּי הִכְרוּב סֶר מִדְּבִיר,
 וְזַעַק לִפְי־קֶרֶת וְהִילָל, כִּי אֶרֶן
 נִהַפֵּךְ לֵךְ נִסָּן, אֲשֶׁר הָיָה לָגַם,
 הַיּוֹם, אֲשֶׁר-עָלָה אָרִי מִסִּבָּכּוֹ,
 הַיּוֹם, עֲטָרַת עֵם-צִבִּי בּוֹ נִפְלָה,
 הַיּוֹם, יִסּוֹד הֵיכַל פְּנִימֵי הָעֶרְה,
 הַיּוֹם, בְּקֶרֶב מוֹעֲדֵי אֵל שְׁאֲנוֹ
 הַיּוֹם, בְּתוֹלַת בְּתִי-הוֹדָה הַגְּלָתָה,
 נִשְׁבַּח בָּאֵב שְׂאוֹל וְיוֹנָתָן בְּנוֹ,
 וְכָאֵב גְּדָלְיָה בֶן-אֲחִיקָם אֲחֵרִיו,

יִתְנַכְּרוּ אֵלַי וְלֹא-יִנְכְּרוּ —
 מִה-תִּקְצֹפוּ עָלַי וּמִה-תִּנְעָרוּ?
 כִּי מַעְלִי רֹאשִׁי צָלְלִים סָרוּ!
 בּוֹ עָתָקוֹ חֵיל וְגַם-נִכְּרוּ,
 יָכִין — אֲשֶׁר נָפַל וְגִלּוֹת סָרוּ!
 וַיְמִי אֲדָמָה אֲחֵרִיו יוֹאֲרוּ —
 אִם-יִמְאַסּוּ יָמִים וְאִם-יִכְבְּרוּ,
 כִּי יִלְדוּ אֲנֹן וְעַמִּל הָרוּ,
 כִּי-אִדְעָה פֶשַׁעַם וְלֹא-יִחְזְרוּ!
 כִּי עַל-דְּמוֹת מִלֵּאָה בְּרִית קָשְׁרוּ,
 בּוֹ שְׁלָמוֹ נִדְרָם אֲשֶׁר נִדְרוּ!
 הִתְנַגְּשׁוּ, הִתְקַדְּשׁוּ, הִכְרוּ!
 כִּי מִחֲשָׁבוֹתַי אֲחֵרִיו נִאֲסְרוּ,
 כִּי כְּאִפְיָקִי נִחְלָה נָגְרוּ —
 כִּי נִשְׁאָא כְּזֹאת וְלֹא-נִגְזְרוּ!
 הָזָה, אֲשֶׁר לָהּ כָּל-לִבָּבוֹת הָרוּ:
 יִמְאַסּוּ, יִנְתָּסוּ, יִתְרוּ,
 יִתְהוֹלְלוּ, יִתְחוֹלְלוּ, יִאֲרוּ —
 לָהּ מוֹסְדֵי אֶרֶץ וְיִתְפֹּרְרוּ!
 פְּנִי-רְגֻזוֹן הָרִיו וְיִתְעַרְעְרוּ!
 וְכָלִי קָרֵב וְכָלִי יָקָר נִפְזָרוּ,
 נִלְקַח וְלוֹחֲזוֹת הַבְּרִית נִשְׁבְּרוּ;
 נָסוּ צָלְלִיךָ וְגַם-עֲכָרוּ —
 הַיּוֹם, אֲרִיּוֹת עַל-אֲרִיאוֹל צָרוּ,
 הַיּוֹם, תְּמִידִי מוֹבָחוֹ הוֹסְרוּ,
 הַיּוֹם, בְּתוֹכּוֹ מוֹקְדִים בָּעָרוּ,
 הָאֲמָרִים לָהֶם עָרוֹ עָרוּ,
 הַיּוֹם, שְׁלָלָה אֵיבִים בָּזְרוּ —
 וְכָאֵב בָּנוֹ אֲמוֹן אֲשֶׁר דָּקְרוּ,
 וְכָאֵב עֲשָׂרַת שְׁפָטִים אָסְרוּ!

אל-תתממהו, אנשי אדמה, על-דבר
 לו תרדו לקצה כאבי — ירדו
 שבת משוש תפים והגיל נאסף,
 נפל ברוש, על-בין עבתיים גבהה
 נפל שנת תשעים ותשע שר גביר,
 יגדל לעולם שם אלהי יעקב,
 ראה דמי עבדו לפניו צעקים,
 יום תת פקדתם שנת ת"ת היתה,
 היתה יקותיאל בתרן העלה
 היתה יקותיאל בנות רענן,
 היתה יקותיאל במלך בגדוד,
 שם נקבצו דינת, ושמה קנגו
 משרת מלכים על-כתפיו היתה,
 ולמועצותיו ידמו היעצים,
 שמו מלכים בף לפיהם, והמון
 יתד, אשר מאהלנו נגדעה,
 גפן, אשר שורק בכרמי נטעה,
 לפי לציון בתלילים יתמה,
 תזעק: אהה, כי נפלה חומה, אשר
 סרו נטישיה ונגלה היסוד
 מי-יתגני עוד ויפקד יום ליום
 מי-ימשבני בעבתות אהבה,
 מי-יעמד לפני עדת מתקוממים,
 מי-יעמד בצר להשיב צוברים,
 מי-יהרס שני כפירים שאגים,
 יבפו בני דוד עלי אדר יקר,
 יבפו בני אהרן עלי אפוד ועל-
 יבפו בני לוי עלי כנור, אשר
 יבפו מתי-ארץ עלי כתם חלי,
 יבפו פלילינו בשנער אתריו,

שמש ונרם אשר קדרו:
 לקצה תהום ולפי שאול נפדו!
 יום רתקו רגליו ויום נאסרו,
 קומת סעפותיו אשר נצמרו,
 בידי מרעים אתריו נערו;
 כי משפטי צדקו מאד ישרו:
 וינדרשם מיד רשעים ורו,
 ביזם אשר שוחה לפניו פרו. —
 עליהר, אשר-בו עברים אשרו;
 אז כארזים בלכנון פרו;
 אל-אהלו המחנות צפרו,
 כל-צפרי כנף ושם דגרו;
 ולפי דברו הגבירים שרו,
 ולמחשבותיו נואלו, נבערו;
 שרים במליהם לף עצרו. —
 הוה לחבליה, אשר התרו!
 הוה לענפיה, אשר נזמרו!
 ולקול בכיתה רחמי נכמרו,
 בה נשגבו עמי ובה נבצרו,
 בה, ואבניה לגי הגרו!
 אם יכבדו בניו ואם יצערו?
 מי-יתמכני עת צעדי צרו?
 יתעצו עלי ויתאמרו?
 פי יערימו סוד ויתעלרו?
 לטרף שאר צאן אבדות נערו?
 בו לבשו ישע ועז אורו;
 אורים וגם-תמים, אשר יקרו;
 בו נצחו שירות וגם שחרו;
 יתהללו בשמו ויתפארו;
 פי-אזלת ידם וכל חסרו;

יִכְבּוּ מַלְכִּיהָ עָלֵי צִיר נֶאֱמָן,
 יִכְבּוּ גְבִירֶיהָ עָלֵי מַקַּל פָּאָר,
 יִכְבּוּ זְקֵנֶיהָ עָלֵי שִׁיבַת יָקָר,
 יִכְבּוּ מְרוֹדֶיהָ עָלֵי מַעֲזֹן, אֲשֶׁר
 יִכְבּוּ רַעֲבִיָּה עָלֵי שְׁלָחוֹ, אֲשֶׁר
 יִכְבּוּ צִמְאִיָּה עָלֵי עָנֹן, אֲשֶׁר
 יִכְבּוּ בְּנֵי עַמִּי עָלֵי גִיד, אֲשֶׁר
 קָרְבָם כְּכִנּוּר יִהְיֶה מֵאִין דְּמִי,
 הַתְּנוּדָרוֹ, הַתְּגִדָּרוֹ גַּם־הָעֶלֹ
 גַּם־יִשְׁבּוּ דוֹמָם וְשָׁק לֹא־פִתְחוֹ,
 יִרְהוּ וַיִּתְּרֻהוּ לְשִׁמְעַת מַקְצוֹת
 וַיִּשְׁאוּ גְהִי גְהִיָּה וּמֶרְהָ וַיַּעֲקֹוּ,
 לֹא־יִדְּעוּ, עַד כִּי־שְׁנוּתָיו חָלְפוּ,
 תִּשְׁכַּח וַיִּמְיָנָם אִם תִּסְדְּיוּ יִשְׁכַּחוּ,
 שִׁכַּחְתִּי, בְּנִי, אִז כּוֹס עָלֵיכֶם עֲבָרָה,
 אֶל־תִּפְתְּרוּ — כִּי הִנְבוֹאָה דְּבָרָה:
 הִנֵּה יְקוּתִיאֵל וַיִּכְפֹּר פֶּשְׁעֵכֶם,
 יִבּוֹן וַיִּחְשֹׁב לְאֵל דְּמֹו כְּדָם
 יִקְיֹץ וְגַם־יַעֲמִיד לְגוֹרְלוֹ בַּיּוֹם
 פֶּסֶסוֹ אֱמוּנִים וַחֲסִידִים גָּמְרוּ —

וַיַּעֲצוּ אֹתוֹ וַיִּצְטִירוּ;
 תָּעֲזוּ וַיִּמְיָנָם בּוֹ וַיִּתְּנֻכְרוּ;
 בּוֹ נִשְׁאוּ פָּנִים וּבּוֹ נִהְדְּרוּ;
 וַיִּאֲסְפוּ יַחַד וַיִּתְּנוּכְרוּ;
 יִתְּעַדְנוּ נִגְדּוֹ וַיִּתְּנֻמְרוּ;
 פִּיָּהֶם לְמַלְקוֹשׁ יַעֲרָה פָּעֲרוּ;
 בּוֹ נִוְסְפוּ כָּלֶם וּבּוֹ נִזְכְּרוּ!
 עַד כִּי־כִבְדָם שִׁפְכוּ וַיַּעֲרוּ,
 אֶפְרַיִם בְּרֹאשֵׁיהֶם וְשָׁק חֲנֻרוֹ,
 עַל־שַׁעֲרֵי צֶדֶק אֲשֶׁר נִסְגְּרוּ,
 אֶרֶץ מְנוּרִיָּהֶם אֲשֶׁר־בָּהָ גָרוּ,
 כִּי כִיתְזָמִים אֶתְּרִיו נִשְׁאָרוּ,
 כִּי חָלְפוּ תּוֹרוֹת וַחֲקֵי עֲבָרוּ —
 אִם יִסְחוּ הָרִים וְעַד יוֹסְרוּ!
 אֶל־תִּשְׁכְּרוּ בָּהָ עוֹד וְאֶל־תִּתְּעָרוּ,
 בְּכִשְׁלָם עוֹר מַעֲטָה נִעְזְרוּ!
 לִפְנֵי אֲדָנִי מִלִּפְנֵי תִמְהָרוּ,
 עוֹלוֹת, עָלֵי יַד־אֶתְרֵן תִּקְטְרוּ!
 יַצְרֹפוּ רַבִּים וַיִּתְּכְרוּ! —
 בִּימֵי יְקוּתִיאֵל אֲשֶׁר נִגְמְרוּ!

*

סַעַר בַּיּוֹם סוּפָה

עָבִי שְׁחָקִים כְּשׁוֹרִים גָּעוּ,
 וַיִּכְמוּ עֲנָנִים יִרְדָּפָם סַעַר, כְּמוֹ
 וַיִּפְּנֵי שְׁחָקִים בְּעֶרְפֹּל תָּעוּ,
 שְׁמֵשׁ נִשְׁאָם עַל־כְּנָפָיו עַל־פְּנֵי
 פָּחִי נִשְׁמִים רַקָּעָה רוּחַ, וַעֲב

כִּי תִסְתְּרוּ וַעֲף וּפָנִיו רָעוּ,
 סָרְגִי בְּקִרְגִי יוֹבְלִים תִּקְעוּ,
 אֶף כּוֹכְבֵי בֶקֶר בְּאוֹרָם לָעוּ;
 אֶרֶץ, וְעַתָּה כִּי־נִבְקְעוּ נִבְקְעוּ;
 קֶצֶץ פְּתִילִם עַד־שָׂאוֹל נִגְעוּ,

הוא הנדד נחת גְדוּדָהּ וגם   הכין תְּלִמְיָהּ עָדִי נִזְרָעוּ!
 גָּלָה יְבוּל הָרִים אֲשֶׁר נִסְתָּר, כְּמוֹ   סוּדוֹת יָדָעַם אִישׁ וְלֹא נִזְרָעוּ.
 כָּל-הִסְתָּיו בָּכוּ עֲנָנָיו עַד-אֲשֶׁר   חָיו עֲצֵי שָׂדֶה אֲשֶׁר גָּוָעוּ!

*

כְּעֶבֶר סוּפָה

(תשובה לאיש ריבז)

יִשְׁלַם הִסְתָּיו נִדְרוֹ, וְיִקִּים   דְּבָרוֹ לְחִבָּצֶלֶת עֲמָקִים,
 וְיוֹם קוֹץ לִי-דֹחַרְף מִצָּפָה —   יְבוֹאֵהוּ לְבָשָׁר הַיָּרְקִים,
 אֲשֶׁר תֵּלַד בְּלִי-עֶצֶב אֲדָמָה,   וְהָעֵבִים יִלְדֶּיהָ מְנִיקִים.
 רָאָה כִּי שָׁחָקָה תֵּבֵל, וּרְכוּ   לַחֲיָיָה אֲשֶׁר הָיוּ תִּזְקִים,
 וְכִסּוֹ הָעֲרֻגוֹת כְּתֻנּוֹת חוֹר,   וְשָׁנִי שִׁבְצוֹם עָבִי שְׁחָקִים,
 וּגְבִיהֶן כְּגִבֵּי הַכְּתָמִים,   וּמִרְאִיהֶן כְּמִרְאֵה הַבְּרָקִים;
 וְקָם הַתָּר וְהָעֲגוּר וְהַסִּים   לְהִתְפָּאֵר עָלַי יוֹנִי אֲפִיקִים,
 וְעַת כִּי-יִתְּנֻ רֹאשָׁם לְקַפֵּץ —   תִּדְמָה פַעֲמֵיהֶם כְּאַזְקִים,
 בְּהַגְלוֹת הַדֶּרֶשׁ-שָׁמֶשׁ עֲלֵיהֶם   יִכְסּוּ צוּרֵיָהֶם עֲנָקִים.
 אָמַר אֲתָהּ: הַתּוֹכֵל אוֹר לְכִסּוֹת,   וְאִם-תּוֹכֵל לְהַשְׁפִּיל הַשְּׁחָקִים?
 הַלֹּא-דִי כִי-תִשְׁוֶה לְבָדָּךְ לִי   כְּמוֹ-סֵלַע, עָדִי שָׁמְתוּ נְקִיקִים?
 וְאֵיכָה תֵּאָנֶה עָלַי תִּבְקָשׁ,   וְדַבְּרִי תֵּאָנֶה דָקִים וְרָקִים?!

וְאֵיךְ תִּזְרַק רְמָחֶיךָ לִנְגְדִי,   וּמִנִּי נְעוּרֵינוּ אֲפִיקִים,
 וְסוּסֵינוּ יִרְצוּן בְּסֻלְעִים,   וְכִסּוֹ הַשְּׁחָקִים בְּאַבְקִים?!

וְאֵיךְ תִּבְזֶה מַעַט מְרִיב, וְתִקְרִיב   עָלַי מִזֹּבַח אֱלֹהֶיךָ נְתוּקִים?
 וְהַשָּׁנִים יְקוֹמוּן מִחֲדָשִׁים,   וְהַיָּמִים יְקוֹמוּן מִחֲלָקִים —
 וְאִם-אֲתָה בְּרֹאשׁ אִנְשֵׁי לִבְבוֹת,   דִּלָּה מֵלֵב אֲנוּשׁ מִים עֲמָקִים!

רבי משה הכהן גקטילה

(מקורטובה, חי בסרקוסטה, לערך ת"תכ)

נחמו נחמו עמי

(ביום חתונתו)

אם-תראי את-מראוך, ישליו אהבך!

נא, עפרה, שבי אל-צדי,

ושכבי בערש מרבדי,

וצוף חפך ארדה לבדי,

אך, צופיה, מנגדי

הספי את-עיניך — ישליו אהבך!

יפו בך אמרי חשק,

כיריפך כל-לב עשק;

ענג למריח ונשק,

ובעפעפוך נשק;

בחוט שני שפתותיך — ישליו אהבך!

מה-טבו ביריך שירים,

מה-יקרו בך מדברים,

כייחן וחזר בך נקשרים;

אהות שמש — ואך בתורים

מה-נאו לחיך — ישליו אהבך!

הודו לך יחד צבאים,

כיינקראת סגלת ברואים,

ואיך ירדת בגלות פלאים,

ואל עשה מעשה תלאים

את-חמוקי ירכיך — ישליו אהבך!

תָּרְדוּ לָךְ כָּל־מַשְׂכִּילִים,
 כִּי־זָכְרְךָ מֵרַ וְאֶהֱלִים;
 מִה־יָּפִית עֲפָרַת אֶהֱלִים
 לְעֵינַיִם, עֵת בְּנֻעָלִים
 מִה־יָּפֹ פַּעַמֶּיךָ — יִשְׁלִיז אֶהֱבֶיךָ!

זֶה דוֹר, אֲשֶׁר אֶתְךָ חָלָה,
 יָבוֹא לְהַעֲלוֹת לָךְ תַּעֲלָה,
 לְהַשְׁמִיעַ עַל־כָּל־מַסְלָה:
 כִּי־יִבְעַל בַּחֲזֹר בְּתוֹלָה
 יִבְעֻלוֹךְ בְּנוֹךְ — יִשְׁלִיז אֶהֱבֶיךָ!

רַבֵּנוּ בְּחַיֵּי בְּרִיזֶסְף

(בֵּינוֹ, לְפִי הַהֲשַׁעְרָה בִּסְרוֹסֶסְטָה, לְעֶרֶךְ ד"א ת"ת — ת"תע)

תּוֹכַחָה

<p>נַפְשִׁי, מִתְּנוּמַתְךָ עוֹרִי וְלִפְנֵי יִצְרָךְ שִׁיר דְּבָרִי, וְלִשְׁמוֹ וּמְרִי, וְנִפְלְאוֹתָיו סַפְרִי, וְגוֹרִי מִמֶּנּוּ בְּאֲשֶׁר תְּגוֹרִי!</p> <p>נַפְשִׁי אֶל־תִּהְיִי כְּסוֹס, כְּפָרֶד אִין הִבִּין, וְכִשְׁבוֹר נִרְדֶּם, וְאִישׁ נִדְהֶם;</p>	<p>בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת־יִי, וְכָל־קֶרְבִּי אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ!</p> <p>נַפְשִׁי, עֲזֵר תִּדְרָכִי וְצִוְרֶךְ בְּרַכִּי, וְחֵין לִפְנֵי עֶרְכִּי, וְשִׁיחָה לְגִנְהוֹ שְׁפָכִי, וְהִתְעוֹרְרִי מִשְׁנַתְכִּי, וְהִתְבּוֹנְנִי מִקּוֹמְכִי: אִי־מֶזָּה כָּאת וְאַנָּה תִּלְכִּי!</p>
---	--

והיה רק־וועה;
 עצור בְּרַחֵם מַטְנֶה,
 סגור בְּבֶטֶן מְלַכְלֶה,
 ילד בְּצִירִים וְחֻבְלִים,
 לְרֹאוֹת עֶמֶל וְחֻבְלִים;
 כָּל־הַיָּזִם הַתְּאוּנָה תְּאוּנָה,
 וְסֵר מִמוּסָר וּמִמְצוּנָה,
 בַּחֲשֶׁךְ בָּא וּבַחֲשֶׁךְ יֵלֶךְ,
 דֵּל אֲבִיוֹן עֲנִי וְהֵלֶךְ,
 לֹא דַעַת לוֹ מִבְּלַעֲדֶךָ,
 וְלֹא־תְבוּנָה לוֹ מִבְּלַתֶּךָ,
 בְּחַיּוֹ — עֶפֶר,
 וּבְמָתוֹ — אֶפֶר,
 בְּעוֹדוֹ — תוֹלָעִים יְסוּבְּבֶהוּ,
 וְאַחֲרֵיתוֹ — רִמָּה וְגוֹשׁ עֶפֶר יִכְסֶּהוּ,
 לֹא־יָדַע בֵּין־יְמֵינוּ לְשִׁמְאֹלוֹ,
 טָמוֹן בְּאַרְץ חֻבְלוֹ!
 לָכֵן לִכְיָאֲתָ וּמְלָכִי עָלָיו,
 כִּי לִבְנֵי חֻכְמָה מְלוּכָה תֵּאוֹת,
 וְעֶבֶד אֲוִיל לַחֲכָם־לֵב;
 וְאַל־תִּלְכִּי בִשְׂרָרוֹת לִבְךָ הָרַע,
 וְאַל־תִּנְקְשִׁי בְּמַעֲצוֹתָיו,
 וּמֵאֲסִי בְּבִצָּע מַעֲשִׂקוֹתָיו,
 וְאַל־תִּבְטְחִי בַּעֲשָׁק
 וּבִגְזֹל אֶל־תִּהְבְּלִי,
 כִּי הָעֶשֶׂק יְהוֹלִל חֻכָּם
 וַיֵּאבֵד אֶת־לֵב מִתְּנָה!

נִפְשִׁי, שְׁתִּי לִבְךָ לְמִסְלָה
 דֶּרֶךְ הַלֵּכֶת.

כִּי מִמְקוֹר בֵּינָה קִרְצָת,
 יִמְמַעֲנוּ חֻכְמָה לְקַחְתָּ,
 וּמִמְקוֹם קְדוֹשׁ הִבְאֵת,
 וּמַעִיר גְּבִירִים הוֹצֵאת —
 מֵאֵת יְיָ מִן־הַשָּׁמַיִם!

נִפְשִׁי, לִבְשִׁי בְּגָד־שָׂכָל
 וְהַתְּאוּרִי אֲזוֹר בֵּינָה,
 וּמִלְטִי אֶת־נַפְשִׁךְ
 מִחֻבְלֵי פִגְרֶךָ,
 אֲשֶׁר אֵת בּוֹ מִתְּנוֹדְרָת.
 וְאַל־יִשְׁאַךְ לִבְךָ בְּנֶעֱם חֲמֻדוֹתָיו,
 וְאַל־יִסִּיתֶךָ בְּשִׁכּוֹת תַּאֲוֹתָיו,
 אֲשֶׁר יִמָּאֶסוּ כְּמוֹ־מִיִּם
 יִתְהַלְכוּ־לָמוֹ;
 וְזִכְרִי, כִּי־לֹא לְעוֹר
 וְלֹא לְהוֹעִיל — רֹאשִׁיתָם,
 כִּי לִבָּשֶׁת
 וְגַם־לְחַרְפָּה — אַחֲרֵיתָם!

נִפְשִׁי, שׁוּטְטִי בְּרַחְבּוֹת תְּבוּנָתֶךָ,
 וְסִבִּי בְּחֻדְרֵי חֻכְמָתֶךָ,
 וּבֹאִי עַד־תִּכְוֶנֶת בְּנֵן מִשְׁכִּיתֶךָ,
 אֲשֶׁר בְּעֶפֶר יִסְדוּ;
 הֲלֹא הוּא גּוֹף נִמָּאֵם
 וּפִגְר מוּבָס,
 קְרוֹיֵן מִמַּעַן נִרְפָּשׁ
 וּמִמְקוֹר מִשְׁחָת,
 בְּנוֹי מִטְּפָה סְרוּחָה,
 שְׂרָפָה בָּאֵשׁ כְּסוּחָה,
 נָלָם כְּדָמוֹת תּוֹלָעָה,

כי הכל היה מן העפר,
 אמנם הכל שב אל העפר,
 ולכל נברא ונוצר
 יש קץ ותכלית,
 לשוב אל הארץ אשר ממנה לקח,
 והחיים והמנות אחים
 שבתם יחד,
 איש באחיהו ודבקו,
 יתלכדו ולא יתפרדו,
 אחווים בשתי קצות נשר רעוע,
 וכל ברואי תבל עברים עליו:
 החיים מזבאו — והמנות מוצאו,
 החיים בונה — והמנות סותר,
 החיים זורע — והמנות קוצר,
 החיים נוטע — והמנות עוקר,
 החיים מחביר — והמנות מפריד,
 החיים מחייו — והמנות מפזר!
 ודעינא וראי,
 כי גם עליך תעבר-בוס,
 ותצאי ממעון חדרך כרגע,
 כי יקרך עת ופגע,
 ותשובי אל בית עולמך;
 ביום ההוא תרצי פעתך,
 ותקחי משכרתך
 חלף עבדתך,
 אשר יגעת בו בעולם הזה,
 אם טוב ואם רע!
 לכן שמעינא וראי והטי אזנך,
 ושכחי עמך ובית אבך,
 וקומי רגי למלכך

יומך ולילך,
 שאי אליו פנים,
 והשתחוו-לו אפים,
 ועפעפיך ילו-מים,
 בכריעה על ברכים,
 אולי יתאו המלך ופנה,
 וישא פניו אליך
 וישם לך שלום,
 ויחן עליך בימי עגנד בעולם הזה,
 ואתרי שובך למנוחיי —
 כי מעודך נמל עליכי!
 נפשי, הכיני צדה לרב, אל-תמעיטו,
 בעוד בחיים תיתך ויש-לאל ידך,
 כי רב ממך הדרך;
 ואל-תאמרי: למחר אקח צדה,
 כי-פנה היום —
 ולא-תדעי מה-ילד יום,
 ודעי כיתמול לעד לא-ישוב,
 וכל אשר פעלת בו
 שקול וספור וישוב,
 ואל-תאמרי: מחר אעשה,
 כי יום המנות מכל-חי מכסה;
 מהרי עשות בכל-יום חסן,
 כי המנות בכל-עת ישלח-חצו ובך קן,
 ואל-תתמהמהי מעשות
 חק דבר-יום ביומו,
 כי כפזר נודדת מן-קנה
 בן איש נודד ממקומו.
 ואל-תדמי בנפשך,

כי אחרי צאתך ממסגר פגרה,
תשובי לתוכחת
ממשכה נצחת,
כי לא יתכן לך אז
עשות טוב ורע,
ולא יזעילך תשובה —
ממשכה,

ולא הנחם לך — מרשע
ואשמה ופשע,

כי העולם ההוא נכון לחשבון
וספר כל צפון וסתום,
אשר ביד-כל-אדם חתום,
וערוך לשלם שכר טוב
ליראי אדני ולחשבי שמו,
ולהנחם בו נקם-ברית
מן-שכחי אל,

האמרים לאל סור ממנו
ודעת דרכיך לא תפצנו,
מה-שדי פי-נעבדנו,

ומה-נועיל פי נפנע-בו!

נפשי, אם-חכמת — חכמת לך,

ואם-לצת — אתך תלין משוגתך!

שמעי מוסר וחכמי ואל-תפרעי;

שיתי על-לבך תמיד

דברי קהלת בן-דוד;

סוף דבר הכל נשמע,

את-האלהים ירא
ואת-מצותיו שמור —
ביזה כל-האדם;
כי את-כל-מעשה
האלהים יבא במשפט על כל-
נעלם,

אם-טוב ואם-רע!

ואל תשכחי:

ביד-כל-אדם יחתום,

לדעת כל-אנשי מעשהו;

וזכרי:

אין-חשך ואין צלמות

להסתר שם פעלי און!

בקשי את-אדני קנה

בכל-כחך ואונך,

בקשי-צדק בקשי-ענות,

אולי תסתרי מפני אף אדני

וביום חרון אפו,

ותזהרי פוהר הרקיע,

וכצאת השמש בגברתו,

ותזריח עליו שמש צדקה

ומרפא בכנפיה. —

ועתה, קומי לכי והתחנני לאדניך,

ושאי זמרה לאלהיך,

הללי יה פי-טוב,

זמרה אלהינו פי-נעים,

נאווה תהלה!

רבי יצחק בן-גיא

(מת בקורטובה ד"א תת"טט ונקבר באליסאנה עיר מנורו)

מאזרה

על-מה	גרש מנאץ עלמה	מעיר אדני שמה?
ידיך	אריה צבית ארמון,	
יהיך	עפר בחיקה ארון,	
יחלך	רקח כפלח רמון,	
שמה	נתן דבירה שמה,	וירך בגלל אשמה!
צדו	צעדיה מלכת,	
צדו	פארי לעיר ממלכת,	
צדו	עדיה לעיר מהפכת,	
דומה	ישבה בערי דומה,	ובפי אריות שומה!
חרש	חרש ברמותיה,	
שרש	נעם נמישותיה,	
ירש	את-כל-נבלותיה;	
רמה	ידו, בקשת רמה	את-לב צביה הזמה!
קצר	את-שבלי חמדתה,	
בצר	את-ענבי תקותה,	
עצר	את-רחמי תאותה;	
קמה	על-מי מגחות קמה,	כלה באף ונקמה!

אהבות

1

בַּעֲלֵת-אוֹב וְקַסִּם,   מְהֵרֵי קַסְמֵי-לִי,
וְעֵדֶן אִישׁ-חַמְדוֹת   מִשְׁאוֹל הָעֶלְי-לִי!

יַעֲמַד-לִי כְּרֹנֶעַ,   אֶפְנֶעֱה-נָא בְּמֵרְאִי
אֲשֶׁאֱלֶה לּוֹ: „הִתְמוֹ
כְּלָתָה עֵין מִיחַל   מוֹעֲדֵי קִין פִּלְאִי?
יַעֲנוּנִי מִזְמוֹת,   לּוֹ, וְחִלְפוּ צְבָאִי!”
„נִשְׁנָכָה שְׁאֵלָתְךָ!” —   מַעֲצוֹתַי בְּהַפְּלִיא:
עַל-דְּבַר קִין בְּשִׂאֲלִי.

צַר מִנְקֵשׁ לְנַפְשִׁי   אֶל-יִסְתֵּךְ בְּהִבְלוֹ,
עוֹרֵרִי שִׁיר, וְחֵלִי   אֶל וּבִטְחִי בְּחִילוֹ,
וְהִלּוֹא הוּא אֲדֹנִי-   יָךְ וְהַשְׁתַּחֲוִי-לּוֹ
שָׁם, לְנֶגֶד אֲדֹנֶךָ,   שָׁם נִדְרְךָ תִּגְלִי,
וְתַפְתִּיו בְּחֶכֶךְ —   כִּי-תַפְתִּי וְתוֹכְלִי!

חֲדָלוּ כָל-קְרוֹבִי,   אַךְ מִשְׁנָאִי קְרֹבִים,
לְחַטִּי אֲשׁ נִדְדִים   בַּעֲצָמֵי מְרִיבִים,
כּוֹנֵנִי חֵן תִּלְאוֹת   אֶל-לִבִּי כְּרֹבִים,
מוֹתַתִּנִּי בְּחֻצִּי   צַר וְאוֹיֵב פְּלִילִי —
עוֹלָלוּ זֹאת לְנַפְשִׁי   חֲסָא וְעוֹן פְּלִילִי!

קַצְרָה יָד גְּאוּנִי,   אַךְ יָמִין צַר אֲרָכָה,
לִי יִדְבֵּר בְּקִשּׁוֹת   וְאֲנִי לֹא — בְּרָכָה,
אֶךְ בָּעֵת יֶאֱרַב-לִי   תַּצְפִּנֵּנִי בְּסֶכֶה;
עַת דְּרֹךְ קִשְׁתִּיתִּי —   אֶת מְנוּסִי וְחִבְלִי,
וּבְהֶרֶק תִּנְיִכִּיו —   אֶת מְנוּחִי וְחִילִי!

שִׁכְרַתִּי בְּיָנָה	אֶהְבֶּתְךָ, יְדִידִי,
בְּהִשְׁבָּךְ כְּבוֹדְךָ	לִי וְגַל כְּבוֹדִי,
אֶהְבֶּתְךָ עַל-לִבִּי	שִׁיר יְדִידָת לְדוֹדִי:
בָּא יְדִידִי לְבֵיתוֹ,	וְאָנִי לוֹ וְהוּא לִי,
וּבְלִבִּי אֶהְבֶּיו —	מִדְּבַשׁ מִתְקוֹ-לִי!

2

הִידְעָתָם, יְדִידִי?   הִצְבִּי   בְּרַח מִמְּלוֹנִי!

מִתִּי יָשׁוּב מֵעוֹנִי?

יָגִיד לָכֶם כְּרוֹבִי:

אֶחָדִי נָשָׂא לִבִּי

אֵיךְ אִשָּׁא מַעֲצָבִי?

לֹא-יָדַע, בַּעַת שֶׁ-   הָעֵלָה   עִמּוֹ כָּל-שְׁשׁוֹנִי,

עַל-מִי נָמַשׁ יְגוֹנִי!

צָר-לִי צָר עַל-נְדוּדוֹ,

סָר מֵעָלַי כְּבוֹדוֹ,

אִזּוֹר יִפְעֶתוֹ וְהוֹדוֹ;

אִי יָמִים שִׁפְתָיו   יִסְכּוּ   נִפְתַּת עַל-לְשׁוֹנִי,

וְעִנְקָיו עַל-גְּרוֹנִי?

חֲנוּתִי אֵיךְ שִׁכְחָם?

שַׁעֲשְׁעִי אֵיךְ וְנָחָם?

וִידִידוֹת, בֵּין בְּנֵי חָם

הִרְאָה לִי בְּאֵמוֹן,   עַתָּה אֲשֶׁר   מִפְתָּיו שֶׁת בְּמוֹנִי

וַיִּצָּא אֶת-חֲמוֹנִי?

קָרַע יִסְסוֹף לִפְנֵי,

הִרְאָה אוֹרֵוֹ לְעֵינֵי,

דבר דודיו באוני,
ולתדרו אהובי סר, אלי חין קול פעמוני
ולריח קנמוני.
עברי חקים ועדות
זהעביר מני ידידות
נכבדות וחמודות;
השב לי ששון ישד עה, ואם עבר ראש ודוני —
נא העבר את-עוני!

3

מְצוּלָה, וּמַעֲמָד	יוֹשֵׁב בְּמַעֲמָק
דוֹדִי, וּמַחֲמָד	אוֹן, וְחֶמֶק
יוֹם יוֹם מַלְמָד	עוֹן נֶמֶק;
וּפַעַם הוֹלֵם בְּגָדָל וְנֶאֱוָה!	יִשְׁדָּד לְתֵלֶם יוֹנָת אֶלֶם,
וְאַהֲבַת בְּלוּלִים	„צֶדֶק יְדִידִי
לְאַחֵז מִחֲבָלִים	אֲזַכֵּר בְּחֶסֶדִי,
תְּרוֹמַם שְׂפָלִים;	בְּרָמִים, וְיָדִי
אֶךְ אִישׁ-חֶרְמִי לְמַעַצְבָּה!”	אֶפְרַשׁ שְׁלוֹמִי אֶל-בֵּת-עַמִּי,
עַד־יָמָה יְלוֹנָן	חֶלְקִי וְצוּרִי!
בְּבֵיתָךְ? — חוֹנָן	אֵיבִי וְצָרִי
הַחֲשִׁיד מְעוֹנָן,	אֵין-לִי, וְאוֹרִי
וְעָבַד עֲבָדִים בְּחֶרֶב לְהוֹכָה!	וְעַל-בֵּת גְּנִידִים יֵצְאוּ גְדוּדִים
אֶל-בֵּית מְנוּחָךְ,	„קוֹמִי וְשַׁכְנִי
אִם-אֲשַׁבְּחֶךָ,	אֲשַׁבַּח יְמִינִי
תִּדְבֹק אֶל-חֶדְךָ	וְהִנֵּה לְשׁוֹנִי
אִם-לֹא אֲזַכֵּרְךָ וְאֶחֱבֹשׁ לְשִׁבְרְךָ, וְגֹזֵר פֶּאֶרְךָ תִּחְבְּשִׁי עֲלוֹכָה!”	

פזמון

יום עירם אַעמֶר מצדקתי —
צדקה מלבושי תנה וכסותי;
חובי כי יענה-בי ואשמתי,
קדוש, אל-תדרש לעלמתי:
מה אני, מה-פשעי מה חטאתי?

יום אלי תקרא מאדמתי,
יום בו אספך רוחי עם-גופתי,
יום גשתך לחקר לפעלתי,
יום דין ממעשים מאד נלותי,
הן אם-הרעתי — ובהופותי!

ואיד במשקל יעלה הבל נדף,
זכרנו אפר ועשב נשדף?
חציר איד נשפט וקש איד נרדף?
טהור, אם-תקרא מיץ קל נהדף,
יענה: „מה אשיבך? הן קלתי!“

כבד עון נחם בשובו, שקל
למול חסדך חטאו — מצאו נקל;
נורא, איד-תעלה במאונני משקל
סכל, על-פשעו ונתיב קלקל?
ערכני במאונני שנה ופתי!

צור, לנפש תחר ויללב יחם
קרב, ותלבן ודון בפחם,
שב ומודה תרצה ועוב ונחם,
במאמרך: „מודה ועוב ירחם!“ —
אמנם חטאתי וישר העויתי . . .

תוכחה

מה-יתרון לאדם?	בעוף ותעופף כבודם!
ואיך יתנאו בעודם?	ופתאם יבוא אידם!
ובין איש לב ונבון,	כי סוף כל לרקבון,
ומעפר חצבנו	ועדיו עתה שובנו;
צפה רוח בקרבנו	לפקדון גבינו,
וכמעט עין תפקח —	ואת-ערבתו תקח!
חבלי אדם בתבל	חבלי רעי הבל,
ואם-נפלו בנעמים —	לא-מלאו תימים.
קום וראה בעיניך,	כי לא לך הזנך,
והאדם וקנינו —	למחר יבקש ואינו!
ברבות יטובתך	התרב חדותך?
התדע כי לפי רבה	היות ועמל בקרבה?
רוח גאונה יבצר	בחי עולם יעצר,
בשומו מלכו שבלו,	המשל בכל-אשר-לו.
יערה בתבל הלכה	בסמי מות מסוכה,
ואם-מתקה ראשונה —	מרה תהיה באחרונה;
הועל אין לגבר	בזהב וכסף צבר,
ולא-ישא, יום מהומה,	מכל-אשר-לו מאומה!
ולאן אתה הלך?	וסביבך פלך,
ופעם לאט תתלך	ועל-שבכה יתהלך!
דיגי ימים בינו:	בבתים שכנים לנו,
ובקר במקום שבתם	ישבו אחרים תחתם —

ומאליהם בושו,	התקוששו וקשו,
ומטנף הברו!	ורתצו והטהרו
וישרו ואל-תעילו —	גאון לבבכם השפילו,
שכבו למחר קבר?	ואיככה יתגבר
למות, ואל-תחילו,	יום ויום הותילו
ומיתתכם — חייכם!	כי חייכם — מותכם
בדעת ומצאנוה:	אך את-זאת תקרנוה
לאנוש כי בטוב פעל;	כי אין בתבל הזעל
ראשה וסופה הבל,	תכלית שמחה — אבל,
עלים אל-האלהים!	אחזי מעלות גבהים

*

גמר לשמע ישראל

חקרי כבודו תמהו,	אנשי לבב שמעו-לי
עמדו מראות והתמהמו;	בקראי: „אלהים אדני חילי!“
עיני שכלם מראות פהו —	שם כבודו אבאר בשכלי —
ויאמרו לוא-הוא!	לו עמי שמע לי!
ידך על-שלישים תכבד,	יחיד, יחודו במספר אל-תחד,
החשבים אב ורוח נעבד,	ירא ראשיתו ואחריתו ופחד;
ובן-מות ונשוא על-בד	היותו בשם אהיה לא-נכחד —
מן-השלישה תכי נכבד!	האחד את-האחד!
צדיק גוי יעריץ ברוח נדיבה,	צפון יקרו במעלות גבהים,
ימליכה בשפה ערבה,	גבהים אחר גבהים נהים,
קרא: „אחד!“ פעמים באהבה —	יעידון לכל-עין מסבות גהים:
ואל-השלישה לא-בא!	אך יש אלהים!

רבי יצחק בן־ראובן

(בברצלונא, נולד ד"א תת"נ, מת אחר ד"א תתס"נ)

אהבה

יונה יעלת־חן, מה־לך פי תבכי?
 משיחך יבוא לך, קומי לך ולכי,
 כי אני מושיעך וגאלך אשר תחבי,
 אמנם כי גאל אנכי!

„צפים, אשר צפו גבואה תרושה,
 לקרא לעזובה, אשר היזם גרושה,
 חשוקה להיות עוד וגם־תהיה דרושה —
 כי לך משפט הנאלה והירשה!“

חשקתיה, יפיפיה, אתך בראתי,
 בעברי עליך, בכרתי את־בריתי;
 אקבצך ותבואי אל־בית מנוחתי,
 אל־המקום אשר תכנתי

„קרוב ציר גאמן בנתנו תושיה,
 וצוני להיות מהרה ונקיה;
 אם־תשמרי, ואם־לא — תלכי בשביה,
 ויהי באשר פתר־לנו בן היתה!“

בחונה בכור עני במסגר מנעולך,
 עוד תעדי עדך בזמר מהלךך;
 עמרת תפארת, אשר היא מכלולך,
 טוב תמי אתה לך!

„גְּדִיבָה תִּיִּיתִי,   מִקְשָׁמַת בְּכָל-פֶּאֶר,
 יִצְאֵנִי בְּנִי,   נִין וְנֶכֶד וְשֹׂאֵר,
 בְּחֶשֶׁד בּוֹר עֵמֶק,   וְאִין-לִי מִי יָאֵר,
 וְהָאֵבֶן גְּדֵלָה עַל-פִּי הַבְּאֵר!“

רַעֲיוֹתִי, צְאִי-לִךְ   מִבֵּין יְדֵי צָרִים,
 אֲשֶׁר הֵם מִפְתִּיךְ   בְּפִתּוֹנֵי דְבָרִים,
 וְעַן לֹא-אֶבִּית   דִּלֵּק אַחֲרֵי זָרִים,
 לְבִלְתִּי-לָכֶת אַחֲרֵי הַבְּחוּרִים!“

„אֲנִי בְּתוֹךְ הַגָּלוּת   עֲצָרָה בְּרַגְזוֹת,
 וְכֹלָם יִפְתּוּנִי   וַיַּעֲנוּנִי עֲזוֹת,
 לְעֹזֵב אֶת-שְׁמִיךְ —   וְאַתָּה עַד לַחֲזוֹת,
 יְיָ אֱלֹהֵי, אִם-עָשִׂיתִי זֹאת!“

וְהַיּוֹם בַּמָּה לִךְ   בֵּין אֶצֶר וְדִישׁוֹן,
 וְלֹא-אֶבִּית שְׁמוֹעַ,   נִצּוּרָה בְּכַת-אִישׁוֹן!
 בְּרוּכָה אַתָּה בְּתִי,   הוֹצֵקֶתָ חַן וְלִשׁוֹן,
 הַיִּטְבֵּת חֶסֶדְךָ הָאֲחֵרֹן מִן-הָרִאשׁוֹן!“

„בְּחֻנָּה תִּיִּיתִי   בְּתוֹךְ מַרְעָה רָחָה,
 בְּנִי נִשְׁקָעוּ   בְּבוֹר גָּלוּת וְנִבְזָה,
 מִפְּזוּרִים בְּכָל-צַד —   וְגַם-אַתָּה תִּחְזָה:
 וְלֹא-קָרַב זֶה אֶל-זֶה!“

נִשְׁבַּעְתִּי בְּשִׁמִּי   לְקַיֵּם מִמְּעֻזִּי,
 אֲמַתֵּר לְהוֹצִיאֲךָ   מִבוֹר הָעֵנִי;
 חֵן אִם-לֹא לְמַעַנְךָ,   אֲנִי אֶעֱשֶׂה לְמַעַנִּי:
 אִם-אֲשַׁכַּחְךָ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי!“

„תפצה לשמע
ונם-אני נאכלת
והשב גמול לאיבי,
והוצאתני מן-הבית הזה!“
נבואות כל-חזה,
בפי כל-צר בזה,
אשר לנגדי אחזה,

זרוזה מבנות,
קרוזה לא עמי,
בגיד אקבץ
בחבלי אדם אמשכם בעתות אהבה!
חשובה וחשובה,
כמו אשה עזובה,
אל-עיר חפצי-בה,

(חסי הנעימים
ונחמתיך עת-קצף
נברוך אנהל
אהבת עולם אהבתיך!)
באהבה הנחלתיך,
ואחר רחמתיך;
כמו-לאט נחלתיך,

רבי משה בן-יעקב בן-עזרא

(מגרנאסא, נולד לערך ד"א ת"תל ובשנת ד"א תת"צח היה עוד בחיים)

אופן

התעוררו, תמהים,
אלני האלהים
ראות מבלי מחזה
הקדוש הזה!

מפי גזראותיו
ובעין נפלאותיו
ועלי מפעלותיו
במראת מחשבותיו,
יראה סביבותיו
בארבע יסודותיו
ומבשרו יחזה —
שמעו ממלכתו,
ראו את-ממשלתו,
דעו כי-אין בלתו,
משכיל, ואור דעתו
כבוד יצרו, ואתו
ובגן מתכנתו
את-זה לעמת-זה!

וְתַחַת יִכְלָלֶהוּ,	שֶׁחֵק לֹא-יִכִּילוּ
בְּרוּחוֹ יִסְבָּלֶהוּ,	וְהַעֲזֹלָם בָּלוּ
אַחֲרָיו יִנְהוּ,	וּמְלִיצֵי חֲדָלוּ
וְחִפְצוֹ עַל-מַה-הוּא,	לְהַבִּין סוּר פָּעֵלוּ,
נִבְעָרוּ וְתַמָּהוּ,	וְאַךְ בָּלָם לְמוֹלוּ
חֲכַמ־לֵב לֵהוּ,	וּמִסְפָּר גָּדְלוּ
מָהֶם נִבְחָהוּ —	כִּי דְרָכֵי שִׁכְלוּ
יְתוֹר עַל-מַה-זֶּה?!	וְאִיכָּה יֵצִיר נִבְזָה

וְאִמְרוּתָיו הוֹיֹזוּת,	הוּא אֲדוֹן הָאֲדָנִים
וְלֵב שְׁפָלִים לְהַחֲיוֹת,	לְהַשְׁפִּיל גְּאִייוֹנִים
וּמִקְזָמָם שְׁאִיזוּת,	נִתַּשׁ אֲרָמוֹנִים
וְלַבּוֹת וּבְלִיזוּת,	וְחִקָּר רַעֲיוֹנִים
לְהַפְרִיד מְגוֹיֹזוּת,	וְרוּחוֹת כָּל-הַמּוֹנִים
אֶל-כֶּסֶּא עֲלִיזוּת,	הָיוּת מָהֶם נִכּוֹנִים
וּלְכוֹר תַּחֲתִיזוּת —	וּמָהֶם אֶל-שְׁאוֹנִים
וְשָׁמַיִם, שָׁבוּ בָזָה!	נִבְרִים, עָלוּ מָזָה,

מֵרֵב פִּתְחָדָה,	יֵצִיר חֲמֵר מִבְּכָה
מֵאֵשׁ פִּלְדִּיָּה,	נִגּוּעַ וּמִכָּה
מִתְגַּנֶּת יִדָּה,	וְכַף סֶפֶק וּמִכָּה
פִּלְאֵי תַסְדִּיָּה,	מִיַּחַל וּמִחִפָּה
לְבוֹא בְסוּדָה,	אוֹלֵי בָם יוֹכָה
נָא שִׁים בְּנֹאדָה,	דִּמְעַ אֲשֶׁר יִבְכָּה
אֱלֹהִים לֹא תִבְזָה!	וְלֵב יִגַּר מָזָה

מאזרה

אין בפי מלה,
כי טמן פח
להשיב לשאלי,
חסאי לרגלי!

נמשכו ימי
ואנשי שלומי
בגלות וארכו,
ספו ונהשכו,
עלי נהפכו,
אכן בעלי
פצכי ברח
מעל אהלי!

„יחלי, אימה,
נקם, וחמה
כי קם ללבש
פצניף יתבש,
יחיה ויתבש,
ולכם תעלי,
סורה וגלה,
כי לא יונח
ולחל וחומה

מלכי אים
יתנו שיים
לחצוץ בפרך,
לראות הדרך,
יחד לאורך,
יבנה אלי,
באבני אקדח
יום עיר תלולה

שמש צדקה
וכאב מצוקה
תזרח ומרפא,
יכלה ויספה,
ישבר וירפה,
יקרא גאלי,
יחיה נחלי;
ושנת גאלה
ארצי נצח

האל ירצה
ואתם יפצה,
אנקת צעקים,
כי בו חשקים;

בתולה תצא   במחול משחקים —
ותשיר תהלה: בא קץ אבלי,
וקבוד יזרח —   אדני אור לי!"

*

אהבות

1

מתרונא אלי מעוניי אהובים,
לעפרים אזי מעונים — והנם
אשמעה נאקת צביה, תוליל
על-אהובה תבך ואלוף נעורים,
סמכוני בבאששות ידידת
פזרם הזמן, ונותרו תרבים;
לכפרים מעון וגם-לואבים!
מכלואי אדום ומאסר ערבים,
גם-תענה במאמרים ערבים:
רפדוני במגדני האהבים!

2

מה-לאהובי פירקצף ויתנאה
שבח זמן לבתי אחריו בעי מדבר
הן יקמלני לו אוחיל, ואם-יסתיר
לא-ישנו הסדי אדון אלי-עבד —
עלי — ולפי לו יגוד קנה?
תאב, ואיד אקרא תיום ולא יענה?
פניו, ואלי-טובו אביט וגם-אפנה!
פיראיד נעים-פתם יועם ואיד ישנא?

*

סליחות

1

אעירה שנת-עיני   לחבר את-ומרותי,
ואגבירה גיב לשוני   לגנן בגנינותי,
אבדה צור נחני   בצדקתו כל-ומותי,
אף לילות יעצני —   יסרוני כליותי!

ומבטן הזכיר שמי,	ממעי אם קראני
והיתה ידו עמי,	ושם חסדו נחני
ועיניו ראו גלמי,	ולאור הוציאני
כרנע על-שדי אמי,	ומובו הבטיחני
כי אם-לצרך עצמי,	ולא לצרכו בראני,
ועל-נפלאות נפלאותי!	לברך על-יצירותי,

ויפח בי נשמה,	שלח רוח באפי
לכאר אמרי מזמה,	וישם דברו בפי,
והוא עפר מאדמה,	ושח להמיש בכל-נופי —
לשרת נפש חכמה,	ועם-אני ועפעפי
ברעב ובצמא,	וזמן טרפי על-פי
ומי אני ותהלותי?	אהודנו בשירותי —

סגלת יצוריו בתבל,	הפליא בשכל ודעה
והם היולו חבל,	ויהי להם ישועה,
היו בחורים תבל,	ובכלות זמן מרגעה
ועד-זקנה הוא סבל,	עד-שיבה הוא רעה,
והגיעו ימי אכל,	עדי באו שנות רעה,
והחשיכו ארזתי!	והלפינו קוצותי,

על-טבות נמלתני?	במה, צור, אהודך
אשר בם הענקתני?	ואיך אגיד תסדיך,
הדעת חננתני,	ומגזרת כבודך
הנפש נתתני,	ומשפע הודך
כי למות יצרתני;	עד שובי עדיך —
להשקות בם עפרותי!	בנאדך שים דמעותי,

2

בְּלִילִי עַל-מִשְׁכְּבִי
וְהַתְּוִדוֹת עַל-חֻבִּי
וְלַעֲמֹד עַל-מִצְבִּי
לִרְאוֹת מַה-יִּדְבַּר-בִּי

עֲצוֹת בְּנִפְשִׁי שְׁמָתִי,
אֲשֶׁמְרוֹת קִדְמָתִי,
לִפְנֵי אֲדָנִי קָמָתִי,
וּמָה אָשִׁיב עַל-תּוֹכַחְתִּי!

מִי זֶה יַעֲמֹד לִפְנָיו
וְאֵיכָה יִדְרֹשׁ רְצוֹנָיו —
וּמִמַּחְשְׁבֵי עֹנָיו
וְהַקִּיפוּהוּ וְדוֹנָיו
וּמִפְחָדוֹ בְּרַחְתִּי —

וְלֹא יִירָא חֲרוֹן אַפָּו?
וְדָמִים מָלֵא כַּפּוּ,
יַחֲשֹׁכוּ בּוֹכְבֵי נִשְׁפּוּ,
בְּאָרֵי טַפּוּ וּמַפּוּ?
וְאַל-תַּסְדּוּ אֶרְחָתִי!

שִׁכְתִּי טוֹב אֲדִנִּיהֶם
כִּי אֲחֲרֵי עֵינֵיהֶם
וְשׂוֹא לְקַחוּ בִידֵיהֶם
וַיַּפְתּוּהוּ בְּפִיהֶם
אֲהֵה בִּיתָפֶל טַחְתִּי,

וְנָשִׁים חָסֵד פָּעִלוּ,
תָּרוּ בְּעוֹלָם וְהִבְלוּ,
וּבָאוּ אֶל-הֵיכָלוֹ,
וּבְלִשְׁזֹנָם יִכְבּוּ-לוֹ:
וּבִהְבֵּל בְּטַחְתִּי!

הָאֵמֶר וְהַעֲשֵׂה,
וְיוֹם בּוֹ אֲנָשִׁים תִּנָּסֶה,
וּמַעֲרָמֵינוּ תִּכְסֶּה —
מַעֲזוֹ לְדָל וּמַחֲסֶה,
מֵאֶסְרָךְ פִּתְחָתִי,

אֶל-תִּפְּנֵן לְמַעֲשֵׂנוּ,
בְּדִין אֶל-תִּנָּסֵנוּ,
וּמִי בִלְתֶּךָ יִכְסֵּנוּ?
בְּשֶׁר-נָא, חֲסִנּוּ:
וּכְדִבְרְךָ סִלַּחְתִּי!

3

בְּנֵי תַמִּימִים	מִשְׁבִּימִים	אֶל-תְּצַרוֹת	אֱלֹהֵיהֶם,
וּמִדָּמָם	וּלְחָמָם	יִקְרִיבוּ	קֶרֶבְנֵיהֶם,
וּמִי דַמָּעַם	עַלִּי פִשְׁעָם	שְׁמוֹ מְקוֹם	נִסְבִּיהֶם,
וְהַתְּוִדוּ עֹנֵיהֶם		וַעֲזוֹנוֹת	אֲבִיתֵיהֶם!

מה אשמו	ולא חכמו	קפאים על-	שמריהם,
ההלכים	במחשבים	אחר מח-	שבתיהם,
ובבסלם	את-בסלם	שמו ברב	קניניהם,
ויפתו	וגם-שתו	בשחק	דבריהם —
קרוב אמה בפייהם		ורחוק מפליתיהם!	

שם הודו	וכבודו	משך מ-	אז לידעיו,
והשמיע	והודיע	אמתו לבן-	שעשועיו,
והתאפקו,	יום רחוקו	מעליו,	המון מעיו,
ואם חלקו	וגם-מתקו	להם מ-	צוף רעיו —
מה-טובו דידיהם		ומה עצמו ראשיהם!	

הנשכחו,	כי שחו	בבור מאסר	גלותם,
ותבשו	וילבשו	את-שקי	דלותם,
ומעמו,	כי עמו	וריד בשתם	ושפלותם,
והמבעו	והשקעו	באבן	ביום שבותם,
והקבירו עליהם		לתציהם ודתקיהם?!	

4

זמן הבלי,	ימי סבלי	יפה לל-	בי שקריו,
זכום פעלי	ביר אלי	השקה או-	תי שמריו,
יפי יצרי	בחקי-יצרי	הסיתהו	מבחריו,
	כי יצר לב האדם רע מנעריו!		

מאשמים	נעלמים	ועונות	חוללתי,
ועל-תמאים	נפלאים	מנעורי	גדלתי,
וילדותי	ושחרותי	אמריהם	הבלתי,
ויום אורי	עלי שצרי	חזיתי —	גבהלתי,
ואז לפי	עלי חזבי	קרעתי	ואבלתי,
ואש יגון	בין בתריו	עבר ושר	רף גזריו!

שְׁכַחְתִּי,	יָמֵי נַחְתִּי	בְּעֵלֹמִי,	יָמֵי רָעָה,
וְקוֹיָתִי	וְחִסִּיתִי	בְּעֵדְנָתִי —	וְהִיא תַעֲה,
וְאַשְׁמָתִי	וְאַמְמָתִי	אֲנִי לָמוּ —	רָה דָעָה,
וְקוֹל תְּרֻדָּה	— וְאֵין צָדָה —:	”לֹא זֹאת הִי”	מְרַגְעָה!
לִגְיַא מָוֶת	וְצִלְמוֹת	— יִקְרָא — קָדִי	רָבָה נְסִיעָה!”
וְלִבִּי חָל	בְּמִגְדָּרִי,	בְּמָה שֵׁי	הִנֵּה אֲחֵרִי!

הָאֵל, אֵן	אֵלֶךְ וְאֵן	אֲבֵרַח מִ—	פְּנִידָ?
וְהוֹן חֲדָלִי	כְּמֶר מִדְּלִי	וּכְאֵן	בְּעִינִידָ,
וּבְאִפְסִים	בְּלִי מַשִּׁים	תֵּאחֲזוּנִי	יִמִּידָ!
הִנֵּה זָבֵד	נָא עֲבֹד,	חֲרַד מִ—	דִּינָה,
וְקַחְתָּהוּ	וְנִחְתָּהוּ	עַל־נַחַל	עֲדִינָה,
וְהִשְׁקָהוּ	מִמְקוֹרָיו	וְרִוָּה מִנִּי	הוּ עֲפָרִי!

*

תַּאֲוֹת־נַפֶּשׁ

(מסתאניב)

נַפְשִׁי אוֹיְתָךְ בְּלִילָה!

אֹתָהּ נַפְשִׁי אֶל־מְקוֹם נַפְשָׁהּ,	וְקָרוּ תַשׁוּר עַל־יְדֵי פְעָלִיו,
וְכִלְתָּהּ אֶל־מְקוֹר שְׂרָשָׁהּ,	וְתִתָּאוּ לְנֶשֶׁת אֱלִיו;
וְנִכְסְפָהּ לְגֹה קִדְשָׁהּ,	יוֹם לְיוֹם תִּבְיַע אִמֶּר מִחֲלָלִיו
לְלַכֵּת יוֹמָם וְלַיְלָה!	וְלַיְלָה לְלַיְלָה.

נָעַם הַכְּבוֹד בְּעֵין הַדַּעַת תִּרְאָהּ,	מַעֲזוּדֵי עָלִי דִגְל חֲסִדָּךְ נוֹדַע —
וּמִבְּלִי־אֲכָר אֱלִיו תִּדְאָהּ,	וְאֶחָל יִרְאָתְךָ מִלְּבִי נִגְדַע;
וְתִשְׁאֹף עֲדָיו וְתִשְׁתַּאֲף,	אֲדַנִּי מִקְרַתִּי וְתִדַּע,
בְּנֶשֶׁף בְּעֶרְבַּיּוֹם בְּאִישׁוֹן לַיְלָה.	בְּחִנְתָּ לִבִּי פְקֻדָּתָ לַיְלָה!

יִכְבַּד עָלַי עַל יְגוֹנִי בַחֲטָאתִי,
כִּי לֹא-שִׁבְתִּי עַד-כֹּה מִמְּשׁוֹבְתִי,
וַיַּעַתִּי בְּאַנְחָתִי, וּמִסָּתִי בְּדַמְעָתִי
אִשְׁחָה בְּכָל-לַיְלָה;

עֵינִי בָחַם לְבִי נִגְרָה וְלֹא תִדְמָה,
לְקֶאֱת מִדְּבַר אֲנִי דוֹמָה,
יוֹמָם בְּמִסְתָּרִים נִפְשִׁי תִהְיֶה,
וּתְקַם בְּעוֹד לַיְלָה;

קִדְרַת בְּגִלוֹת יָמִי שִׁבְיָה,
הוֹרִידָה לְאַרְץ עֲדִיָּה,
תִּנּוּד וְדַמְעָתָה עַל לִחְיָה —
בָּכוּ תִכְבֶּה בְּלַיְלָה!

בְּנִשְׁף קִדְמָתִי דַמְעָתִי וְאַנְיָחָה,
אִשְׁפָּכָה דָם לִכְבִּי וְאַנְיָחָה;
נִפְשִׁי עָלַי תִּשְׁתּוֹחַח, וְעַם-לִכְבִּי אִשְׁיָחָה:
אִנְכָרָה נִגְיָתִי בְּלַיְלָה!

חִלְפוּ כָצֵל יָמִי עֲלוֹמוֹתַי,
וְקִלּוּ מִנְּשָׂרִים שְׁנוֹתַי,
וְלֹא-אֶזְכֹּר מִזְמַן שְׁמִחוֹתַי —
לֹא-יִזֶּם וְלֹא-לַיְלָה!

יָדִים הִצִּיקוּנִי וְהִגְדִּילוּ עָלַי בְּפִיהֶם,
דְּבָרִים שְׁלוֹם וְנִשְׁכִּים בְּשִׁנֵּיהֶם —
נָא יִזְכֹּר רַע מַעֲלָלֵיהֶם
לְפָנֶיךָ הַיּוֹם — יוֹמָם וְלַיְלָה!

שִׁבְעָתִי נִדְרִים עַל-עֲרָשׁוֹת אָנוּשִׁים,
הִרְצֵנִי פָעַמִּי לַמַּעֲוֹנוֹת קִדְשִׁים,
בְּנִפְל תִּרְדָּמָה עַל-אֲנָשִׁים,
בְּשֹׁעֲפִים מַחְזִינוֹת לַיְלָה.

הִסְכַּלְתִּי וְאִשְׁנָה כָּל-יָמֵי שְׁחָרוֹתִי,
וְנִכְלַמְתִּי כִּי-הִבְלִיתִי זְמַן יְלָדוֹתִי,
לִזְאוֹת הַיְתָה-לִּי דַמְעָתִי
לְחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה!

בָּרָה, בְּכִלּוֹא תְנוּף נַעֲצָרָתִי,
הִתְבּוֹנְנִי כִּי-הָעוֹלָם מַעֲבֵרָתִי;
עוֹרֵי עוֹרֵי לְרֹאשׁ אִשְׁמָרְתִּי,
קוּמִי רֵנִי בְּלַיְלָה!

רוֹצִי, זָכָה, יֵצֵר תַּאֲוָה לְשֹׁכֵר,
וְדָרְךָ וְשִׁרְךָ כָּל-יְסוּמִיתֶיךָ לִכְרֹ;
הִכִּי חִלְדֶּךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר
וְאִשְׁמוּרָה בְּלַיְלָה.

בַּעַל בָּרַחוּ אָנוּשׁ יוֹלֵד לְעַמָּל,
וְכָל-יֵצֵר מַחֲשַׁבּוֹתָיו אֶנּוֹן וְעַמָּל,
וְהוּא כְצִיץ יֵצֵא וַיִּמָּל,
וַיֵּד בְּחַזִּינוֹן לַיְלָה!

יָמִים עָלִיהֶם יִשְׂאוּ קוֹלָם,
מִוֹת יִרְעֶם וַיִּסּוּר צִלָּם,
וַעֲזָבוּ לְאַחֲרֵים חִילָם,
רַגַע יָמָתוֹ וְחִצּוֹת לַיְלָה!

<p>התבשרי, בתי, כי עוד אנתילך חגי, ולאט אנתך ואניחך במעוני, כי אין גאל קרוב ממני — ליני הלילה!</p>	<p>קדשו עצרה ורחצו והתקדשו, הברו סיג לכבזת והתאששו, המפירים את-אדני אל-תחשו כל-היום וכל-הלילה!</p>
--	--

*

פזמונים

1

<p>מאד נזרא הוא, יודיעהו, היא תעידהו: למענהו!</p>	<p>כל-מעשה אדני נעלם — ומפעלו ולשון נפלאותיו כל פעל אדני</p>
---	--

<p>לשכן תבל, וישוב תבל, ולילו אבל? ברקב ובל, מעשהו? למענהו!</p>	<p>מה-תקנה ושבר יעוף בלי-אבר כל-ימותיו שבר היצדק מי בקבר ואם-יטהר גבר כל פעל אדני</p>
---	---

<p>שנות אדם תלומים שכן בית שלומים בפנים נכלמים בא לדרש רחמים — ובחסדו כתמים יום איש יסתר כל פעל אדני</p>	<p>ומות פותר, וקצו חותר, ולב יפתר, ולו יעתר, יכבס בנתר, מרעהו — למענהו!</p>
--	---

הבן מחפיר ומביש   ישא עיניו?
ואיך אמריו יגיש   לפני אדניו,
וחטאו לא-מיש   מעל פניו,
ואם-ילך במחריש   יצף רעיוניו —
כי על-דרך-איש   שם עיניהו;
כל פעל אדני   למעניהו!

וע סחטאתו —   יכפר עוניו,
צמא טל סליחתו —   ירו צמאוניו,
ואל-בית תפלתו   ינהג המוניו,
וכפר אדמתו   לעין כל ועניו,
והראני אתו   ואת-נהו —
כל פעל אדני   למעניהו!

2

נורא מכל ואיום,   הדרש לשועתי,
ומחטא המצא פדיום,   ואל-תחרש לדמעתי,
תנתן לי היום,   בשפכי את-עתירתי,
נפשי בשאלתי   ועמי בבקשתי!

משכתי בחבלי שוא   מנער את-עוני,
ובלבבי ומורשיו   שמתי מחשבות אוני,
וגופי, לא מלבושיו,   אגאלתי בדם ודוני,
והשפלתני, כי נושיו   אצים להקריב אסוני,
וזמן פחי מוקשיו   פרש, להשפיל גאוני,
ומות יקרא אתי,   לשום בשאול ביתי!

שחת יהיה-לי לאב,   יום לקברות אוכל,
ושמה בשרי יכאב,   ונפשי עלי תאכל,
ולבי כדונג ידאב,   כי-סכל ויהבל,
ומי-פשע אשר שאב,   בתוכם יהיה נטבל,
וכל-עשר אשר תאב —   באחריתו יהיה נבל,
ולא-אשא יום מותי   לבד מוסר בלמתי!

הכל נער אהבתי — והוא כחלום חלמתי,
הקיצתי וחשבתי, ועצות בנפשי שמתי,
וכי שבתתי ולא שבתתי מאד בשתי ונכלמתי,
ועל כי לא-הקשבתי, אחרי שובי נחמתי;
לזאת דמי הקרבתי, ואת-חלבי הרמתי,
אולי צור ישועתי יקרה לקראתי,
ובמימי דמעי יחי מחה חטאתי!

*

תחנון

ממרום קול עבר באזני לילה וחבר,
והקול ארזים שבר ועורר שכני קבר,
וקול אלי מדבר: "קום ותילים גבר!"
עניתיו: "איך יתגבר כבוד-פה ומלון יחבר?
לא-ידעתי דבר, כי-נער אנכי!"

מלאכות אלהים נזרא קמתי לעשות במוזא,
ועד-לא תופע נהרה הקיצתי באשמונה,
ונפשי אשר בך קשורה הביאתיה תמונה,
ולא-ראתה לך צורה, ואמנם לך — למקרא
שמעתי — ואירא, כי-עירם אנכי!

שחר נשף ולילו הערתי בגללו,
ואצתי לתמוך בחבלו ולהחזיק בשולי מעילו,
נפל בנעמים אצלו חבלים לי בהיכלו,
וכי אתי-אב למלו אני נפעם במהללו,
ואמר: "בי אדני, לא איש דברים אנכי!"

הכי רעיוני יראוך,   ימין האל, בים ראוך,
והאמינו בך והנאוך,   כי רק בקרבם מצאוך,
ודבקו בך ולא יצאוך,   ועל-פנפי-שיר נשאוך,
ואולם בפה השיאוך   ולעז בעת שקראוך,
ואמנם, כי כבד-פה וכר   בד לשון אנכי!

*

אל רבי אברהם בן-מאמר ירדו

(אשר קראו למשמה ה'יו)

קראני גביר, הקדיש קראיו,   והקרני לחברה עם-ירדיו,
לדרים מתקו אל-פי כדדיו,   ורעים יקרו עלי פרעיו,
בגן-ביתן אשר החן סביבו,   והיפי לארבעת רבעיו,
מלבש כתנת משי, ועטוי   מעיל תולע ושש ושלל צבעיו,
ערגותיו בלי רקם וחשב   משבצים, ושושנים יציעיו,
כאלו הזמן קלע פניהם   בתמריו ומקלעת פקעיו,
כזהב מעשה מורד עליהם   מאור שמש, והשיחם — רקיעיו;
ומימיו יגרו ארצה, כדמעי   עלי מפקד אחי לבי ורעיו,
ותר יתור לזמרתו הדסים,   וסים ישיש עלי גפי נטעיו,
יבן בין עצי שרק, ושרק   ויתרונו כשבור מדמעיו,
ועופות פרצו על-כל-פרציו,   ושם דגרו ובקעו בין בקעיו,
ביום ערו ישגי גיל, ועצם   זמן עיניו, ונזרו פגעיו,
ועמיו מהרו לעות יעפיו   עליצתם, ולרניע — רנעיו;
והשלחן דמות גלגל, ואנן   כמו-סתר, וכוכבים גביעיו,
קערותיו מלאות מעדנים,   ומחתותיו בשמים ראש ויעיו;
כחשק, קפאו סימי דמעיו   עלי לחיו, והאש בין צלעיו,
יקצץ מזהב אופיר פתילים   עלי ידיו, להאיר את-ורעיו,
להסיר מלבב כאב עצביו,   ולרניע בלב רנו רנעיו;
לאט ינהה וראש ינה, וישנה   באהבתו ונאמנו פצעיו,
חמדותיו לאין קצה וקצב —   באברהם במהלליו ורעיו!
אשר יזל כטל אמרו, וחסד —   בידו מתנותיו הם ומסעיו,

רחב לבב, רחב-צעד להיטיב,
 ולכתו עם-אלהים ואנשים
 ולאבד במחשבו היגונים
 ובו ינפשו מרי נפשים,
 ומי נקרע סגור לבו בחצי
 הכי חפז — כשמן ופרתיו,
 אנשים רכשו להם עבדים,
 עדי בשו לגדבתו עננים,
 ומי זרע ומי חיו חסדים —
 יהי שלו, עדי ינחיל כבודו
 ולרע מה-מאד צרו פשעיו,
 בהצנע, וחכמה את-צנועיו;
 כתרן אהליו נטע לתעיו,
 וינוחו עיפי און, יגעיו,
 נדד — פיהו יהי תפר קרעיו,
 ויום אמר יפצץ בם סלעיו;
 ומאין הון בני חזרים רצועיו,
 והודו לו נדיבי עם ושועיו,
 יהי קוצר לפי-חסד זרעיו;
 ומעלתו לילדי שעשועיו!

*

לְאַחַד מִיְדִידָיו

עיני עננים בבכי נמאסו,
 בכו בחזק גולים, וישחקו
 ענו אשר הגשים, ושחק רעמו
 הרעים, ואכן בעבור הרעים פני
 פנפי ברקיו אחזו כנפות בני
 רצים ושבים, כנשרים נחפזו,
 לולי בני-עב ירדו, לא-נעלו
 היו אפילות עד מטר-גשם וחם
 בשמי ערגת זרחו אכן ידי
 ריח אבק רזבל, והרוח כמו
 הראו יפי-פנים, אשר באפר סתיו
 הודו בלי לשון לעבים נקו
 פרים מעיל תולע וחור עמו עלי —
 עיני בעיניהם פלאים יחזו,
 בם נרגרי שהם והם לחים, הכי
 מה-יקרו, לו התרצים לקטו
 נשיש בקול הפים, ותר אם-יענה —
 עד עקבי גן ההדס נחמסו,
 שפתי ערגותיו אשר כעסו;
 פניו, ואפי האדמה ששו,
 שחר, ועפעפיו לקלו גסו;
 חלד וצבאי לילה פרשו,
 העת עלי-אכל בארץ משו;
 צאי אמירי גן והתנוססו,
 שמש להראות זהרם נגשו;
 צפון צפוני מרקחיהם שסו,
 רכיל בסודיהם, אשר כמסו;
 חפו ומי הקר והתחפשו,
 אתם, ועיניהם עליהם חסו;
 בנד תכלת, בעדם פרשו,
 כי מעשה תשבץ פניהם עשו;
 אתם רסיסי לילה רססו —
 אתם וכפי גזבלים כנסו!
 כנור ועוגב עגבים ומאסו;

אתה נדיבים לעלין ארשו,
 רלים נאונה דרכו עססו,
 אתה באוצרתם ידיהם עשו,
 לולי גביעים זהרה עמסו;
 מעם, ברשת הנוד נתפשו,
 אזנים, לחיל זקן מאד נרסו;
 בם נחלי האש — אכל נמסו,
 ואני לבדי מאנוש חמסו?
 פוסי בטי עיני אשר נמאסו!
 לרפוא, אשר ליל ויום הרסו?
 נמלו, וילדיהם בצלי חסו,
 יתגלדו תונות ויתיהסו,
 עדיו, וחייתי באף רמסו!
 כל-החסידים ואמונים פסו,
 השם פלאים פרעו קרסו;
 חרפת בני-אדם, אכל רמשו,
 שקר ולחם לחמים פרסו;
 בךמי כסילותם ויתבוססו!
 לא-סקלו להם ולא-פלסו,
 לו שמעו שמעי ויתקלסו —
 וסחי חרזיהם בעפר פסו!
 נגעי בני-הפך ובהם פשו,
 חלאת פעליהם ולא-כבסו,
 ישתו, ונחלי האמת נרפשו,
 בגד, ודדי תידידות עשו —
 אתי מליצי אהבה אנסו!
 שורי בנות-שיר בערים נתסו,
 שמש בחוטי מאמר רכסו;
 להם בני-עיש: „פתאים הסו!“

חי סבאים, סבאו בבת-כרם, אשר
 תמשול באף שרים — ומראז פעמי
 זקנה ואור לא-ראתה, מיום אשר
 שפה זמן עצמה, וכמעט נעלמה,
 אש בערה — אך היגונים בערה
 עדני בני עדנה, ואון נפשות מתי
 בי, מורקן ספיר, כמים קפאו,
 איך נמלו חסד עלי כל-כאבים —
 אשתה ואשתאה, ואמהל את-עסים
 איכה לפירגע גביעים יוכלו
 הרו בנות ימים עלי ברבי ולא
 עד על-שמי יקראו קרת, ולי
 עדי לבד עדו לנצל את-צבי
 באתי באחרית הזמן, עת נמרו
 ובני בלי-שם גבהו, באשר מתי
 ספו כפירי דת, ויתחמם נבראו
 שלחן כזבים ערכו, בו מאכל
 וכו בעיניהם — והם יטמאו
 ארח נתיבה בארג שיר סברו,
 קוריו פעפביש, ולזאת ילעגו —
 לו חכמו בצור קלוגם טמנו,
 אבבה פליטי תם, אליהם נגעו
 וינאלו בהם, ונפשם סנפה
 עד גדלחו מי מעיגי-צדק, אשר
 ישדי אהבים מעכו שונים ביד
 קמתי להשיב את-גמוליהם, אכל
 קח מגדלי בצר להבצר, חכי
 או סבעות כסף, ידי אמן ליד
 שרים — לדבר אם יעושון — יקראו

לְרַבִּי יְהוּדָה אֲחִיו

(בְּהַפְרֹדוֹ מִמֶּנּוּ)

בַּתֵּר מַעַט פֶּרֹד וְאֶל־תִּזְנֶנּוּ,
 מִדָּם לִבְבוֹת שְׂאֵבו, עַד כִּי־לָדָם
 נִבְלִיג עָלַי יָגוֹן, וּבִצְדִיקָה יִגַּל
 גַּם נֶאֱנָק דּוּמָם, לִבְלִתִּי יִשְׁמָחוּ
 לוֹ חֲרָבוֹ מִי הַכִּבִּי, לֹא חֲרָבוֹ
 נִהְמָה תְּמוֹת יוֹנִים עָלַי עֲנֵפֵי הַדָּם,
 יִכְבוּ עַל־רַעַ, וַיִּטּוּ מִבְּלִי
 הַיּוֹם אֲשֶׁר עָלָה נֹדֶד בְּנִי, הֲלֹא
 בְּכָלִי קָרַב לוֹ נוֹכְלָה לוֹ — נִדְרָכָה
 נִצְבִּיא חִילִּי הַכִּבִּי, כִּי הֵם — בָּא־
 נִבְכָּה לְשׁוֹד פֶּרֹד, וְנִשְׁחַק לְהִמּוֹן
 עָלוּ בְּצוּאָר שָׁם, וְאֶת־סִבְלוֹ עָלִי־
 עֲצָם עֲצָמֵינוּ וְשָׁלַח־אֵשׁ בָּל־
 עַד־שִׁבְעָה נִפְשׁ בְּרַעוֹת עֲצָמוֹ
 יֵשֵׁב וּבְנֵנו יִהְפֹךְ יָדוֹ בְּכָל־
 יָדוֹ, אֲשֶׁר רָשֶׁת מִצּוּדִים פֶּרֶשָׁה
 הִיא אֲרָכָה עַד־רִשְׁשָׁה הַזֶּנֶם, וְעַד
 אֵךְ קִצְרָה לָבוֹ חֲסָדִים, דָּגְרוּ
 רוּחַ, אֲשֶׁר עֲבָרָה בְּנִשְׁף עַל־פָּנֵי
 שָׂא אֶת־שְׁלוֹמֵנוּ לְאֲחִים בָּגְדוּ
 וּקְרָא בְּאֻזְנֵיהֶם תְּנוּאוֹת, קִצְרוּ
 תִּצַּר אֲדָמָה מִנְּשׂוֹא אֲתָם, וְאֵף
 נִלְטַש לְרַע מַעֲשֵׂיהֶם עֵין חֲרוֹד־
 מַעֲשִׂים אֲשֶׁר לֹא־נַעֲשׂוּ מִיּוֹם הָיִיתָ
 אֵךְ עַם־אֲנוּשׁ לֹא־נִזְכָּרָה זֹאת בְּזָמָן,
 נִשְׁכַּן בְּבוֹר קִצְפוֹ, וְהִמָּה יִחְסוּ
 יִתְלַחֲשׂוּ אִישִׁים יְמִינָם עֲתָקָה

וּלְאֵט כִּבִּי כִּי חֲשָׁבוּ עֵינֵינוּ,
 הָיוּ בְּעֵצֵינוּ וּבְאֻזְנֵינוּ!
 סוּדֵי לִבְבֵינוּ וּמִצְפְּנֵינוּ,
 צָרִים „וְהָאֵח!“ יֹאמְרוּ מִזֵּינוּ;
 בְּתִי מְנוּרֵינוּ וּמִשְׁפָּנֵינוּ!
 כִּי־יִזְכְּרוּ פֶרֹד וַיִּתְּאוּנֶנּוּ,
 יוֹן כְּשִׁבּוּרִים וַיִּתְּרוּנֶנּוּ. —
 טוֹב לַעֲלוֹת מוֹת בְּחִלּוּנֵינוּ;
 קִשֶׁת וְגַם נִתְעַל בְּסָרִינֵנוּ!
 פֶּס יָד — מְנוּסֵנוּ וּמִשְׁעָנֵנוּ,
 יִלְדֵי יְמוֹתֵינוּ וְלִזְמָנֵנוּ,
 שְׂכָם וּמוֹעֵקָה עָלַי מִתֵּינוּ,
 בְּנֵנו וְגַם־רוֹזֵן בְּמִשְׁמָנֵנוּ,
 לְסִפְרִי, וְאַרְצָה דְּבִקָּה בְּמִנֵּנוּ,
 רִנֵּעַ, וְאֵךְ לֹא נֹאמְרָה: תִּנֵּנוּ!
 מֵאֵז לְחַפְּיֵנוּ וּלְנִבּוּנֵינוּ,
 נִגְעָה בְּהִזְנֵנוּ וּקְנִינֵנוּ,
 בְּחִדְרֵי לִבְבֵינוּ וְגַם־קִנְנֵנוּ!
 רֵיחַ נִרְדֵּינוּ וְשׁוֹשְׁנֵינוּ,
 — כִּי מִהֲלֹךְ יִתְמַהֲמָהּ יוֹנֵינוּ —
 מִתָּהִם דְּכָרֵינוּ וְעֵנִינֵנוּ,
 אֲרָכֵי סְפָרֵינוּ וְגִלּוּזֵינוּ!
 גִּנֵּי, וְתַמִּיד נִחְרַק שְׁנֵינוּ,
 תִּבְלִי, לְשִׁמְעָם צָלְלוּ אֻזְנֵינוּ;
 כִּי עַם־לִבְבֵינוּ וְרַעֲיוֹנֵינוּ!
 תַּחַת כָּנָף טוֹבוֹ וַיִּתְּלוּנֶנּוּ,
 חִיל, וְאַרְצָה יִפְלוּ פָנֵינוּ,

כפיר, ונכף ראש באגמנינו,
נפת בחבנו ובלשוננו,
נעם שמותינו וזכרוננו!
מאז בהירינו ובוקנינו?
חרפה חרושה על-פני בנינו!
בם ראש פתנינו וטוב ייגנו,
נשקט ומה-טוב נדעה בינינו;
ידו — היה אמה פליל דיננו!
תשבן בלבנו ואישונינו;
הפריד, ועוד יסב להרנינו,
את-מפעלות האל ויתבוננו!
ובשי כתבך בפרה פנינו,
יבנו חסדיך ויבוננו!

גבוש באמרם כי ידיהם מצאו
נזכיר שם תמיד ונמצא נחלי
ויאטמו און לבלתי ישמעו
איד היתה בנו אשר לא-נשמעה
שמעה תהי לעד בקמינו, וגם
הנה לך, אחי, אמרים נמסכו
משפט וצדק נבחרה-לנו ואז
אם אין אנוש יוכח ועלינו ישו
נור באשר תגור — במקום נאמן
נוחיל לאל, אולי זמן יחפיר אשר
נשמח, ונבשו משנאים בתזות
שלו הנה, וכפי רצוננו תיה,
ימ'שכו ימים בתבלך עד אשר

*

לאחד מידידיו

איכה בתזמלתי בעירם טענו?
מיום ליום יסעו, ואך לא-יחנו!
וביום באב על-הדמי ישענו —
יונים בענפי ההדסים קוננו,
חרב בספם חל בחיל יתאוננו,
עפרות מעזניהם ימי-עד חננו. —
אהמה וכליותי מאד ישתוננו,
הם בעסיפי צהלה ירונו;
חליי ודמעי הם אשר יאמנו!
יצרפו איבי ולא-יפתנו!
איד אהבים גלו וצרים שכנו?
ובאהליהם בעדי ירגנו,
איבה, עלי-יתר פזבים פוננו;

אם אהלי דודי בנפשי צענו —
שכרי ושמחתי וחברת אהבה
צרלי עלי חשקים בדמעה ובטחו,
ברק יגדמו להתנודד, וקול
ינחמו כי-נפרדו מהם, ועל-
התאבקו יחד ברבעיהם, ואת-
אבבה ויתחמץ לבבי בעדי,
אשתה דמי עיני עלי נודם, ימי-
אם-לא בנגעי יאמינו שוררי,
אם המריבים נדברו בי, אקראה:
איד תרדו רעים — ורעים שקמו,
המה, אשר חנם לחומי ילחמו,
הרו במו-אפל לישרי-לב בחץ

פתים, אשר אשת כסילות בעלו,
 רעות בפייהם מתקו תמיד, ואש
 רקים אשר הזנם מקום אל עבדו
 מתם ומשכל כחרש יבשו,
 סמאן, ולו יובאו באש ובמי תהום —
 בקעו עצי-כסל והסבילו, הכי
 תצר אדמה מנשוא כסלם, עדי
 ראו בעיניהם תמונתו ולא
 לו עין מומתם למושה היתה —
 אל-תדאגני נפשי לדבריהם, הכי
 ולבעלי חמם ותוך התחתנו,
 קנאה במורשי לבכם צפנו,
 מהאנוש, ופני עניים טחנו,
 משד ומכסל בפרים שמנו,
 אז יעלה באשם ולא-יתלבנו,
 לא-יספנו להם ובהם יסכנו;
 אפי שחקים בתוותם עשנו,
 שכלו תבונתי ולא-תבוננו,
 חסו בצל שכלי ובו התלוננו;
 הם — הם בעיני כל, ונחנו — נחנו!

*

לאחיו רבי יצחק

(ודברי שלום לבת-אחיו אהובת נפשו)

פתאם יצרי אהבים עזובתי,
 חבלי שעיפי נפרשו להם, ופח
 איך שזמטו מדבר, ואיך התחפשו
 חלו פני ערשי, וליל בלו עדי
 לנו בבין שדי, עדי ארו פני
 לא-נאחו לי מפניהם בלעדי
 לו אדעה כִּי-החלום יראה פני
 אך מעדו רגלי משושי, בהרף
 וינפפו גשמי דמי עיני, הכי
 לולי יוגנים סגרו, אז בעדי
 מפעמקי המצוקים אצעקה
 לא-ערבה שנה לראותי, למן
 קצתי בחני מסבב תבל וגם
 רדת תהום ועלות עלי-ראש בִּמְתִי
 עם-בהמות יער הליכתי, ומִ-
 תעים באישון לילה פגעתי,
 שנה עלי ערש דני הצעתי;
 באפר כסות ליל — ולא-ידעתי?
 נשף, נדדים מחלי שבעתי,
 מורח ופרע מאפל פרעתי,
 ריח צרור המר אשר קבעתי,
 דודי — לרגלי החלום כרעתי!
 אתם ידי שחר והתרועעתי,
 את-צור כבדי בבכי בקעתי,
 שחתתי: „בצולת הבכי טבעתי!“
 חמם, ומבטן נדר שועתי,
 היום אשר מפערב נסעתי;
 למד ממדיה, ולא-בצעתי,
 עבים, עדי אמר: לרום הרקעתי!
 ראש הברי-סרף בעוף הופעתי,

קצוי אפסים בברקים רוצצו
 מסע אהלך אחרי מסע, ולא
 יזמם שופני מאור שמש, וליל
 ובכל חליפות הזמן פני בלי
 עד כִּי־למשחית נהפך הזדי, וגם
 עבר זמן קציר, וכלו בלִי־מי
 ספו תדשים, חלפו שנים — ולא
 אשא בשני את־בשרי, אמרה:
 לא־חמלה נפשי עלי נפשי, ולא
 על־מי אהי מלִין — ונפשי עוללה
 כי לא־נבנותי, ומוסר ידעי
 כמה יעצני לבל אבטח עלי
 מִי־זה ישיחם, כי לתהו תם המון
 אנשי שלומי שלמו רעה מקום
 איך נהפכו־לי אלו־מרי זר בני
 איך העלו קצים שדִי־חמד, מקום
 האח! עלי אחים אשר בנודו כמו
 נעבד לזמים נתנו אתי, ואז
 חסד גמלותים מבלי תקנה, עדי
 יבעת זמן יצא למלחמתי, ועד
 רצתי ברנלי גאֹה להם — ועת
 ולא־הלם סרתי נטוי גרון — ויום
 חלו ליום חולי עליהם, באשר
 פתו בשקריהם אמונתי, ועין
 עד נמכרו בידי עצת־כסל, ולא
 בגלל חמסי לבשו־בשת, ובה
 יונים, תעופינה כעב אל־מערב,
 לשאת שלומי אלו־ידידים רחוקו,
 ותספרו להם, הכי לפי עלי
 ודרור אשר קן לה בצלעתי, ובה

ברנלי, וגם מים צדיקים נעתי,
 תרתי מנוחה לי ולא־הרנעתי;
 עיני בפוד המאפל קרעתי,
 מסוה לנגד קר וחם הוקעתי,
 התנכרו פני ולא־נודעתי;
 מיץ, ותם חרף — ולא־נושעתי,
 באתי מחוז חפצי ולא־הנעתי;
 „האח!“ ובפעמי בעז רקעתי,
 חסתי עלי הזדי, ולא־פרעתי.
 צוקי, ובימיני אני פצעתי,
 מצת בני האב מאד פרעתי;
 בגד בנאמניו — ולא־שמעתי!
 כחי, וכל־ימי לריק ינעתי?
 טובה, ושמוח־לי ביום צלעתי;
 שרק וזרע האמת נטעתי?
 חטי ידידותי אשר זרעתי?
 נחל, ופשעו בי ולא־פשעתי,
 להם בתוד און זמן רצעתי;
 להם הרעתי ולא־הרעתי,
 ארץ ברע מעשי נגדעתי
 שרתי פניהם זעפים נבנעתי,
 באי ברנל בצקה פשעתי.
 ממחללות מדבריהם זעתי,
 דעי להביט פעלם השעתי,
 לבם הנידתי ולא־הנעתי;
 נוספה תהלתי ולא־נגרעתי.
 אתכם בחי האהבה השבעתי,
 אך בין צלעי אהלם תקעתי,
 נודם כשפע הנדי ששעתי,
 שמח כבוד נפשי והשתעשעתי,

לולא חיותה את-חיותי לא אהי
הנה לרגלה נלכדה רגלי בפח
ולכענה באתי בכור עני, ואת-
אחי, בכה עמה, והיו אחות ואח!
כה יעשה-לי אל, ויוסיף מתרון
אם-נשכחו מפי חסדיה, ואם
לבנת לבושי משחור עיני עלי
בכלי זמן אסרו פעמי מעמד,
אוחיל, ואולי אל יהי מחה במי
יחן, ורוח חן יהי מעיר עלי

שאל, ובמות לבד הפנעתי;
גרות כתזא מכמר והתגלעתי,
נפשי בקלע הנדד קלעתי!
פי עם-אדום נרתי ונתבלעתי,
אפו עלי נגעי זמן נגעתי,
מבית לבבי אהבה הקצעתי!
נודד — לארך הנדד — צבעתי,
אף פיר-לחפצי מלהך נמנעתי;
דמעי מצוקי ואשר הרשעתי,
נפשי, ואחיה אתרי גועתי!

*

אל רבי יצחק בן-משכראן ידידו

מנחלי בכה, אשר נטיו,
הקדרים מני נחלים יעברו,
על-מה הרגי הנדד יתגוללו
האם סנה חרב בצלעות חשקים,
עמי להתגורר בגיזום חמדו,
הרבו מהומותי בשיבת, אשר
חזף זמן, עבר בצל עובר, וכל-
נשפח זמן נעם, עדי לא-ימצאו
רפיון ידי-שקר בצור חזקו, ועו
עד פעמי יצחק באין שפכה
פיר-אשמעה מפי חסדיו מדברי
אין לאנוש יתרון בשמע עד אשר
מאנה לכל-עין ומבר מאות
פי טל כתבו לא-יכבה תוקד,
אתמה לדורים חברו — איך גועו,

ציה וחם על-הלחי ישמיו,
עד פיר-לאפס יחמרו, יהמיו. —
תמיד בדם דמעה ומר יבפיו?
פיר-יבערו באש ולא-יכליו?
ובצל בנפי מאנוש יחסו,
לא-ימעטו לעד אבל ירפיו,
מבחר ימותי בתלמים היו,
אתו מומותי בעת יבעיו!
שוקי אמונה מה-מאד דליו,
מעל נתיב אמן — ולא-נטיו —
נעם, יפתוני ולא-יאתיו;
יתרון סגלת אהביו יחיו,
שנים באהבתו — ואז ישליו,
עד פיר-בנשמי תארו ירויו;
ולאהבים התפרדו — איך חיו?!

*

לרבי משה ירדו

השמש בגביעים או להבים, ומאדם, אמר, או דם-ענבים?
וממים אשר קפאו — אישישים, ואם ממחצב שהם חצובים?
יליד שרק בתוכמו כרות שתינוהו, ועמנו אנשים,
ומי צל ההדס נעדר לפניו — למיזתם, והמה בקרבים,
ואריה לא יהי מצא נמרים — קראנום עת פקד בנים אהובים,
ומתחקה עלי שרשי פעמים, יהי יושב בצלי הערבים,
ועין רצון תהראהו נכחות, לבל-יאבד יהי טרף כלבים!
ודודי האמת היום מעטים, לאישים — כל-ימותיו הם עצבים,
אספר בעדם אמרי אמונה, ועבי אף מאור צדק מעיבים,
ירמוגי בצוף אמר, להעלים, ואם המה בשם אמן נקבים;
הלא יחטא זמן פעם, להקריב, והמה דברו עלי כובים,
אשר תעו נדיבי החסדים, הכי הם לי מרעים או מטיבים;
נגידי מאמר — אמרי חכמים, אשר הרחיק וירחק הקרבים,
ושיר משה, אמת, הוה למלך, ונסגו ופגו אל-רהבים!
גביר יושב על-יחוג התעודה, ושרי גולים — בפני נדיבים,
בפניו זרחה שמש צדקה, לשיר ערב במלוי הערבים!
קשה-לב יום קרב שכל, ורפו, וישביה לפניו פתגבים,
לכל-מחלה בפיו מרפא ומלקוש, ולבשה על-פני כל-שור ערבים,
והוא יבאיב לבב צריו, ופיהו, אמריו עד לבב אריה מדיבים;
וגנבו יעצים מי מחשבותיו, בעת ימנעו לשקות רביבים,
ויום נצב לכאר תעלמות, צרי גלעד לרפא את-פאבים;
ויונה נחלי חכמת חכמים, ולהם מתקו מים-גנובים,
ועטו מבלי כנף יעופה, מתי חכמה לעמתו נציבים;
יריבני באהבתו פתאים, ויעריב כל-מאור צחות ערבים,
ויום מתאנה יצא לבבי, בתתו אצבעותיו לו כרבים. —
והא הלך דבש, וידוי, יחו פי, עדי אשחק לרגלו המריבים,
חרותים הם עלי לחות לבבי, כתביו הם אשר אתו משיבים;
*
ואך מזה ומזה הם כתבים, יאורי האהבים לא חרבים,

לְאַחַד מִיְדִידָיו

גְּבִירִי, בְּלִתֶּךָ עֵינִי מִבָּכִים,
וְהַיָּמִים עָלִי צָדִי צָנִינָם,
וּמִיּוֹם גִּדְּדָה אֲנִיד יְחִידִי
וְהָיוּ עִמָּךְ יָמֵי גָעִימִים,
עָרִים מִבְּלִי מֶתֶג וְסוֹסִים
אֲנִי עִמָּם כְּגֵבֶר בֵּין פְּרָאִים
וְלֹא-אֶרְאֶה לְבַד פָּנִים זְעוּמִים,
אֶפֶת לְבִי בְּתוֹחֶלֶת, וְאֶרְאֶה —
וְכַמְעַט יִמְעָדוּ רַגְלֵי זָמְמִי
וְיוֹם שְׁלוֹם יִהְיֶעוּ, בְּפִיהֶם —
וְלֹא אֶמָּר לְמַשְׁכִּילִים מִסֶּכֶל,
דְּבָרִים וְכִשְׁרוֹ לִפְנֵי מַלְכִים,
וְאוֹלֵי אֲנִידָה יֵאִיר כְּקֶדֶם,

*

עַל-מִזֵּת רַבִּי אֲבוֹן

אֶל-טַל עָלִי תֵּבֵל וְאֶל-מָטָר,
כּוֹכְבֵי שָׁחֲקִים יִחְשְׁכוּ אַחֵר
אֶסְתִּיר מִבּוֹכָתִי פָנֵי קָהֶל
בּוֹ גָּאֲתָה גִפְשִׁי — וְהֵן שָׁחָה
לֹא-אֶחְזֶה אֹזֶר אַחֲרֵי אֲבוֹן,

*

עַל-מִזֵּת רַבִּי יוֹסֵף אֲחִיו

(ד"א תת"פח)

עַל-הַדָּמִי תִכְבַּח בְּחֹל חֵילֶךָ,
עַד-מָה לְבָבוֹת תִּהְיֶה שְׂאֵל דָּמִי
מִה-בְּצָעָה תִּמּוֹד בְּהַתְנַזֵּד, וּמִה-
יִוְרִישֶׁךָ הַלֵּב יָקָד הָאֵשׁ, וְכֵן
אוּ בְּכִי, כּוֹאֵב, תֵּשׁוּ בְּסִלָּךְ?
כְּבֵד, וְהוּא גִדִּיב בְּהַשְׁאִילָךְ!
יִסְכֵּן לָךְ דָּמַע וְיוֹעִילָךְ?
עֵין הַמּוֹן-מִים תִּהְנִיחֶלֶךָ,

הם מבצרי תקנתך יום הקרב,
נפל בהתאונן וקונן חבלך,
וזמן לך הציק, וחותרם צר בעין
נוע ונוח הם תלפתיו, וכל
נישקך מיראש בעת צמאה, כמו
הבחיד ידידי ואחיד שכם
עפו משושיד כמו-קש מפני
עד שמך משל בפי תבל, ושת
מי רגלך ממוט יהי תומיד, ומי
או מי יהי עזרה ביום עברה, ועל
היום, אשר בו צללה אונני במות
תאבד ולא-תחד בסוד ימים, אבל
עין רענן, השקה במי-שכל, אמר:
סופה נגבתך, ושרשך שרשה
הילל בנו-שחר הנפלת, ואיד
אביט פני-שמש, ואך לא-אחזה
אשאף לריח מר, ואם לא-יערך
ואמעמה נפת, ולא-ימתק לפי
לא-נעמה אונני בקול פנור, בעת
אלעג לנו-לי עב, בזכרי משברי
יתעצו שרים, ואך לא-אשמעה
עצמה תלאתך בפי עצמה, וכן
תבלה — ותתחדש תהלתך, אבל
מי-יתגני כפרך, אחי, ובי
גדתי ימי מי עלי גודך — והן
אליו אני קרא לרחוק: אחלי,
צדקך לפניך יהי חלק, ושם
תשכב ולא-תפחד, ורחמי יצרך
בי קברך כל-עת ענן פבוד ירו

הם תליך ללחם והם בליך!
וספור וחקרית בגורלך,
מדעך הם מרחבי חרלך;
היום ישחרך להבהילך,
מנה פרי לענה להאכילך;
אחר, ואין שריד באהלך,
רוח, ונגלו שמי גילך,
חידה לכל-יבוא מרי אבליך!
בצר יהי עמך להצילך?
מי יום מהומה תעזוב חלך?
יוסף, מנדח יהיה אפלה,
יקחך אפל ויגאלך!
איכה בפתע נבלו עליך?
מתוך צרוגתך, וסר צלך!
לא-וע צבא מרום לקול נפלך?
ההוד, אשר או נתנו עליך,
בשמי וממך ומעלליך,
כדבש אמריך וצוף מליך,
טוב לקחך אופר והוד קולך,
ים אצבעתך ובשעלך,
בין מעצותם תלדות שכלך.
מבאבך גדל בפי גדלך;
תרכב — והודך חי ומהלליך!
תפגע תמותה כל קרב אליך,
אתאו לקבר להיות חבלך,
קבר, וקברי אחצב אצלק!
וכין צעדיך ומעגליך,
הם מאמיניך ומשמיליך,
אתו, וטל אורת יהי טלך!

*

שיר אהבים

בנפשי ליל ידדות, ורחה בו — עלי אף הזמן — שמש משושי,
 בליל הזה דבר עפרי במגדי, ופיו כוסי ויין רקז עסיסי,
 והוד פניו כשושני, וטורי לחיו נחשבו ענפי הדסי,
 והעת ישבו עיניו לבבי — מהרה אל-צרי חכו מנוסי!

*

קריאה למשתה היין

זמן הקר בצל ברת, וגשמו כבר חלף, ופרשיו ורכבו,
 וחל שמש בראש טלה עלי חק תקופתו, במלך על-מסבו,
 וחבשו מגבעות צצים גבעות, ומישור בתנות דשא ועשב,
 ישלח אל-נחירינו קטרת, ימותי הסתיו טמן בחבו;
 תנה הכוס, אשר ישיב משושי ויסיר מלבבי מעצבו,
 וכבה את-יקד אשו בדמעי, למען כי תמתו בערה בו;
 וגור מהזמן, כי מתנתיו בראש-פתן מעט נפת בקרבו,
 והשיא נפשך בקר בטובו, ויחל תתפכותיו בערב;
 שתה ביום — עדי יפן, ושמש עלי כספו יצפה את-זהבו,
 ובלילה — עדי יברח בשחור, ויד-שחר מאחו את-עקבו!

*

נזרד בוזרד

ובן-יונה, בראש אמיר מקנן בגן-בשם, עלי מה-זה יקונן?
 אפיקו לא-יכזבו למלן, וצל תמר עלי ראשו יגונן,
 ואפרחיו ירגנו לפניו והוא להם זמיר פיהו ישנן!
 בבה גזול, בבה נזרד, ובניו למרחוק, ואין טרפם מכונן,
 ולא-יראה אשר יראה פניהם, ולא ישאל לבד אוב ומעונן,
 נחה עליו והתנזר לנדו, ואל נגדו תשו גילת ורנן,
 והבה-לו אבריק ויעוף אליהם, ועפר ארצם יחונן!

*

הלך-נפש

הקיצתי תנומת רציוני,   לישן תאות נפשי ועיני,
וחלפות הזמן תרתי בלבי,   להשמיע עתידותיו לאזני,
ופי דעי יחוני גדלות,   ויציב מפלאות צורי לפני,
ויגדלי צפוני תעלמות,   עדי אחשב בני-עליון שכני,
ואחז מחזה שדי בשכלי,   ואבין כי-בקרפי יש אדני,
אשר נסתר יקר עדיו, ונגלה   במפעליו לעיני רציוני,
בפגרי העלה נר, וכבודי   ושיחני שגילי תחבמני,
והוא האור, אשר ילך ויאור   ימי נער ויוסיף עת זקני,
ואלו לא יהי מסוד מאורו,   אזי יסוף ספות כחי ושני;
אחפשיבו חדר חכמה, ואעל   בלי סלם אלי גנת עדני,
הכי חלדי כאון שם, ואלך   בדרך כל אשר הלכו לפני,
ואסע באשר נסעו אבותי,   ואחן באשר חנו זקני,
ועל-כל אל וביאני במשפט   ומעשי יהיו עדי ודני!
לזאת אמאם שכן תבל, לבלתי   תסיתני ותשיא בי ודני,
נמשתיך במרם תפשוני   ותחליץ געלי לרק בפני,
ולו שמש תשו גור לראשי   וסהר יהיה משהרני,
ואצנדה תהי עש על-זרעי   ובניה רבידי צורני —
אזי לא-אחמד עזה, ואלו   תשוה מעלות גלגל אמוני;
אבל חפצי נתן-ספי לספי   מתי מוסר ובינימו מלוני,
וכמה אשאפה לסור אליהם —   ורגלי ימשכו חבלי עוני,
בתוך עם לא-ידעוני, וכן לא   אני מהם והם לא מהמוני;
בעת אמר נשקתימו לשלום —   ושיחון כי-נשכתימו בשני!
תעודת חלפים שמתי מנתי,   וספריהם צרי צירי וגוני,
ועמהם אני ממתיק לסודי,   ביען הם סגלת גאמני,
ואם-אשחה בים שכלם אלקמ   — להעדות נר-רתי — את-פניני,
ובם ישתעשעו עיני ולבי,   ולהם יענו שפתי רגני,
מאור עיני ושיר אזני וצוף פי,   ואל-אפי כריח קגמוני,
ובם אתעל ואתהלל ואהנה   ימי חיי ובם כל-מעני!

שירים קטנים

על-תמורות הזמן והכלי תכל

1

בני עולם, אשר עולם בלבם נתנו אל לחק ביום בראם,
 והוא נחל אשר יגר, וישתו ולא-ירוו, ולו הים נשיאם,
 כאלו נתנו מימיו למלח, ולב צמא שתות אתם קראם,
 עלי פיהם המזניהם יגחון, ואף לא-ישברו לעד צמאם!

2

איה קברות אישים מתו על-הארץ מימי קדם?
 קבר נחצב על-גב קבר, רדם השכב על-גב רדם,
 חרי עפר יחד שכנו אבני-גר עם-אבני אדם!

3

תכל כאשת פתיות, הכל תדרה והודה,
 תמתיק אמרים, ואכן תחת לשונה מצודה;
 סבל עצתה, אחי בין, תמיר בקלון בבודה,
 חושה ותן לצמיתת ספר בריתת בודה!

4

יזכר גבר בימי חייו, כי למנות הוא לקוח,
 ולאט יסע כל-יום מסע, אכן יחשב כי ינוח,
 דומה אל-איש שקט על-צי, אף ידא על-כנפירוח!

5

הנם אדמה תעדה עדיה, אולי פתיים יחמדו יפיה,
 תבערים תשיא במשכיות חילה, ותסיתם בטוב משיה,
 ותעציב אתם ברב צירי יגון, וכמעט קט יהי צריה,
 תאכיל פתייהם מעט מצוף חילה — ונפשותם תשו שביה;
 מי זה וישאל בעדה, חשב ננת חמדות היא — וזה-פריה!

6

אֲשֶׁר בָּנָה עַל־אֶרֶץ מְעוֹנִים   וּבְתִי־שֵׁן, וְהָכִין בָּם עֲלִיּוֹת,
וְעֹמְדִים עָלַי בְּתִים רְצוּפִים   מְרוּחִים, וּמַחְמְדֵי שְׂכִיּוֹת —
לְפִירְגָּע רְאִיתִימוּ בְּגָלִים   בְּלִי יוֹשֵׁב, וְאַרְמוֹנָיו שְׂאִיּוֹת;
אָמַר: אֵיזָה אֲשֶׁר בָּנוּ וְשָׁכְנוּ   וּנְפֹשׁוֹתָם, וְאֵיזָה הַנְּוִיּוֹת?
וּמִה־תִּקְוָה לְאִישׁ מָוֶת יִיחַל,   וְעֵינָיו אֶל־שְׂאוֹל כְּלִי־זֶם תִּלְוִיּוֹת?
כְּאֵלֹו הַזֶּמֶן נָקַד, וּמָוֶת   כְּמֹאכָלֶת, וְכִלְהִיקוֹם כְּשִׁיּוֹת!

7

קו אַחֲרֵי קו הָאָנוּשׁ וְדַל,   וּמַעַט מַעַט יָמוֹת עָדִי וּכְלָה,
חֲנָה — וּמַסַּע אַחֲרֵי מַסַּע   יִלְךְ אֶל־יִשְׁחָת, וְשֵׁם וּכְלָה!

8

צָאָה לֶךְ אֶל־חֲצֵר מָוֶת וְהַבֵּט   יִשְׁנֶיהָ, וְתִהְיֶה בּוֹשׁ וְנִכְלָם;
רְאֵה גּוֹפִים מְכֻסִּים בְּאַבְנִים,   וְהַעֲפֹר יִצְוִעֵיהֶם וְצֶלֶם,
וְזֹאת הִיְתָה מְנוּחָתָם וְחִלְקָם   בְּעוֹד תִּבֵּל, וּבְתִימוּ לְעוֹלָם!

9

וְכָל־שָׁנָה בְּהוֹן עוֹלָם וְחִילוֹ,   וְהָאֵמִין בְּזֶמֶן הָרַע וְהַכֹּלֹו,
וּפְתָהוּ בְּחִלְקָת מַאֲמָרָיו,   וּבְלִשׁוֹנָם יִלְדִּיו כְּזָבוֹלוֹ,
דָּעָה כִּי יִשָּׁק צוּפוֹ מִיָּמִינוּ,   וְרֹאשׁ־פֶּתֶן יִרְוֶה מִשְׁמָאלוֹ,
וּמִה־בָּצַע בְּקִנְיֹן לֶאֱחִי לֵב,   וּמִה־הָיָה לְאָדָם בְּעַמְלוֹ?

10

פָּנִי הָאֵל לְבַד תִּמִּיד אַחֲלָה,   וְסוֹד לִבִּי לְאָדָם לֹא־אַגִּלָּה,
וּמִה־בָּצַע בִּיד־גָּבֵר לְגָבֵר,   וּמִה־הוֹעִיל בְּשִׁפְתֵי־רֹשׁ לְנִקְלָה?
מֵאֵם תִּבֵּל, אֲשֶׁר תִּשְׁפִּיל גְּאוּנָה   בִּידֶיהָ, וְקִנְיָנָה תִּבֵּלָה,
וּבָנִים יִלְדָה הִסָּה שָׁנִים: בְּכַטָּנָה — מֵת, וְעַל־גִּבָּה — מַחֲלָה!

11

הִרְמַתִּי לֹאֵל עַלְיוֹן יְמִינִי,   אֲשֶׁר קָנָה שְׁחָקִים וְאֲדָמוֹת,
הִכִּי יֵשׁ בֵּין קְדָשִׁים לְאֲנָשִׁים   מַעֲוֹן-צֶדֶק, וְעוֹלָם לְנִשְׁמוֹת,
וַיֹּאבְדוּ הַפְּגָרִים בַּעֲפָרִים,   וְלַעַד יִשְׁכְּנוּ מִדְּבַר יִשִּׁמוֹת,
וְהִרְחוֹת בְּהִיבְלֵי הַהֲנָחוֹת —   עֲלֵיהֶם תַּעֲבֵר רוּחַ נְעֻמוֹת;
בְּנֵי אִישׁ, אִם-תִּמְיתוֹן תֵּאֱנוֹתְכֶם —   תַּחֲיוּ נַפְשְׁכֶם גַּם-אַחֲרֵי מוֹת!

12

שְׁלוֹם עָלֵי גֵרִים בְּתוֹךְ חֲרִי   עָפָר, וְהַשְׁכָּנִים בְּאֲשָׁמָנִים,
הַסָּה אֲשֶׁר הָיוּ אֲמָנִים עַל   תּוֹלַע וְהָאֲכָלִים לְמַעַרְבִּים,
לֹא-יִנְחִלוּ מִכָּל-קְבוּרָם כִּי   גִּלִּים עָלֵי גֶפֶס וְצִיָּנִים;
תִּמְהוּ, בְּנֵי תִבֵּל, בְּמִרְאֵיהֶם!   הַנִּכְחֵנוּ, הַנֹּסְרוּ, בָּנִים!

13

קְבָרִים מִן-זְמַן קָדָם יִשְׁנִים,   וּבָהֶם עִם שְׁנַת-עוֹלָם יִשְׁנִים,
וְאִין שְׁנָאָה וְלֹא קִנְאָה בְּתוֹכָם,   וְלֹא אֶהְבֵּת וְלֹא אֵיבַת שְׁכֵנִים,
וְלֹא-יָכְלוּ שְׁעִיפֵי בַחֲזוֹתָם,   לְהַפְרִיד בֵּין עֲבָדִים לְאֲדָנִים!

14

אֲשֶׁר נָסָה זְמַן בְּגֵד, מִצָּאוּ   כְּאֶהֱבָ יַעֲטָה מַעֲטָה מִשְׁנָא,
יִפְתָּה אֹךְ בְּדָבָר רַק, וַיַּחֲלִיק   אֲמַרְיוֹ לֹ — וְרָעָה לוֹ יֶאֱנָה,
עַדִּי לוֹ יַחֲלִיף נַעַר בְּזֻקָּן,   וְעוֹ פָּנָיו בְּיַד שִׁיבָה יִשְׁנָה,
וַיִּקְרָא בְּשֵׁם אֶהֱבָ בְּפִיתוֹ,   וְאָכֵן הוּא בָּעַד אוֹיֵב יִכְנָה!

15

אֲנוּשׁ יִרְאָה יִקָּר תִּבֵּל בְּעֵינֵי   מוֹמָתוֹ — יְהִי נִמְאָס בְּעֵינָיו,
בְּזָהָב לֹא-יִשּׁוּ כֶסֶלּוֹ, וְכֶסֶף   לְמִבְמַחוֹ, וַיִּקְלּוּ לְפָנָיו,
בְּעוֹדוֹ יִהְלֵם אֶת-יִהְלָמָיו,   וְלֹא-יִפֹּן בְּפָנָיו אֶל-פָּנֵינָיו,
וַיִּבִּין, כִּי אֲשֶׁר אָצַר לְמוֹקֶשׁ   לְמַעַגְלָיו, וּמִטְבַּח לְבָנָיו,
וְלוֹ עַל-רֹאשׁ כֶּסֶל קִנּוּ יִכּוֹנֵן,   וְעַל-גִּבִּי בְנוֹת עִישׁ מַעֲוִנוֹ —
אִי רוּחַ תִּלְאָה תַעֲבֵר-בּוֹ,   וְכִלְתּוֹ וְעָצִיו וְאֲבָנָיו!

רבי לוי בן-יעקב אלתיבאן

(בסרקוסטא, לערך ד"א תת"ס)

סליחה

לך עיני צפיות,	פגה-נא משמיה,
ראה אדני כי-צר-לי	מפני שאון קמיה,
זה כמה נשאתי	אפוגה אמיה,
אין-מתם בבשרי	מפני ועמך!

ואנכי ולוד אשה,	גלכד בחבלי עוני,
בקרבי ילין תמיד	סכלי ומחשבות אוני,
וחם-לבי עלי חובי	ותם פחי וסר אוני,
ומעי מאד תמרמרו	בהבלי ואבלי ואוני,
בהגיגי תבער-אש	דברתי בלשוני,
ואם עוני ענה בי —	עשה-נא למען שמך!

יה חלקי וצור חוקי,	קרא דרות מראש,
זכר-עניי ומרודי	מרור ולענה וראש,
ודמעי מסוד בדםי,	וצרי בגבי יחרוש,
וכי-תבקש לעוני	ולחטאתי תדרוש,
תכסני גערתך	מכף-רגל ועד-ראש;
הגש מידך מציל,	הכימי אנוש ימך?

חנון חמל ומזב תגמל	לעם שקדי ספקי,
זרה קשים במצלול ים,	ואל-תדינם בקצקף,
ואם רשעו ורע ורעו,	הלא קצרו ועפף,
והוכחתם ותשט	עליהם את-כפך —
רפא עתה משוכתם	ושוב מחרון אפך,
ומעל הנחם על-	הרעה לעמך!

רבי יוסף בן-סהל

(בקורטובא, מת ד"א תת"פר)

לאחד מגדלי הדור

ויש אישים חמדוק, והנם
 ואיכה יאביר גמל פגשך,
 צלח ורכב, נשיאי, פי בגי-עש
 ואהביך שמתים בהדרה,
 ואמנם פי-שנתם לא-ערבה
 ועריך פרגיע יהודון
 ואיך תגמול לשרי מהללך,
 ואם השיר חלי כל-הנשיאים —
 גביר נפשי, לך נפשי רצועה
 ואין עמי לבד לשון ולבב,
 בזה — אשיר לך שירי ידידת,
 והפרת פני-איש תענה-בו,
 וינכר בשפתותיו למבין,
 יהי-נא צור לך פדה וגאל,
 וכוכב, ממך דרך, יגדל
 בתחתיות ושכנת מרומים,
 ובן-עיר כמו ילדי רחמים?
 ומולות למרפכתך רתומים,
 כליל שמחת גאולים מעגמים,
 כליל לא-יחזוק בחלמים,
 לך פי אין-לך צרים וקמים;
 למען חק עלי נפשם מקימים?
 שבחיד באף השיר נזמים!
 במרצע חסדים מעלומים,
 נתתימו לך כשדי חרמים:
 וזה — אעל באש-אהב שלמים,
 חלבו נעוה או בר ותמים,
 הניכיו גאמנים אם-מרמים. —
 ויטה-לך כמו נהר שלומים,
 אלהים את-שמו משמך פעמים!

רבי יהודה בן-שמואל הלוי

(מטולימולא, חי בקורמובה; נולד לערך ד"א תת"ס, ולערך תת"קי נסע ממצרים ירושלימה ועקבתיו נעלמו ולא נודעו עוד)

רשיות

1

יחידה, שחרי האל וספיו, וכקמרת תני שירך באפיו!
הלא אסתדדפי הבלי זמנה, ותאמרי פיאמת הם פל-כשפיו,
ותולי אתריו לילך ויומה, ותערב לך תנומה מנשפיו —
דעי פראין בידך מאומה, אבל עץ יבשו מחר ענפיו;
היי לפני אלהיך ומלכך, אשר-באת לחסות תחת-כנפיו,
שמו יגדל ויתקדש בפי כל, אשר נשמת אלוה חי באפיו!

2

יעירוני בשמה רעיוני, וישימו חסדיך לפני,
הבינוני דבר נפש וצרתה, קשורה בי והיא נפלאה בעיני,
ולבי ראך ונאמן בך, כאלו מעמד היה בסיני;
דרשתיך בחיוני, וכבר פבודה בי וירד בענני,
הקימוני שעופי מיועזי, לברך שם פבודה, אלני!

3

ידעתי בטרם תצרני, וכל-עוד רוחך בי תצרני —
הישלי מעמד אסתהדפני, ואם לי מהלך אסתעצרני?
ומה אמר ומחשבי בידך, ומה אוכל עשה עד-תעורני?
דרשתיך בעת רצון — ענני, וכענה רצונה תעטרני,
הקימוני לשחר את-דברך, ואת-שמה לברך עורבני!

4

ישנה בחיק ילדות, למתי תשגבי? דעי כי-נעורים בנערות ננערו!
 הלעד ימי השחרות? קומי צאי, ראי מלאכי שיבה במוסר שחרו,
 והתנערי סנהזמן, בצפרים אשר מרסיסי לילה יתנערו;
 דאי כדרור למצוא דרור מפעלך ומתלדות ימים כנמים יסערו,
 הוי אחרי מלכך מרדפת, בסוד נשמות אשר אל-טוב יי נהרו!

5

כל-כוכבי בקר לך ישירו, כי-והריהם ממך יוהירו,
 ובני אלהים עמדים על-משמרות, ליל ויום שם נאדר ואדירו,
 יקהל קדשים קבלו מהם, וכל-שחר לשחר ביתך יעירו!

6

יקרה שכנה גויה, כאור ישכן במאפליה,
 הלא תחמד פרידת גו ולשוב אל-גאון עדיה,
 ותאכל, יום פרידתה, פרי דתה — וזה-פריה:
 דבש-עדן וצוף-נעם, להשפיע בטוב עדיה,
 הליכות יצרה תראה, ותשבת את-ימי עניה,
 תהלל את-שמו עם-כל נשמה שתהלל ית!

*

מתוך

1

מי-יתגני עבד אלוה עשני,
 וירחקני כל-דוד והוא יקריבני!

יצרי ורעי, נפשי וגוי קניתי,
 בנת לרעי ומחשבותי ראיתי,
 אחי ורבעי וכל-דרכי זרית;
 אם תעזרני — מי זה אשר יכשילני?
 או תעצרני — מי בלתך יתירני?

המו קרבי	להיות קרבים אליה,
אולם עצבי	ירחקום מעליה,
ימו נתיבי	מעל נתיב מעגליה;
יה, למדני	באמתה הדריכני,
ולאט נחני	בדין, ואל-תשעני!

ואני בעדנה	לעשות רצונך מתרפה,
אף כִּי-בוקנה —	מה-זה איחל ואצפה?
אל נא, רפא נא,	כי עמך אל המרפא;
יום תתשני	וקנה, וכחי ינשני,
אל-תשני,	צורי, ואל-תעובני!

דכא ואמלל	אשב, וחרד לרנעי,
ערום ושולל	אלך בהבלי תעתועי,
ואני מחלל	מרב חטאי ופשעי;
בינך וביני	עון אשר יבדילני,
ויחשכני	לראות באורך עיני!

הטה לבבי	לעבד עבדת מלכותך,
ומחשבי	טהר, לדעה אלהותך,
ובעת באבי	אל-נא תאחר רפאותך;
אלי עגני,	אל-תחשה ותעגני,
שנית קנני	ואמר לעבדך: הנני!

שובי נפשי למנוח־יכי
כי יי גמל על־יכי!

יְקַרְחָה, מִיָּקֶר יִצְרָךְ לְקִינְחָה,
קִימִי, כִּי לֹא־זֹאת הַמְּנוּחָה!
הָאֵרַח רַב, קָחִי־לְךָ אֶרְחָה —
עַתָּה לַעֲשׂוֹת חֶפֶץ עֲשִׂיכִי!

הִנֵּה אֲנִי תּוֹשֵׁב בְּכָל־אֲבוֹתִי,
וּבְכָל עֹזֵר יִתֵּר שְׁנוֹתִי —
אִם־לֹא עֲכָשׁוּ, אֲמַרִי, מְתִי
תַּפְדִּי מִשַּׁחַת חַיִּיכִי?

וְאִם תִּהְיִי יִצְרָךְ דִּרְשָׁת
וּמִטְמָאֲתֶךָ מִתַּקְדִּישָׁת —
קִרְבִּי, אֶל־תִּירָאִי מִגִּשָׁת,
וַיִּקְרִיבוּךְ אֵלָיו מַעֲשִׂיכִי!

דִּרְכָת עֹז, רְאִי עֹלְמָךְ,
וְאֶל־יִבְטִיחוּךָ שְׁקָרִי חֲלוּמָךְ;
קֶצֶר יוֹמָךְ וְרַחֵק מְקוֹמָךְ —
דַּעִי מִה־תֵּאֱמָרִי לֹא־נִיכִי!

הַלְחֻזֹּת בְּנַעֲסֵי־צִמִּית
וּלְשָׁרֵת פְּנֵיו עֹלְמִית?
שׁוּבִי שׁוּבִי, הַשׁוּלְמִית,
אֶל־בֵּית אָבִיךָ בְּנִעוּרֶיכִי!

אופן

יה, אנה אמצאך?
ואנה לא אמצאך?
מקומך נעלה ונעלם!
בבורך מלא עולם!

הנמצא בקרבים,
המשגב לקרבים,
אתה ישב פרוכים,
תתהלל בצבאך —
בלגל לא-ישאך,
אפס-רארץ הקים,
המבטח לרחקים,
אתה שכן שחקים,
ואת על-ראש מהללם,
אף כי-חדרי אולם!

ובהנשאך עליהם
אתה קרוב אליהם
פיהם יעיר בהם,
מי-זה לא יראך —
או מי לא יקראך —
על-בם נשא ורם,
מרוחם ומבשרם,
כי-אין בלתך, יצרם;
ועל מלכותך עלם,
ואתה נותן אכלם!

דברשתי קרבתי,
ובצאתי לקראתך —
ובפלאי גבורתך
מי יאמר לא-ראך?
יעידו מוצאך
בכל-לפי קראתיך,
לקראתי מצאתיך,
בקדש חזיתיך;
הן שמים וחילם
בלי נשמע קולם!

האמנם כי-ישב
ומה-יחשב כל-חשב,
ואתה קדוש יושב
חיות יודו פלאך,
על-ראשיהם בסאך —
אלהים אתה-האדם?
אשר בעפר וסודם?
תהלותם וכבודם —
העמדות ברום עולם,
ואתה נשא כלם!

מארת

1

ויריעות שלמה, איך	בתוך אהלי קדר
שניתם, ולא תאר	עליכם ולא קדר?
המונים, אשר שכנו	לפנים בתוכנו,
תרבות עזכנו	ופרץ בלי נגדר,
והלכו כלי-קדש	בגולה והיו חל —
ואיך תשאלו קדר	לשושן בתוך קדר?
דחוני שכניהם —	דרושי אדניהם,
לכלם בשם יקרא	ואיש לא-יהי נגדר,
הדרם בראשנה	ישוכב באחרנה,
ויאיר באור שבועה	מאזרם אשר קדר!

2

יום אור בהיר או עת זמיר	יד עמל לא ינית,
לא גרם יקר מזהיר	יגון מלב מקשית,
דלף טורד ביום סגריר	את-שש בלתי ימית —
אך קרבתך אלי אזקיר,	היא שמחת לב, לא יום קציר,
ורחמיך נדית	סלון ממאיר!

הוביש מבט יושבים באביר	מבצר דלת וברית,
מה-הזעיל הזן וזהב אופיר	וסחר-כוש כי יצליח?
לא העדיף מרבה על-מחסיר —	וביום מחר יוכית:
אז ישוב יראה, אז יכיר	בין מחזיק בך לאשר יציר
ודרכיך מניח,	מביש מחפיר!

ואשר חשב כי שם ישאיר,	אחריו פרח יפריח,
יתבונן: איה מבצר עיר,	איה ארו יצמיח?
אי מטב נגון מרבה שיר,	אי בשער מוכיח?
אין יודע בם, אין מזכיר	בשמים, ביי-נשבתו מעיר,
אין שיג להם, אין שית —	יבש חציר!

דלו עיני אל-אל אדיר, מרום חביון משנית,
ובחמלתו אבטח ככפיר, פיידעיו לא-יננית,
שרשיהם לגצח יותיר, בלתי נדח ידית,
ובאזר חיים להם יאיר, חסדו על-ראשיהם שפיר,
ובאב את-בן יוכית, אהבה יעיר!

הולך ואזר נשף אסיר, אל-קץ ישעו יפית,
תפונן עיר מקדש ידביר, בדבר חוה מבטית,
ישוב אל-בנו שר וגביר, וביראת אל ירית,
יורש עצר בשמו יכתיר, ולוים ישיב אל-השיר,
ופגני כהן משיח, כיום יאיר!

*

אהבות

1

יפו בעיני כל-דרכיה, גם יקרולי מהלכיה,
איך-בם לאיש מבשול ולא מזקש, כיראין פתלתל בם ולא עקש,
התהלכתי ארחתיך, כירנמשכתי בעבתיך.

הנה בד שברי ומאנני, את צור-לכבי, את מקור חיי,
עיני הדרך נכספה לראות, אך זאת לכמני בלי יאות;
עת נכספתי לראותך — הסתופפתי אל-ביתך.

ואסבלה סבל עון עמי, ואט אלי על סבלו שכמי,
לא-אפרשה כפי פני אל זר, כירלא בזולתך אני נעזר;
אם נעבדתי על-דתך — לא-עבדתי זולתך.

דודי, אשר ידי בד תרום, דלולך עיני אלי מרום,
עזי ומעזי בד סלה, הנתקטלני לך איחלה;
הן קבלתי גברתך — הן יחלתי חמלתך!

התאמצה נפשי בעבודתך, ותחזק בכנף ידוֹתֶךָ,
 כל עָבְרוּ עָלַי חֲרוֹנֶיךָ — לא־שָׁכַחַה נַפְשִׁי רְצוֹנֶךָ,
 הִתְחַנַּקְתִּי בְּבְרִיתֶךָ, מִה־אֶהְבֶּתִי תוֹרָתֶךָ!

2

מִה־לֹּאֲחֹזֵתִי כִּי חָשַׁבָה, יָמִים עַל־מַצוֹר נִצְבָּה?

יוֹנָה, מִה־לֶּךְ תִּתְנוּדְרִי,
 בְּצַפּוֹר עַל־גֹּגַל תִּתְבוּדְרִי,
 לֵאמֹר: מָתִי בָּא מוֹעֲדִי?
 בְּמַחִי לֶךְ מֵאֲשֶׁר תִּפְתְּדִי —
 הֵן תוֹמַלְמֶךָ לֹא־נִכְבְּדָה, הוֹחִילִי הִנֵּה קָרְבָּה!

„הַיּוֹם בָּמָה אוֹחִיל צָרִי
 לְחָלִי, חָלִיתִי מִחֲרִי
 אֶפֶד, וַיִּחַשֶׁד תֹּאֲרִי
 אָכַל מִמֶּעַלְלֵי פָרִי,
 וּבִתְנוּר לֶהֱטִים אֶשְׁכְּבָה מִיּוֹם שִׁמְחַתִּי עָרְבָה!

וַיֹּאמְרוּ אוֹיְבֵי: נוֹאֲשָׁה
 זֹאת מִישׁוּעָה, כִּי בּוֹשָׁשָׁה;
 חִי גֵאלָה — אֵיךְ לֹא־חִפְּשָׁה,
 לָנוּ לְצַמִּיתֵת נִשְׁשָׁה?
 אָכֵן לְשֹׁקֵר כָּתְבָה חֲזוֹן, וַיִּבּוֹאֶה נִכְתְּבָה?”

דִּי־לֶךְ, רַעֲיָתִי, הִנֵּנִי
 מְשִׁיב כְּבוֹד אֶל־מַחֲנִי,
 אִכְרִית זֶר מִנְחֶלֶת בְּנִי,
 וּשְׁמִי אוֹדִיעַ, כִּי־אֲנִי
 לְגֵאוֹל נִחֲלָתִי אֶקְרָבָה, לְרַפָּא לְמַשְׁבָּה שׁוֹבְבָה!

המה לבי עת אופרה
 אהבה מקדם נוצרה,
 לשון לא-תוכל ספרה,
 ביקוד גחלים בערה,
 רוח קנאה בי נשבה, עזה כמות אהבה!

*

גאלה

ירושלם, למוגיך השקי את-כוס מרוריך,
 באה עת תענוגיך ושב העבי אל-תדריך,
 שמעי מהמון חוגגיך שלום מפל-עבריך:
 חגי יהודה חגיך, שלמי נדריך!
 הבטיחי לב גבולים ואמצי ברפי גבשלים,
 פי-עזר ארבעה דגלים, ובאוד בשלש רגלים —
 היהודים האמללים, אשר מאהבתך חולים,
 מתאבלוך ונוגיך, החגגים את-עפריך!
 ואמרו מכבידי עלי, כי סר מעלי צלי,
 ואני ידעתי גאלי חזק, והוא לעשות יפליא
 בקדם, יום הרים דגלי לשש מאות אלף רגלי:
 בן יאסף גפליך, יחזק בריחי שערך!
 כל בן-המלך למה תמת יד לחץ ורחק,
 נע ונדר על-פני אדמה, ובת-אדום שכבת בחיק?
 הוא יבכה — ובן-האמה המצרית נגדו מצחק:
 כל-זה לצרף סיגך, ולהשיבך אל-נעוריך!
 הנה העון נרצה, ואדני בעמו רוצה,
 ולנפש קצרה וקצה צרי ותעלה ימצא,
 ורוח מפרום יצא אל-כל-עמך מקצה,
 לפחת בהרוגיך, ולשלח אסיריך!

*

סלוק

אלהים אל-מי אמשילך? ואין ערך אליך!
 במה אדמך? וכל-דמות טבע חתמך,
 גבהת מכל-מרפכה, ונאית מכל-מחשבה!
 דבר-מי יכלכלך, ולשון-מי תכילך?
 היש ללב וגידך, ויש עין תשורך?
 ואת-מי נועצת ויבינך — ולא-נוצר אל לפניך!
 זה עולמך ועידך, פי-אין בלעדך:
 חכמתך בכל מבארת, ואות חתמך נכרת.
 טרם הרים ילדו, ועמודי שחק עמדו,
 ישבת מושב אלהים — ואין עמקים ואין גבהים;
 כלכלת הכל וכל לא-יכלכלך, ומלאת הכל וכל לא-יכילך!
 לכבות עמדו מלדרש, ולשנות גלאו מלפרש,
 מחשבות חכמים יתמהו, ורעיוני מהירים יתמהו;
 נזרא תהלות נקראת, ועל-כל-תהלה נעלית,
 שניא-כח איד נפלאת, והשמים והארץ מלאת,
 עמק עמק — מי ימצאנו, ורחוק רחוק — מי יראנו!
 פעלך הם הדרושים, אף-אמונתך בקהל קדשים,
 צדקתך היא הנשמעת, ותורתך היא הנודעת,
 קרבתך קרובה לשבים, ורחוקה מאד מן-השוכבים;
 ראוי הנשמות הטהרות — ולא-נצרכו למארות,
 שמעיד באוני רעיוניהם — פי תחרשנה אוניהם,
 תמיד קדשתך קראות: קדוש קדוש קדוש יי צבאות!

„יי צבאות” שם פבוד מלכותך, „יי אחד” שם אלהותך,
 המזן מלכותך לא-יספר ולא-ידבר, ואל-אלהותך שני לא-יחבר,
 וכמה פנים לפנים הנזכרים, וכמה אחרים לאחרים הנראים,
 דגלי מרפכה הקמת לעד ולאות, פי הדבר מאת יי צבאות;
 הכל עבדיך משרתי פניך, גברי כח עשי רצונך,
 הם הנעלמים מעיני בראיך, הם הנראים לעיני נביאיך,

לָהֶם יִקְרָאוּ „רְחוּקִים קְרוֹבִים“, וּבֵאִין הַלִּיכָה רָצִים וְשָׁבִים,
וְהַלִּיכוֹתֶם הַלִּיכוֹת אֵלַי מִלְכִּי בִקְדָשׁ, יְיָ בָּם סִינִי בִקְדָשׁ,
יִדְבְּרוּ — וְאָכֵן בְּרִשְׁיוֹנָהּ, וַיַּעֲשׂוּ — וְאוֹלָם בְּרִצְוֹנָהּ,
בְּזֹאת יֵאמְרוּ שְׁמַעֵי מַלְיָהֶם, כִּי פִיד הַמַּדְבָּר אֱלֵיהֶם!

רֹאשׁ הַמִּמְשָׁלָה הָרִאשֹׁנָה וְחִילָיָהֶם, וְכָל-צָבָא הַשָּׁמַיִם נִשְׂאֵי כְלֵיהֶם,
שָׁכֵן אֹרֶךְ עוֹלָם עֲלֵיהֶם, וַיְהִי שְׁלוֹם בְּאַהֲלֵיהֶם,
מַעֲנֵן חֲכָמָה מֵאַתָּם יוֹצֵא, וּמִקּוֹר תַּיִם עִמָּם יִמָּצֵא,
וְאִין-חֲשֵׁד וְאִין-צִלְמוֹת, וְאִין-חֲסָרוֹן וְאִין-מוֹת;
אֲשֶׁרִי אִישׁ אֲשֶׁר בָּהֶם יִתְעַרֵּב, לְהַקְדִּישׁ בִּקְדָשְׁתָּם בְּקָר וְעֶרֶב,
לִקְרָא בְּדוֹר לִקְרֹאת מַעֲרָכָיו: בָּרְכוּ יְיָ מִלְּאֲבָיו!

הַמִּמְשָׁלָה הַשֵּׁנִית: צָבָא הַשָּׁמַיִם, וְחִיּוֹת מְרֻכְבָּה גְבוּת מְלֹאת עֵינִים,
מִיִּמִּינִים וּמִשְׁמָאלִים, רָצִים וְשָׁבִים — עֹמְדִים בְּרוֹם עוֹלָם נֹצְבִים,
וְהַאֲפָנִים יִנְשְׂאוּ לַעֲמָתָם, וְלִהְשֵׁתִחוֹת לִשְׂכִינָתָהּ מִגִּמְתָּם,
וְגָלִי רֻכְבוֹת תַּיִלִּים תַּיִלִּים, כָּלָם תַּחֲכַמְנִים וְרִבִּי-פְעָלִים;
הָעֵלִים אֲחֵרֵיהֶם: שָׁמֶשׁ וְיָרֵחַ, אִישׁ אֶל-מִקּוֹמוֹ שׁוֹאֵף וּזֹרֵחַ;
לָהֶם יִתְחַבְּרוּ כְּלִיכּוֹכָבֵי אֹרֶךְ, הַנִּתְנִים לְמִמְשָׁלוֹת רַבּוֹת וּלְמֵאוֹר;
אֱלֵיהֶם יִלּוּ שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם, וְהַמַּיִם אֲשֶׁר טָעַל הַשָּׁמַיִם,
דְּרָשִׁים לַעֲבֹד עֲבֹדַת מִמְשָׁלָתוֹ, אִישׁ-אִישׁ מִמְּלֹאכֶתוֹ,
וְאִין לְמוֹ מִכְשׁוֹל וְלֹא מוֹקֵשׁ, וְאִין בָּהֶם גִּפְתָּל וְעֶקֶשׁ;
נִתְנִים רְשׁוֹת זֶה לָזֶה, וּמִקְבָּלִים רְשׁוֹת זֶה מִזֶּה,
יַחַד יִרְנּוּ וַיִּשְׂאוּ קוֹלָם, בְּשֵׁם יְיָ אֵל עוֹלָם;
וְלָהֶם קָרָא מְשׁוֹרֵר בְּמִקְרָאָיו: בָּרְכוּ יְיָ כָּל-צָבָאָיו!

הַמִּמְשָׁלָה הַשְּׁלִישִׁית וְחִילָיָהּ: הָאָרֶץ וְכָל-אֲשֶׁר עָלֶיהָ,
מִפְּרִשְׁיֶרוֹת וְאֵשׁ וְתַלְדוֹתֶיהֶם, וְתַיִמִּים וְכָל-אֲשֶׁר בָּהֶם,
תּוֹצְאוֹת אֵשׁ וְכֶבֶד וְשֹׁלֵג מְאוּצָרוֹ, וְרוּחַ סֶעֱרָה עֹשֶׂה דְבָרוֹ,
וּפְלִגְיָמִים בְּאִמְרָתוֹ הַתְּפִלְגִּי, וְעֶנְפֵי לְבָנוֹן בְּחִכְמָתוֹ הַשְּׁתַּרְגִּי,
דְּשָׂא לְרֹעַ וְעֵץ לְגִטָּע, וְעֶשֶׂב הַשָּׂדֶה לְבִהֶמָּה לְשִׁבְעַי,

השריץ דגים ונמרים ותניניהם, ותמונות צפרי כנף למיניהם,
 ערך השלחן ותוצא הארץ — בהמה ורמש ותיתו-ארץ,
 לתת תכל ביד אדם פקידה, תמשילתו במעשי ידה,
 עקב תוציא מחלציו מלכים, ממלכת כהנים ומחנה מלאכים,
 ולהודות לשם קדשך בראתם, ולהשתבח בתהלתך קראתם,
 נקדשת בתוכם ונבבדת, ומפי עוללים ויונקים עז יסדת,
 יתגדל על-כל שם כבוד מלכותך, בפי עשי מלאכתך ושלוחי מלאכותך,
 ובכנ זמר נעים זמרות לעשיו: ברכו יי כל-מעשיו!

ברכו יי בכל-מקומות ממשלתו, אין-קדוש ביי ביראין בלתו,
 ישרון אשר יקר מזלל הוציאו, וימשהו מים ביד משה נביאו,
 ויזרד כבודו למקדש הדומז, ויעל נביאו לענגי מרומז,
 משך נבואה משך לידעיו, ורוח נדיבה שפך על-שמעיו,
 הדריכם בסדר עבדתו הנכונה, לדמותם לממשלה הראשנה;
 כמותם במלאכי השרת מקדישים, ותודות קדשה מקריבים ומגישים,
 פגיו מכפרים ומתכפרים, ותהלות יי מספרים,
 ומתעטפים בשרפים ואראלים, ונמשלים לתרשישים וחשמלים,
 רצים ואצים ומתקבצים, וללכת עמך מתאמצים,
 יראה לבשים ומתבששים, מתאששים לעבדך ומתקששים,
 מעריצים ומקדישים וקדשה משלשים, לאל נערץ בסוד-קדשים . . .

*

סליחות

1

יונה פותה, יקושת כל-מעבר,
 תראי תבר ותנשי המכבר,
 חלדך עבר והפח לא-נשבר —
 ומה-תשיבי את-שלחך דבר?

התקשי עוד רוחך, עדי אבד נצחך
 ותם לריק בחרך? תני לב אל-ארחך
 ושימי עינכי:

אי-מזה באת ואנה תלכי!

המעט ממך, משחקת בתבל,
 בתענוגי זמן כשני יובל?
 בחשך באת ותלכי בהבל —
 הנזירי, פי-קרבו ימי אבל,
 נטי מתעתעים ותכלי שעשועים,
 וקרעי לרגעים לקבך לקרעים
 וקראי לבכי:

אי-מזה באת ואנה תלכי!

ואם-לא עתה תתנצלי עדיך,
 מתי תוכלי לשלם את-נשיך
 מדמי מרגך ומחובות קשך?
 עונך חלך — ותעניתך צריך,
 בודיך דיך, בהשמיעך בכיך,
 וראה את-עניך ממיתך ומחך
 ונשא עונכי —

אי-מזה באת ואנה תלכי!

דברי עונות, אשר ראשך עברו,
 גאה לבבך — והם גאו וגברו,
 ואם ישבר לבבך — ישברו;
 הפוני, כי למלחמתך חברו,
 הדיתים מקרבך וטהרי את-חבך,
 והקריבי לבך והקטירי חלבך
 ודמעתך נסכי:

אי-מזה באת ואנה תלכי!

הִנֵּךְ יָפָה, לְחֻמָּה נִמְשָׁלֶת,
 לִילִי הָיִיתָךְ בְּדָמִים מִתְנַלֶּלֶת;
 לֹא מִטְהַרָה אָבֵל מִתְנַאֶלֶת —
 וְאֵיךְ נִגְאָלֶת נִשְׁמָה נִגְעָלֶת?
 הִרְבִּי־לֶךְ בְּרִית, וּבְקָשִׁי הָאֶחָרִית,
 וּתְבוֹאִי בְּבְרִית, וּמִגְדִּי־שׁוֹא אֶרֶץ
 יְרִי מִתּוֹכָכִי:
 אִי־מָוָה בָּאת וְאָנָּה תֵּלְכִי!

2

שֵׁן אֶל־תִּרְדָּם	וְעֹזֵב הִתְלַהֲלָהֶךָ,
הִרְחַק בְּרָכִי אָדָם	וְשׁוֹר בְּרָכִי גְבִיָּהֶךָ,
וְרוֹץ לַעֲבֹד צוֹר קָדָם,	כְּרוֹץ כּוֹכְבִי נִגְהִיָּהֶךָ,
בִּי־לֶךְ, מִה־לֶּךְ נִרְדָּם?	קוֹם, קְרֵא אֶל־אֱלֹהֶיךָ!
הִקְצֵן לְרֹאוֹת שָׁמָיִם	וְאֶת־מַעֲשֵׂה אֲצִבְעוֹתַיִם,
וְהִבֵּט אֶהְלִי מְרוֹמָיו	תְּלוֹנִים בְּזֹרְעוֹתַיִם,
וְכוֹכְבִים חֹזְתָּמָיו,	פְּתוּחֵי טְבַעוֹתַיִם,
וּפְתַח מִפְּנֵי אִימָיו,	וַיַּחַל אֶת־יְשׁוּעוֹתַיִם,
פֶּן־זָמַן יִגְבִּיהֶךָ —	וְרֵם לְבָבְךָ בְּגִבְהֶךָ!
וְצֵא בַחֲצוֹת הַלֵּילוֹת	בְּעֵקֶב־י אֲנָשֵׁי שְׁמוֹת,
אֲשֶׁר בְּלִשְׁוֹנָם תִּהְיוֹת	וְאֵין תּוֹכָם תּוֹךְ וּמְרֻמוֹת,
לֵילוֹתֵיהֶם תִּפְלוֹת	וַיִּמּוֹתֵיהֶם צוֹמוֹת,
לֹאֵל בְּלִבָּם מִסְּלוֹת	וְלֵהֶם בְּכִסְאוֹ מְקוֹמוֹת,
בְּרַפָּם סֵלֶם לַעֲלוֹת	עַד יִי אֱלֹהֶיךָ!
דְּמַעּוֹת תַּיִל עֵינֶיךָ	וְתִתְחַרֵּט עַל־פְּשָׁעִים,
וְהִתְחַנֵּן לְמוֹל קוֹנֶיךָ	וְאֶל־תִּתְחַר בְּמַרְעִים,
וְהִשְׁפֵּל מְאֹד אֶת־גְּאוֹנְךָ	וְקַח הַטּוֹב כִּי נָעִים,
כְּבֹד אֵל מִהוֹנֶיךָ	לַעֲת יַעֲלוּ מוֹשִׁיעִים
וַיִּשְׁאוּ קוֹל הַמִּזְנוֹהֶ:	הַכּוֹן לְקִרְאֵת־אֱלֹהֶיךָ!

יָדַלִים עָפַר יְסוּדָם: הַחֲכָמָה מֵאֵין?
וּמוֹתֵר הָאָדָם   מִן־הַבְּהֵמָה אֵין —
כֹּס לְרֹאוֹת צוּר כְּבוֹדָם   רֹאוֹת־לֵב לֹא רֹאוֹת־עֵינַי,
וּמוֹצֵא מַעֲיֵנִי סוּדָם   הַטּוֹבִים מֵיִן,
כִּי־כֹן, בְּשׁוּר וָדָם,   תִּמְצָא אֶת־אֱלֹהֶיךָ!

יְהִי, אֱהֵיָה אֲשֶׁר אֱהֵיָה,   אֲשֶׁר כָּל־חֲפָצוֹ פָּעֵל,
הַמַּמִּית וּמַחְיֶה,   מוֹרִיד שָׁאוֹל וַיַּעַל,
עֹמֵד לְמִשְׁפָּטוֹ וְחַיָּה,   נֶעֱזֵב מֶרֶד וּמַעַל,
לֵאמֹר: מָתִי וְחַיָּה   וּמִה־לְמַמָּה וּמִה־לְמַעַל —
וְאוֹלָם תָּמִיד תִּהְיֶה   עִם יְיָ אֱלֹהֶיךָ!

*

בקשה

אֲדֹנִי נִגְדֶךָ כָּל־תַּאֲוֹתִי,   וְאִם־לֹא אֶעֱלֶנָה עַל־שִׁפְתֵי:
רְצוֹנְךָ אֲשַׁאלָה רְנֵע — וְאֶנְנֵע,   וּמִי־יִתֵּן וְתִבּוֹא שְׁאֵלָתִי,
וְאֶפְקִיד אֶת־שְׁאָר רוּחִי בְיָדְךָ,   וַיִּשְׁנֵנִי וְעָרְכָה לִי שְׁנָתִי!
בְּרַחֲמֵי מִמֶּךָ — מוֹתִי בְחַיִּי,   וְאִם־אֶדְבֹק בְּךָ — חַיִּי בְמוֹתִי —
אֲבָל לֹא־אֶדְעָה בְּמָה אֶקְדָּם,   וּמִה־תִּהְיֶה עֲבֹדָתִי וְדָתִי.
דִּרְכֶיךָ אֲדֹנִי לְמַדֵּנִי,   וְשׁוֹב מִמַּאֲסֵר סְכָלוֹת שְׁבוּתִי,
וְהוֹרֵנִי בְּעוֹד יֵשֶׁב־בִּי יִכְלֹת   לְהַתְעַנּוֹת, וְאֶל־תִּבְּנָה עֲנוּתִי,
בְּטָרָם יוֹם אֱהִי עָלִי לְמִשָּׁא,   וַיּוֹם יִכְבֹּד קִצְתִּי עַל־קִצְתִּי,
וְאֶנְנֵע בְּעַל־כֶּרְחִי, וַיֹּאכֵל   עֲצָמֵי עֵשׂ וְנִלְאוּ מִשָּׁאֵתִי,
וְאֶסַּע אֶל־מְקוֹם נִסְעוֹ אֲבוֹתִי,   וּבְמְקוֹם תַּחֲנֻתָם תַּחֲנֻתִּי. —
כִּגְר תּוֹשֵׁב אֲנִי עַל־גֹּב אֲדָמָה,   וְאוֹלָם כִּי בְבִטְנָה נִחַלְתִּי;
נְעוּרֵי עַד־הַלּוּם עָשׂוּ לְנַפְשָׁם,   וּמָתִי גַם־אֲנִי אֶעֱשֶׂה לְבֵיתִי,
וְהָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן בְּלִבִּי   מִנְּעֵנִי לְבַקֵּשׁ אַחֲרִיתִי?
וְאִיכָה אֶעֱבֹד יִצְרִי בְּעוֹדִי   אֲסִיר יִצְרִי וְעָבַד תַּאֲוֹתִי?
וְאִיכָה מַעֲלָה רָמָה אֲבַקֵּשׁ,   וּמִחֵר תִּהְיֶה רָמָה אֲחוֹתִי?
וְאִיךָ יִיטֵב בְּיוֹם טוֹבָה לְבָבִי,   וְלֹא אֲדַע תִּיַּטֵּב מִחֲרָתִי,

והימים והלילות ערבים
ולרות יורון מחציתי,
ומה אמר ויצרי ירדפני
ומה-לי בזמן אם לא רצונך,
אני ממעשים שולל וערום,
ועוד מה אצריך לשון ואשאל?
לכלות את-שארי עד-כלותי,
ולעפר ישיבון מחציתי!
כאזוב מנעורי עד-כלותי?
ואם אינך מנתי מה-מנתי? —
וצדקתך לבדה היא כסותי —
אדני נגדך כל-תאנותי!

*

תחנון

ועירוני רעיוני
הגות דברי תחנוני
ולא אתן שנת לעיני
לתזות בנעם-אדני
וסוד לבי ומשאלי,
בזמרת אל ומהללו,
תצות לילה בגללו,
ילבקר בהיכלו!
הקיצתי ואחשב:
והנה קדוש יושב
ונתן באוני קשב,
וכל-עוד רוחי השב
צור, אשר הנשמה לו
מי הוא אשר הקיצני?
תהלזתי האיצני,
וחזקני ואמצי,
אברך אשר יעצני,
והגוייה מפעלו!
ואתפלל לפניו —
ובקעו דמעי ענניו —
ונבה לבי בעיניו,
כעבד לפני אדניו
וכי יזכר מחמלו
ואחר שחר מבוא,
בתחנוניו אל-רבז,
ויגיד נגעי לבז,
עם-המלך במסבז,
לשם דגלו ומגדלו!
דום ליל והקבד
עד-יתרצה עבד
וישפך דם לב וכבד,
ויתיחד העבד
וישיר וישא משלו

הנה עבד עבדים   לפני מלך מלכים
עמד, וידיו כבדים   ודמעיו גהלכים —
לך יצרו געבדים   בעזר חיו נמשכים,
וכל-אבריו מזדים   ומתנדים ומכרכים,
סלח לרע מעללו,   אשר כחול משקלו!

*

פיוטים קטנים

1

מאז מעון האהבה הוית,   חנו אהבי באשר חנית —
תזכחות מריבי ערבו-לי על-שמך,   עזבם — יענו את-אשר ענית!
למדו תרונך איבי — ואהבם,   כי רדפו חלל אשר הפית;
מיום ביותני ביותני אני —   כי לא אכבד את-אשר ביות;
עד יעבר-ועם ותשלח עוד פדות   אל-נחלתך זאת אשר פדית.

2

יעבר עלי רצונך   באשר עבר תרונך —
הלעזלמים עוני   יעמד ביני ובינך?
נעדי מתי אבקש   אתה עמי — ואינך?
הר בכנפי הכרבים,   הפרשים על-ארונך,
העבדתני לזרים —   ואני כנת ימינך!
גאלי, לגאול המזני   רם והשקף ממעונך!

3

ידידי, השכחת   תנתך בבין שדי?
ולמה מכרתני   צמיתת למעבדי?
הלא אז בארץ לא   ורועה רדפתה,
ושעיר וחר-פארן   וסיני וסין עדי,
והיו לך דודי   והנה רצונך בי —
ואיך תחלק עתה   כבודי לבלעדי?

דחונה אלי שער, הדופה ערי קדר,
 בחונה בכור ינו, מענה בעל מדי —
 היש בלתיך גאל, ובלתי אסיר תקנה?
 תנה-ענה לי, כי לה אתנה דודי!

4

יטב בעיניך נעים, שירי ומיטב מהללי,
 הדוד, אשר הרחיק גדר, מני, לרע מעללי,
 ואחזק בכנף יד- דותו והוא נזרא ופלי;
 יי-לי כבוד שמך, וחוא חלקי לבד מכל-עמלי;
 הוסף כאב — אוסיף אהב כי נפלאה אהבתך לי!

5

יעלת-חן, ממעונה רחקה, אהבה בעם — ולמה צחקה?
 צחקה על פת-אדום ובנות ערב, המבקשות לחשק דוד חשקה!
 הן פראים הם — ואיך ידמו אלי, יעלה על-הצבי התרפקה?
 אי נבואה, אי מנורה, אי ארון, חברית, אי השכינה צבקה?
 אל-משנאי, אל-תכבו אהבה, כי תכבוה והיא אש נשקה!

6

ימין אדני, הלא את, היית לעזר כנגדי,
 היך תמשיני כהיום, בבור מצוקות לבדי,
 ומשאתי תלאות, נהפך לחרב לשדי? —
 דרשי תמסי, ואל-גא, אקרא אדני לעבדי,
 התעוררי לי, כמאז, בילל ישמן בצעדי,
 ותנאלי את-אסירך, מבית עבדים ותפדי!

7

בכל-לבי, אמת, ובכל-מאדי, אהבתך, ובגלויי וסודי;
 שמך נגדי — ואיך אלך לבדי? והוא דודי — ואיך אשב יחידי?
 והוא גרי — ואיך ידעך מאורי? ואיך אצען — והוא משען בדי!
 הקלוני מתים, לא גדעו כי קלוני על-כבוד שמך בבורי —
 מקור חיי אברכה בחיי, וזמירתי אומרה בעודי!

8

לקראת מקור חַי אַמַּת אַרוּצָה, עַל־בֶּן בְּחַי שׁוֹא וְרִיק אַקְצָה;
 לְרֹאוֹת פָּנַי מִלְכִי מִנְמָתִי לְבָד, לֹא אֶעֱרֹץ בִּלְתּוֹ וְלֹא אֶעֱרִיצָה!
 מִי־יִתְּנִי לַחֲזוֹתוֹ בְּחֹלֹם — אִישׁן שְׁנַת־עוֹלָם וְלֹא אֶקִּיצָה,
 לוֹ אַחֲזָה פָּנָיו בְּלִבִּי בִּיתָה — לֹא שְׁאַלּוּ עֵינַי לְהֵבִיט חוּצָה!

9

עֲבָדִי וְזֶמֶן עֲבָדֵי עֲבָדִים הֵם — עֲבָד אֲדָנִי הוּא לְבָד חֶפְשִׁי,
 עַל־בֶּן בְּבִקֵּשׁ כָּל־אֲנוּשׁ חֵלְקוֹ — חֵלְקִי אֲדָנִי אִמְרָה נִפְשִׁי!

*

המשורר לפי מהללו

יֹנָה תִּקְוֶנָה עַל־אֲמִירָה,	יֹמֶר לְכָבִי לְאֲמִירָה,
כִּי אֲמַצָּה מִכְאוֹב כְּמִכְאוֹבָה,	וַיִּקְרַנִּי כֵן כְּמִקְרָה;
אֲבָבָה עָלַי עָמִי וּמוֹלֶדֶתִי,	כִּי־תִבְדֵּךְ הִיא עַל־בֵּית מְנוּרָה;
אֲבָבָה עָלַי אֲנָשִׁי גְּאֻלָּתִי,	כִּי־תִבְדֵּךְ עַל־פְּרוּד חֲבֵרָה;
אֲבָבָה עָלַי יְמִי אֲשֶׁר חִלְפוּ,	כִּי־תִבְדֵּךְ לְזִמְנִי גְּעוּרָה;
קִצּוֹ סַעֲפָתִי וְשִׁרְשִׁי	יָמִים אֲשֶׁר קָצְצוּ אֲבָרָה;
מִכָּל־עֲבָרִים אֲמַצָּה מוֹקֵשׁ,	כְּמִן־קִשִּׁים לָהּ מַעֲבָרָה;
מִדֹּלֶד אֶפְתָּר לְכָל־צִיד,	כְּאֲשֶׁר תִּפְתָּח מִמַּעֲרָה!
הָיוּ בְּנֵי יָמִים בְּנֵי אִשְׁפָּה,	וְאֲנִי כְּמִסְרָה לְיוֹרָה,
שִׁפְכוּ מַרְרֵיהֶם מִרְרָתִי,	וַיִּשְׁלַחוּ אֵשׁ בֵּין בְּתָרָה;
לֹא סִמַּכְתִּנִּי גְּדִיבַת הַיָּם	נֶפֶשׁ, אֲשֶׁר רַע לֹא יִגְרָה,
מִתִּי בְּגִרּוֹתַי בְּתוֹךְ אֶרֶץ,	חֶשֶׁךְ וְצִלְמוֹת סְדֵרָה;
עֲלֹתָה כְּמו־שֶׁמֶשׁ וְחִלְיָה	לְעֶרֹב וְלָשׁוּב לְאַחֲרָה!
אִיךְ אֶפְתָּחָה סֵאִישׁ — וְלִי נֶפֶשׁ	חֲתוּ אֲרִיזוֹת מִכְפִּירָה,
אִיךְ אֲדַאֲנָה מְרִישׁ — וְהַחֲכָמָה	אֶחָצֵב פְּנִינִים מִהֲרָה;
אִם־אֶרְעָכָה — הִנֵּה מְגִדָּה,	אוֹ אֲצַמָּא — אֲמַצָּא נְהִירָה!
אִיךְ אֲשַׁבֵּה שׁוֹמֵם — וְכִנּוּרָה	אֲתִי יִשְׁעִשַׁע בְּשִׁירָה,

איך אָדךְשָׁה רַע יִשְׁתַּחֲוֶי — עַת אֲשַׁמְעָה חֲכָמַת דְּבָרֶיהָ,
 נָבְלִי וְכַנּוּרִי בְּפִי עָמָה, גְּנִי וּפְרֻדָּסִי — סִפְרֶיהָ.
 אִמְרוּ לְתַבֵּל תַּעֲשֶׂה תַּפְצָּה — חֲזֹק לִבִּי מִשְׁמִירָה,
 אִם־אֲטַעְמָה מִשְׁתָּה שְׁמָנִיהָ, לֹא־אֶזְעָמָה מִשְׁתָּה שְׁמָרִיהָ,
 כִּי נִסְתָּה נִפְשִׁי עָדִי נִתְּנָה כְּדָבֶשׁ בְּפִי קָטָב מְרִירָה.
 תִּאָסֵר אֲדָמָה — בְּלָעָדִי נִפְשִׁי, מִבּוֹר אֲסִירָה אֲסִירָה,
 אֶתְפָּרֹצָה טָאת עֲבֻדָתָה, אֶתְחַטָּאָה מִתּוֹךְ שְׁבָרֶיהָ,
 לֹא־אֶחְמַד יְפִיָּה, וְאִם עָרְכָה תְּמִיד לְמוֹל פְּנֵי מְאֻרֶיהָ;
 בִּלְתִּי — הִסִּיתוּהָ חֲדָרֶיהָ, וְאֲנִי — תִּשְׁבְּתִימוּ קְבָרֶיהָ,
 הֵן אֶעֱזֹב חֲזָנָה וּמִשְׁכִּיתָה, כַּעֲזֹב נִשְׁמָה אֶת־פְּגָרֶיהָ!
 הִתְנַבְּלָה — אֵיךְ אֲאָמִירָה? הִתְבְּאָשָׁה — אֵיךְ לֹא אֲאָמִירָה?
 כִּי־כָתְרוּ לְרַע כְּתָרֶיהָ, וַיִּקְבְּצוּ פָּאֲרוֹר פְּאָרֶיהָ.
 אֲתִי אֲמוֹנָה לֹא אֲמִירָה, גַּם זֹאת בְּרִיתִי לֹא אֲפִירָה,
 וְאֵינִי חֲלָה אֹזֶר מִפְּנֵי נְאוֹר — אוֹלִי יִבְקַע אֶת־שַׁחְרֶיהָ,
 אֶסְבֵּל וְאֶתְאַפֵּק לְצָרִיתִי — רַגַע וַיִּמְסּוּ אֲסוּרֶיהָ;
 הִנֵּה פָקַדְתִּי תַעֲרִירִי, אוֹחִיל לְיוֹם מוֹעֵד מְגוּרֶיהָ,
 אוֹחִיל — וְאֵין שְׁנָה לְעַפְעָפִי, צַפּוֹת לְעַפְעָפִי שַׁחְרֶיהָ,
 נִפְשִׁי אֲשֶׁר תִּקּוּם וְתִתְעוֹרֵר — יִפְתַּח אֱלֹהִים לָהּ שַׁעְרֶיהָ!

*

שִׁירֵי יְדִידוּת

1

לְרַבִּי מֹשֶׁה בֶּן־עֲזַרְיָה

יִדְעָנוּךְ נֹדֶד מִיָּמֵי עֲלוּמִים, וְנַחַל תְּבִכִּי נַחַל קְדוּמִים;
 הֲרַב עַם־הַזֶּמֶן עַל־לֹא תִטָּאָה? וְעַם־יָמִים? וְאֵין עֶזֶן לְיָמִים!
 פְּלָכִים הֵם בְּקוֹרֶצֶדֶק יְרוּצוֹן, וְאֵין גִּפְתָּל וְעַקֵּשׁ בְּמִרוּזִים —
 הֲזֶה חֲדָשׁ? וְאֵין תַּבֵּל חֲדָשָׁה, וְחִקְיָה בְּאֶצְבַּע אֵל רְשׁוּמִים,
 וְאֵיךְ יִשְׁנֵי דְבָרֶיהָ? וְכֹלָם בְּטַבַּעַת יָמִין עֲלִיוֹן חֲתוּמִים,

וכל־סבה מצואה במסבה,
 ולא־חבר אנוש כי אם־לפרד,
 ולולא נפרדו מאז בני אִישׁ,
 ויש דבר אשר ייטב ויָרַע,
 בהתקצף אנוש יומו יקלל
 והוא היום יברכוהו אחרים,
 וכל־מאכל בפי בריא בנפת —
 ודאג יחשכו אורים בעיניו
 בעיני יום שכן ענן עליהם
 מקור חכמה, אשר אמצא בפיהו
 ירדות קשרה נפשי בנפשיו,
 בעוד לא־נפתה נפשי פרידה,
 ילדונו בגות ימים פָּרְדִים,
 אַמְנִים על־ערוגת הבשמים,
 וברתיק עלי הרי בתרים
 ועפעפי מגוללים בדמעה,
 וברתיק ונזפרתי לַיָּמִים,
 המירד לי זמן בגד בכל־אִישׁ,
 אַדְבָּר־בָּם ואם אמצא בפיהם
 חֲמִסִי וחֲמָתִי על־פְּתָאִים,
 אשר קראו לשקריהם אַמוֹנוֹת,
 אשר וָרַעו וקצרו שְׁבָלֵיהֶם
 וחיצוני דבר חכמה חדשים,
 ולי גרות אחפש־בָּם תְּדָרִיו,
 ולא־אֶשְׁקֹט עדי תשתתוין.
 וסכל פי יבקש־סוד עניתיו:
 ואֵיךְ על־לא מקום וָרַע אֶבְקֹשׁ
 וצָרְפִי לזמן נקל, ונדמה
 אשר מדי יכילוה תחום,

וכל־חדש כבר היה פעמים!
 להוציא מלאם אחד לאִמִּים,
 אזי לא־מלאה ארץ עממים. —
 ובו שקוי ורקב לעצמים;
 ויקב את־רגעיו הזעומים,
 אשר אתו יבלו בנעימים;
 והנפת בפי חלה רתמים;
 ולא יראם והם לו געלמים —
 לנד משה, והם ירדות ורמים!
 מקום תפז ומחצב הכתמים,
 בעוד רכבי נדד אינם רתומים,
 ואתנו בני ימים שלמים;
 ובת אהבה ילדתנו תאומים,
 וינקי שר שדי בת הפרמים!
 — תמול היו בך הרי בשמים —
 והדמעה מגוללה בדמים;
 עברנומו והיו כחלמים. —
 אשר לבז קרב ובפיו שלומים,
 תמורת מנף חציר ושומים;
 אשר המה בעיניהם תכמים,
 וקראו שם אַמוֹנָתִי קסמים,
 ושמתו בם ואם המה צנמים,
 לכסות הפנינים תפנימים;
 ואוציא מנגנוי הלשמים,
 בתכמה לא־למתי אֱלָמִים!
 עלי אף החזיר מה־לנזמים?
 ענני לערף עליו נשמים?
 כמז־צֶרֶךְ נשמה לנשמים,
 ואם־נלאו — עזבתם צלמים. —

לרבי יהודה בן-אבון

הם הם ימי תבל וליליה —
התנברה כִּי-לְבָשָׁה רַקְמָה,
רַקְמַת עֲרוֹגַת צִיץ, עֲרוֹכַת פֶּזֶז,
דָּמַעַת עֲנוּבֶקֶר עָלֶי לַחֲתִיהָ,
לֹא גִלְתָּה מִתַּת יְבוּלֶיהָ,
מֵאֵת עֲצֵי עֲבוֹת צִלְלֶיהָ,
רוּחַ שְׂמֵחוֹת נִשְׁפָּה נִשְׁפָּה,
כַּף תִּקְעוּ כִּי-תִקְעוּ דוּדִים
תִּשְׁלַח לַחֲלִי אֶהְבֶּה רִיחַ,
הִיא שׁוֹבְבָה רוּחָם וְחִשְׁבוּ כִּי
עַל-רֹצֶפֶת שֶׁשׁ שִׁחֲקוּ מִים,
יִשְׁתַּקְּשְׁקוּ גִלִּים וַיִּהְיוּ עַד
תִּסּוּב עֲלֵיהֶם כּוֹס מִלֵּאָה אֹזֶר,
בֵּת מִי זֶהָב אֹפִיר גִּנְזִיהָ,
אֶל-תִּשְׁאַלּוּ עַל-מִלְחַמֹּתֶיהָ,
לֹא בָלְתָה אֶךְ יִסְפָּה עֲדָנָה
יָפָה מִמֵּאֲנֶת לְהַסְתֵּר,
לֹא-הָעֲלִימוּהָ כְּלִי-שֶׁהֶם,
דָּלָה וְכִמְעַט לֹא יִדְעֻנָּהּ,
כִּי רַקְחִיהָ רַקְחִי בְשֵׁם,
תִּהְרַג — וְהִיא חַיִּי הָרוּגִיהָ,
לֹא-הָעֲלִים עֲצָה בְּכִלּוֹתֶי
כּוֹזֶה וְכוֹזֶה שׁוֹתָה תִּבֵּל
כִּמְעַט וְאָמַר בַּעֲדָה לֹא-זֹאת —
הִתְבַּאֲשָׁה עִם כָּל-גִּדְיָבִיהָ,
לָרִים כְּסִילִים עַל-כְּסִילֶיהָ,
תִּפְרִיד וְלֹא תִחְבִּיר, כָּאֵלֹו אֵל
עַת יִשְׁמְאוּלוּ מֵאֲמִינָה,
אֶל-נָא תִסִּיתָךְ בְּהַבְלֶיהָ!
אָרְגוּ יָדֵי עַב-טַל פְּתִילֶיהָ,
מִמִּשְׁבָּצוֹת זָהָב מְעִילֶיהָ,
כִּי-בִקְרָה וַיִּבֶךְ עָלֶיהָ;
עַד-קִנְיָהּ בַּצָּבָא וְבִלְיָהָ,
מִטַּלְלֵי אֹזֶרֶת מַלְלֶיהָ,
וַיִּמְחֲאוּ-כַף כָּל-שִׁתִּילֶיהָ,
אֶת-אֶהְלִיהֶם בֵּין אֶהְלֶיהָ,
כִּן-תִּנָּפֶס אֶהְבֶּה וְחִילֶיהָ,
מִחֲתָה לְאַהֲרֹן בֵּין יְבוּלֶיהָ. —
זָכוּ כְּאֶהְבָתָם נִחְלֶיהָ,
הָיוּ לְפִימּוֹת עַל-כְּסִילֶיהָ. —
לֵב הַנְּזִירִים יִשָּׁט עָלֶיהָ,
עַד-מִהְרָה מִכָּל-בְּדִילֶיהָ,
כִּי לֹט וְנֹחַ מִחֲלִילֶיהָ;
עַד-הֵן — וְהִנֵּה דָם בְּתוּלֶיהָ!
תִּסְחַב סְבִיבָהּ אֹזֶר בְּשׂוּלֶיהָ,
אֶךְ תִּבְאֹז תַּחַת מְעִילֶיהָ,
לֹאֲלִי בְשָׂמִים הֵם רְכִילֶיהָ,
גַּם רְכִילֵי הַפֹּר בְּרִכְלֶיהָ;
תִּחְלִיא — וְהִיא מִרְפָּא לַחֲלִיהָ,
מִשׁוּשׁ אֲשֶׁר נִחְבָּא בְּכִלֶּיהָ. —
גִּנְדִּי, לְנִשְׁוֹתֵי עַמְלֶיהָ,
לֹאֲלִי אֲשֶׁר אִפִּיר פְּעִלֶיהָ;
גַּם שְׁלַחָה יָד אֶל-אַצִּילֶיהָ,
וְעֲלוֹת נָפְלִים עַל-נָפְלֶיהָ;
יָצַב עָלֶי פֶּרוּד גְּבוּלֶיהָ,
אִזּוּ יִאֲמִינוּ מִשְׁמְאִילֶיהָ,

אין לה בנפיה מתמד כי אם
 וראות פני מלכה ואפירה,
 הוא התנה חכמה, ואיך יאמרו: „חכמה תתנה את-בְּעִלְיָה“?
 תאמר — והוא פֶּשֶׁר אֲמָרִיה, תמשל — והוא עֲנִין מְשָׁלִיה,
 פת רעיונה ורחה לו, או כימת מזמה עם-כְּסִילִיה,
 שירי בני אסף יראיה ויתנו נזרם לרגלִיה,
 נשקו עפר מדרד נעלִיה, כי-גראו לנשק נעלִיה;
 לא חטאה כי-נִדְבָּה לעבד פֶּסֶל — אני כפר פסילִיה,
 טאהבתה פרקה נזמה, לעשות עגילים לעגלִיה!
 איך אמרה כי-אֲכַפֶּה עָלִי ועדי עדיים לי במלִּיָּה?
 לא-קברו עלי דבריו, לו כבדו בראש פלה פלילִיה!
 עורה, אפיר חכמה, והנער, ישמתו-לך כל-שחלִיה,
 כי לבך שרשה ומטעה, ולשונך פרה ועלִיה,
 מי זה במלחמתה אשר יעמד נגדך, ואתה רב-פעלִיה,
 ולך לבדך היא, וזולתך היו לזנב, נחשליה!
 הנה לך בת אהבה מאת נפש, בך חשקה וגילִיה,
 אם-לא בך תפיל תכלִיה — תחיל ותזעק בתכלִיה!

*

שירי אהבה

1

מה-לך, צביה, תמנעי ציריך מדוד, צלעיו מלאו ציריך?
 לא תדעי כי-אין לדודך מזמן בלתי שמע קול שלמותיך?
 אם הפרידה על-שנינו נגזרה, עמדי מעט עד-אחזה פניך!
 לא-אדעה אם בין צלעי נעצר לבי ואם ילך למסעִיך.
 חי אהבה! זכרי ימי חשקה, כמו אֶזְכֵּר אני לילות תשוקותיך,
 כְּאִשֶּׁר דְּמוּתְךָ בְּחִלּוּמִי יַעֲבֹר, כֵּן אֶעֱבֹר-נָא בְּחִלּוּמֹתֶיךָ!
 ביני ובינך ים דמעות יהמו גליו, ולא-אוכל עבר אליך,
 אך לו פַּעֲמֶיךָ לַעֲבֹר קרבו, או נבקעו מימיו לכף רגלִיךָ.

לו אחרי מותי באוני יעלה
 או תשאלי לשלום ידיך — משאול
 אכן עלי שפכה דמי לפי שני
 איך תאמרי „לא-כן“ והם ערי עלי
 מה-תחפצי מותי? והן אחפץ אני
 אסתגולי נומי בליל חשקי הלא
 מימי דמעות לחכה אשך וגם
 באתי באש חשקה ומי בכיי, אהה,
 בין מר ומתוק יעמד לפי, והם:
 אחרי דבריך כפחים רקעו
 מראה דמות אדם עלי ספיר בעת
 שמש בפניך, וליל תפרשי
 משי ורקמה הם פסות גופך אבל
 משפית עלמות מעשה יד-איש, ואת —
 תרם וסתר, עש וכימה קנאו
 בנים ובנות תשבו, אם תפשו,
 לא-אשאלה מהון ומן חלקי לבד
 יערי ודבשי בין שפתך, כמו
 שמתוך כחותם על-ימיני, לו אני
 אשבח ימיני משמאלי, יעלה,
 המר נדד לפי בזכרי יערת
 ריחי בריח מר-דורך אמהרה,
 הנה כבוד נשים תהלתן, ואת —
 בשדה בנות-חשק אלמות אהבה
 מ-יתגני אחיה עד-אארה
 לא-אשמעה קולך, אבל אשמע עלי
 פקדי, ביום פקדך לחיות חללי
 נפשי להשיב אל-נותי, ביום
 בשלום ידיך, יעלת-חן, שאלי
 שובי, וצורנו ושיבך אל-מחוז

קול פעמן זהב עלי שולך,
 אשאל בלדיך ובשלמך!
 עדים: לחיך ושפתותיך —
 דמי ועל-פי שפכו ידיך?
 שנים להוסיף על-שני חייך,
 אמן שנת עיני לעפעפיך!
 אבני לכבות שחקו מימך,
 לפי בדמעותי וגחלך!
 ראש תנוד ודבש נשיקותיך,
 אתו, פתילם קצצו ידיך.
 אראה שפתך עלי שניך,
 על-זוהרו — עבי קוצותיך;
 חן ותיפי פסות עיניך,
 תהוד ותתמדה שכיותיך;
 להיות באמך ואחיותיך,
 להיות עבדיך ושפחותיך.
 מחוט שפתך, תגור מתניך;
 נרדי ומרי בין שני שדיך.
 אהיה כחותם על-זרעותיך;
 אם-אשכחה אהבת כלולתיך!
 נפת שפתי מנשיקותיך;
 אולי בריתי אשקה אפך!
 כך נכבדו היום תהלותיך;
 תשתחוין לאלמותיך!
 בשם ומר מבין הליכותיך;
 סתרי לבבי קול צעדוטיך!
 חשקה ויום בו יחיו סתריך,
 נסעך בצאתך יצאה אחרך.
 אם הזמן ישאל שאלוטיך;
 תפצך ואל-ארץ מברוטיך!

את עפרה,	צבית ארמון,
ושברה	בגין הרמון,
תמונה	ותנע בארמון,
אמר-נא: המרד חמשך יקרך,	או שכרת מתירושך?

בסעיף	שני רמונים,
פֶּתֶעִיף	בם עין שונים
בעד צעיף	דמות צפֶּעֶזִים,
נחש בלחי ומשך —	שערך, מרחוק לכבות נשך!

צפֶּעֶזִי,	אכל השלם לך,
בת עיני	תמונה בלך,
ברצוני	לאט תתהלך;
רית קנמון מלבושך,	אברך יקרא אל-פני פרשך!

באי-נא	לארמון וערש,
בת לבנה —	אכל בת-חרם,
באמונה	אתך בארש,
כי אצמא לטל מלקושך,	המוג בנחלי דבשך!

יפת-מראה	וקולך ערב,
בך אראה	יפי מתערב,
מוצאי	בקר וערב,
על-לחך ושער ראשך	אברך: יוצר אור ובזרא חשך!

יגיע	זמן בת-ציון,
להרגיע	בתוך אפריון,
וריע	עליהם עליון:
קומי לך שכונת משך,	אורך הנה-בא ונרח שמשך!

3

ליל גלגלה אלי צביה נערה
חמת לחייה וצמת שערה,
צהב כעין אדם בכסתו עלי
רקת בדלח לח תמונת תארה,
דמיתה כשמש, בעלתה תאדים
את-עגני נשף בלהב זהרה!

4

לקראת תלל חשקך קרב החזיקי,
ובאש נרד האתכה הדליקי;
מאסת בי על-פן תריקין לי חנית,
ואני בנפשי אמאסה — הריקני!
רעית צבי, לא-טוב היות דודך שבי,
קרכי ורכבי הנודד הרחיקי,
ערש דני הפכי לערש מענוג,
ידבש וחלב אהבך הניקי!

5

חי הברית, דודי, ומייד וחי
האתכה שגרתה בי חצי;
אס-לא אהי עבד לאהבה רצעה
אזני ולפי בתרה פחצי!

6

יום שעשעתיהו עלי ברפי —
ונירא תמונתו באישוני;
נשק שתי עיני — מתעתע,
את-תארו נשק ולא עיני!

7

(לחתן ביום חתונתו)

בכל-אף יעלה רית לבונה,
ביום הילל מחבר אל-לבנה,
ועל-כל-פאתי תבל נהרה,
והאזר צח ואין עליו עננה,
ויתעלם לבב-כל באהבים,
ויעלם זמן בכנף רננה;
תדה ושמח ורוח עם-כבודה
ובת-מלך פנימה שאננה,
הלא דודים וכווד בודים
ומרבדים וערש רעננה!

אהבת ציון

1

לפי במזרח ואנכי בסוף מערב — איך אטעמא את אשר-אכל ואיך יערב?
איכה אשלם נדרי ואסרי, בעוד ציון בחבל אדום ואני בכבל ערב?
יכל בעיני עוב כל-טוב ספרד, כמו יקר בעיני ראות עפרות דביר נחרב!

2

ציון, הלא תשאלי לשלום אסיריך, דרשי שלומך, והם יתר עדריך?
מים ומזרח ומצפון ותימן שלום רחוק וקרוב שאי מכל עדריך,
ושלום אסיר תאנה, נתן דמעיו כשל חרמון ונכסף לרדתם על-הדריך!
לבבות ענותך אני תנים, ועת אחלם שיבת שביתך אני כנור לשיריך!
לפי לבית-אל ולפניאל מאד יתמה, ולמתנים וכל פגעי טהוריך,
שם השכינה שכנה לך, והיצרך פתח למול שערי-שחק שעריך,
וכבוד אדני לבד היה מאוריך, ואין שמש וסהר וכוכבים מאיריך.
אבחר לנפשי להשתפך במקום אשר רוח אלהים שפוכה על-בחיוריך;
את בית מלוכה ואת כסא אדני, ואיך ישובו עבדים עלי כסאות גביריך?
מי-יתנני משוטט במקומות אשר נגלו אלהים לחינוך וציריך,
מי יעשה-לי כנפים וארחיק נדד, אניד לבתרי לבבי בין בתריך;
אפל לאפי עלי ארצך וארצה אבי נדד מאד ואחגן את-עפרך,
אף כי-בעמדי עלי קברות אבתי ואש- תוסם בתברון עלי מבחר קבריך!
אעבר ביצרך וכרמלך ואעמד בגל- עדך ואשתוממה אליהר עברך,
הר העברים והר הקר, אשר-שם שני אורים גדלים מאיריך ומוריך.
חיי נשמות אור ארצך ומפר-דרור אבקת עפרך ונפת צוף נהריך;
ינעם לנפשי הלק ערם ויחף עלי חרבות שממה אשר היו דביריך,
במקום ארונך אשר נגנו, ובמקום כרו- בוך אשר שכנו חדרי חדריך!
אנו ואשליך פאר נזרי ואקב זמן, חלל בארץ טמאה את-נוזריך —
איך יערב לי אכל ושתות בעת אחזה, כי יסתבו הפלבים את-כפיריך?
או איך מאור יום יהי מתוק לעיני בעוד אראה בפי ערבים פגרי נשוריך?
כום הינונים, לאט! הרפי מעט, כי כבר מלאו כסלי ונפשי ממוריך,

עת אִזְכְּרָה אֶהְלֶה אֲשַׁמֶּה חֲמַתְךָ, וְאִן־
 צִיּוֹן כְּלִילַת יָפִי, אֶהְבֶּה וְחֵן תִּקְשְׁרִי
 הֵם הַשְׁמַתִּים לְשִׁלּוֹתְךָ וְהַכְּאֻבִּים
 מִבּוֹר שְׂבִי שְׁאֵפִים נִגְדֶּךָ וּמִשְׁתַּחֲוִים
 עֲדָרֵי הַמּוֹנֵךְ, אֲשֶׁר גָּלוּ וְהִתְפָּזְרוּ
 הַמַּחְזִיקִים בְּשׁוֹלֵיךָ וּמִתְאַמְצִים
 שֶׁנֶּעַר וּפְתָרוֹם הַיַּעֲרֹכֶיךָ בְּגִדְלָם? וְאִם
 אֶל־מִי יִדְמוּ מִשִּׁיתֶיךָ וְאֶל־מִי נָבִי־
 יִשְׁנֶה וְיַחְלֹף כְּלִיל כָּל־מַמְלָכוֹת הָאֵלֶּל,
 אִנּוּ לְמוֹשֵׁב אֱלֹהֶיךָ, וְאֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ
 אֲשֶׁרִי מִחֲפָה וְיִגִּיעַ וְיִרְאֶה עֲלוֹת
 לְרֹאוֹת בְּמוֹצֵת בְּחִירֶיךָ וּלְעֵלּוֹ בְּשִׁמ־
 כִּי אֶהְלִיכָה — וְאִמְצָה אֶת־שְׁמֶיךָ!
 מֵאֵז, וְכִּי נִקְשְׁרוּ נַפְשׁוֹת חֲבֵרֶיךָ,
 עַל־שִׁמְמוֹתֶיךָ וּבָכִים עַל־שְׁכָרֶיךָ;
 אִישׁ מִמָּקוֹמוֹ אֶל־נֹכַח שְׁעָרֶיךָ,
 מִתֵּר לִגְבָּעָה, וְלֹא שָׁכַחוּ גִדְרֶיךָ,
 לְעֵלוֹת וּלְאֲחוֹ בְּסִגְסִגֵּי תִמְרֶיךָ.
 הַבֵּלֶם יִדְמוּ לְתַמְיָךָ וְאוֹרֶיךָ,
 אִיךָ וְאֶל־מִי לְוִיָּךָ וְשָׁרֶיךָ?
 חֲסִינֶךָ לְעוֹלָם, לְדוֹר וָדוֹר גִּזְרֶיךָ;
 יִבְחַר יִקְרַב וְיִשְׁכֹּן בְּחִצְרֶיךָ!
 אוֹרֶךָ וַיִּבְקְעוּ עָלָיו שַׁחְרֶיךָ,
 חֲתָךְ בְּשׁוֹבֶךָ אֶל־י קִדְמַת גְּעִירֶיךָ!

3

הַמְשׁוֹרֵר מַעֲוֵר אֶת־נַפְשׁוֹ לְשׁוֹם לְדֶרֶךְ פַּעֲמָיו צִיּוֹנָה

הַתִּרְדָּף בַּעֲרוֹת אַחֵר תַּמְשִׁים? וְיָמֶיךָ לְהִתְעוֹפֵף תַּמְשִׁים!
 וְתִכְרַח מַעֲבֹדֶת הָאֱלֹהִים, וְתִכְסֹף אֶל־עֲבֹדֶת הָאֲנָשִׁים,
 וְתִדְרֹשׁ אֶת־פְּנֵי רַבִּים, וְתִטַּשׁ פְּנֵי אֶחָד לְכָל־חֲפֶץ דְּרוֹשִׁים,
 וְתַעֲצֹל לְהַצְטִיד לְדֶרֶכְךָ, וְתִמְכַּר חֵלְקֶךָ בְּנוֹיֵד עֲדָשִׁים?
 הֲלֹא אִמְרָה לְךָ עוֹד נַפְשֶׁךָ: הֵזֶן! — וְתִאֲנֹתָה תִכְבֵּר לְחֻדָּשִׁים?
 גִּמְהָ מַעַל עֲצָתָה אֶל־עֲצַת־אֵל, וְסוֹר מַעַל חֲמַשַּׁת הָרָגָשִׁים,
 וְהִתְרַצָּה לִיצְרֶךָ בְּיָתֶר, וְמוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֲצִים וְחָשִׁים,
 וְאֶל־תִּדְרֹשׁ בְּלֵב וּלֵב רְצוֹנוֹ, וְאֶל־תִּמְכַּר חֵלְקֶךָ לְקִרְיַת נְחָשִׁים;
 הֲיִה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ עֵז בְּנִמְרֵי, וְקַל בְּצִבִּי וּגְבוֹר בְּלִישִׁים,
 וְאֶל־יִמּוֹט בְּלֵב יָמִים לְבָבְךָ, וְהָרִים תִּתְחַזֵּה מְטִים וּמְשִׁים,
 וּמִלְחִים יִדְיָהֶם בְּמִלְחִים, וְחֲכָמֵי הַתִּרְשִׁים מִחֲרִישִׁים,
 שְׁמַתִּים הַלְכִים נֹכַח פְּנִיָּהֶם — וְשָׁבִים אֶל־אַחֲרֵיהֶם וּבָשִׁים,
 וְאִקְנוֹם לְפָנֶיךָ לְמָנוֹם, וְאִין מִבְּרַח לְךָ כִּי אִם־יִקְוִשִׁים,
 וְיִמּוֹמוֹ וְיִנּוּמוֹ קָלָעִים, וְיִנּוּעוֹ וְיִזּוּעוֹ קָרָשִׁים,

וידריות מצחקת במים,
 ופעם תעשה מהם נרנות,
 בעת התנבבם דמו אריות,
 וראשנים דלקום אתרנים
 וצי אדיר כקט ופל באדיר,
 והתכה וקניה נבכים,
 ומשכי התכלים — בתכלים,
 ורוח חבלה מחבליהם,
 ואין יתרון לחזק התרנים,
 ונחשבו לקש תרני ארזים,
 ונטל חול בגב הים בתבן,
 ועם ותפללו כל-איש לקדשו —
 ותזכר מפלאות ים-סוף וירדן,
 תשבח למשביח שאון ים,
 ותזכרלו זכות לבות סמאים —
 יחדש נזראותיו כי תחדש
 וישיב הנשמות לפגרים,
 ורגע ישתקו גלים, וידמו
 והליל — כבוא שמש במעלות
 כבושית משבצות זהב לבושה,
 וכוכבים בלב הים נבכים,
 וכדמותם בצלמם יעשו אור
 פני מים ושמים עד-ימים
 וים דומה לרקיע בעינו,
 ובינותם לבבי ים שלישי,
 כנשאי העמרים בדישים,
 ופעם תעשה מהם נדישים,
 ועת החלשם דמו נחשים,
 בצפפנים ואין להם לחשים;
 והתרון והגם נחלשים,
 בתחתים שנים בשלשים,
 ונשים ואנשים — נאנשים,
 וקצו הנזיות בנפשים,
 ואין חמדה לתחבלת ישישים,
 ונהפכו לקנים הברושים,
 וברזלי אדנים כחששים,
 ואת פנה לקדש הקדשים,
 אשר על-כל-לבבות הם חרושים,
 בעת שיגרשו מימיו רפשים,
 ויזכר-לך זכות אבות קדשים!
 לפניו שיר מחול מחלים ומושים,
 ויחיו העצמים היבשים,
 עדרים על-פני ארץ נמשים,
 צבא מרום ועליו שר תמשים —
 וכתכלת במלאת גבישים,
 כגרים ממעזניהם גרושים,
 בלב הים פלהבות ואשים,
 עדי ליל מטהרים למושים,
 שניהם אז שני ימים תבושים —
 בשוא גלי שבחי התחדשים!

תשובת המשורר למזכירו על-תשוקתו ללכת לארץ ישראל
 דבריה במור עבר רקוחים, ומצור הברי המור לקחים,
 ולך ולבית אבותיה חמדות, אשר ילאו להשיגם שבחים.

פגשתי במדברים ערבים,
דברים ארכו תוכם דברים,
ואם כִּי־לא שלום שלם יבקש
למען בית אלהינו נבקש
ואם כִּן־הוא כדבריהם — ראו חטא
וחטא הורים שכניה כגרים
ותהו מעשה אבות חננים,
והיו בעבורה נאנחים —
ולריק מנחות אבות בנויים,
הטוב שיהיו מתים זכורים,
נשחר את־מקום שחת ורמה,
הלנו נחלה רק מקדש־אל —
היש לנו במזרח או במערב
אבל ארץ אשר מלאה שערים,
בטר סיני והפרמל ובית־אל,
וכסאות כהני כסא אדני,
ולנו גם־לבנינו יעדה,
הלא כן נתנה קדם לאבות,
והם מתהלכים ארצה ורחבה,
והם גרים ותושבים ודרשים
ושם התהלכו לפני אדני,
ואמרו כִּי־רפאים שם יקומון,
וכי שם תעלזנה הגזיות,
ראה נא גם־ראה, דודי, והבן
ואל־תשאף חכמת יוגית,
ופריה כי אדמה לא רקועה,
ואין ראשית לכל־מעשה בראשית,
שמע דברי נבונה נבכים,
ותשוב לך בלב ריקם ונעור,
ולמה־זה אבקש־לי ארחות

בתוכם ארבים נשאי שלחים,
ותוד יערת דבש קוצים פסוחים. —
בעודה מלאה עורים ופסחים —
שלומה, או בעד רעים ואחים?
עלי כל־כרעים נגדה ושחים,
וקנו שם למתייהם צריחים;
ופגריהם אלי ארצה שלוחים,
והארץ מלאה נאנחים;
ולשוא קרבו שם הזבחים!
והארון והלחות שכוחים?
ונפש את־מקור חיי נצחים?
ואיך נהיה להר קדשו שבחים?
מקום תקנה, נהי עליו בטוחים,
לנגדם שערי־שחק פתוחים,
ובתי הנביאים השלוחים,
וכסאות המלכים המושחים,
ואם ציים שכניה ואחים —
וכלה נחלת קוצים וחחים,
כמתהלך בפרדם בין צמחים,
מקום־קבר ומלון שם בארחים,
ולמדו השבילים הנבחים,
ויצאו שכבים תחת בריחים,
ותשבנה נפשות למנוחים!
וסור ממוקשים צנים ופתים,
אשר אין־לה פרי כי אם־פרחים,
וכי לא אהל־שחק מתוחים,
ואין אחרית לחדוש הירחים. —
בנויים על־יסוד תהו וטוחים,
ופה מלא ברב שיגים ושיחים —
עקלקלות, ואעזב אם ארחים?!

5

בהיותו בדרך ציונה

יפה נזף, משוש תבל, קריה למלך רב!
 לך נכספה נפשי מפאתי מערב,
 המון רחמי נכמר בי־אזכרה קדם:
 כבודך אשר גלה, וגוד אשר חרב;
 ומי־יתגני על־ בנפי נשרים עד
 ארזה בדמעתי עפרך ויתערב!
 דרשתיך ואם־מלכך אין בך, ואם במקום
 צרי גלעדך נחש שרך וגם־עקרב —
 הלא את־אבניך אחגן ואשקם, אחגן ואשקם,
 וטעם רגביך לפי מדבש יערב!

6

על־הים

הבא מבול ושם תבל חרבה? ואין לראות פני ארץ חרבה,
 ואין אדם ואין חיה ואין עוף — הסף הפל ושכנו מעצבה?
 ובראות הר ושוחה לי מנוחה, וארץ הערבה לי ערבה —
 ואשגית לכל־עבר ואין־כל, אבל מים ושמים ותבה,
 ולותן בהרתיחו מצולה, ואחשב כי תהום יחשב לשיבה,
 ולב הים יכחש באניה, כאלו היא ביד־הים גגבה,
 וים יזעף — ונפשי תעלו, כי אלי מקדש אלהיה קרבה!

7

על־הים

הציקתני תשוקתי לאל חי, לשחר את־מקום כסאות משיחי,
 עדי כִּי־לא נמשחתי לנשק בגי ביתי ואֶת־רעי ואחי,
 ולא אבכה עלי פרדם נמעתיו והשקיתיו והצליחו צמחי,
 ולא אנוכר יהודה ועזראל, שני פרחי יקר, מבחר פרחי,
 ואת־יצחק, אשר כבן חשבתיו, יכול שמשי וטוב גרש ירחי,
 וכמעט אשבתה בית התפלה, אשר היו במדרשו מנוחי,

ואֲשַׁכַּח תַּעֲנוּגֵי שַׁבָּתִי   וְהִדְרַת מוֹעֲדֵי וּכְבוֹד פִּסְחִי,
 וְאַתָּן אֶת-כְּבוֹדִי לְאַחֲרִים,   וְאַעֲזֹב לַפְּסִילִים אֶת-שִׁבְחִי;
 הַמִּירוֹתַי בְּצֵל שִׁיחִים תִּדְרִי,   וּבְמִשְׁכַּת סֶבֶד חֶסֶן בְּרִיחִי,
 וּנְפָשִׁי שֹׁבָעָה רֵאשִׁי בְּשָׁמִים —   וְרִיחַ נִעְצוּץ שְׁמָתִי רִקְחִי,
 וְחִדְלָתִי תִלָּךְ עַל-כַּף וְעַל-אַף,   וְנִתְּמִי בְּלֵב יָמִים אֲרָחִי,
 עָדִי אִמְצָא תְּדוּם רִנְגִלִּי אֱלֹהִי —   וְשִׁמְחָה אֲשַׁכְּכֶנּוּ נִפְשִׁי וְשִׁיחִי,
 וְאַסְתַּוּפֶּה בְּהַר קֹדֶשׁוֹ וְאַקְבִּיל   לַפֶּתַחַי שַׁעֲרֵי-שַׁחַק פֶּתַחִי,
 וְאַפְרִיחַ בְּמִי יְרֵדוֹן נִדְדִי,   וְאַשְׁלִיחַ בְּשִׁלְחַת שְׁלָחִי —
 אֲדַנִּי לִי וְאַיֶּךְ אֵיכָּרָא וְאַפְתַּח —   וּמִלֵּאדָּה רַחֲמָיו נִשָּׂא שְׁלָחִי?
 אֶהְלֵל אֶת-שְׁמוֹ מִדֵּי חַיּוֹתַי,   וְאוֹדְנוּ עָדִי נִצַּח נִצְחִי!

8

בְּלֵב יָם סַעַר

יַעֲזֹב וּמִקִּים   בְּמִרוֹם שַׁחֲקִים,
 וְעַל-יָם רַחֲקִים   צִדְקוֹ סָרַח,
 לֹא לְאִישׁ יִדְרֹכוּ —   וְאִם אֵין בְּמִלְכּוֹ
 שֶׁקֶר נִסְכּוֹ   וְלִדְרִיק יִטְרַח!
 עֲלֶה מִבּוֹר   יוֹם רֵץ לַעֲבוֹר
 יָם, וְשֵׁשׁ בְּגִבּוֹר   לְרוּץ אֲרַח,
 חֲטָאוֹ עֲקֹשׁ   דִּרְכּוֹ בְּמוֹזָקֶשׁ,
 וּמַעֲרֵב בְּקֶשׁ   וְהִנֵּה מוֹרַח;
 יָדַע כִּי-לֹא   בִּכְחוֹ וְשִׁכְלוֹ
 יַעֲמִיד דִּגְלוֹ   וַיִּסַּע וַיֵּאֲרַח,
 אֹז שָׁב וְהוֹדָה   בְּנִפְשׁ חֲרָדָה,
 וּמִרְבַּע עֲבָדָה   קוֹל מִרַּח יִצְרָח:
 אֲנִי אֵלֶיךָ   מְרוֹחֶךָ,
 וְאַנִּי מִפֶּיךָ   גִּיד אֲכַרְח!

הַמִּו גִּלִּים   בְּרוּץ גִּלְגִּלִּים,
 וְעֵבִים וְקִלִּים   עַל-פְּנֵי הַיָּם,

קדרו שְׁמִי,	וְהִתְקַדְדוּ מִיָּמִי,
וְעָלוּ תְהוֹמָי	וְנִשְׁאוּ דְכָיִם,
וְסִיר יִרְמִיָּה	וְקוֹל יִצְרֵי,
וְאִין מִשְׁבִּית	לְהִמּוֹן קִשְׁיִם,
וְרַפּוֹ תִּזְקִים,	וְנִחְלְקוּ אִפְיָקִים,
חֲצִיִּים עֲמָקִים	וְהָרִים חֲצִיִּים,
וְהָאֲנִי חוֹלָה,	יִרְדֶּה וְעֹלָה,
וְעִין תִּלָּה	לְחֻבָּלִים אֵיִם:
וְלִבִּי מִחֲשָׁה —	אֶקְוֶה לְמִמְשָׁה
בְּעַל יְד־מִשָּׁה	אֶהְרֵן וּמָרִים,
אֶקְרָא אֲדָנִי	וְאִירָא עֲזָנִי,
פְּנִית־חֲנוּנִי	יִהְיֶה טָרַח!

וְיָם מִתְרַצֵּץ,	וְקָדִים יִפְצֵץ
אֲרֻזִּים, וְיִפֵּץ	רוּחַ קִצְפִּי,
שְׂחָה קֶרֶם	וְנִבְהַל סָרָם,
וְנִלְאָה תִרְנָם	לְפָרֶשׁ בְּנִפְיִ;
יִרְתַּח בְּלִי־אֵשׁ,	וְלֵב מִתְנַאֵשׁ
בָּעֵת הַתְּבֹאֵשׁ	בְּמִשְׁוֹט מְנִיפִי,
דְּלִים מִשְׁלִי,	וְנִרְפִּים סִבְלִי,
וּבְעָרִים חִבְלִי,	וְעוֹרִים צִפִּי,
וְהָאֲנִי כְּשֹׁפֹר	יִתְעַתַּע וְיִהְפֹּר,
בְּלִי־חֹן וּמִכֹּר	שִׁבְנִי כִתְפִי,
וְזֶה לוֹיָתָן	בְּעַד יָם אֵיתָן
יִקְדִּישׁ בְּחֶתֶן	לְמִשְׁתָּה אֶסְפִּי,
וְיָד אֶקְנֹזֶם	תִּמְאָהֵב לְכִנּוּם,
וְאֶבֶד מְנוּם	וְאֶפֶס מִבְּרַח!

דָּלוּ עֵינִי	נִגְדָד אֲדָנִי,
וְאֶת־תְּחִנּוּנִי	שִׁי אֲשִׁיבָה,

ואַרְגֵּזוּ תַּחְתִּי,	אֶחָדָר לְעִמִּי
לֶךְ אֶקְרִיבָה,	וְקוֹל בֶּן-אֲמָתִי
אֲשֶׁר לֹא-יִסּוּף,	בְּזִכְרֵי יָם-סוּף,
שִׁיר אִימִיבָה,	עָרַב וְכִסּוּף
בָּם אֶתְעַדֵּן,	וְנוֹרְאוֹת יָרֵדֵן
לֵב אֶרְחִיבָה,	וְכִמּוֹ בַּעֲדֵן
וְהִפֵּךְ לַעֲזָרָה	לְמַמְתִּיק מָרָה,
וַיּוֹם מִי-מְרִיבָה,	יּוֹם אֵף וְעִבְרָה
לְאֵל שָׁמַיִם,	וְהַעֲנִינִים
עֲזִים נְתִיבָה,	נוֹתֵן בְּמִים
מִתְחַמֵּתוֹ,	חֹם אֶדְחַמְתּוֹ
יִתֵּן-קֶרֶחַ!	וּמִנְשָׁקְתּוֹ

מִבֶּן-אֲמָתּוֹ,	הַשִּׁיב תַּחְמְתּוֹ
מִשְׁאוֹל פָּדָה,	וְאֶת-נִשְׁמָתּוֹ
לַעֲשׂוֹת שְׁלֵמוֹת	וְרָצוֹ מְרֻמוֹת
וְאִין קוֹל תִּרְדָּה,	בֵּין הַתְּהוֹמוֹת —
הִפֵּךְ לַחֲמָאָה,	וּמִימֵי קִנְאָה,
וְנִסָּה קִפְדָּה,	וְסָרָה יִרְאָה
לְמִלְאֵךְ רַחֲמִים	וְשָׁמְעוּ עֲגוּמִים
קוֹל הַצֹּעֲדָה —	מִן-הַמְּרוֹמִים
עַם, קִץ בְּמִאֲסָר,	בְּכָה יִבְשָׁר
עָלְיוֹ בְּבָרָה,	וַיִּדְ-צָר וּמוֹסָר
דְּחַמְתָּה אֲנִיָּה,	וּסְעָרָה עֲנִיָּה,
מִזְמוֹר לְתוֹדָה:	תִּשְׁמַע שְׁגִיָּה
מֵאֶפֶל עֲנָנִי,	צָאִי, בַּת-אֲמוּנִי,
עֲלִידָה וְרַח!	כִּי כְבוֹד אֲדִנִּי

בהיותו בדרך ממצרים ארצה ישראל
 הִיוּכְלוּ פָנָיו   הִיוּתָם תְּדָרִים
 לְלִבּוֹת קָשָׁרִים   בְּכַנְפֵי נָשָׁרִים?
 לְאִישׁ קֶץ בְּחַיּוֹ,   וְכָל־מְאֹנָיו
 לְגַלֵּל לְחַיּוֹ   בְּמִבְחָר עֲפָרִים;
 וּפְתַד וְחֶרֶד,   וְדַמְעוֹ בְּמוֹרָה,
 לְהַשְׁלִיךְ סֶפֶד   וּלְתוֹר עֲבָרִים,
 וְלִרְכַב אֲנִיּוֹת,   וּלְדֶרֶךְ בְּצִיּוֹת,
 מַעֲנוֹת אֲרִיּוֹת   וְהֶרְרֵי גְמָרִים;
 וְנָעַר בְּדָדִים   וּבְחֶר גְּדָדִים,
 וְנָמַשׁ תְּדָרִים   וְשָׁכַן תְּרָדִים,
 וּמִצָּאוֹ בְּעֵינָיו   וְאָבִי יַעֲרִים
 כֶּחֶן הַבְּתוּלוֹת   בְּעֵינֵי נְעָרִים,
 וְחָשַׁב יַעֲנִים   לְשָׁרִים וְנִנְגִים,
 וְשֹׁאֲנֵת כְּפִירִים   שְׁרָקוֹת עֲדָרִים;
 וְשֵׁם שַׁעֲשׁוּעִיו   בְּמוֹקְדֵי צֹלְעִיו,
 וּפְלָגֵי דָמָעִיו   כְּפִלְגֵי יֹאדִים,
 וַיַּעַל גְּבָעוֹת,   וַיֵּרֶד בְּקַעֲוֹת,
 לְהִקִּים שְׁבָעוֹת   וְשָׁלֵם גְּדָרִים;
 וַיִּסַּע וַיִּצְעַן,   וַיַּעֲבֹר בְּצַעֲוֹ,
 לְאַרְצוֹ כְּנָעַן,   לְמִבְחָר תְּרָדִים,
 וְתוֹכְחוֹת מְרִיבָיו   תְּלִיפּוֹת סְבִיבָיו —
 וַיִּשְׁמַע וַיַּחֲרִישׁ   כֹּלָא אִישׁ דְּבָרִים;
 וְכִמָּה יִרְיָבָם?   וְכִמָּה יִשִּׁיבָם?
 וּמַה־יַּעֲצִיבָם —   וְהִמָּה שְׂכָרִים!
 וְאֵיךְ אֲשֶׁרוֹהוּ   בַּעֲבֹדַת מְלָכִים,
 אֲשֶׁר הִיא בְּעֵינָיו   עֲבֹדַת אֲשֶׁרִים?
 הַטּוֹב כִּי־אֲשֶׁר   אֲנוֹשׁ הֵם וַיִּשָּׂר,
 בְּצַפּוֹר מִקָּשָׁר   בִּיד הַצִּעִירִים,

והגרים וחתים,	בעבדת פלשתים
אלהים אחרים,	ולבו מפתים
ולעזב רצון אל,	לבקש רצונם
ולעבד יצורים?!	ולבגד ביצר
בעיניו שחורים,	פני השחורים
בפיו ממזורים;	וכוס ממתקים
ולחויץ ואמל,	מיגע ועמל,
וקרית יערים,	ונכסף לכרמל
בקברי מנוחות	לבקש סליחות
אשר שם קברים;	לארון ולחות,
ואעטף בקברם,	אצפה לעברם
יפיצון נהרים,	ועיני לשברם
חרדים לסיני,	וכל-רעיוני
להר העברים!	ולבי ועיני
ודמע אפכה —	ואיד לא אבכה
תחתית פגרים,	ומשם אחכה
ולחת פתכים	ושם הדברים
ובמקום סתרים,	בעד הרגבים
ועין הנבואות,	מקום הפלאות
פניהם מאירים —	ובכבוד צבאות
ואצלו אקנן,	עפרו אחנן,
בעל-הקברים,	ועליו אקנן
היות משכנותי	וסוף מחשבתי,
וברשות טהורים!	בקברות אבותי
ודרשי מדינה,	עלי, הספינה,
בתוכה תדרים,	אשר לשכינה
וניד-אל תניפה,	וחושי בעופה
בכנפי שחרים,	וקשרי כנפה
ברוח קלעים,	לנדים ונעים
לאליף גזרים!	ולבות קרעים

וירא אני מ-	עונות נעורים,
אשר הם בספרי	אלהי ספורים,
ואף פי-עונות	ימי הנקנות,
חליפות ומתח-	דשות לבקרים;
ואין-לי תשובה	בעד המשובה,
ואנה אני-בא	בבין המצרים!
אספן בעצמי	ואשבח אשמי,
ונפשי ודמי	בנדיחמא מסורים —
אכל יש במח	במרה סלח,
וחיל וכל	למוציא אסירים,
ואם דן ונפרע	ויזסיף ויגרע —
עלי-טוב ועל-רע	שפסיו ישירים!

רבי יהודה בן-יצחק בן-נאט

(בנרנאט, לערך ד"א תת"ס)

שיר יידות

לרבי יהודה הלוי

מבין עפאים המזות יונים כהמיתי —	מה-זה מרי שיחכם? האם לאנחתי?
אם הבכי מכאב רוח ולב יעזר —	תנים ובת-יענה באו לעזרתי!
הנה דמעי במרם אקראה יענו	אתי, ויהרשו עד-לא שאלתי;
בדמות פנינים ואם בדם נקים עלי	לחיי, הכי מפבדי הם בבכיתי,
וכגחלי אש רתמים חם יקד להטם,	פי-רתחו מיקוד צלעי וגופתי;
מופת באש להטה לבי כמופת סנה:	לא תאכלני ולא תכבה בדמעתי,
ישלם יקרה בצלעותי עדי שותה	כשחזר — לבבי, וכשלג — קוצתי!
אבכה עלומי אשר הפכו, ואגוד זמן	גול — בגזלו בחזרתי — תנומתי;
חלפו נעורי ומתק יערי מררו,	ניתנו לענה וראש בברותי.
מה-זה איחל ומה, אחר אשר נגפו	חילי זקנים צבא חרפי וילדותי?

אֶסְלַח לַיָּמִים וְאִם רַע יִזְמוּ בַּחֲלוּף
הִנֵּה שְׁעָרַי כְּמוֹ טוּרֵי דָיו מַעֲזֹן
וּבִיד שֶׁתַּרְחֹר בְּצוּאָרַי יִשּׁוּ מַחֲנֶק,
וּבְלִיל פְּרִידָה, אֲשֶׁר אֶרְךָ וְלֵב הַחֲלִי,
וַיִּכַּס לַחֲטִי עֲנֵן שֶׁעַר כְּלִיל, וַחֲץ
כֶּפֶר אָנִי, אֶהְבִּי, לַיָּמִי וְקָנִים, כְּמוֹ
וַיַּטְהִרוּ לֵב בְּדָם-נֶעֶר מִגָּאֵל, וְהוֹ-
נֶעֶר, אֲשֶׁר מַרְאוֹת עֵינַי יַעֲצֵם, וּמִ-
מִי־וַתִּגְנִי שְׁתֵּם עֵין בְּנֶעֶר, וְלֹא
הִשְׁגִּנוּ נִעֲוִירִים בְּאַרְח לֹא סָלְלָה הַלִּי-
חֲרָשׁוֹ בְּלִבִּי אֵלִיל וַיִּזְרְעוּ מַעֲוָה,
כִּלְה כְּעֵנָן זְמַן חֲלָב שְׁנוֹתַי, וְאַחַד-
יִצְנָף צִנְפָּה לְבָבִי מִבְּלִי מַעֲמָד
קֶצֶרָה שְׁאֵתִי מַעֲנִיתִי וְאֵתִי בְּלִי
אֶמְדֹּד בְּרַגְלֵי עַמְקִים לֹא קִנִּיתִים, וְאֵת-
סוּסֵי בְּנִשָּׁר וְנִלְגְלִי כְּסוּפָה, וְכֵם
אֶחָשֵׁב כְּאֵלֹו עָלַי כְּנָפֵי נְשָׁרִים אָנִי
טָרַם נִטּוֹת אֶהְלִי יִצְעֵן לְגוּדִי, וְעַד-
נִגְזֹר לְנַפְשִׁי נִדְר־קֵין וְאִם אֵין דְּמִי
נִשְׁאִי כְּלִי מִחֲנָה, טַעִיר לַעִיר שְׁאֵלֹו:
רָכֵב מְרוֹצֵץ כְּעֵב, הַתְּנַהֲלָה בִּי לֹא־ט,
אֶרְצָה אֶבְנִיו וְעַפְרוֹתָיו אֶחֱנֵן, וְחֶרֶד-
אוּלִי אֶבְקָשָׁה לְנַפְשִׁי אֵת אֲשֶׁר אֶהְבָּה,
אוּלִי אֶבְקָשָׁה מְקוֹם מִשְׁכָּן יְהוּדָה, וְשֵׁם
אֶעֱזֹו בְּדַרְדְּרִי וְאֶנְעֵם מִמִּגְדִּיו, וְטַל
מִי־זֶה אֲשֶׁר מֵאֲדוֹם בָּא עִם שְׁעֵפִי תְלוּם,
הוּא נִחְמָד מְצֻרֹר כֶּסֶף וּמִמְר־דְּרוֹר,
הַפִּיץ מְאוּרָיו כְּהִילָל מִכְנָף שֶׁחֲרוּ,
הוֹסִיף שְׁמוֹ עַל-שְׁמַעְתּוֹ, בְּשִׁכְלוֹ אֲשֶׁר
מִיֹּזם אֲשֶׁר נִשְׁבּוּ רוּחוֹת בְּשָׁמָיו, בְּתוֹךְ
לִיל מִחֲלָפוֹתַי לְאוֹר יוֹמָם וְשַׁעֲרָתִי;
נֶעֶר כְּתוּבִים, וְהֵן נִמְחוּ בְּשִׁיבָתִי,
עַד-צֵאת כְּלֵב תְּנִית שִׁיבָה לְנִקְמָתִי,
עָלוּ שְׁחָרָיו וְהָעָלוּ אֶת-אַרְכָּתִי,
שִׁיבָה כְּבָרֵק יִבְקַע אֶת-אַפְלָתִי.
שְׁלַג שֶׁגִּיר לִבְנוֹ כְּתָמִי מְשׁוּבָתִי,
צִיָּאוֹ לְאוֹר תַּעֲלֻמוֹת חֲטָא שְׁנִיָּאתִי;
הַקְּשִׁיב אָמֵת יֵאָסֵם אֲזִנִּי תְבוּנָתִי. —
נָטָה לְבָבִי וְאַחֲזֹר לֹא נְסוּגָתִי;
כּוֹתִי, וְעַל-מַעְגַּל תַּעֲהָ מְרוּצָתִי,
אֶקְצֹר פְּרִי כַחֲשֵׁם רֵאשִׁית תְּבוּאָתִי;
רִיתָם עָלַי הַנִּדָּד יִפְקֹד לְחַטָּאתִי,
כְּדוֹר, יִקְלַע בְּכַף-קָלַע יַחֲדָתִי;
כֶּסֶף מַחִיר מְכַרָּה אֶרֶץ מְכוּנָתִי,
נָחַל אֶרְצוֹת אֲשֶׁר לֹא מִירְשָׁתִי;
אֶרֶץ אֲנַמָּא, וְסוּף אֶרֶץ מְנַמָּתִי,
נִשְׂאָ, וְרוּחַ עֲצָרָה-בִּי לְרַכְבָּתִי,
לֹא אֶחְנָה יְרֵתָמוֹ רַכְבִּי נְסִיעָתִי,
אֵתִי בְּקוֹל צִעְקִים עָלַי בְּאַדְמָתִי —
אֵי-זֶה מְכוּנִי וְאֵי מְקוֹם מְנוּחָתִי!
וּלְבֵית מַעֲזֵן אֶהְבִּי יִשָּׁר מִסְלָתִי,
בוֹתִיו אֶרְוֶה בְּמִי דַמְעוֹת תְּשׁוּקָתִי;
שֵׁם אֶתְנַהֲלֹו צִפּוֹן דּוּדִי וּלְבָתִי,
אֲשַׁבֵּר כְּלִי מִתְּנָה מִסְעִי וְנוֹלָתִי,
פִּיהוּ יִכְבֶּה יְקֹד חֲשָׁקִי וְצִמְאֹתִי!
נִזַּל שְׁנָתִי וְלָקַח אֶת-עֶרְבָתִי?
הוּא מִחְמָדִי וְהוּא עֲנֵן תְּהַלָּתִי!
וַיִּגַּל צַעֲפִי עֲנֵן אֶפְלִי וְחֲשָׁבָתִי;
הַפְּלִיא חֲכָמִי וְנִפְלָא מְמוֹמָתִי.
לְבִי מְנוּרָיו וְעַל-חֲטָיו מְנוּרָתִי;

לו עֲנֵתָה־בִּי שְׁפֹת מִצְּפוֹן לִבִּי, אֲנִי בָּא עַד־תְּכוֹנֶת אֲהָבִיו בּוֹ וְאוֹתִי!
 רָקִם כָּתְבוּ וְכָא רְצוּף צִפּוֹן אֲהָבָה, תִּקְטֵן הָיִית בְּעַדוֹ נִפְשִׁי גְמוּלָתִי,
 פָּנָיו כְּלָחִיו וּפּוֹדֵה טוֹרִיו כָּלֵב חֲמָדָיו, מִלִּי צְרוּפִים כָּפּוֹ, זָפִים בְּאֲהָבָתִי,
 נִפְךְ רָשָׁמִיו וּמִנִּפֶת טַעֲמָיו וְרוֹ- חוֹת מֶרֶד־דָּרוֹר נִפְּסוּ טוֹרִיו לְנִשְׁמָתִי,
 יַעֲזוּ וַיַּעֲלֹ לִבִּי בָּם, בְּהִשְׁתַּוְּמָמִי הֵם שַׁעֲשׁוּעֵי וּבָהֶם כָּל־גְּנִינָתִי;
 שִׁיר הַחַיּוֹ מִפִּתְיוֹ מִתִּי שְׁשׁוֹנִי, וְנִפְ- שִׁי הָעֵלֹ מִעַפְר רִגְבִי קִבְרָתִי,
 אֲמַצָּה גְּבִיעַ עֲסִים רָקֵחַ לְקוֹל תּוֹר וְסִים מִיֵּין רָקִחִיו — וְלֹא מִיֵּין וּמִרְתִּי;
 צָרִיו יִרְפָּא כָּאֵב נִפְשִׁי לְגוֹדוֹ, הִמ־ אֲתוֹ מוֹרִי וּמֵאֲתוֹ תְּרוּפָתִי!
 צִיר, הַמְּכַשֵּׁר כָּבֹא רָקֵמֶת יִמִּין כָּתְבוּ, הֵא־לֶךְ בְּשֶׁרָה לִבִּי, לֹא חֲלִיפָתִי;
 נִמַּע בְּלִבִּי גָעִים וְכִרְךְ עֲצִי אֲהָבָה, קַח מִפְּרִיהֶם תְּרוּמָתִי תְּנוּכָתִי. —
 מָרָם רְאוּתָךְ בְּצֵל קִירוֹת לִבִּי מְקוֹם מִשְׁכְּנֶךָ, לֹא בְּצֵל סִפִּי וּקְרָתִי;
 נִשְׁבַּע לְבַלְתִּי שֹׁכֵן אַחֵר מְקוֹמְךָ, אֲבָל אִם לֹא עָנִיתָ — וְנִקָּה מִשְׁבַּעַתִּי!

רבי יוסף בן-צדיק

(דִּין בְּקוֹרֶטוּבָא, מֵת ד"א תת"קט, בְּהִיּוֹתוֹ כֵּכֵן שְׁבַעִים שָׁנָה)

שיר תהלה

לרבי יצחק בן-טהאנר

אֵשׁ נִצְצָה בְּבֶרֶק לֵיל בְּכּוֹס תְּאִיר,
 מִנְּזִלִי מִזְרָק כֶּף אֲחִיזוֹ יֵאִיר!

לֵב נִחְלָה נִחְפּוֹ לְמִצָּא צָרִי מְדוּה,
 חֲמֵר כְּעֵין אוֹפּוֹ צִק־לוֹ לְפִי מְדוּה,
 מַעַל כְּלִי מוֹפּוֹ — פִּתִּיל בְּאֵין מִטְוּה,

לא מִשְׁבָּא הָעֵתָק,   פִּי מִשְׁדִּי בְצִיר,
מַעֲמוֹ בְּמֶן יִמְתָּק —   וַיְהִי לְמִרְפָּא צִיר!

לֵיל תְּנַדֵּד חֲשָׁפִי,   לֵיל לֹא לְמַשָּׁהוּ
סֹהַר, וְאַת־דֶּרֶךְִי   עַד-בוֹשׁ נִמְשָׁהוּ;
הָאֵם צָבִי — מִלְכִּי   בְּכִלּוֹא חִבְשָׁהוּ?
וַיֵּאמְרוּ: לֹא, כִּי   פֶתַח לְבָשָׁהוּ
נִגְדַּ פְּגִי יִצְחָק,   שֶׁר וְהָרוּ בְּהִיר,
לְשֹׂאִלִים יִצְחָק,   וּלְהַעֲנִיק מְהִיר!

אָמִיר יִפֶּה קוֹמָה,   עַב טַל בְּיוֹם צָמָא,
דִּבְרֵתְךָ תִּמָּה,   מִשְׁרֵתְךָ אִימָה,
עַל־הַזֶּמֶן רוֹמָה   לֵאמֹר: „אֲנִי חוֹמָה“,
כִּי יָד לָךְ שׁוֹמָה   עַל־מַעְלֹת בִּימָה;
יְדוּדֵי קָרֵב וְרַחֵק —   אֹרֶז וְכָרֶךְ יוֹפִיר,
הִילֵל בְּרוֹם שְׁחָק   מִי לִי אֲשֶׁר יִפִּיר?

אָמְרוּ לְכָל־הָלֶךְ,   יִיגַע בְּעַד חֶפְצוֹ,
מִשׁוּם בְּכָל־פֶּלֶךְ   בֵּית אַתְּוָה לְמִצָּא,
אֶל־מִשְׁכְּנוֹתָיו לֶךְ   וּבֹא מְלוֹן קִצּוֹ,
וּכְלִי נִדֵּד תִּשְׁלַךְ,   כִּי נַעֲמָה אֲרֻצּוֹ;
דַּע קִמְעַךְ אֵלֶּאפֶק   יֵא אוֹג אֶלְצֹדֵר
אֶעֱרַג עָלֶי יִצְחָק   סִלִּיל מוֹהֶאנֶר!

רבי דויד בן־אלעזר בן־בסורה

(בספר, לערך ד"א תתק"י)

תחנה

אדני!

דאָנה שְׁכַרְה לְבִי, וּמִכְבֵּד עֲצָבִי
חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם,
וְאִדְבַּרְהָ בְּצַר רוּחִי, גַּם־תִּיזֶם מְרִי שִׁיחִי:
מִי־תִגְנִי בִּירְחֵי־קֶדֶם!
יְדֵי נִגְרָה וְלֹא תִדְמָה, וְנִפְשִׁי עָלִי תִהְיֶה
כִּי־אִזְכְּרָה מִקֶּדֶם;
דִּמְעָתִי שִׁימָה בְּנֹאדָה, וְהַפְלֵה כִּי־זֶם חֲסָדָה,
מַעֲנֶה אֱלֹהֵי קֶדֶם!
בְּעִנִּי כַּמַּעַט אֲבִדְתִּי, לֹא־לִי שִׁבְרָתִי וְהִזְחַלְתִּי
לָרֶכֶב בְּשָׁמִי שְׁמִי־קֶדֶם;
רְחוּם, פֶּקֶד גִּפֶּן זֹאת, וְלָמָּה מִצְאָתָנוּ כָּל־זֹאת —
וְאֵלֵהִם מִלְכֵי מִקֶּדֶם?
אֵיךְ הִמּוֹן רַחֲמִיךָ שָׁמַעְנוּ, אֲבוֹתֵינוּ סִפְרוּ־לָנוּ
פַּעַל־פַּעֲלָתְךָ בִּימֵיהֶם בִּימֵי קֶדֶם?
לָמָּה אִירָא בַּעַת צָרָה, מִשְׁגֵּב לַעֲתוֹת בְּצָרָה,
הֲלֹא אַתָּה מִקֶּדֶם! —
עַד־אֵן בְּגִלּוֹת אִטְבָּעָה, וְאַיֵּכֶת הִרְשָׁעָה
עֲלִיזָה מִימֵי־קֶדֶם?
זָכַר חֲזוֹן הַשְׁמַעְתָּ, וְחֶסֶד אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ
לְאַבְתֵּינוּ מִימֵי קֶדֶם,
רָאָה בְּעִנִּי עֲמָךְ, וְהִפֵּר בַּעֲסָךְ וְזַעֲמָךְ,
זָכַר עֲדָתְךָ קִנִּיתָ קֶדֶם,
לְצִיּוֹן בְּרִצּוֹנְךָ הִיטִיבָהּ, הַשִּׁיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנִשׁוּבָהּ
חֲדָשׁ יְמֵינוּ בְּקֶדֶם!

רבי חַיָּא בֶן־אֶלְדָּאדִי

(בקשטיליא, מת ד"א תתקי"ד)

קדָּשָׁה

נִבְהִי שָׁמַיִם	לֵךְ כֶּסֶף כְּבוֹד,
וּנְבוֹלוֹת אֶרֶץ	הַדָּם מַלְכוּת וְכְבוֹד —
אֵלֶּה יַעֲדוּ	אֵת כָּל־הַכְּבוֹד,
וְאֵלֶּה יַגִּידוּ	לְמִי זֶה הַכְּבוֹד:
אֲדֹנֵי צְבָאוֹת הוּא	מֶלֶךְ הַכְּבוֹד!

נִבְהִי שָׁמַיִם	תְּצוּבֵי אֵשׁ וְרוּחַ,
הַרוּחַ בָּאֵשׁ	וְהָאֵשׁ בְּרוּחַ,
תִּלְתֵּב לְבָרֶק	וְלַעֲוֵף הַרוּחַ,
תִּכְרוּב לְמֶרְכָּב	נִכּוֹן לְכַל־רוּחַ,
וְכָדָם טוֹב וְכָד:	שְׁכֵם אֶחָד לַעֲבֹד!

וּנְבוֹלוֹת אֶרֶץ	יִבְשֶׁת וּמִיִּם,
עֲבָדָה לֵךְ רַבָּה	וּרְחִבַת יָדִים,
כִּי יַד הַמַּלְכוּת	מִכָּל־אַנְגָּפִים,
מַעֲמָקֵי אֶרֶץ	וּמְרוֹם שָׁמַיִם —
רַק אַתָּה תַעֲמֹד	וְהֵם יֵאבְדוּ אֶבֶד!

נִבְהִי שָׁמַיִם	אִימִים יִלְהִבוּ,
לִפְנֵי הַכְּבוֹד	לְנֶצַח נֶצֶב,
וְהַתְנַצְצוּ וְרָצוּ,	וְהַתְפַּלְצוּ וְשָׁבוּ,
וְקִרְאָה זֶה אֱלֹהֵהָ	לְהַקְדִּישׁוּ וְנִבּוּ:
בְּנֵי אֱלִים הָבּוּ	לְאֲדֹנֵי כְבוֹד!

רבי אברהם בן מאיר בן-עזרא

(נולד בסולימולא, חי בקורטובה, ומת ברומא בשנת ד"א תתק"כו, בהיותו כבן ע"ה שנים)

רשיות

1

אֶשְׁבַּע בַּעַת אֶרְעֵב לְהַלְלֶךָ, אֶרְוֶה בְיוֹם לַעֲבֹד לְךָ אֶצְמָא;
בְּמַח אֲנִי אֶשְׁכּוֹן בְּפִתְחֵדָתִי מִמֶּךָ, וְאֶלְבֹּשׁ בְּמַעֲיֵל אִמָּה;
רַמְתִּי בְיוֹם שַׁחֲתִי לְפָנֶיךָ, אֶשְׁפַּל אֶכֶל קִרְנִי בְךָ רַמָּה;
הִרְבֵּה פְדוּת עָמִי בְיוֹם עֲבָדִי לְשִׁמְךָ בְּנִי-אֵחַ גַּם-בְּנֵי אִמָּה —
מֵה עָרְבוּ כָל-עַצְבוֹתַי לֵב וְלִרְוִחַ וְלִנְשָׁמָה!

2

אֵיךְ תַּחֲשֶׁה נַפְשִׁי — וּמַאֲוִיָּה לַחַיּוֹת עַדִּי תִדְבֹּק בְּצוֹר הַחַיָּה!
כֹּה מַעֲיִנִי חֲכָמָה וּמִמָּנָה תִשְׁקָה קַצִּירֶיהָ וְזֶה-פְּרִיָּה;
רַקֻּמַּת גּוֹיָתָה מִתְדַּרְהָ, תִדְמָה לְכֹלָה תַעֲדָה עֲדוּתָה,
מִהֲלֵל אֱלֹהֶיהָ יִסְפֹּר דּוֹר אֶל-דּוֹר, וְעַם נִבְרָא יִהְלֶלֶיהָ!

3

בְּדַת-אֵל אֲדַבְּקָה חַיִּי בְשָׂרִי, אֶקְוֶה מֵאֲדָנָה תַּת שְׁכָרִי,
בְּגוֹ-עֲדָנָה לְהַתְעַדֵּן רְצוֹנִי, וְעַתּוֹת צְמָאוֹנִי הִיא נִהְרִי!
רְאִיתִיךָ בְּעֵין הַלֵּב וְאַחֵר בְּתוֹרַתְךָ, בְּכַח נֶאֱדָרִי!
הִבִּינִי עֲשׂוֹת דְּרֶךְ נִכּוֹחָה, אֲנִידֹלֶךְ — וְאַתָּה תִגְדִּיל הֲדָרִי;
מְרוֹמִים וְהִדּוּמִים לֹא-יִכִּילוֹן שְׂאֵת נִדְלָךְ, וְאַף כִּי מֵאֲמָרִי!
חֲסוֹת בְּךָ אֶתָּה נַפְשִׁי בְּעוֹדָה, וּבִשְׁחֻתִי שְׁמֶךָ שְׁמַתִּי הֲדָרִי!

4

אֲבַטְחָה עַל-פְּעָלִי עַד-אֲנוּעָה, אֶשְׁכְּנָה בְּמַח וְלֹא-אֶתְרַעָה,
בּו לְבָדוֹ אֶעֱמֹד לֹא-אֶפְשָׁעָה, אֲנִבְהָה בְּשִׁמּוֹ וּלְשִׁמּוֹ אֶכְרַעָה,
רַחֲמִיו רַבִּים, וְנַפְשִׁי יִדְעָה כִּי-תַחֲי עוֹד אִם בְּקִלּוֹ שְׁמַעָה,
מִתּוֹה פָּנָיו בְּמַעֲשָׂיו אֶפְגָּעָה, הֵן תְּמוֹנָתוֹ בְּהִקְיִן אֶשְׁבָּעָה!

בְּשִׁמְךָ אֲשַׁחֲדָה,	אֱלֹהֵי תַהֲלֹתִי,
וְאֵיךְ פִּי יִפְאָרְךָ?	וְזִכְרְךָ פָּאֵר עוֹלָם —
בְּרוּאִים תַּהֲלֹתֶךָ,	בְּהַתְּבוֹנְנִי כִּי-סוֹד
לְשׁוֹנִי תִסְפָּרְךָ!	לִבִּי בְּךָ יִהְיֶה,
לְשִׁמְךָ, וְאֵיכָה לֹא	רְצוֹנִי לְהַבְדִּיל
וְנִשְׁמַת אֲנוּשׁ גִּרְךָ!	תִּתְחַפֵּשׂ חֲדַר-בֶּטֶן —
וְגֵר הִנְנִי עִמָּךְ,	הֲלֹא אַתָּה מַעֲזוֹן כָּל-דּוֹר,
וְאַל-תַּעֲזֹב גִּרְךָ!	פֶּרֶשׁ חֲסִידְךָ עָלַי
וְכָל-אַחֲלִי נַפְשִׁי	מִשׁוּשֵׁי בְּךָ תָּמִיד,
לְמַעַן אֲזַמְּרְךָ!	הַיּוֹתִי לְעוֹלָם חַי

*

רְשׁוֹת לְקַדִּישׁ

לְכָל-בָּשָׂר אַתָּה,	אֱלֹהֵי הַרוּחוֹת
בְּחִכְמָתְךָ שְׁתֵּה,	וְחִכְמָה בְּטָחוֹת
בִּידֵל-לְשׁוֹן תִּתֵּה,	וְגַם דִּבְרַת צָחוֹת
אֲמַת כָּל חוֹלְלֶת, וְבוֹ לֹא-עֲמִלְתָּ,	רַק בְּפִיךָ מִלְּלֶת!

בִּידְךָ עֲתוּתִי —	וּמַה-זֶּה פִּי יַעֲנֶה
וְקִצְרוֹ שְׁפָתוֹתַי?	וְכָל-רִגְעַת הִנֵּה
בְּקִרְבִּי אֲתוּתִי,	וְאֵן לִבִּי יִפְנֶה
וְאַתָּה הַגִּבֵּלְתָּ?	בְּדַת שֶׁהִנְחַלְתָּ לִּי בִּרְכָה אֲצִלְתָּ!

רַחֲבִים וְאַרְפִּים	חֲסִידֶיךָ עִמִּי,
וּרְעִיּוֹנֵי רַפִּים	וְלֹא-אֲבִין גְּלָמִי,
וְעַתָּה נֹוֹם וּבְהֻשָּׁרִים	בְּךָ עֵצִם עֵצִמִּי,
וְעָלִי חֲמִלְתָּ	וְטוֹבוֹת גְּמִלְתָּ לִּי, גְּמוּל לֹא-שָׁאַלְתָּ!

הָבִי טוֹב עֲשִׂיתָ וְאֶנְכִי אֶרְשָׁע,
וְחֹבִי כִסִּיתָ וְאֶל־שׁוּעֵי תִשָּׁע,
וְאַחֲרֵי גִסִּיתָ לִבִּי בְּדֹ נִשָּׁע,
וְחַיִּי נָא לָתָּה וְנַפְשִׁי הִצֵּלָתָּ, מַעֲזוֹר לֹא־תִדְלָתָּ!

מְרוֹמִים שְׁכַנְתָּ וְשָׁחִים מָלֵאתָ,
וְכָל־יֵשׁ חֹנֶנֶת וְלַעֲשׂוֹת הִפְלֵאתָ,
וְכִסָּא כִנֵּנֶת וְעָלְיוֹ נִעְלִיתָ,
וְהַכֹּל פָּעֵלָתָּ וּבְכָל מַשְׁלָתָּ וְעָלִי־כָל נִדְלָתָּ!

*

אופן

אֶחָדוּ אֱלִים פָּנִי כִסָּא, כְּבוֹד נִעְמֹו
יַחְדוּ, שָׁשִׁים בְּשָׁכֵן עַד וְקְדוֹשׁ שְׁמוֹ!

בְּנִינִי עוֹלָם בְּמִנְיֵן הַסֶּפֶר יִסְדּוּ,
עֲנִינִי עֲשֹׂר אֶחָדִים מִלְּבַד נִפְרְדּוּ,
בָּם בְּנִי אֱלִים יִקְרָאוּ וְהִתְאַחֲדוּ
זוֹ בְּזוֹ, אַחֲרֵי מִסְבוֹתֵם מְסֻלוֹת בְּמוֹ
נִגְרָדוּ, אִישׁ עַל־עַבְדָּתוֹ וְאִישׁ עַל־שְׁמוֹ!

רַחֲפוּ רוּחוֹת כְּבוֹדוֹת עַל־מְתִים נִשְׁאוּ,
נִשְׁקָפוּ אוֹרִים עָלֵי לִבָּם וְהִתְנַבְּאוּ,
יַחְשָׁפוּ לָהֶם פְּלִיאֹת, שֵׁם לֵאל יִקְרָאוּ,
יִרְמֹזוּ בִּי־בֹ תִחַלֵּת כָּל זְבוֹ חֲתֻמּוֹ,
נִגְנְזוּ סוּדוֹת אֱלֹהֵינוּ, אֲדָנֵי שְׁמוֹ!

מִנְהָ קִדְשׁ יִהְלְכוּ קִדְשִׁים בְּלִי
הַעֲוָה, יִלְכוּ לְזִנְבֹ אוֹ לְרֹאשׁ הַתִּלְלִי,
נֶאֱוָה שִׁירָם לֵאל שֵׁם כּוֹכְבֵיהֶם כְּלִי,
יִרְגְּזוּ אִם־יִדְמוּ קֵט מְזֹכֵר נִעְמֹו,
יַעֲלֹזוּ עֵת שִׁלְשָׁם קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ!

*

מאזרה

אָשאַ עיני לכל-דרך: אָן מלפני, אָן דודי בָּרַח?

בָּרַח דודי ובְּכֻרֹבִי	שָׁכֵן בְּבוֹדוֹ,
מִי־תִתֶּן-לִי יְמֵי טוֹבִי	מוֹתִי בְּיָדוֹ —
טָרָם בֹּא צַר וְיִרְדָּה בִּי	מָאֵז, וְעוֹדוֹ
עַל-בְּמוֹתֵי בָּאָף הָרָד —	בָּחִי בְּמִתְנִי עָלִי לְטָרַח!

רַדְ-לִי הַיּוֹם אֲשֶׁר שָׂאוּ	עָרִי תִהְלֶה,
סָפּוּ חַיִּים וְנִדְכָּאוּ	רָאשֵׁי סִגְלָה,
חָלְפוּ יְמֵי וְלֹא-בָאוּ	יְמֵי גְאֻלָּה,
קָצְרָה נַפְשֵׁי בָּרַב אֶרֶץ	מִסְגֵּר, וְעֵינֵי תָמִיד לְאַרְחִי!

„מִי הַשְׁלִיכָה בְּתוֹךְ זְרִים? הֲלֹא עֲזָנָה!
שׁוּבִי אֵלַי, וְהֵן אֲרִים   גָּסִי לְעֵינָה,
מִפְּנֵי יִרְעָשׁוּ הָרִים —   אֲבֹא לְמַעַנָּה,
קוֹמִי אוֹרִי כִּי-בֹא אֲזַרְךָ,   וּבְבוֹד אֲדֹנִי עֲלֶיךָ זָרַח!“

*

אהבה

אֶל-אֵל וְטוֹבוֹ   יִפְתָּח וְיִנְהַר עִם קָרְבוֹ!

בְּגֵד יִדְמָה	כִּי-אֵין צָרִי עוֹד לְגִנוּעִים
לְעַד, וְחִכְמִי	גִּזְזִים יִשְׁתַּחֲוֶה תַּעֲתָעִים;
מִתְּשַׁאֲלוּ מֶה	הִנֵּה לִילָד שֶׁעָשׂוּעִים?
אֲבִיו עֲצָבוֹ —	וַיֵּצֵא שְׁלוֹחָיו לְהַשִּׁיבוֹ!

רַעִיץ בְּמוֹקְשׁוֹ	יֹחִיל לְגֹאֵל חֵי מְכָרוֹ,
יָשׁוּב לְקִדְשׁוֹ	שְׁנִית, וְיָשִׁיב שֵׁם הָדָרוֹ,
נִשְׁבַּע בְּנַפְשׁוֹ	עַל-זֹאת, וְלֹא יִחַל דְּבָרוֹ —
הִנֵּה כְּתָבוֹ,	כְּפֶת נְבִיאִים חֲתָמוּ-בּוֹ!

היכל יקרו   נתן ביד כל-צד להבעיר,
 ובנו בכורו   נלה אלי קדר ושעיר,
 ולמול דבירו   מקדש מעט יבנה בכל-עיר,
 יעלה ויבא   שמה ויגיד כל-לקבו!

מעון, המקרה   אחד לנאמנים ושונים?
 תאנה במרה,   תשמר אשר שמרו אמנים,
 תשקיף ותרא   בייחק נתתו לו לפנים
 הוא לא-עזבו,   כי-אהבת נפשו אהבו!

*

זולת

אמר לצפון: תני   חילי וצבאותי,
 תימן, שאי את-בני לשכן בחצרותי,
 וימין אדני, בני   ביתי וחמותי,
 יעלה ויבא בעיר   עני ורכב בעיר,
 ואני בתוך הדביר   אבוא בכנור ושיר
 לעבד עבדתי!

באו ימי-גיל ולא   יכלו ימי עולם,
 יהיו יגזנים פלא   היו וכל-חילם,
 כי-משכנות אהליו   יבנה עלי תלם
 תדוד, אשר נאמו   נפת ומן מעמו,
 נזרא ופלאי שמו,   יעשה להפליא במו
 תשבי ואפרתי!

„רעה, צאי משבי   לצבי ולעטרת,
 כימי נעורים שבי   ביקר ותפארת,
 כצבי לארץ צבי   שובי מפזרת!“
 יגדל כבוד אחרית,   ידל מחלל ברית,
 כי מאריך מענית   יקח בידו חנית,
 ואני — תפלת!

מחסי, כאב מחצי רפא תרפא, חיל!
הסר חמס לתצי, יש אהבי הנחל,
כי מועדים ותצי מועד פדות אוהל,
קורא בשמך ענה, עדר מכרתו קנה,
גדר הרסתו בגה, חדר נטשתו חנה,
חושה לעזרתי!

*

נאִלה

אחשק ולא אדע מקום עפר וסתר אהלז,
מי־לי ויורגי הדם רגליו ומדרך נעלז?

בינות צלעי גחלי חשקו כתנור יבערו,
לשטף לחיי גחלי עיני בנימים יסערו;
ידעי כאב לב גחלה על־לב קשה־יום דברו,
אהלי שאו אליו שלום נדרש למי לא־שאלו,
ילך לגודו והלם, ילאה סבל על סבלו!

ריבות שפת מריב אני אשמע — ולי מה־מתקו;
אם בשבי אראה עני, או בי צעירים ישחקו —
עוד קט מעט ולמעני רחמי ידיר יתאפקו,
יקרא בקול: „יקרב הלם נא לעבד שם פעלו!“,
יבנה באבני יהלם כסאו, ותחש ינעלו!

העם קנייתו גחלה, הבן קראתו בן־בכור,
יד לענים בו משלה, ישבע בחרפה ממרור,
יועק לרב המחלה: „אבי חסדיך זכור!
זכרה אלהי לי בתם לב, נד וישר פעלו,
זכור אדני לאדום יום זר ומוזר מעלו!“

מה טוב נשא בשבי שְׂבָא   לענ, ובזו בזו וארם,
לא על-נמול יד רַהֲבָה —   כי אס-לחשק רב ורם.
לעבד לשמך אתאבה,   עבד לאל זר יחרם!
יגל ויפתר חלום   אל-בן מכרתו, וקלא
די-לו סתום קץ וחתום —   יעלה ויבא גאלו!

*

סליחה

אשתחיה אפים ארצה, כי אין למטה ממנה,
אתנפל לפני עליון, גבה על-כל-גבהים.
במה אקדם פניו? כי אס-ברותי! הלא-היא מאתו,
במבחר גופתי הוא יחיה — ואין לאיש נכבד מנפשו.
ראש וסוף אין לגדלתו — ולשוני איך תגדלנו?
רחוק רחוק משמי השמים, וקרוב קרוב מעצמי ובשרי!
הנה-באתי לך אלהי, ביי-אין מועיל וילתך;
הלא כל-צבא השמים והארץ כלם נבראים פמני,
מהם איך אדרש תשועה — ותשועת כל-יצור כזב!
מנוס אין לעבד בלתי לאשר קנהו! —
מה אחשבה לדעת? וידעתי פיל-היטיב לי בראתני.
מספר עצמו חסדיך — ומחול הים חטאתי.
עון איך אשא אליך? והיא-גם-היא חטאה.
עוד מה-יענו שפתי? גם-המה הרשיעו!
ידון לבי עשה לנפשי אשר אויב לא-יוכל עשהו,
ולעפה אחזתני ממנו — אוי-לי כי-מריתי!
לע יצרי התעני, כי לא-היה רצוני להכעיסך,
רעותי לי לבדי הרעו — ואמה לבדך תעשה חסד!
הודיעני דרך יעילני, כי כל ידעתי אמה הודעתני.
השמעתי דברי לבי לאוני — ואמה תשמע השמים!

*

פזמון

אל-בית המלך	לבוא נקראתי,
רעה אחותני,	כיי-פיהו מריתי,
אדני, שמעתי	שמעה נראתי!
במה, יחידתי,	להתנצל תוכלי,
יום על-כף מאוני	המשפט תעלי?
מה-תלוני? ואל	בגדך שם כלי
להיטיב — ותרשיעי,	בהכל תהכלי,
בלבד לא-תחשבי,	בשכלך לא-תשכלי
לאמר: מה-זה-לי,	ולמה נבראתי?!
רצית ללכת	אחרי תאונתך,
תתענגי פה, ולא	זכרת אחריתך,
יום אל ופרידך	מעל גונתך,
ואל-חיקך ישיב	תגמול פעתך,
כיי-בספר רשום	תקקה אשמתך —
היום לעמתך	נתיבתם הוריתי!
הלך דבש ראית	בגונת ארניה —
אכלת ותטמאי,	ולא-אמרתי: איה
אלהי המשפט,	יום יאסף גוני
הארצות לדין	ותמתים יתנה?
ותאמרי בלבך:	אולי לא-יתה?
אדרש מאוני	לבי — ובריתי!
מראות עיניך	בשואל ישליכוך,
ותאמריך לך-	ךך רע ידריכוך,
לא יועילוך, אכל	לתפת יוליכוך,
מקום גחלי כידו-	די אש יתיכוך,
ומארת חלדך	במשפט יחשיכוך,
תנחמי ותאמרי:	אוי כיי-נטמאתי!

*

תוכחות

1

מפני כבוד ודוני,	אין מלה בלשוני
כִּי־תבקש לעוני?	בנבראיד מי־אני,
ואן תלכי בלא צדה,	אי־מזה באת, יחידה,
איך תאמרי לא נטמאת?	ותחליפי מי בַּמַּת —
נזהרתי, כִּי־בדין דבר	ביני בעודך, שֶׁבָּכר
הרב עם־שני יסור?	שפתים אף למחסור,
ראשה וסופה הכל,	ראי, כִּלְחֻמֶּדֶת תכל
ועתה השמרי נא!	ולעמל אין בינה —
באור היום מְגוֹלְלוֹת,	הגויות כְּשִׁמְלוֹת
נבלתם בפסחה!	ובלילה, עת מנוחה,
מקומך איך שכחת?	ממרום שְׁלַחַת —
שובי אל־נברתך!	בטָרֶם יבא עתך,
כֹּאֲשֶׁר תִּשְׁחִי — ירימה,	עורי לרצות תַּמֶּךָ,
שמים רעות עשה:	בְּמִשְׁלַךְ בּוֹצֵר נשא,
והלך אחרי תהו;	זנח מקום תִּיְהוּ
והוא ימות באין מיסר!	ואת־ריו לבו איך סר,
ואל יתן־לך חלף	רחמי ממך סֶלֶף,
מהלכים בין העמדים.	שבתך בקרב אֲבָדִים —
בנאד הגוף אֶסְפְּנִי,	אבי, אל־תִּהְדָּפְנִי,
לך אדני הוֹחֲלִיתִי!	ואם בְּחַטָּאי כְּשִׁלְתִּי —

2

אם־לא תדעי נפשי את־ריתך,	
קח־לך מופת ואז מראשיתך:	
הכל יסודך ועל־תהו בנותך,	
בואך בצאתך וחינד במוֹתך,	
ולמה תרנעי	ורומ־שְׁוֹא תרעִי?
פני־לך, כִּי־תסעי	כמו־אהל רעי,

ותבקשי ואיגד —
ואיד על-זה לא-פקחת עיגד?

בתאנה דבכת, אשר-היא איבתך,
ולא-התבוננת, פי-תקרב עתך;
יגה יוגד וגם-פחה תפתך,
עד ייעפו אנשי מלחמתך,
וגשאי בליך יחיו עליך,
וגשוב אליך גמול מעלליך;
הסירי יוגד —

ואיד על-זה לא-פקחת עיגד?

רבי-לך לדרש את-אשר מעזבי,
אל-טוב אדני תנהרי אם-תאבי;
איד תהפכות בלבך תחשבי,
פעמים תשובבי ופעם תשובי,
אם אחת לקונך — ורבות לרצונך?
ואיד יתם עיגד, והשטן לשטנך
יעמד על-ימיגד?
ואיד על-זה לא-פקחת עיגד?

התל זמן בך, לעמל גיחתך,
לבנות ולקנות — ועודך לא-נחת!
הפל יכלה — ועל-מה בטחת?
הלא בתענוגך שכרך לקחת!
לאל מי את אמה לעבדהו, ולמה
עבדת האדמה? שובי ודעי מה-
תאמרי לאדגד —
ואיד על-זה לא-פקחת עיגד?

מה-לך, תבל, תסיתני להבל?
 תני או לקחי — אני עוד לא-אקבל!
 איך אשמח על-זמן או אתאבל?
 מעט אשכנה כך — ינשא או יגבל,
 יעלה או יוריד, ישקוט או יחריד,
 ואעבד או אריד — המות יפריד
 ביני ובינך —
 ואיך על-זה לא-פקחת עינך?

*

על-מות לבן

אבי הבן קרב לספר, כי אל ממך רחוק
 את-בנך את-יחידך אשר אתבת, את-יצחק!

אני הנבר ראה שבר, ומשזשו גלה,
 הוה, פקדתי פרי בטני ועל-לבי לא עלה,
 פירחשבתני לעת זקנה היותו לרוח והצללה!
 אך לרוי יגעתי ולדתי לבהלה,
 כי-איך ישמח לבי — ויגוע וימת יצחק!

בכה אכבה בכל-רגע ואשא נהי נהיה,
 בוכרי זה שלש שנים מותו בארץ נכריה —
 וצאתו ממקום למקום, ונפשי עליו המיה,
 עד-שהבאתיו אל-ביתי לילה ויומם בזכיה;
 כמה תלאות מצאוני ואלה תולדת יצחק!

רעי הרפה ממני, אם-תנחמני — תגיעני,
 מחמל נפשי אל-תזכר ושמו אל-תשמיעני,
 נחלתי אשר נשארה-לי בבה זמן — ואם ירועני!
 שממות עולם השמני ויקח מחמד עיני,
 בלה שארי ולבבי — באשר בלה יצחק!

מעון, אשר הכל בידו, וחפצו עשה בכל-יצוריו,
 דבר עלי-לב אב נכאב, ירא שמך מנערו,
 רוח תנחומים עזר עלי, ויעבר בין בתריו,
 הורה חמודו וראתה, ללכת בדרך הזריו,
 עודנו נער אתה הכחת לעבדך ליצחק!

*

שירי ידידות

1

לרבי שמואל בן-נאמע

נבחי שחקים אל-הדם נכנעו,
 קרב אנוש אל-מלאכי עליון, עדי
 ההוא שמואל בין מתי חכמה לאיש
 מטה אלהים הוא, והוא מופת ואות
 דלתי תבונות נפתחו על-פיו בלי
 ההוא מאשר עברי דרך עלי-
 באו לגן-עדן, מתים, וגעו בעץ
 עושו ובאו, תמצאו דעתו מקור
 באו, רעבים, לתבואת, לחמו
 באו, צמאים, שאבו ממעינות
 צדקו שפתיו, כי-ברוחם באמת
 בו ישמחו אנשי שמחות, אם שמו
 טבו והטיבו במנעמיו בני
 למה למטרה בשרי נתנו,
 באו שנות רעה, וחלפו כל-ימי
 התחברו עלי גודדי הגדר,
 עמי בתוקה נלחמו, ואזחלה
 ויאתו גרזן לענותי באף,
 יפעו ילדי עת הדורים אהלך,

או האדמות אל-ובל נגעו?
 עמד עלי סודם ולא ידעו!
 נחשב, ובלעדיו שורים געו;
 בדור, ומטות האליל נגדעו;
 יגע, ובלעדיו לריק יגעו;
 ישר, ובלעדיו פשיות תעו!
 דעת ועץ חיים, ואל-תשתעו,
 חיים, ובלעדיו כדב תפגעו;
 לחם תמדות עד-אשר תשבעו,
 שכל, לימין גם-שמואל נבעו!
 ימית בגי-רשע, ולא רשעו;
 שמעו אבלי לב — והשתעשעו;
 ימים לכל-רעי, ובי פשעו!
 וידרכו קשת וחץ תקעו?
 אכל, והם פשעלים נבלעו!
 חנו סביב לבי ולא נסעו,
 פן-אנועה טרם אשר יגעו,
 ויתצו ביתי ושמריו ועו;
 נהפך שמי להדר ועירי פעו,

קָבְדוּ מְצוּקוֹתַי כְּחוֹל הַיָּם, וְאִידֵךְ	עָבְרוּ עָלַי יָמִים וְלֹא מָכְעוּ?
אִידֵךְ יִרְדּוּ עֵינַי נְהָרוֹת מִבְּכִי	עַל־לִהְבִי לִבִּי וְלֹא יִשְׁקָעוּ?
כָּלָה שָׁאֵר גּוּפִי וְנַפְשִׁי נִבְעָרָה,	וְאִשְׁאָלָה אִישִׁים אֲשֶׁר נָנְעוּ —
לֹא יָדְעוּ כְדָמוֹת תְּלֵאוֹתַי בְּכָל־	קֶרֶת, וְלֹא־נִרְאוּ וְלֹא־נִשְׁמָעוּ!
חֲטָאוֹת בְּנֵי יָמִים וּפְשָׁעִם אֶסְלַחָה,	אִם־קִיְמוּ גֵדֶר אֲשֶׁר נִשְׁבָּעוּ,
פִּי־נִעְשׂוּ חֶסֶד וְיִרְאוּנִי פָנַי	הֶרֶב, וְאָרִיעַ וְיִתְרַעְעוּ!
קָצֵר שְׁפָתַי אֶל לֶעָזֹן יִחְשַׁב,	כִּי צָלְלוּ אֹזְנִי וְעֵינַי שָׁעוּ,
מָה אַעֲשֶׂה עִמָּה וְיָדִי אֵין לֹאֵל,	טָרוֹד אֲנִי עַל־כֵּן דִּבְרִי לָעוּ!

2

לרבי יוסף בן-עמרואן

אִי יָשׁוּן, מִחֲדָשׁ נִילִים,	אִי שִׁירַת עֲנָבִים?
כֹּל־דָּם נֶאֱסַר לְאֲצִילִים,	בְּלִתִּי דָם־עֲנָבִים;
לֹא יוֹכִלוֹן שְׂאֵתֶךָ כָּלִים —	בֹּא וּשְׁכֹן קָרְבִים!
הֵנָּם חַל עָדִי תַקְדִּישֵׁם,	כְּרוֹךְ טַעְמָךְ,
בֶּן־רֶכֶב לְנַפְשׁוֹ אֲשֵׁם,	נִזְעֵם וְעַמָּךְ!

הִבִּיאוּ צָרִי אָדָם אֵל	מִכּוֹת לֵב אֲנוּשׁוֹת
וַיְחִי עוֹד; וְהָיָה גֹאֵל	מִרְפֵּא הַנִּפְשׁוֹת —
הֵם חֲכָמֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל!	חֲכָמוֹת עִם קִדְשׁוֹת
עַד־אַלֶּךְ וְאֵן וְאַבְקָשֶׁם?	יְהִימוּ רַחֲמֶיךָ
עֲלִימוּ, וְהוֹדוּ תִלְבִּישֵׁם	מִסּוֹת נַעֲמָךְ!

בִּקְשָׁתִי בְקִצּוֹי תִבֵּל	מִי הוּא רֵב־פְּעָלִים?
זֶה חֲשַׁב וְזֶה שָׁר גִּבֵּל,	זֶה נִשָּׂא מְשָׁלִים,
מִתְחַכְּמוֹת לְכֻלָּם — חֲבֵל,	לֵךְ, יוֹסֵף — חֲבָלִים;
יַעֲרֹף לַקְּתוֹד בְּנֶשֶׁם,	כִּי אֵל חֲכָמָךְ,
וּבִשְׂאֵל בְּטוֹרֵי לִשָּׁם	יָקִים נֶאֱמָךְ!

תפארת שמך רבה, צורך יצרך,
 נר מערב, אשר לא יכבה — בנה אתריך;
 בברית עמך שחק בא, ארץ תעורר,
 ימים לעבדים כבשם, פי מתקוממך
 יבחשו-לך, ותבישם עד-תם לחמך!

נלאה פי, ולך התננה על-קצר תהלה,
 פי ים דעתך אין מדה, מה-תכיל מגלה?
 ולך יאתה כל-חמדה, תורה עם-גדלה,
 פי כבוד והוד תירשם מאב קדמך,
 פן ייטיב אלהים את-שם שלמה משמך!

*

התלים

1

על-הזבובים

למי אנוס לעזרה מתמסי? אשוע מפני שד הזבובים!
 אשר לא-יתנו השב לרוחי, בכל-פחם ועיקוני כאיבים,
 ועל-עיני ועפעפי ירצון, באזני יאמרו שירי ענבים;
 אדמה לאכל פתי לבדי — והם בו יאכלו פדמות זאבים,
 ועוד ישתו בכוס ייני, באלו קראתים באהובים או קרבים;
 ולא ירצו לבד חלקם, פקדתיים גיין עתיק ומשמן שה כשבים,
 וימעט רק אכל מאשר לפני — גיין משתי ופת אכלי תאבים;
 וכי-אקרא מידעי לאכלה — והנם ישבים ראש תמסבים!
 יקו לבי סתו, פי הוא יכלם בקר רוח שלגים או רביבים,
 ולולי זאת אני קץ מפניהם — בכן אודה לישוב תפרובים!

2

גבר לא-יצלת בימיו

גלגל ומזלות במעמדם גמו במהלכם למולדתי;
 לו יהיו גרות סחרתי — לא-יחשך שמש עדי מותי!

אינע להצליח ולא-אוכל, כי עותוני כוכבי שמי;
לוא אהיה סחר בתכריבין — לא-ינועון אישים בכל-ימי!

אשפים לבית השר — אמרים: כָּבֹד רָכָב!
אבא לעת ערב — אמרים: כָּבֹד שָׁכָב!
או יעלה מֶרְכָּב, או יעלה מִשָּׁכָב —
אויה לאיש עני, נולד בלי כוכב!

3

אדם מכבד את-מקומו

כבודי במקומי ואם-אשפיל שִׁבְתִּי,
ולא-אבחר מקום בְּנִקְלִים בְּנֹאזְנִים,
אשר הִמָּה חֹשְׁבִים הִיוּתָם ראש מושב,
והמושב להם יִכְסֶּה עֲלֵבֹזָם;
אני הוא הַמָּקוֹם והַמָּקוֹם אֵתִי,
והִמָּה — הַמָּקוֹם יִמְלֵא חֶסְרוֹנָם!

רבי יצחק בן-עזרא

(בנו של רא"ב, בספרד; מת בהיות עוד אביו בחיים)

תאלמנה שפתי שקר!

(לאחר מירדיו)

בי הזמן חצי נדד שלח, פצע לבבי מבלי-שלח,
הכֵּהה שתי עיני בעוד יומם, הנים מאור לחיי ועודי לח,
הלביש ימי השחרות שחרות, אחר אשר חלף והתנלח,
חרש בגבי ואני אסבל, פשע בגפשי ואני אסלח.
לוי הזמן היה כפי חפצו, הגלה וירדיו עד-גבול לחלח.
היה, ורֶהֱבִיבִי וְחִלִּי עָפָר, כי שן-בהמת בי תמול שלח:

אתודעה אל-דת בני-גבר,
מה-לי לחברת שנאי שלום,
האיש אשר נמצא מלא סינים
כתב כתבת ידעי דעת —
כי כל-פלי הבין והמוסר
ידע לבכי באמת כי לא
צורת אנוש אם-תדרשו — ראשו
ימות בלא עתו וישומם,
תכל הלא תכל והמרום
איד נהרות מוסר נבוב לבב
כמה בדברי הכסיל אשעה,
שלום לך מאת אסיר תקוה,
שלח לך לבו במכתבו,
עד-אן אסירי העני נהנה?

אתנברה ללשון בנו שלח!
אחר כבדי הנדר פלח?
לבו, וכלו סג וגם-נאלח,
לא-זן ולא-הזקיר ולא-פלח,
על-הכסיל יוצר ולא יצלח;
על-החמור רוח אנוש תצלח,
בין נינה נמצא ובין פלח.
יבוא אלי קברו באין פלח,
יכלה והשחק הלא נמלח!
ירפש וימימי האמת ידלח?
כי-אכלה תפל בלי-מלח? —
סמי שלומותיו לך מלח,
גם מכבדו הא-לך פלח;
על-גב זמן בגד רכב וצלח!

רבי בנימן בן-שמואל

(מקוסטני, נורמנדיא, לערך ד"א ת"ת)

קדשה

ותיות בערות, מראהן כגחלי-אש,
בוחל סבלות כס אש אכלה אש,
נסתמות גויותיהן ברשפי לבת-אש,
נאם הדבור משמוע, הנתן באש,
יסבלו סבל נזלים על-ראשיהם אש,
יעיר לו ללו ולא-נשקעת האש,
משלחים יד שרפים תחת כנפי-אש,
משלכים בכנפיהם גחלי להבות אש,

נפֿוֹרוֹת לַמָּקוֹם רָשָׁעִים, לְהַכְנִיעַם בָּאֵשׁ,
 נֶאֱלָחִים בָּם בְּדוֹנֵג מִפְּנֵי הָאֵשׁ,
 בֵּית לַחֲשֹׁמְלָה, מִרְאִיהָ כְּמִרְאִית אֵשׁ,
 בְּנִגְהָ סָבִיב כְּקִשְׁתִּי בַעֲנֵן אֵשׁ,
 רְצוּא וְשׁוֹב הַחַיּוֹת דָּאוֹת בְּאַנְפֵי־אֵשׁ,
 רַחֲשׁוֹת: „כְּרוּךְ כְּבוֹדוֹ!“ בְּלֶהֱקִי קְדֵי־אֵשׁ,
 שְׁעִינּוֹת בְּמֵאמְצֵי רֶם, שְׂכִינְתוֹ בָּאֵשׁ,
 שְׂאֵנוֹת בְּאָרִי קוֹל בְּלֶהֱב־אֵשׁ,
 מֵאֶחָד כְּתֹר בְּפֶלֶל בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ,
 מִשְׁפִּיעוּ שְׂרָף לְהֵם שְׂבִיב אֵשׁ,
 וּמִדְּעִזִּים חִילִי מְרוֹם מִשְׁלַחֲבִי אֵשׁ,
 וּמִרְעֵשׁ מִתְנַלְנָלִים גִּלְגָּלִי כִס־אֵשׁ,
 אֶף רְקִיעִים אֲתוֹנֶתָם חֲרֶדֶת אֵשׁ,
 אֲזִי יִשְׁלָשׁוּ בְּקֶדֶשׁ לְנִשְׁפָּט בָּאֵשׁ,
 לְשִׁמְאֵל וּלְיָמִין שְׁנֵי שְׂרָפֵי־אֵשׁ,
 לְאַטִּים הֶרְגֵּל מִלֵּה־פִיר עֵגֶל־אֵשׁ. —
 אֲנִי, עֲזֹז וְנִבְזֹר, נִעְרָץ בְּכִתִּי־אֵשׁ,
 אֵלֶיךָ הָעֵל שְׁוֹעַ לִקְחִי דֶת־אֵשׁ,
 מִפְּעַל הַר מִזֹּר נִעְקֹד עָלֶי עֲצִים וְאֵשׁ;
 מִצּוֹקָה נִנְצֵל, מִמִּדְרֵת עֲצִים וְאֵשׁ,
 נָא, אִם־תִּטָּאֵה נִמְשָׁכָה וּבָעֶרָה כָּאֵשׁ,
 גְּחוּמֶיךָ יִגְלוּ בְּשִׁבְתְּךָ עַל־כֶּסֶּא אֵשׁ,
 וְהַכֶּסֶּא יִפְגִּיעַ לְרֶכֶב בְּמִרְכָּבֶת אֵשׁ,
 וַיֵּשֶׁר יִלְיָצוּ בַעֲדָנָו חַיּוֹת אֵשׁ . . . .

רבי בנימן בן־זרח

(חי, כנראה, באשכנז ועינו ראתה גזרות שנת תתנ"ו)

סליחות

1

אֲדַבְּרָה וְיִרְוַח־לִי, בִּירוּחֵי הַצִּיּוֹתָנִי
עַל־מִרְיוֹת נַפְשִׁי וְעַל־כְּבֹד שְׁעַבּוּדִי!
בֵּין־כָּל־אֵמָה וְלִשׁוֹן אֲנִי־לְבַד נִזְקָשְׁתִּי,
לְכַת מִיּוֹם־לִיּוֹם לְאַחֲזֹר וְלֹא־לְפָנִים;
נִמְרָתָ אָמַר לְדֶרֶךְ־נֹדֶר עָלִי,
בְּלִי־לִגְלָגֵל רַחֲמִים לְהוֹצִיאִי לְחַרוֹת;
דָּחָה דָּחִיתָנִי בְּבִשְׁמֵי יָדַיִם,
וְלֹא־כִדְחָה בְּשִׁמְאֵל וּמִקְרָב בְּיָמִין!
הִכְנַעְתִּי בְּשִׁשָּׁה וְהִשְׁפַּלְתִּי בְּמָדִי,
הִטְפַּעְתִּי בִּינוֹן וְעַתָּה בִּידֵי־רִשְׁעָה —
וְאִם־כַּח אֲבָנִים כַּחִי, אִם־בְּשָׂרִי נַחוּשׁ,
לֹשֶׁא וְלִסְבֹּל כָּל־אֵלוֹ הַצְּרוֹת?
וְהֵלִי בְּמַה־שָּׁנִים תִּרְבֶּה וְשִׁמְמָה,
אֶלֶף וְעוֹד שְׁכוּלָה וְנִלְמוּדָה,
חֲבוּשָׁה בְּבִתֵּי־כָל־אִים, חֲרוּשָׁה כְּשֻׁדָה,
חֲפוּרָה כְּנֶגֶב, חֲפוּי־רֹאשׁ כְּאֵבֶל;
סָמְאוּ מִקְדָּשִׁי וְחָלְלוּ קֹדֶשִׁי,
נֶאֱצוּ וּפְגְלוּ גִיחוּחֵי אִשִּׁי —
יִקַּשׁ חֲטָאִי וְעֵצֶם פִּשְׁעִי
וְעוֹן עֲקָבִי הֵם גְּרַמּוּ־לִי!
כְּבִיר כַּח, הִלְא־נָלוּי לָהּ,
בִּי־לִקִּיתִי בְּכַפֵּל עַל־כָּל־סָאָה סִאתִים,

לחצוני, רעצוני פל־יוצא וְבֹא,
 אֲכַלֶּנִּי בְּכֹל־פֶּה עַד־כָּלוּ פְתִי —
 מִהֵר חוֹשָׁה לְאַנְקַת בְּנִיךָ
 הַנֶּאֱנָחִים וְהַנֶּאֱנָקִים וְהַנֶּעֱלָבִים!
 נִלְאִיתִי נִשָּׂא גְלוּת וְשִׁבְיָה,
 מִרְפֵּשׁ רַגְלִי נוֹי־נָבֵל וְלֹא־עֵם,
 שׁוֹחֲחִים: „אִי־מִלִּבְכֶּם וְצוֹר מִעֲזָכֶם?
 יַחֲשֹׁף וְרוֹעֵז וְיִגֹן עֲלֵיכֶם!
 עָתִי גָאֹלָה מִנִּיתָם וְנִגְמְרוּ,
 וְתַקְנֹת הַתְּשׁוּעָה פִּסְקָה וְהִלְכָה־לָּהּ!“
 פִּרְצוֹף פָּנֵי כְבוֹשׁ בְּקֶרֶקַע,
 בְּשִׁמְעֵי נֹאצִים וְנִבּוֹל חֶרְפָּתָם. —
 צֶדֶק דִּינֶיךָ וְיֵשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ
 מַצְדִּיק אֲנִי עַל־כָּל־הַבָּא עָלַי;
 קוֹמָה אֱלֹהִים, רִיבָה רִיבִי,
 וְהוֹצֵא לְאוֹר מִשְׁפָּטִי וְדִינִי!
 רְאֵה שְׁמִמָּתִי וְשִׁמְמוֹת הַיִּכְלָךְ,
 אִם־לֹא לְמַעַנִי עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ;
 שְׁבַעַת הַזֹּרִים וְכִרִּיתוֹת בְּרִיתָם
 אֶל־תִּפְרֹ, כִּי־אֵל נֶאֱמָן אָתָּה!
 תִּזְכֹּר אֶהְבָּתָם וְתַחֲיָה וְרַעַם,
 טָרֶם יֵאָבְדוּ בְיָד מַעֲבִדֵיהֶם;
 בְּנִיךָ הֵם, מִטַּע נֶעְמָד,
 יִפְמְרוּ רַחֲמֶיךָ עַל שְׁאֲרֵיתָם!

2

אַחֲרִישׁ וְאֶתְאַפֵּק וּלְבִי תָלַל בְּקֶרְבִּי,
 בִּרְאִיתִי כְרַעֲי־לֵבֶל וְדִרְשֵׁי־לִמַּת הַיּוֹתָם בְּעֲצָפִי;
 בְּפִי מַחֲסוֹם שְׁמִרָתִי וְנִעְפֹּר כְּאִבִּי —
 מַעֲי מַעֲי אוֹחִילָה קִירוֹת לְבִי!

גְּבֵרָה עָלַי לְמֵאד יָד הַמַּעֲסָה,
 רָדָה בָּאֵף וּבְחֵרוֹן מִפְּרִיךְ וְשִׁסָּה;
 דִּכְאוּנִי לַחֲצִי וְהִשְׁלַכְתִּי בְּפֶגֶר מְבֹסָה,
 אֲשֻׁחָה בְּכָל-לַיְלָה מִטְּתִי בְּדִמְעָתִי עָרְשִׁי אִמָּסָה!

הִרִיתֵנִי לַחֲמֵר וּנְמִשְׁלַתִּי כַחֲזִין לַעֲבָרִים עָלַי,
 גּוֹי הֶפֶה וּלְחִנִּי נִמְרָטוּ מִפֶּה-עוֹיְלִי,
 וְאִבִּיט יָמִין וְשִׁמְאֵל וְאֵין-תּוֹמִיד מֵעַנְלִי —
 וְאֲנִי כִמְעַט נָטִיו רַגְלִי!

זֹאת אָשִׁיב אֶל-לִבִּי וְקִרְבִּי חֲמִרְמִר:
 עֲבָדֵי-מִשְׁפִּיזֹת עָמְדוּ בְּטַעַמָם וְרִיחָם לֹא-נִמְרָ,
 חֲלַפְתִּי וְהוֹרַקְתִּי מִכְּלִי אֶל-כְּלִי וּבְבוֹדִי נִתְיַמָּר —
 הִנֵּה לְשָׁלוֹם מִרְ-לִי מֵרִ!

סִבַּעְתִּי מִצוּלָה בְּיַד-אַרְוִיָּה וְנִדְאַבְתִּי בְּדוֹנָה,
 הִמּוֹן עִיר עֹזב וְאַרְמוֹן נָטָשׁ וְנִהְרָסָה הַקִּרְיָה;
 יִקְרַנִּי הַדָּב וְשָׁמָּה שִׁכַּלְנִי בְּשִׂאֲיָהּ,
 בְּאֲנוּ-בָאֵשׁ וּבַמִּים — וְתוֹצִיאֵנִי לְרוּיָהּ!

כַּחֲתִי נִכְשַׁל בְּעוֹנֵי וְרוּחִי נִקְצָר,
 בָּעֵת רָדוֹת הַצִּפּוּר וּבִשְׂיָרָה נִעְצָר;
 לִגְתִּי מִכְּטָן קִרְאֹתִי — וְעַנְנִי מִמְצָר,
 בְּכָל-צָרָתָם לוֹ צָר!

מִה־מֵאֵד עָתָה גָּבְרוּ מַעֲלִלוֹת וַתִּרְבַּ אֲשֻׁמָּה,
 בְּחִבִּי לְהַטְטֹן וּבְחֻקִּי לְהִתְעַלְמָה;
 נִחַלְתִּי נִצָּתָה וּלְחִרְבָּה הוֹשָׁמָה,
 שָׂאוּ עָרִים מֵאֵין יוֹשֵׁב וְהִאֲדָמָה תִּשְׁאָה שְׁמָמָה!

שְׁעִיר וְחֶתְנוּ סְעֻרָּנִי וְיִשִּׁיתוּנִי בְּתָה,
 זֶה לְאֵילָנָה, וְזֶה אוֹתִי לְהַצְמִיתָה —
 עַד-אֲנִי פִתְרִישׁ וְתַבִּישׁ אֲנִי וְעוֹלָתָה,
 וְלֹא-תִרְחַם אֶת-יְרוּשָׁלַם וְאֵת עַרְי יְהוּדָה אֲשֶׁר וְעִמָּתָה?

פָּעֲרוּ פִיהֶם לְבָלַע וּגְרָנָם פָּתוּחַ כְּקֶבֶר,
 לְגֹזֵר מִכָּל-צַד וְלֹא-כָל מִכָּל-עֵבֶר;
 צִרְחָתִי מִכָּאֵב לֵב בְּרֹאשִׁי אַחֲזֹר-שֹׁבֵר
 וְאָמַר מִי־תִתֶּן-לִי אֶבֶר!

קָצְרָה רוּחִי וְכָלְתָה נַפְשִׁי
 מִסְבָּלוֹת וָרִים וּמַעֲבָדֶת בִּלְשִׁי —
 רִיבָה אֲדֹנִי אֶת-יְרִיבִי וְרִיבִי נַפְשִׁי,
 וְאֶל-תִּפְּן אֶל-קִשְׁי!

שְׁתַּרְתִּידָּהּ — הַמָּצֵא לִי, נִשְׂאָ וְנִעְלָם,
 תַּהֲיִינִהּ אֲוִינִידָּהּ קְשֻׁבוֹת מִמְּכוּן-שִׁבְתָּה אוֹלָם;
 בָּךְ גִּצַּח יִהְיֶה מִבְּטָחִי, נָא אֶל-תַּחֲזִירֵנִי נִכְלָם —
 יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל-יְיָ מַעֲתָה וְעַד-עוֹלָם!

רבי דוד בן-שמואל הלוי

(חי במנצא או באשפירה, לערך ד'א תתנ"ו)

סליחה

אֲדֹנִי אֱלֹהֵי! רַבַּת צָרוּרָנִי מִנְעוּרִי,
 בְּקִשְׁתִּידָּהּ — אִמְצָתָהּ לִבִּי בְּהִיוֹתָהּ בְּעוֹרִי;
 גָּבְרוּ עָתָה וְגַם-עֲתִקוּ שִׁבְרִי,
 וּבָרִים בִּי — רָעֲדוּ כָל-אֲבָרָי!

הייתי חרפה ביניהם, משל ושנינה,
 וידאבן בי והאריכו עלי מענה,
 ודים הליצני בפיהם, ולשונם שתו כחרב שנונה,
 חשבים עלי מחשבות רשע בלי חנינה!

טפלים שקר וכזב להתגלל ולהתנפל עלינו —
 יפלו ממעצותיהם, והשפלתם תחזיקה עינינו!
 בלטה נפשנו לישועתך, לאמר: מתי תנחמנו?
 למען שם קדשך עשה, לא לנו, אדני, לא לנו!

מדת טובך וחסדך הנבר על-צאן מרעיתך,
 נענינו לך, מחל, רבה סליחתנו במחילתך;
 סעדנו ונושעה והטלנו לאור נתיבתך;
 עגנו, אדני, עגנו, כי טוב חסדך ואמונתך!

פדה והצל עמך ורעיתך מפף מתקוממיהם,
 צור, צדיק, גדול, גבור ונורא, אל מושיעהם;
 קדש קדשת שמך, עליון, קרוב מצדיקיהם,
 רעץ תרעץ בכלה ונתרצה איביהם וקמיהם!

שחרנוך בתחנונה, הקשיבה אלהינו, מלכנו וקדושנו,
 שלום רב תרבה לסגלתך, פכודנו וטרים ראשנו,
 תפענה שפתינו תהללתך, כיתצילנו מרששינו,
 תורתך ועדתיך שעשעינו וכם תחי נפשנו. —

דבב שפתי וקול תחנוני שמעה והאזינה,
 ושיחות דברי לפניך ינעמו וכקמרת רצה-נא;
 יריבי ריב וחסית קנה גער ומקנה תורדנה,
 דביר קדשך וארמונה על-משפטו לכווננה.

בך תחלתִי וְשִׁבְרִי, רֵם וְנִשָּׂא, גָּאָה, גְּדוֹל וְנוֹרָא,
 רַחֲמִיךָ וְחֶסֶדְךָ אֲבִקֶּשׁ וְלִישׁוּעָתְךָ תִּמְדֵּךְ אֲשַׁבֶּרָה;
 שְׁפָטָה מִשְׁפָּטִי וְנָקָם דָּם-עֲבֹדֶיךָ, שְׁפָכוּ בְּנֵי נָכַל בְּעֵבְרָה,
 מִגֵּר מִתְקוּמָמִי וְשִׁלַּח-בָּם תְּרוֹן אֶף וְזַעַם וְעֵבְרָה וְצָרָה!

וְאַתָּה, קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל גְּאֻלָּם, מַלְכָּם וְגִאוֹנָם,
 אֲשֶׁר־אִם-הָיוּ וְלָבָם הִלֵּךְ אַחֵר עֵינָם —
 לַעֲמֹל יוֹנָם וְלִכְבֹּד עַל גְּלוּתָם הִבֵּט מִנָּגֶם,
 הִבֵּט לַבְּרִית וְהִמְלִא רַחֲמִים עַל-פְּלִיטַת שְׂאוֹנָם!

לַעֲזֹרָתִי קוּמָה וְהַחֲזֹק נֶשֶׁק לַקְרָאת צָרִי וְאֹיְבִי,
 וְיִשְׁמְחוּ וִירְגְּנוּ חוֹסֵי בְךָ, בִּי-תַחֲבוֹשׁ מִכְּאֹבִי,
 יִבְשׁוּ וְיִתְפָּרוּ וְיִסָּגוּ אַחֲזֹר תַּחֲצִי קִרְבִּי,
 חֲזֹק וְאַמִּץ מֵאַמִּינִידָה, גְּאֻלִּי וְצוּר יִשׁוּעָתִי, אֵל אֱלֹהֵי אָבִי!

רבי קלונימוס בן יהודה

(באשפירה או במגנצא, ד"א תתנ"ו)

קינה

על-הרגי אשפירה, וזרמישא ומגנצא

מִי־יִתֵּן רֹאשִׁי מִים וְעֵינַי מְקוֹר נוֹזְלִי,
 וְאַבְקָה כָּל-יְמוֹתַי וְלִילִי
 אֶת חֲלָלִי טַפִּי וְעוֹלָלִי וְיִשְׁיִשִׁי קִהְלִי,
 וְאַתָּם עָנוּ אוֹיִ וְאַבּוֹי וְאַלְלִי,
 וּבָכוּ בְּכֵה רַב וְהִרְבַּ
 עַל-עַם יִי וְעַל-בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי נָפְלוּ בַּחֲרָב!

ודמע תדמע עיני ואלכה-לי שדה בכים,
 ואבכה עמי מרי לבב הנבכים,
 על-בתולות היפות וילדים הרפים,
 בספריהם נכרכים ולטבח נמשכים;
 אדמו עצם מפנינים, ספירים ונפכים,
 כמו טיט חוצות גדושים ונשלקים,
 סורו טמא קראו למו מלקרב —
 ועל-עם יי ועל-בית ישראל כי נפלו בחרב!

ותבר עיני דמעה ואילילה ואגדה,
 ולבכי ולחגר שק אקרא להספידה;
 מפז יקרה ומזהב חמודה,
 כבודה פנימה כבוד כל-כלי חמודה,
 ראיתה קרועה שכולה וגלמודה:
 התורה והמקרא והמשנה והאגדה;
 ענו וקוננו זאת להגידה:
 אי תורה ותלמיד והלמודה?
 הלא המקום מאין יושב חרב —
 ועל-עם יי ועל-בית ישראל כי נפלו בחרב!

ועפעפי יולו-מים, דמע להגידה,
 ואקונן מר על-הרגי אשפידה,
 בשני בשמנה בן, ביום מרגוע הקרה,
 מרגועי לרגועי נחלפו להבעירה,
 נהרגו בחורי חמד וישישי הדרה,
 נאספו יחד, נפשם השלימו במזרא,
 על-יחוד שם המיחד יחדו בגבורה,
 גברי כח עשי דברו למהרה,
 וכהני ועלמי נגועו בלהם עשרה;
 ובמר יגוני ועצבי ילל אחבירה,
 קהלות הקדש הריגתם היום בזכרה:

קהל וזרמי־שׂא בחוֹנָה ובחֹרֶה,
 גִּאֲוִי אֶרֶץ וּגְּקִי סְהֶרֶה,
 פְּעָמִים קָדְשׁוֹ שֵׁם הַמִּיָּחֵד בְּמוֹרָא,
 בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה בְּחֹדֶשׁ זִיו לְסִהְרָה,
 ובְּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּקִרְיַת הַלֵּל לְשׁוֹבְרָה,
 הַשְּׁלִימוּ נַפְשָׁם בְּאַהֲבָה קְשׁוּרָה —
 אֲהִימָה עֲלֵיהֶם בְּבָכִי יֵלֵל לְחִשְׁרָה,
 כְּלוּלִי כְּתֹר עַל־רֹאשָׁם לְעִטְרָה;
 וְעַל־אֲדִירֵי קֹהֵל מְגֻנְצָא הַהֲדוּרָה,
 מְנַשְּׂרִים קֶלֶו, מִאֲרִיזוֹת לְהַתְגַּבְּרָה,
 הַשְּׁלִימוּ נַפְשָׁם עַל־יְחֹדֶד שֵׁם הַנּוֹרָא,
 וְעֲלֵיהֶם וְעַקְת־שֹׁבֵר אֲעַעְרָה,
 עַל־שְׁנֵי מִקְדָּשֵׁי יְסוֹדֶם כְּהִיּוֹם עֲרַעְרָה,
 וְעַל־חֲרָבוֹת מַעַט מִקְדָּשֵׁי וּמִדְרָשֵׁי הַתּוֹרָה;
 בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּשְׁלִישִׁי נֹסֵף לְדָאָבוֹן וּמֵאָרָה,
 הַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר גִּהַפְּדוּ לְיָגוֹן וְצָרָה,
 בְּיוֹם מִתֵּן דָּת שְׁבָרְתִּי לְהַתְאַשְׁרָה —
 וּבְיוֹם נְתִינָתָהּ כְּמוֹ־כֵן אִזּוֹ חֹזְרָה,
 עֲלֵת־הַלֵּל לְמָרוֹם, לְמָקוֹם מְדוּרָה,
 עִם תִּיקָה וְנִרְתִּיקָה וְהִדְרָשָׁה וְחֻקָּה,
 לְמִדְיָה וְשִׁנִּיָּה בְּאִישׁוֹן כְּמוֹ בְּאוֹרָה!
 שׁוּמוּ־נָא לְבַבְכֶּם מִסְּפָד מֵר לְקִשְׁרָה,
 כִּי שְׁקוּלָה הִרְיַגְתֶּם לְהַתְאַבֵּל וּלְהַתְעַפָּרָה,
 כְּשֶׁרַפַּת בֵּית אֱלֹהֵינוּ, הָאוֹלָם וְהַבִּירָה!
 וְכִי אֵין לְהוֹסִיף מוֹעֵד שֹׁבֵר וְתַבְעֵרָה,
 וְאֵין לְתַקְדִּים, זִוְלָתִי לְאַחֲרָה,
 מַחַת בֶּן הַיּוֹם לְוִיתִי אֲעוֹבְרָה,
 וְאַסְפָּדָה וְאִילִילָה וְאַבְכָּה בְּנַפְשׁ מְרָה,
 וְאַנְחֹתִי כְּבֹדָה מִבְּקָר וְעַד־עֶרֶב —
 עַל־עַם יִי וְעַל־בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי נָפְלוּ בְּחֶרֶב!

על-אלה אני בזכיה ולבי נהם נהימות,
 ואקרא למקוננות ואל-התכמות,
 אלי ואליא כלם המות;
 היש מכאזב למכאזבי לדמות?
 מחוץ תשכל-חרב ומתדרים אימות,
 חללי חללי-חרב, מובלים ערומים וערומות,
 נבלתם בפסוטה לחית ארץ ולבהמות;
 יונק עם-איש שיכה, עלמים ועלמות,
 מתעתעים במו מזני ומרבים כלמות,
 „אי אלהימו“ — אמרו — „צור חסיו בז עד-מות,
 יבוא ויושיע ויחזיר נשמות!“
 חסין יה מי-כמוה, נשא עלמות,
 תחשה ותתאפק ולא-תחגר חמות,
 באמר אלי מלעיני: „אם-אלהים הוא ירב
 על-עם יי ועל-בית ישראל פי נפלו בחרב?“!

עיני עיני ירדה מים, כִּי-נִהְפֵךְ לֹאכֵל מְשׁוֹרֵר
 וענבי לקול בכים — מלהפג ולקדר;
 מי יגוד לי? ואין מחזיק להתעורר!
 חמה בי יצאה וסער מתגורר,
 אכלני תממני הצר הצר,
 שבר עצמותי זורר ומפורר,
 סלה כל-אפירי הטבור והשרר,
 מבתי אנושה באין מתעיל ומזורר,
 רטיה ומזור אין לזורר,
 על-בן אמרתי: „שעו מני אמרר
 בבכי, דמעתי על-לחיי לצרב,
 על-עם יי ועל-בית ישראל פי נפלו בחרב!“

רבי דוד בן־משלם

(ד"א תת"נו ; מקום מגורו בלתי ידוע)

סליחה

אלהים, אל־דמי לדמי!
אל־תחרש ואל־תשקט למתקוממי,
בקשהו, דרשהו מיד מחרימי,
בל־תכסהו ארץ בכל־מקומי!

גל וגלה ולפניך ישפך וגולף,
גם־בפרפורך מלא גויות וגולף;
דון ידון שפך — חלף בחלף —
דמי ענייה, הנשפכים בשגרי אלה.

התיעצו יחד סוד מסך רעי,
הלוט הלוט פני כל־הארץ להעל,
ולא־יזכר שם־ישראל המועל,
ולכת אחרי התהו משקץ ומגעל.

זרע קדש, בנים לא ישקרו,
„זה אלי ואגהו“ זעקו ושררו;
חבל נחלתנו הוא ובז נתאמרו,
חית יחידתם בצרור החיים צררו.

טף ונשים השלימו יחד לעקד,
מלאים המבקרים בלשפת בית המוקד:
„יחיד ונשא, עליך גהרג ונשקד,
יחום הזמה אליו ראש מליקד!“

בְּבָשִׁים בְּגִי־שָׁנָה לְעֹלָה תְּמִימִים,
בְּבָשׁוֹ לְזִבַּח בְּזִבְחִי אֲמוּרֵי שְׁלָמִים,
לְאַמּוֹתֶם אֹמְרִים: „לֹא תִכְמְרוּ רַחֲמִים,
לְקַרְבֵּן אִשָּׁה לִי נִתְּבַקְשְׁנוּ מִמָּרְמִים!“

מִפְּרָפְרִים תִּלְדִּים, וְזֶה עַל־זֶה מִפְּרָפְסִים —
מִמִּתְּהִים שָׁחַט אַחֲרֵים וּבִדְמִיָּהּ מִתְּבוֹסָסִים;
נָתוּן עַל־רֶגֶד הִיכָלָהּ וְאֵף לְמִמְרָסִים,
נֶגֶד עֵינֶיהָ לְעַד יִהְיֶה תִּזְסָסִים!

סִדְרוּ לְפָנֶיהָ סִדּוּר מַעֲרֶכֶה גְדֹלָה,
סוֹבֵב וְגַם הַיִּסּוּד קִטּוֹן מִהֲכִילָהּ,
עוֹלָלִים וְיוֹנָקִים הַנּוֹבְחִים כָּלִיל לְעֹלָה,
עוֹלָתָהּ יִדְשָׁנָה יִזְכֹּר כָּל־מִנְחָתֶיהָ סֵלָה.

פְּנוֹת וְעֶזְרוֹת מְלֹאוֹ קָרְבָּנִי זִבְחִים,
פְּדָרִים וְאַבְרִים הָרֹאשׁ וְהָרִגֵּל וְהַנֶּתְחִים,
צְרִידֵי מִנְחֹת כַּמָּה עֲשֵׂרֶנִּי מַחִים,
צִדְקָנִיּוֹת קִנְיָהּ הַמָּה עֲלֵלֵי טַפְחִים.

קִיץ לְמוֹנֶכֶת הֵם בְּנֵי בִי־רָב,
קָרְבֵּן הָעַם לְכַפֵּר — תִּלְמִיד עַם־צָרָב;
רַחֲשׁ מִרְבֵּךְ זֶה מֵאֵז לֹא־נִקְרַב,
רֵיחַ נִיחַח מִנְחַת יְהוּדָה תִּעָרָב.

שָׁרְתִי כְהֵנָה פְּשָׁרוֹ נָשִׁים בְּאַנְשִׁים,
שְׁחִיטָה וְרִיקָה וְקִבְלָהּ מִקְרִיבִים וּמִנִּישִׁים;
תְּקַרְוֶבֶת מִנְחָה מְהוֹרָה נִפְשׁוֹת הַקְּדוּשִׁים,
תְּנוּפֶת חֹזֶה וְשׁוֹק וּלְחֵי הָרֹאשִׁים.

דמעות מפו ומפו נבעים ומקלחים,
ושחטים ונשחטים אלו על-אלו גנחים,
דמי אבות ובנים ננעים וטפחים,
ברפת הזבח „שמע ישראל!“ צרחים.

יראה יראה פעלת בנות בטחות,
בחם היוז ערומות לשמש נשטחות,
יפה בנשים מבקעי כרש ומפלחות,
מבין רגליה שליה ולד מפריחות.

שמוע אמ-נשמע או אמ-נראה,
להאמין מי יאמין, גדלה פליאה:
מזליכין בניהם לטבח פלחפה נאה —
העל-אלה תתאפק, רם, גאה גאה?!

קדם נשענו ותעמד עקדת הר-מור,
טמון ליזע בכל-דר ודר לשמר;
נתוספו אלה וכאלה עד-בלתי לאמר —
חי, זכווד קום תשמר-לנו וצרותינו תגמר!

רבי אליעזר בן-נתן

(במנצא, ראה שבר עמו בשנות רעה ד"א תת"נו ותתק"ו, ומת אחר שנת ד"א תתק"יב)

זולת

אלהים, באזנינו שמענו, אבותינו ספרו-לנו,
פעל פעלת בימי קדם למענינו;
בכל-דר ודר נוראות שמת עבירנו,
רבות עשית אתה יי, נפלאותיך ומחשבותיך אלינו.

גאלתנו בחזק יד מנחש וזרים,
מארי ולב ונמר ושאר צוררים,
דפאונז עמה רגלי חזירי יערים —
במעט נטיו רגלינו ושפכו אשירים.

הלא אמה אלהים ונתתנו לשבחה
יותר מאלף שנים בגיון ואנחה,
ותזנח משלום נפשנו בפרץ וצוחה,
ביעליך הרגנו כל-היום, נחשכנו בצאן טבחה.

זמן אחר זמן נפשנו חבטה,
וארד הקץ וארכה לא עלתה;
חשבון ר"נו ליצקב חבינו ישע בעמה —
קנה לשלום ואין טוב, לעת מרפה והנה בעתה!

טוב קוינו — והנה אפל ואשמנים,
במתזור ר"נו אחת עשרה שנים;
יחדו נועצו נוי עז פנים —
אזי עבר על-נפשנו המים הזדונים.

בחרות אפם בנו חיים בלעונו,
טף ונשים בצאן לטבחה התקונו,
להכרית עולל מחוץ בחורים מרחבותינו,
פגי כהנים לא נשאו וזקנים לא חננו.

מקול מתרף ומגדף, אויב ומתנגם,
ממך להפריש, דרך ארחותיך לעקם,
נפשנו נבהלה מפני חמת המעקם:
העל-אלה לא תפקד-בם ולא תתנגם?

סֵפֶר הַתּוֹרָה, נִתְעוּלָלָה בְּיַד צָרִים,
וְגַם שָׁכְלוּ דְרָשֶׁיךָ מִפְּנִינִים יְקָרִים;
עֲלֻבּוֹנֶךָ תִּבְעִי וְעֲלֻבּוֹן נַפְשׁ אֲדִירִים,
כְּבָתוּלָה חֲגֶרֶת-שֶׁקַּע לְבַעַל גְּעוּרִים.

פָּנֵי אֲדָנִי שִׁפְכִי לִבֶּךָ לְאַבְדָּם,
לְנֶקֶם נִקְמָתְךָ יִשְׁכִּיר חֲצִיו מִדָּם,
צוּרִיו תֹּאכַל חֶרֶבוֹ מִחֶרֶב מְאֹדָם,
עֲזֹרַת מִצָּר הִבָּה וְשׂוֹא תִשׁוּעַת אָדָם.

קוּמָה אֲדָנִי בְּאַפְּךָ לִשְׁפֹּט קָמִים,
וְלֹא יִחָצוּ יְמֵיהֶם אֲנָשֵׁי דָמִים;
רָצִים אֲחֲרֶיךָ וְנִפְשָׁם לְמוֹת מִשְׁלִימִים —
בְּרָבִים תַּחֲלֹק-לָמוֹ שָׁלַל עֲצוּמִים;

שִׁיתָה אֲדָנִי מוֹרָה לְאֲנָשֵׁי רִיבָה,
לְכָל יַעֲנֵנוּ עוֹד זֶרַע אֲהַבָּךָ;
תִּקְנִים לָמוֹ אֲשֶׁר הִבְטַחְתָּ בְּנִבְיָאֶךָ:
וְנִתְּן-לָךְ בְּתָמִים וּרְחֻמָּה וְהִרְבָּה!

תִּשְׁפֹּף זֶרַע קִדְשְׁךָ שְׁנִית קְנוֹתָנוּ,
כְּאֲשֶׁר מִנָּף גָּאֵלְתָּ אֶת אֲבֹתֵינוּ;
אֲמִין זֶרַעֲנוּ כְּאֵז בָּיִם הִעֲבַרְתָּנוּ,
חֹשֶׁה לְעִזְרָתָנוּ אֲדָנִי תִשׁוּעָתָנוּ!

רבי יעקב בן-מאיר

(הוא רבנו תם, נולד ברומרוג לערך ד"א תת"ס, חי בסרוויש ומת ד"א תתק"לא)

פיוט לסכנות

יגזני ומר חכי — נדדי וגרושי,
ואזכיר שמך מלכי — ותגל בך נפשי!

ירמון מסלותי — מענה מנמתי,
וארים מצלותי להיטיב נגנתי,
ואשים תהלותי לפניו תרומתי,
דמעי אשו נספי, בשרי בהגשי,
עצמי עצי ערפי, ולבי יקר אשי.

עצומים בלי מספר חסדיו ותגמוליו,
ובמה יציר עפר יקדם הדם-רגליו?
ואף כי-ברית הפר יפרץ גבול מליו!
ואיד יאמץ ברפי וירום גאון ראשי,
ועיניו עלי דרפי, ורגלי בפח מוקשי?!

קדוש יעקב שמשי וזכרון שמו בלי,
ותסדו צניף ראשי ומי יערך אלי?
ומה-תהמי נפשי ותשתחתני עלי?
לאל יחלי, חפי, ולילה ויום דרשי
עבדת רצוניו, כי דרור היא וגם תפשי.

בדרך רצונך גחני והורני,
ואמצא לפניה, צבי, חן וחיני,
ובטוב בעיניך ברויך תגיתני,
ואשפח מי חשבי, ולילי נדד אשי,
ואשבע בתוך סבי דגני ותירושי!

רבי יצחק בן־זרחיה הלוי

(כוצאו סנידונדא בספרד, ועל כן נקרא גרונדי או ירונדי, אבל מקום מגורו לא נודע; בשנת ד"א תתק"י היה עוד בחיים)

תזכרה

יחידה עקבך פרוך   בקץ יזמן לא ארוך,
ופעלך למשפט ערוך —   יהי מכירך פרוך!

יצרי איש נרדמים,   סכלים ולא מחכמים,
לבשתם וכלמתם   יערו משנתם;

צמאים להשיג תאוה   ולעלות במתי גאוה,
כאלו הון יצילם   וממנות יגאלם!

חתת מות לא ירא   אנוש, במאוה מתגרה,
לדף אחרי שלומים   נאהבים ונעימים;

קט בהיותו רענן,   בביתו שלו ושאנן,
יצו אל פגע ועמו: שאהו אל־אמו!

הולך על־משענתו   בטח לעשות מלאכתו,
ומות שומטה בערו   ותתפשהו בבידו:

לכה־נא אקחך,   הרפה מרוחק,
דברי־מלך נחויץ —   למה תעמד בחויץ?

ימה־זה עוד תתאחר?   תיש־בצע פית־שחר?
תישא כפר מאומה?   ושחד בחק חמה!

יקרא לאנשי אמוניו,   יצוה על־קניניו,
ימהרו להצב קבר   טרם פלה לדבר;

בפתע נפשו תפרח, בדרך עולם תארח,
ותעבר מעליו ולא יספה שוב-אליו!

רעיו נקבצו לספדו: הוי אדון והוי הרה!
רק הלילה בביתו לא-תלין נבלתו;

זעפים פניהם ולבם, יצטף חמם בקרבם,
ליום מחר יעלוז — בוז כסף בוז!

רצים אתו למדבר, בארץ איש לא-עבר,
ונשאו על-בתפלים יעשה-לו כנפים;

חבל צפנו ימד, אץ להעמיק, לא יעמד,
והשליכו בבור חפר, וכסהו בעפר;

גיד הגוף שאלה, ורוחו תשוב למעלה,
יחד שבים יסודם — וזאת תורת האדם!

הנה אחרי כל-זאת באות תדשות רגזות,
גדולים חקרי-פלא ונכבדים מאלה;

יום האלהים ידרשם ולמשפט יגישם,
וישמיע קול תרדה: באו ימי הפקדה!

רב-לכם ולתלאות! המעט מכם הלאות,
התטאים האלה? ויאמרו: לא נעלה!

ורוח מעל יענה: עוד יש-שבר משנה,
חזקו מאד פשעיתכם ואשימם בראשיכם!

נצב הגוף באימה, דברי פיהו מרמה:
מי זה יוסיף סרה? ומי-כמוני יקרא:

דַּי לְשֹׂאת חֲמָסִים   וְלִשְׁמַע קוֹל נְגָשִׁים —
בְּחַרִי עֵפֶר אֶהְיֶה   וְשִׁנְתִּי עָרְבָה לִי!

יֵשׁ מַעֲשֵׂה וְדַעַת   בְּרוּחֵי הַמְרָשָׁעַת,
פָּקְדוֹ וְעֲנֵנו עֲזוֹת   אֶת־הָאֲרוּרָה הַזֹּאת!

זְמוֹת רוּחַ נִתְקַן   בְּשִׁמְעָה אֲמָרִים עֲתִקוּ,
מִה־תִּשְׁיבֵנִי חֲרָפִי —   גַּם־אֲנִי לֹא אֶחֱשֶׁךְ־פִּי:

כְּרָשְׁעוֹ אֵל שְׁפֹטָהּ,   בְּרִיבּוֹ אֶל־תִּנְקְהוּ,
בְּדָם פִּשְׁעוֹ מִתְנַלֵּל —   הוֹצֵא אֶת־הַמִּקְלָל!

רַעוֹת בְּכָל־עַת חֲרָשׁ,   וְתַאֲוֹת נְעוּרִים יִרָשׁ —
וְאִיךָ הִנְצַל יֹאכֶה?   כְּזָב וְשֹׂד יִרְבֶּה!

וְהַנוּף יָשִׁיב גְּדִלוֹת,   עֲרוֹת רוּחַ לְגִלוֹת:
אֶל־תִּתְמָלוּ עָלֶיהָ,   טִמְאַתָּה בְּשׁוּלֶיהָ;

לֹחַ כְּתָב נִפְרָטָת   הַנֶּפֶשׁ הַחַטָּאת —
וְאִיכָה אֶל־אֲדֹנֶיהָ   הַעֲזָה פָּנֶיהָ?

בְּפִשְׁעָה פֹה נִקְרָאתִי,   אֲשֶׁר־הִסְתָּה אֹתִי,
לָקַת בְּחֶלֶק דְּבָרִים   אֲחֵרֵי הַבְּחוּרִים;

רְאוּ: מִיזֶם נִסְעָה —   הִתְמַצָּא בִּי רָעָה?
בְּאֲשֶׁר אֲשָׁכַב שָׁמָּה   לֹא־עָשִׂיתִי מֵאוֹמֶה!

כְּשֶׁמֶן רַכּוֹ דְּבָרָיו,   אֲכֵן סְבִיבִיו צָרָיו:
אֲנִי אֲשִׁיב בְּהִתְמַד,   הִנְצַבְתָּ עִמָּכָה!

הֵן בְּשׁוּבְךָ לְעִפְרִים   וְלִמְחִלוֹת הַקְּבָרִים
בָּאתִי אֲנִי אַחֲרֶיךָ —   לוֹ יְהִי כְּדִבְרְךָ;

בפתע נפשו תפרח, בדרך עולם תארח,
ותעבר מעליו ולא יספה שוב אליו!

רעיו נקבצו לספרו: הוי אדון והוי הרה!
רק הלילה בביתו לא תלין נבלתו;

זעפים פניהם ולבם, יצטף חמם בקרבם,
ליום מתר יעלוז — בזו כסף בזו!

רצים אתו למדבר, בארץ איש לא-עבר,
ונשאו על-פתפיים יעשה-לו כנפים;

חבל צפנו ימד, אץ להעמיק, לא יעמד,
והשליכו בבור חפר, וכסהו בעפר;

גיד הגוף שאלה, ורוחו תשוב למעלה,
יחד שבים יסודם — וזאת תורת האדם!

הנה אחרי כל-זאת באות תדשות רגזות,
גדולים חקרי-פלא ונגבדים מאלה;

יום האלהים ידרשם ולמשפט יגישם,
וישמיע קול תרדה: באו ימי הפקדה!

רב-לכם ולתלאות! המעט מכם הלאות,
התטאים האלה? ויאמרו: לא נעלה!

ורוח מעל יענה: עוד יש-שבר משנה,
חזקו מאד פשעייכם ואשימם בראשיכם!

נצב הגוף באימה, דברי פיהו מרמה:
מי זה יוסיף סרה? ומי-כמוני יקרא:

בְּיִי לִשְׁאֵת חֲמָסִים   וְלִשְׁמָע קוֹל נָשִׁים —
בְּחִרִי עֵפֶר אֶהְיֶה   וּשְׁנֵתִי עֶרְבָה לִי!

יֵשׁ מַעֲשֵׂה וְדַעַת   בְּרוּחִי הַמְרָשָׁעַת,
פָּקְדוֹ וְעֵנּוּ עֲזוֹת   אֶת־הָאֲרוּרָה הַזֹּאת!

זְמוֹת רוּחַ נִתְקַן   בְּשִׁמְעָה אֲמָרִים עֲתִקוּ,
מִה־תִּשְׁיבֵנִי חֲרָפִי —   גַּם־אֲנִי לֹא אֶחֱשֶׁן־פִּי:

כְּרָשְׁעוֹ אֵל שְׁפָטָהוּ,   בְּרִיבוֹ אֶל־תִּנְקָהוּ,
בְּדָם פָּשְׁעוֹ מִתְנַלֵּל —   הוֹצֵא אֶת־הַמִּקְלָל!

רַעוֹת בְּכָל־עַת חֲרָשׁ,   וְתֹאֲזוֹת נְעוּרִים יָרַשׁ —
וְאִיךָ הַנֶּצֶל יֵאָבֵה?   כָּזֹב וְשׂוֹד יִרְבֶּה!

וְהַנוֹף יָשִׁיב גְּדִלוֹת,   עֲרוֹת רוּחַ לְגִלוֹת:
אֶל־תִּתְחַמְּלוּ עָלֶיהָ,   טִמְאָתָהּ בְּשׁוֹלֶיהָ;

לֹחַ כְּתָב נִפְרָטַת   הַנֶּפֶשׁ הַחַטָּאת —
וְאִיכָה אֶל־אֲדֹנֶיהָ   הַעֲזָה פָּנֶיהָ?

בְּפִשְׁעָה פֶה נִקְרָאתִי,   אֲשֶׁר־הִסְתָּה אֹתִי,
לָכֵת בְּחֶלֶק דְּבָרִים   אַחֲרֵי הַבְּחוּרִים;

רְאוּ: מִיֹּזֵם נִסְעָה —   הַתִּמְצָא בִּי רָעָה?
בְּאֲשֶׁר אֲשַׁכֵּב שָׁמָּה   לֹא־עֲשִׂיתִי מֵאוֹמָה!

כְּשֶׁמֶן רַכּוֹ דְּבָרָיו,   אֲכֹן סְבִיבָיו צָרָיו:
אֲנִי אֲשִׁיב כְּהַתְמַדָּה,   תִּנְצָבֶת עִמָּכָה!

הֵן בְּשׁוֹבֶכֶה לְעֶפְרַיִם   וְלִמְחִלוֹת הַקְּבָרִים
בָּאתִי אֲנִי אַחֲרֶיךָ —   לוֹ יְהִי כְּדִבְרֶךָ;

אך אל-שאול ירדת   ומתיים נכחדת —
ואשובה אל-שרשי   ותנצל נפשי!

מבין כל-נספרות   וידע כל-ספרות,
בגדלך, שכן שחק,   מדבר-שקר תרחק!

נורא בצדק יעגם,   במשפט האמת יריגם,
יחברם בפעם בפעם,   וישלחם ביד-פשעם;

וכאשר חטאו יחד   בעודם לבשר אחד,
כן יצו עשותם כלה   את-אשו הגדולה!

מי זה נרא וחרד,   מתטאיו יפרד,
לבתי ינהגו התלים   איש על-הנחלים!

אם עיני לא-שמתי   עלי ועל-גשמתי
אז-זום אז יזמים —   מי-לי בשמים?!

רבי ברכיה בן-יצחק הלוי

(מוצאו מגירונדא ומקום מגורו לא נודע; חי לערך ד"א תת"פ — תתק"ל)

רשות לקדיש

ברום גלגל   סובב עלי מעגל —
שמה יגל,   אים וגם-נגל!

ראיתיה   יצרי בעין לבי,
קראתיה   רחוק, ובמסבי
מצאתיה,   שכן בתוך קרבי,
לך מכלל-   יפי וציץ מהלל
בפי מעלל   ישיש וגם-עולל!

כבוד עולם, גדול ומתנשא,
ואת נעלם מפל וכל נשא,
ואיד אולם ידביר לך מכסה?
לך ממשל על-פל-גביר משל,
ולא נמשל אתה בפי משל!

יהי חקר אל-פל-יקר נמצא,
ואין חקר קץ הודך ימצא,
וכל-בקר משפט לאור יצא,
ולא יחדל לעד ולא ידל,
אכל יגדל שמך ויתגדל!

רבי זרחיה בן-יצחק הלוי

(מוצאו מגירונדא וחי בלונדל; מת ד"א תתק"מו)

תוכחת לנפשו ההמיה

ונענועים לאחיו רבי ברכיה

מה-תהמי נפשי ומה-תשתותחי עלי ברב-בכה ודמעה על-לחי?
למה כיולדה תחילין ממצו- קיד, ולמה זה כנשר תקרחי,
מבעלי חצים וניצוצים ול- צים בעתוד וימררך מר תצרחי?
חיה, לאל מי יחלי, אל-תיראי מבן-אנוש ימות, ואל-תאנחי
מלהמי חרבות זמן מתהפכות סביב, ואל לשחזק ילדיו תשמחי!
הנה תצובה מכבוד עליון, ומה- אור צח עלי כל-המאזרים תזרחי—
איכה למחשבי אדמה הארי- רה השפלה תרדי אז תצנחי?
לשוב כיונה אל-ארבה עופפי, עד לעלות אל-כס מלוכה תצלחי,
מימי ישועה שאבי-לך ממקור חיים, ואל מימיו ברנלך תדלחי!
התקדשי, הטהרי מגאלי תבל, ופת-בגה וינה תזנחי,

עורי, בחיק הבלי אדמה שכבה, עורי ליום אחרון ועין תפקחי,
 שבט ושוט מוסר לגבך נפלו מידי זמן — הנסרי, הנכתי!
 מטות עלומים נתקי לצאת לבית חפשית, ומוסרי גאונה התפתחי,
 שובי לצור היצרה, ברה, והי זכי והפרי ליום תלקחי,
 יום תצאי ממאסר גגך, ויום חקיו ומצותיו שלחני עשה,
 לו שלמי פרי שפתוך, ואת זכרי והזכירי תהללותיו וחסי-
 המעלה מתחתית עפר, ומ-
 באי, חסי תחת כנף רחמיו וחי-
 עבדי כאמה אל-אבניך והש-
 דפקי עלי בלתי תעודתו, ומנ-
 כפתיל נערת חטא נעורך יהי לבך ויך עם לשונך יעשו
 כי הנקנים משחו ראשך בטל עד-מה ועד-מתי, עניה סערה,
 אם תשבי תהמי כים סער, ואם חשקת בגרותך לסורך מעלי
 ותבחרי יום שוב ותלוי לאח, יום תשקילי מנשיקת פה, ויום
 מפיו בולחים ואקדח תלקטי, קני לצור ישעך ומושיעך, וצ-
 ישים למאוס מאסיד, ואשר ימחה דמעות מעלי לחיך, ביום
 ימד פעלתם אלי חיקם ומ- יאמר לרוח מרצונו נשבה:
 עד-אחליך כחי בצור גחי ומכ-

עורי ליום אחרון ועין תפקחי,
 מידי זמן — הנסרי, הנכתי!
 חפשית, ומוסרי גאונה התפתחי,
 זכי והפרי ליום תלקחי,
 אהל בתוך מחנה אלהים תמתחי!
 דבר דעי וראי להשיב שלחי,
 לבך לרצון לך לתודה תזבחי;
 דו לך, ואל את-כל-גמוליו תשפתי,
 ציל מבכי עינך ורגלך מדחי!
 גזתיו, ואל-גא בנדיבים תבטחי,
 תחוי להר קדשו ולשמו שבחי,
 עולם ביד-דעת והשכל תפתחי;
 לך — בהריחו אש תשובה תקדחי,
 שם טוב בשמן טוב — ובו תמשחי,
 אורת, ראי כי-מחרת תתגלחי!
 על-הסעפים השגים תפסחי?
 לשוב לעמך תאמרי — תפסחי!
 צרים, באמרם לך: עדי נעבר שחי,
 לניה לבית לוי, ובו תספחי;
 בחזות הדר פניו כשושן תפרחי,
 ממששיו מר ואהללות תרקחי!
 פי מפתיו ובגפלאותיו שוחחי,
 סחו עפרך ואבניך — סחי,
 יתן בחזמותם ומגדלם מחי,
 שבר ילילו, ורנה תפצחי,
 באי ובהרגי פרידתם פחי!
 מיחי, ורוחי — בתזות אחי — תחי!

רבי אליה בן-שמעיה

(לערך ד"א תתק"י; מקום מנורו בלתי נודע)

סליחה

אויבם תיבם אין לנגדם פתדיה,
אצים מנאצים, יועצים להכתיד מיחדיה;
באים בצבאים, וכלבאים שאגים אגודיה:
למה נמות נגדה?

נזרים יהירים אכזרים על-ידידיה,
נדרם פרץ, ערץ גלגלת תרדיה,
דמע זלגים כפלגים והגים מכבדיה:
למה תעשה כה לעבדיה?

המון מעיד אלימו התאפקו רחמיה,
הוללים המתהללים באלילים מעוללים רחומיה,
ועד מתי יעלו וירגיו געימיה,
למה יי יחרה אפה בעמיה?

ולעפה אחזה ורעדה חוכיה ממליכיה,
זעקים נאקים העלות למו ארכיה,
חנותם קנותם שנית הצץ מחרכיה,
למה תתענו יי מדרכיה?

מרד מפרד סתום בלא מל,
מהור עינים בלע ולא חמל,
יען הלען — מען הכין נאמל:
למה תראני און ועמל?

כלו עיני בראתי אויל משריש,
כמו נחש ישך וכצפעני יפריש,
לחץ ומחץ מתי מפני תוריש?
למה תביט בוגדים תחריש?

מאסתנו השלכתנו מצולה בלבב ימים,
משחק במרחק היינו ללאמים אִימים,
נהגנו כצאן, שמר שבעת קדומים,
למה לנצח תשבתנו תעובנו לארץ ימים?

סוד הערימו אהלי אדום וישמעאלים,
ספח חמתך שבר נזראים מעוללים,
עורה מהרה, בלה מסתוללים ומתעוללים,
למה יי תעמוד ברחוק תעלים?

פקד רש מגרש גפרש מארמונה,
פדהו רצהו שבעהו טוב משמניה,
צפונה מלא בטן נטעי נעמנה,
למה תשיב ידה וימינה?

קמים אפרוני ואין אגודי מתיר,
קדם פניה כל-מעטיר ומכתיר,
רעיה חפץ בגדל ורועה להזתיר,
למה פניה תסתיר?

שובה והדרש לחלה-פח שאל,
תמכהו מלכהו כי יד לאל,
תחיש התזון: „ובא לציון גואל“,
למה תאמר יעקב ותדבר ישראל?

אלי תטה אלהי אונה,
ברחשי שמע, יערב הגיגי לפניה,
תשב זעק קולי בהספית ממעונה:
למה זה אתה נפל על-פניה?

רבי יצחק בן-סאיר

(בנרבונה, לערך ד'א תת"ס)

תחנה

יזמם עינינו תלויות, צפות לרב עלילות,
חסדך, בחן כליות, קרב לבני גליות,
חוב שמרי פלילות, זרה נהר שלוליות,
קראתי שמך יי מבור תחתיות!

אזלו-מים מני-ים — עוד ישובון לקוים,
בני מארץ שבם, לא-שבו למאנים,
נס-נצלו את-עדנם, אדבאל ומבשם ונקיות —
קראתי שמך יי מבור תחתיות!

דרושה ארץ הנשמה — תעבד ונסב שמה,
הננו בגדלה אשמה, לא שבנו עיר יי שמה,
ותמת עשו את-אשימא, נערו כגורי אריות —
קראתי שמך יי מבור תחתיות!

זה העץ יש תקנה — אם-יפרת עוד שנה,
חלפה מאתי תאוה, לא-שבה עוד לתאוה,
טרדוני בנות עלוה, אדמית צדנית תתיות —
קראתי שמך יי מבור תחתיות!

ישמן, נכחדות ערים — עוד ישובו בשערים,
כלולה אהבת נעורים, לא-שבה קרית יערים,
לתוכה ירקדו שעירים, אף-שם נקבצו ביות —
קראתי שמך יי מבור תחתיות!

מעוֹת־יָם יִחַשּׁוּ גִלִּים וְקוֹל הַמּוֹן בַּת־גִּלִּים —
נַחֲנוּ הַלְכִים וְדָלִים, לֹא־תִדְּלוּ גִלְגִּלִּים,
סְבוּנוּ רִדְפִים קָלִים, בִּיָּדָם תִּרְבּ פִּיפִיזֹת —
קִרְאתִי שְׁמִי יְיָ מְבוֹר תַּחֲתִיזֹת!

עָלוּ שְׁבָנֵי הָרָעִים עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרָעִים,
פָּרְצוּ, עָמְדוּ זָרָעִים, קָרְעוּ לִבִּי קָרָעִים,
צִוַּחַת אֲחִים וְרָעִים תִּקְרָא בְּרֹאשׁ הַמִּיזֹת:
קִרְאתִי שְׁמִי יְיָ מְבוֹר תַּחֲתִיזֹת!

קִנְיָה לְצִיּוֹן קִנְיָה וְלַגִּלָּה אֲשֶׁר בְּכַלְגָּה,
נָגִיד בְּעַמֶּךָ מִנָּה מַמְטָה בִּן־יִפְגָּה,
רָגַשׁ אֲשַׁפֶּה תִרְנָה עַל־מוֹאֵב וְעַל־קְרִיזֹת —
קִרְאתִי שְׁמִי יְיָ מְבוֹר תַּחֲתִיזֹת!

שָׁבוֹת עִמָּךְ הַנּוֹתֶרֶת תִּגְלָה שְׁלוֹם עֲתֶרֶת,
תִּקִּים עֲמוּד וְכִתְרֶת בֵּית קֹדֶשׁ לְתַפְאֶרֶת,
מִזְבֵּחַ עֲלָה וְקִטְרֶת, קַעְרוֹת כַּפּוֹת מְנַקִּיזֹת —
קִרְאתִי שְׁמִי יְיָ מְבוֹר תַּחֲתִיזֹת!

רבי משה בן-שמואל

(מקום מגורו לא נודע; לערך ד"א תת"ק, ואולי לפני הזמן הזה)

סליחה

אֵלֶיךָ אֲדֹנֵי שׁוֹעֲתִי,
בְּצִרְתָּה לִי קִרְאתִי,
אֶל־תַּעֲלֵם אֲזַנְךָ לְרוֹחֲתִי לְשׁוֹעֲתִי!

נשתי לפניה ברוח נשברה,
דברי-פי רצה וקבל עתירה,
שמעני קולי אקרא!

האם עונות תשמריה?
ואם בפעל כל-נויה,
מי יצדק לפניה, רב העלילה?

זאת אשיב אל-לבי:
חסדי אדני סלעי ומשגבי,
על-כן צמאה לה רוחי בקרבי.

מלמלתי מלמלה נבר,
ישבתי חלה כאם על-משבר,
ואזעק חמם ואקרא שבר.

בצפור נודדת מן-קנה,
להטתי מפנה לפנה,
ואין-מנוח לי ולא-תנינה.

מרב בכד חטאתי,
נסתי מפני ארי ובלב פגעתי,
ובבית נחש, בבקיר נסמכתי.

סבבוני פרים רבים,
עצמוני אריות ודבים,
אכלוני הממוני בזאבים.

פניתי לעזרה הקדומה,
צעקתי ללבש נקמה:
ילבשו שומני כלמה!

קראתי, אדני, מפעמקים,
ריבה ריבי, שכן שחקים,
עשה משפט לעשוקים!

שָׁמַע, אֲדוֹן, תְּפִלָּתִי,
תִּקְבַּל בְּרַחֲמִים תַּחֲנֻנֹתִי,
כִּי־לֹךְ יְיָ הוֹחֵלֵתִי;

מִמְכוֹן שְׁבִתָּךְ הַשָּׁמַיִם בְּרַחֲמִים הַמָּלֵא,
שְׁאֲרִית מוֹדִים אֵלֶיךָ הַפֶּלֶא,
עֲשֵׂה עִמָּנוּ נְסִים וּפִלֵּא!

רבי אפרים בן-יצחק

(מרינגשפורק, מת ד"א תתק"לה)

זולת

אֱלֹהִים לֹא־אֲדַע זִוְלָתְךָ, מוֹשִׁיעַ אֲנִי בְּלִמָּךְ,
בֵּיתְךָ קֹדֶשׁ נֶאֱוָה הִיָּה לֹאֵשׁ וְלִהְבֵּה,
גִּאֲל־לֹךְ אֶת־נַאֲלָתְךָ!
הֵר הָאֱלֹהִים חֲרֵבָה —
עַד־מָתִי יְיָ?
נֶאֱנִי עָנִי וְגֹנֵעַ;
זֶה לָנוּ לְמוֹקֵשׁ —
עַד־מָתִי יְיָ?
הָיִיתִי כְּנֶתֶק לְרַעְיָה, כְּנוֹס לְכַפֵּה לְדַתְּךָ,
וְאֵהִי נְגִיעַ בְּתוֹכָחֹת מִפְּנֵי שִׁקָּר טָחוּת,
הָיִיתִי בְּאֶרֶץ נִכְרִיָּה;
חֲרוּת עַל־הַלְחֹת —
עַד־מָתִי יְיָ?
זָרִים בִּקְשׁוּ נִפְשִׁי, הִפְרַ מִצֹּת קֹדֶשִׁי
חֵי, רֶכֶב עַל־עֵב קָל, הִבִּיט אֶל־עַמָּל לֹא תוֹכֵל, לָמָּה זֶה אֲשַׁכֵּל —
עַד־מָתִי יְיָ?
מִפְּלִי שִׁקָּר בָּלָם, הִמְרַחֲקִים מֵעַל גְּבוּלָם שֵׁם יְיָ אֵל עוֹלָם,
יִרְצֻנוּ כָּל־קֹדֶשִׁים, לְנַפְשָׁם עוֹלִים לְאֲשִׁים, עַל־גְּבִי חָרְשׁוּ חֲרָשִׁים —
עַד־מָתִי יְיָ?

במה עלי יעבר — אהרג ולא אעבר, חק-עולם ולא יעבר;
לנפשי הניעו יודונים, ערכו עלי כידונים, בעלוננו זולתך אדנים —
עד-מתי יי?

משולים תזריק ויוניק, בניך בני בחוניק, שורק סבוח לעיניך;
נא הבט ממעלתך, סבחה סבחה סגלתך, התנצב על-עלתך —
עד-מתי יי?

שנאתי מעשה תעתעים, והדמים מודיעים, לבקרים לרנעים;
עליך פרחי נמלקים, קול דמיהם צעקים, והנה עבדיך מפים —
עד-מתי יי?

פתח שער אנך, מוניך בלה בחרונך, מתקוממך בימינך;
צור את מחלליך, ועל כל-הקמים עליך, שא-נא בליך —
עד-מתי יי?

קנא בעריץ בער, מתערה פרענו יער, מדוע לא-יבער?
רדף פליטה הנשארת, השכם לו כבמחתרת, ועשית לו מסגרת —
עד-מתי יי?

שלח ברשת רגליו, שלם פרע מעלליו, וחמישתו יסף עליו;
תבער מארצי קמים, ורשע סהרי בשמים, כי ארכו-לו שם הימים —
עד-מתי יי?

אהלי שחד אכלו, יגיע כפי כלו, בנכליהם אשר-נכלו;
פערו לבלעני חנם, תרקו עלי שנם, תנה-עון על-עונם —
עד-מתי יי?

ראה תראה בעיני, דלפה לך עיני, אך אם-אמה לו שמעני!
ימינך מחיקך בלה, ותגדיל לעשות עם-אלה, אמה האל עשה פלא —
עד-מתי יי?

מה-ארוך עלי פרך, כבשו עלי דרך, והלכו גוים לאורך;
בקול עלי גרף, הייתי תמיד נהדף, והאלהים יבקש את-נדרך —
עד-מתי יי?

ראיתי קץ לכל-תבלה, ואין-קץ לישיבת בגולה, תפשה לא נתן-לה;
רחמך מיום-ליום צפה, למתי תעלה תרופה, עשה שחר עיפה —
עד-מתי יי?

בִּידוֹ לַפְּדוּת עַם-קָרְבוֹ, וְעַד-מָתִי אֲצַפֶּה לְשׁוּבוֹ, וְלֹא-אֶץ לְבוֹא!
 יַעֲרֶה מִמָּרוֹם רוּחוֹ, וְיָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחוֹ, הַשִּׁיב הַמֶּלֶךְ אֶת-גִּדְּחוֹ —
 עַד-מָתִי יִי?
 צוּה יְשׁוּעוֹת עִמָּךְ, עֲזָרְתִּי הִיְתָה מֵעַמָּךְ, אֵין-נֶאֱלָל קְרוֹב מִמָּךְ;
 מִי נֶאֱלִי חֶכְמָה, נִפְשִׁי, לֶךְ כְּלָתָהּ, כִּי נֶאֱלָל אָתָּה —
 עַד-מָתִי יִי?
 קִיָּם קוֹל צִפְּדִי: עַד תַּעֲבֹרְנָה אֶלְפִידִי, וּפְרִשְׁתָּ עָלַי כְּנָפֶיךָ;
 קָרֵב שְׁנַת הַנֶּאֱלָה, הַסֵּר מֵעָלַי כְּלִי-גִּזְלָה, כִּי לֶךְ מִשְׁפָּט הַנֶּאֱלָה —
 וְאָתָּה יִי!

רבי אלחנן בן-יצחק

מרמפיר [דנפירא]; אמרים עליו, כי נהרג בשנת ד"א תתק"מד, והחקרים מפקפקים בזה

פתיחה לסליחות

חֲבוּשָׁה בִּשְׁשׁ וּמָשִׁי כְּלוּלָה, הִיא-הִיְתָה בְּכָל-הָאָרֶץ מְחֻלָּלָה, וְאֵיךְ עָמָה נְחֻשְׁבֶּת מְחֻלָּלָה, לְלַעַג וּלְבִשָּׁת וּלְקַלָּלָה?	אֶשֶׁת נְעוּרִים הָאֵהוּבָה, אֲשֶׁר-אַרְשָׁתָהּ בְּרַב-מַהֵר וּרְב-טוֹבָה, וְאֵיךְ עָמָה יִשְׁבֶּת עֲלוּבָה, נְעוּלָה, מְאוּסָה וְעֻזּוּבָה?
נֹת פְּעָמִים בְּנֻעְלִיהָ, אֲשֶׁר-כְּנָפֶיךָ פָּרְשִׁים עָלֶיהָ, וְאֵיךְ עָמָה נִנְפּוּ רִגְלֶיהָ עַל-הַהָרִים אַחֲרֵי עֲלִיָּה?	לְבָשָׁה בְּעָרֵי עֲדִיִּים, אֲשֶׁר-הִבֵּאתָהּ בְּבִרְיָת וּבְתִנְאוּם, וְאֵיךְ עָמָה סוֹכֶכֶת דָּלְתִּים וּשְׁכֶכֶת בֵּין שְׂפָתַיִם?

נָא, יֵשֶׁב הַכֶּרֶבִּים,
תֵּרָא: לֹא-פָנְתָה אֶל-רֵהָבִים,
וְלֹא עַל-פָּרְשִׁים וְעַל-רֶכֶבִּים,
כִּי עַל-רֶחֱמֶיךָ הַרְבִּים!

רבי יצחק בן-סעדיה

(נראה שחי בצרפת לערך ד"א תת"ס — תתק"נ)

סליחה

- אֵיךְ אוכל לבוא עֲדִידָה,
ועבדי וזולתך לא-עֲזֹבוּנוּ לְעַבְדֶּךָ?
וְהִמָּה בְקִשׁוֹ לְהַפְרִידִי מִיְחִידֶךָ —
וְאֲנִי לא-עֲזֹבְתִי פִקְדִידָה!
- אֵיךְ גָּלִיתִי וְאֵלֶיךָ בְּכָל-הַלֵּךְ וּפְלֵךְ,
וּמָלְכוּ עָלַי מְמַלְכִים לְמוֹלָךְ?
וְהִמָּה הֵינָם עֹמְדִים וּמְלָכָם מֶלֶךְ,
וְאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי לְבוֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ!
- אֵיךְ הִלְכּוּ נְחָלִים מִדֶּלֶךְ דְּמַעֵי הַדְּלוּף,
וְנִמְסַרְתִּי לַפְעָלִי אֲנִי וְסִלוּף?
וְהִמָּה וּבְנֵיהֶם יִרְנִי חֵץ שְׁלוּף,
וְאֲנִי בְּכַבֵּשׁ אֱלוּף!
- אֵיךְ זָמַן קָצִי נִחַמְתָּם וְלֹא-נֹדַע,
וְקִרְנִי גָדַע אֵיכִי מִשְׁחַת פְּדָע?
וְהִמָּה חֲשָׁבִים חֲכָמָתָם בְּהִימָן וְדִרְדָּע,
וְאֲנִי בָעַר וְלֹא אֲדָע!
- אֵיךְ טָרְפָה מְלָכוֹת לְמַמְלַכֶּת עַם-סִגְלָה,
וְאֶרְכָה מְלוּכָה לְמַלְכִי עֹלָה?
וְהִמָּה יֹשְׁבִים לְבָמַח בְּשִׁמְחָהּ וְגִילָה,
וְאֲנִי בְּתוֹךְ-הַגּוֹלָה!

- איך פוס התרעלה שתייתי ואנמע,
בכיתי ואדמע מעל משא ומשמע?
והמה לענים עלי: „הקשיבה ושמע!”
ואני בחרש לא אשמע!
- איך מתצני אלתי ומבאובי לא-חבש,
ומעיל תפארתי לבני-אדום הלבש?
והמה נפת אכלים וחלב ודבש,
ואני פעשב איבש!
- איך סבבוני קדר פתרוני דדן ושבא,
הקראים נביא לאיש מעולם לא-נבא?
והמה עשים תיל גדוד וצבא —
ואני אנה אני-בא?
- איך פקדת עלי באשר הרעתי,
בשני אריות ולבאים נאכלתי?
והמה צעיר ורב אמר: „מצאתי גם-יכלתי!”
ואני באשר שכלתי שכלתי!
- איך קדר בזבבי וחורו גלגלי,
ועבדי גלולים גללו גלילי?
והמה רחקו רגלי מעלות רגלי,
ואני כמעט נסיו רגלי!
- איך שמרת מעוי ונטרת חובי,
ומריבי נפשי לא-רבת ריבי?
והמה תקפסם וכחם להכאיבי ולהדאיבי,
ואני בתסדך בטחתי וגל לבוי!

- איך   ושכתי כָּדָד וְאָהִי לְנֶדָה,
מִכְבוֹד יְרוּדָה, בְּנוֹיִם נְדוּדָה?
וְהָמָּה   צִלְחוּ וּמָלְכוּ וּמִמְשַׁלְתֶּם עֲמֻדָה,
וְאֲנִי   שְׂכוּלָה וְגִלְמוּדָה!
- איך   חֲרָפוֹנִי מְעוֹלָלִי וּמְהוֹלָלִי בְּלֶהֱם,
צֶלֶם אֲצֵלָם וְלֹא-סָר מַעֲלִיָּהֶם,
וְהָמָּה   קָרָאִים: „הָאֵחַ הָאֵחַ!“ בְּמַלְיָהֶם,
וְאֲנִי   הֵייתִי חֲרָפָה לָהֶם?
- איך   בִּיגִיָּהֶם נִשְׁאָרְתִּי דָאֵג וְדָאֵב,
מִפְּלָגִי יְגוֹנָם וּמִמְקוֹרָם שֹׂאֵב?
וְהָמָּה   רִבְצִים וְשִׁכְבִּים כְּעָרֵב וְכוֹאֵב,
וְאֲנִי   עָנִי וְכוֹאֵב!
- איך   שִׁנְאִי כָל-סִהְרָה שִׁכְנוּ בְּצִיּוֹן —
מִי־הָאֱמִין כֹּזֶה וּמִי עֲלֶה-לוֹ בְּרַעֲיוֹן?
וְהָמָּה   עֲשִׂידִים נִשְׁאִים נְתָנִים עֲלִיוֹן,
וְאֲנִי   עָנִי וְאֶבְיוֹן!
- איך   דָּרוּ בְּהִיכְלוֹתִי וְשִׁכְנוּ-בָּם שָׁכוֹן,
מַעֲלִיוֹן לְתַתְּמוֹן וּמִתַּתְּמוֹן לְתִיכוֹן?
וְהָמָּה   יִרְשׁוּ עֶשֶׂר, זֶהָב וְאֶדְרֵכּוֹן,
וְאֲנִי   לְצֹלַע גִּבּוֹן!
- איך   הַמּוֹנִי נִפְצוּ — וְהָמָּה עָלוּ בְּמַחֲשַׁבּוֹתַיִךְ?
וְכִרְגוּ גָא וּפְקֻדָּנוּ בִּישׁוּעֶתְךָ,
וְהָמָּה   בָּלָעַם, קָלָעַם מִמִּכּוֹן שְׁבִתְךָ,
וְאֲנִי   בָּרֵב חֲסֻדְךָ אֲבוֹא בֵּיתְךָ!

רבי שלמה בן-אבון

(חי בצרפת לערך ד"א תתק"ל — תתק"נ)

רשות לנשמת

הנשיג ערך שיר לאל מפלא,
ולו פה רננות בים מלא?

שתקים, אֲשֶׁר-בָּם יקר אהלז,
ומרום ומי־ים בזיו שעלז
יחוו בלי-פה הדר פעלז —
וציץ מאדמה, ואד יעלה.

למי פה ולשון יחו תיקר
לסודיו, ורבו לאין מחקר;
הלא לב חכמים לזאת נעקר,
להבין אֲשֶׁר-לוֹ יהי נגלה.

מכון כס כבודו ברום תקנו,
כנגד דביר בן-בכור שפנו,
ביה צור לבד משוה חסנו
ועולם באֲשָׁפּוּל ישו נתלה.

המזן מי מעזנו באש חבֵרם,
ברוחו ושרתון לפיו — אֲשֶׁר־ם,
וגלגל יסודם, אֲשֶׁר אֲשֶׁר־ם,
ירוצץ לניבו ולא יכלה.

ברית אב המזנו ונעם שמו
יקים למענו לבן רחמו,
מעניו ביום יום בהלחמו,
ויתיש פדות עם שמו יתלה!

רבי יצחק הכהן הקבר

(מקום מנורו לא נודע; חי לפי ההשערה ד"א תת"ס — ד"א תתק"ס)

סליחה

קרוב אתה לרחקים,
רוצה תשובת רשעים!
שדי, המצא לדרשדי,
תאמר „הגני!“ למבקשידי,
יבשרו „סלחתי!“ קראי בשמך,
צדק במשפט עם מיוחדדי;
חסם מגול מלהרשיע,
קצף במשטין מלהשטין,
הקם לנו מליץ ישר,
„כפר מצאתי!“ תשמיע לשוכבים!
השלכנו עליך יהבנו,
נא אתה תכלכלנו;
העתר לנו בתפלתנו,
תפצנו ובקשתנו מלא ברחמים.
בך תלינו במחוננו —
רחמיה מהר יקדמונו;
תוק ואמין, שמך לא-שכחנו,
אנא לנצח אל-תשכחנו!

אדון, בפקדך אנוש לבקרים,
במצוי הדין אל-תמתח!
גוף ונשמה אס-תריבם —
דחו ולא-יכלו קום.
היוכל גבר לזכות במשפט?
ואם-יש בידו מעש להצטדק?
זרוי יחומי מלחה סרוחה,
חבוי ארבו בקרבו מעת הולדו,
טמון בחבו ברשת לרגליו,
יסיתהו בכל-יום לשחת להפילו;
כח וגבורה בגוף אין
לפניו לעמד ולהתיצב.
מיום עמדו על-דעתו
נפשו ישים בכפו להביא לחמו;
שבע פלימיו פעם ומבאבות,
עד שובו לעפרו לא-ישקט.
פנה, אדון, בעצבון רוח,
צפה בשברון לב;

רבי יוסף בן-אשר

(נראה שהוא רבי יוסף מקרמרש, אשר ראה בעיניו נורת יורק בשנת ד"א תתק"נו, והוא אז כבן שלשים שנה)

אֶהְבֶּה

ויעלה נשואה   בכנפי נשרים,
אהובה קרואה   ואשת געורים,
והיום שנואה   עוובה לזרים,
עד-אן תסתיר   פנים ותכתיר
אויבים, מעתיר   נשיקות אהבה?

„ומה קול-הצאן,   באזני צעקו,
למצא רצון   לי יועקו,
ואנשי לצון   לה שן חרקו?
שרשם אכרית   עד-אין שארית,
ולכם אחרית   אמן ותקנה!“

שימה בנאד   דמעת עשוקים,
בנפשו ובמאד   בשמך דבוקים,
שחזו עד-מאד,   ותמיד דפוקים
ממחזו חפצם,   שבה רבצם,
ומעל ארצם,   אשר-גרו בה!“

„פני ילכו   והנחתי,
שנאי, מעכו   דדי אחתי,
דמים שפכו —   לא הריחתי;
יזנת שביי,   בדמך תיי,
אחתי את תיי   לאלפי רבקה!“

רצוץ וכתות,	בנה לעיניך
שמת כריתות;	ביני ובינה
נמפר צמיתות.	ראשית אונה
וחרפי בקולי,	איבי שללי —
אלהי לטובה!	זכרה-נא לי

לאמר, מכרתיה,	„אלתדמי בנפשך
שכר שכרתיה;	כי בעוד נפשך
נזר, ושמתיך	אתן בראשך
ומפני איבי	לגאון וצבי,
כי הנני-בא!	אך כמעט חבי,

אתם ואמכם	שמעו, יתמי,
יעמד שמכם,	פיטי שמי
אדרש דמכם;	ומיד קמי
לצרי לחיקם,	אשיב נקם
לא אשיבה.	וחרפי ריקם

וראי בשגאך,	רני ושמחי
ונעבר עליך,	האמרים: שחי

. . . . .

ואתנה ברוכה,	אעלה ארכה
בתכלי אהבה!	ועדי משוכה

רבי יהודה בן-שלמה חריזי

(נולד בספרד לערך ד"א תתק"כה ומת שם לערך ד"א תתק"פה, אחר אשר שב
נדרים בנגב צרפת ובארצות המזרח)

עגמת נפש

מהיכלי גלגל יקר גליתני,
וישלחוני מגלילי מעלה
אתמול בחיק צורי פעלמה צחקה,
אחר היותי כבתולה ארשו
ויבעלה אתי בטמאתו, ומ-
אלד עלי ברקיו בכל-יום רבבות
אחיל לפרוד אהבי הוד ויה-
לבי לפרודו כחליל יהמה,
לא-יכלו הרים סבל חשקו ונל-
למה ונחני באשה ונתה
למה פרעני והשקני במי
לו יעורוני ענני עיני אזי
אחפר בבת-עני בארות עמקו,
אבכה בשורי הנשמות הקדו-
כל-עוד בגוף אשכן אני בו נחשבה
היה ברום קני כמו יונה, ומ-
עלי-הברי בשם בגלגלי וכל
ואשאפה רמת בזכרי יצרי,
הן בעדו עברי דרכים אשאלה,
נא, עברי דרך, שאו שלום לדוד
נא ספרו אליו תשוקתי, הני
מיום גלותי מאכל על-שלחנות
מיום אשר כסות אהביו גמנעו
ומר לחבי צוף-דבש בלתו, וכל-

ויבזר חשכים אהלי נמיתי,
לנוף, ותוכז בית-וכל בניתי.
מתרפקה, משתקשקה, הייתי,
אתי, ונוף טמא לאיש קניתי,
ילדי ונוניו יום וליל הריתי,
בנים, ומפחתי וגם-רביתי.
ראשון, ועליו יום וליל בכיתי,
עד מסבל האהבה חליתי,
או מנשוא אתו — ולא-לאיתי.
פתח אדניה — ולא-נניתי?
מרים מאררים — ולא-שטיתי?
תבל במבול הבכי כסיתי,
גם-מכבדי מי-בכי דליתי,
שזת יעלו אל-אל — ולא-עליתי.
מתה — ואלו אצאה חייתי!
שחק אל-ארץ פעוף דאיתי,
שושן בגני אהבה רעיתי,
גם מכבדו מר-דור אריתי.
ועלי נתיבות בעדו צפיתי:
שאהבה נפשי ולו כליתי,
לרות במימי נעמו צמתי;
טובז הלא נפשי בצום עניתי,
מפי, בכסות לענה רויתי,
כבוד — לבד הוד אהבי — בניתי.

הִכָּה שְׁתִּי עֵינִי בְּסִנּוֹר הַגֹּדֶד, אַחֲרֵי הַיּוֹתֵי אֲזִי בְּהִיבֵל אֵל בֶּנִּי
 עַתָּה אֲזַכֶּרָה יוֹם־דִּין לְאֶרֶץ יִפְלוּ הִנֵּה כְּעֵינִי הָעֲבָדִים אֶל־יָדֵי
 עַד כִּי־יִשְׁכַּבְנִי לְאַפְרִיזוֹן יָקָר, עַד זֶהֱרָם חֲשֹׁךְ וְלֹא רֵאִיתִי,
 דֹּלֶק, בְּגוֹף אָפֵל הָלֹא כְּהִיתִי;
 פָּנִי וְאִמָּה בְּמַעֲלֵי עֲטִיתִי.
 אֲדוֹן שְׁתִּי עֵינִי לֹאֵל תָּלִיתִי,
 לְחִסּוֹת בְּצִלּוֹ בְּאֶשֶׁר חִסִּיתִי!

*

פתויי יצר לב האדם

נֶפֶשׁ יָקָרָה, אֵיךְ בִּשְׁכַלְךָ תִּבְטָחִי? כִּי אַחֲרֵי מוֹתְךָ בְּאֶפֶס תִּהְיֶי, אֶתְמוֹל הִנֵּשׁוּב אַחֲרֵי לָכַתָּ? וְכֵן אֲכֵן בְּעוֹדְךָ בְּגוֹיָה שְׁכָנָה — אֲזִי תוֹכְלִי מִזֶּכֶה לְעֶצְמָךְ לַעֲשׂוֹת, לָמָּה גֹוָה מְשׁוֹשׁ וְשִׁלּוֹה תִסְגָּרִי, הָרָצְחִים הֵמָּה בְּבִרְזֵל הָרָגִים, תִּבֵּל גֹוָה תַעֲנוּג, וְלָמָּה מִגֹוָה שְׁכַלְךָ נִתְגַּדֵּ תוֹדֵךְ כְּלוֹא הַמַּאֲסָר, שְׁמַחֲתִי בְטָרָם מִגֹוָתְךָ תִצָּאִי, הָאֵל עַל־כָּל־הַבְּרוּאִים יִחְלַק מִנְעִי, יַחֲדָה, מִבְּכִי קוֹלְךָ, וְנֶפֶשׁ אִם־תַּעֲלִי מִבּוֹר עֲנוּתְךָ תִגְבְּהִי, כִּי אַתָּה בְּתוֹדֵךְ גּוֹפֶךְ כְּמוֹ כּוֹכֵב, וְעַתָּה אַחֲרֵי צִאתְךָ דְּעִי כִּי לֹא לְעַד

גִּילִי, וְחִלְקֶךָ מִזְּמַן אֶל־תִּשְׁכַּחֲתִי, לֹא־תִשְׁמַחֲתִי יוֹתֵר וְלֹא תִאֲנַחֲתִי!
 אִישׁ אַחֲרֵי מוֹתוֹ לַעֲזוֹלָם לֹא־יִחִי, אֲזִי תוֹכְלִי לַעֲלוֹז וְכֵה אֲזִי תִשְׁמַחֲתִי, לָכֵן בְּעֶשְׂקִי רִיק וְשׁוּא אֶל־תִּבְטָחִי!
 אַךְ שְׁעָרֵי יְגוֹן לְנֶפֶשְׁךָ תִפָּתַחֲתִי?
 וְכִלִּי כָלִי נֶפֶשְׁךָ, עֲנִיָּה, תִרְצָחִי!
 הַתַּעֲנוּג אֶל־הַמַּצּוּקִים תִּבְרָחִי?
 לָכֵן עֲנִיָּה סַעֲרָה הַתִּפָּתַחֲתִי,
 גִּילִי מֵאֵד טָרָם אֲשֶׁר תִּלְקַחֲתִי!
 טוֹבֵז — וְלָכֵן מִהֲרֵי חִלְקֶךָ קַחֲתִי!
 שֶׁךְ מִנְשׁוֹא עֵמֶל, וְרִגְלֶךָ מִדְּחִי;
 אִם־תִּצָּאִי מִתּוֹךְ חֲשָׁכִים תִזְרָחִי,
 מוֹתְךָ תִהְיֶי בְשָׂאוֹל לְכָל־רִגְלִי סָחִי,
 לֵךְ יֹאמְרוּ: בָּאִי וְתוֹדֵךְ גּוֹפֶכֶךָ פָּחִי!

*

יהודה — וירושלם

1

נֶפֶשׁ לְצִיּוֹן מִסְפָּרֶד גָּלְתָה, גִּיל הָרַבְתָּה יוֹם רָאִתָּה הַר־אֵל, וְהוּא בָּמָה חֲסִידִים נִכְסְפוּ לְרֹאוֹת וְלֹא מִמַּעַמְקִים עַד־שְׁחָקִים עָלְתָה,
 הַיּוֹם אֲשֶׁר מִיּוֹם הָיִיתָה אֲנִיָּה;
 זָכוּ, וְהִיא חֲסָאָה — וּבָמָּה נִכְתָּה?

צור החליץ גופה בציון, אחרי
 וגברתי מערב במתה נחשבה,
 ציון, אשר במה מדינות נהדרו,
 לא-אדעה אס-המרומים שחתו
 העיר אשר בה השכינה שכנה,
 על-הילדים צלחה רוחה, וט-
 עין, אשר לא-ראתה זיו תארה,
 יפתה ואם נותרה ערמה מיקר —
 עיני בחם לפי לאנחתה הלא
 איה שכינת אל, ואיה והרה,
 גבעת לבונה איך בתחתית שפלה,
 גלתה עדתה ממענות תיקר,
 העזבה אלוף געוריה, אבל
 ריח-קנאת עברה עליו, ומי
 ותהיה אלה בתוך עמה, עדי
 תוחיל להטהר במי גלות, ועוד
 וזה-לה שנות אלף ועל-מאה ואר-
 היא גרשה מתוך נוה ציון, וצ-
 תוחיל לעת רצון, ועינה מחכות
 תבכה בעת תראה עדת זרים, אשר
 לא-קצרה יד-אל להושיעה, וע-
 עוד צור ושיבנה לאפריון, ועוד

אברה וגם לחה ועינה כהתה,
 עד כי-בציון עיר אדני תיתה.
 אך כהדרה עין אנוש לא-חזתה,
 נגדה, ואם-היא על-מרומים עלתה;
 ולעין בני אישים יקרה גלתה,
 רם יקראו אל-הנבואה ענתה;
 לא-תסרה חשך ואור לא-ראתה,
 ובלי תלאים יעלת-חן יפתה!
 מהצלעות מי דמענות גלתה;
 שמש יקר איך בתצות יום פנתה?
 אחר אשר על-במתי רום נאתה?
 כי מאמר צור וצרה לא-עשתה,
 חשקה בזולתו ותחתיו שטתה,
 מרים מאררים כשטה השקתה,
 נפלה ירכה חיש ובטנה צבתה;
 לא-טהרה עדיכה ועוד לא-נקתה,
 בעים שמנה מנותה גלתה,
 יון שבתתיה עדיכה רצתה,
 כהה, ונפשה פלתה עד-פללתה;
 יעלו לבית האל, והיא לא-עלתה.
 מו לאסף, מושיב יחידים ביתה —
 תשוב לעדנה אחרי כי-גלתה!

2

שלום לעיר שלם, אשר ופיה
 פל-יום אחנן את-עפרה, כי
 עיני בעת כי-ראתה אורה,
 האל, אשר אנה למושב לו,
 בכה לגד הורה — בשובו לה

געלם וראים יאמרו: איה?
 היא מחלת נפשי והיא צריה;
 לא-נעצרו בה ענני בכיה.
 יראה ברב עניה ושב שביה;
 ימחה דמענות מעלי לחיה!

3

לציון שאפה נפשי ורוחי,
בחשקה ונעמו-לי התלאות,
ולא-אתאו לבלתה כל-ימותי,
ואיך אכסף לטוב רקחי בשמים?
אחנן את-עפריה בכל-עת,
עפרה אעשה מרפא לנגעי —

היות בה כל-ימי חיי מנוחי,
ואתן בה למכה ראש ולחי,
עדי אנוע ונס פחי ולחי,
והיא בשמי וטוב רקחי וריתי!
עדי ישאיר עפרה אות במצחי;
ואמרת על-שחין לבי ויחי.

*

שירי אהבה וחשק

1

צבית חן, לבנה כלבנה,
קצת החן לבד לקחו עלמות,
פאלו קנאו אזרים ליפיה,
וכוכבי רום פלהבי התניתות,
ואלו איש אסיר שיבה ישורה,
שפתה צוף, ולתיה מן, ורקת
והיה היפי נדר וגלה,
לאורה נהרו עורים תצות ליל,
ואלו יחזה יפיה תכס-לב —
ובה כל-הזוד וכל-פבוד מתבר
ואיכה תדרשו ערך ליפיה?
ואם תאמרו, הכי כזה ראיתם,

ושערה על-מאזר לחיה עננה,
ולה כל-היפי היה למנה;
וללחום שלפו חרב שנונה,
והסתר בסתרה וצנה,
יהי שב מזמן זקנה לעדנה.
בטל אורת, ופניה כננה,
עדי פגע מעונו בה וחנה.
ונשמע מלשון אלם רננה,
עזבתהו בלי-שכל ובינה;
וכל-יפי — ואין קץ לתכונה,
והוא נעדר בכל-עיר גם-מדינה!
דעו כי לא ראיתם כל-תמונה!

2

ראו כנור בחיק עלמה ירגן
כמו יונק בחיק אמו מבכה,
וימשך לב בהוד קולו וצביו,
והיא תשיר וצחקת לכביו.

3

צבי החן, אשר לחיו
בספירים מעלפת,
ועיניו שלפים עלי
ברק חרב מעופפת,
שפתיו צוף ופניו נון,
ושניו דר ופיו נפת;
בגן לחיו משוש עיני
בעת צפה ונשקפת,
אכל נפשי באש חשקו
צרוכה היא ונשרפת;
שתי עיני בגן-עדן,
אכל לפי בתוך תפת.

4

ועלה הביאתני לבית אהבה,
ובסור צעיפה גלתה תאר,
זרח בליל אורה וחרדו כל,
וירקדו הרים כמו-איל;
שחתי: „אֵהָה נָגְלוּ צְפוּנֵיהָ!“
ותהפך עליו ענן שער
ותחשף ידה כבת-חיל
שחור — והיום הפכה ליל!

5

עיני צביה דרכו-לי קשת,
על-בן שעייפי יראו מנשת;
נפשי כמו צפור ברשתה נלכדה,
אך אהבתה היתה הרשת.
עינה דמות קשת, אכל פרשה ענן
שער ועליו נראתה הקשת!

6

סובב חשק על-יד היאר,
וכאב חשקו פצעי זון,
וירא עלמה היא רחצת
מלבוש הודה על-העין,
ונשקהו — לא לכבודו,
רק לכבוד חכלילי עין;
בן יש אדם סבא ושתה
חמץ לכבוד היין!

7

יפת מראה מנגנת בכנור,
ושערה ליל אכל לחיה שחרים;
באצבעות בשרביטים, לבנים
פעין מן או בדלחים ודרים,
תעורר מיתרי כנור לשירי,
ותמשך לב במשכה תיתרים,
ועת תחפץ גור לב חשקה,
תחנן קול — ויגור גורים,
ואש חשקה יפלח תלככות,
פלפיד יעבר בין הבתרים!

8

וַעֲלֶה, אֲשֶׁר לִבִּי בְחוּט מִשְׁכַּתְהוּ, וּבְגַחְלֵי חֶשְׁקָה בְּיוֹם שְׂרָפְתָהּ;
חֲמִלִי עָלַי חֶשֶׁק נִפְשׁוֹ מִכְרַתְהוּ, וּבְמֶאֱסָר אֶהֱב עֵינֹו נִתְנָתְהוּ;
נָא רַחֲמֵי עָלָיו וּפְנֵי בָחוּן אֵלָיו, פְּנִי-אֲמָרוּ עָלָיו: "אֲשֶׁה הִרְגָתְהוּ!"

*

שבת היין וגנותו

1

בַּת הַגִּפְגִּים יִקְרוּ דְמִיָּה, מִדָּם כְּבִדֵּי יַחֲמָרוּ סִמִּיָּה,
חַיִּים בְּטוֹב טַעֲמָה וְאוֹר שְׁמֵשׁ בְּיוֹם לַחֲיָה וְתַמָּר מִרְקָחוֹת סִמִּיָּה,
תִּתְפַּס בְּכּוֹס שֶׁהֵם וְאִזּוֹ תִתְנַל וְאִין דְּבַר יִכְסְנָה וְיַעֲלִמָּה;
אֲדָמוּ לַחֲיָיָה בְּאֵלוֹ זִו פְּנֵי רֹאִים וּבִישָׁנָה וּנְכִלִּמָּה,
הַכּוֹס כְּלִי שֶׁהֵם וְעֵינָה יִהְפֹּךְ אֶתָּה לַעֵין אָדָם וְיֹאדִימָה;
תוֹךְ הַכְּלִי תִדְמָה לְמֶתָה נִטְמָנָה, רַק תִּתְחַה עֵת יִשְׁפְּכוּ דְמִיָּה,
אַחֵר בִּלְתִּי תִשׁוּב לְעִדְנָתָה, וְאִם תּוֹקִין — בְּכִלְחָה חִדְשָׁה יְמִיָּה;
אֲמָנָם כְּשֶׁמֶשׁ הִיא בְּגִלְגַּל הַיָּפִי, רַק הַגִּבְעִיעִים נִחְשְׁבוּ שְׁמִיָּה.

2

בַּת הַגִּפְגִּים יַחֲשִׁכוּ שְׁמִיָּה, אֵלֵי-זֶדַעִי מוֹמָה וְתַעֲלִמָּה;
זָכָה לַעֵין הַבְּעָרִים, אֲכֵן לַעֵין חֲכָמִי לְקִבּוֹת יַחֲמָרוּ סִמִּיָּה,
תּוֹזֵב בְּדָם לְבַעֲלִים אֶתָּה, וְלֹא תִטְהַר לְעוֹלָם מִמְּקוֹר דְּמִיָּה;
טַעַם מִרְרִיָּה כְּרֹאשׁ יִמָּצֵא לַח- כּוֹ צוּף-דְּבֶשׁ פִּיָּה וּמִטַּעֲמִיָּה,
מִבֵּית בַּעֵין שֶׁכְּלוֹ לְחַלְאֶתָה הִלָּא יִמָּאֵם בְּטוֹב רַקְחָה וּבְכֶשֶׁמִּיָּה;
מִיּוֹם הַיּוֹתָה בַּעֲבֻרוֹת גּוֹלְדָה, גַּם בַּעֲבֻרוֹת יִמְלָאוּ יְמִיָּה,
כִּלְיֵה-חֲטָאִים מִבְּנֵי אִישׁ נִכְרָתוֹ, לוֹ נִכְרָתָה מִתוֹךְ בְּנֵי עַמִּיָּה!

*

התלים

1

על-הפרעש

לבי לפרעש, חלל יצועי,
לא אשקטה עד-אשיב גמלו,
מועד ושבת לא-יעצני
אמרו חברי: הן התכמים
ורזת בדמי כל-תענוגו,
וביד עוגו ביום אמוגו,
להפך לאבל חדשו וחנו;
אמרו ביום השבת להרגו?
„הבא להרגך השכם להרגו!“
ואמרה: הם אמרו תחלה

2

נגד כל-קהל ישראל

שמעו, בני-שכל, פליליות,
באתי לנא אמוז, וחקייתי
ואמצאה אישים במצרים,
ואעבר משם לדמשק,
ואשכחה אידם בעם צובה,
ואמאסה כלנה, הכי לעצר
אולם באשור נשכחו כלם,
אם-ארדה כן כל אשר אלך —
בם תלמדו דעות ותושיות:
בינם כמו הדג בתוך ציזות;
אין-בם לאנשי היקר מחיזות;
אל-עם אשר תעו כמו שיות;
כי הם בחרב לה שתי פיות;
הזנם ידיהם תקפות הזיות;
כי הם בהמות אז כמו תיות;
אמצא בני בבל בתחתיות!

3

על-היין

ובן-שרק תשבתיו נאמן לי,
אבתיהו ובגד בי בערמה,
אני שמתיו היות שמור בקרבי —
והוא יפרש כמו נחש וישיא,
וימשך את-לכבי לו ונפשי;
והוא עלה היות שמר לראשי!

4

הבערים הלכשים נאה ונאון

הם כבהמות מבלי זנב, אבל להם זנבות — רק בערפם נקשרו;
 אות על-קפיץ ידם בעת תחפץ ראות, שור — מאחריהם ידיהם אפרו;
 אם-תאסף מנין לך מהם, תפ- לתך אסורה, כי — עשרה יחסרו!

*

שירים קטנים

1

וי הוא נחלתו

עת כל-אנוש ישים בתבל חשקו אשים באל חשקי ואשמר חקו,
 ובעת בני-איש ינחלו נחלת יקר נחל אדני את-יהודה חלקו.

2

הזמן הרע

וראה בלכבו זמן רע ונתיבו בנקרת צור יבוא ונחבא במחלה;
 ותבל כמסחר וכל-איש בה יסחר, ומה-זה בה אבחר, והיא רעה חולה?
 וספת מובתה אני פסל אתה, למען תמטה מרבה מצלה!

3

רק רע פלתיים

למתי נע ונד אהיה בקו, הלום יגון ולא שכר ויון?
 אקו ישע ולא אהנה, ואולם מצוקים אהנה עין בעין,
 כמו עור במחשבי כלאים תצות ליל יקולאור — ואין!

4

ערמתי עצל תשקב?

ישן למתי עינד עצמת? אוי כי בחיק התאוה נרדמת!
 גזים אשר לא ידעו בורא דר- שהו — ואף שנה ולא-נכלמת,
 ראו מאור צדקו — ואמה מראות אור האמת מסנה בעינד שמת!

כמה קראוך בלי-פה קראת ימים, ואף נרדם ועוד לא-קמתי,
 רצו חבריך תצות ליל, והש- כימו לשחר אל ולא השבמתי;
 תישן בחיק תבל וטבות תחלם — מה תחלום הנה אשר חלמתי?

5

על-ארץ הגלות

חסין, גבורות ידך גלם כיזם, ואיך תוכל להתעלם?
 רצון בבור גלות ושועתך יחלם כמזעבר פדות חלם,
 ישאל בעד תקן ואין ענה, ידמה לעור ישאלה אלם;
 והלו שנת אלף יקו, אולי תפקד עון צריו — ולא-שלם.
 יה, שוב והתראל לישראל תשיב, ויבא יעקב שלם!

רבי אלעזר בן-יעקב הבבלי

(בבנדאד, נולד לערך ד"א תתק"לח ומת לערך ה"א י')

טוב לתסות באדני

אלתי, לא יכילוך שחקים, ואיככה יכילוך קרבים?
 ואף קרוב ותראה כרחוק, ואף געלם ונראה ללכבים!
 ועל-מי בלתך אבטת, ואתה למבטח לרחקים עם-קרבים?
 ואל-מי ממך אנוס לעזרה, ותחתך שתחו עזרי רהבים?
 ואן אברח, ובית מועד לכל-מי לפניה, ולמות בתובים?
 ואסתר בך — ממך, ואשקוט בעת איראך ישב פרוכים!

על-מזת רבי אברהם בן-רבי משה בן-מימון

17

וכן בספר וגם-ספר וספור
 למען כחשו בהם גרנות,
 עזבונו בכל-רעה ונסעו —
 יצו לנו אלהינו חסדיו,
 ובכותם יסבך בעדנו,
 עליהם ירעפו עיניו רביבים,
 ואין תירוש ויצהר בקבים!
 ואיך יתעברו רעים בטובים? —
 ויסר מלכבינו כאבים,
 ויבנה מנאות יעקב חרבים!
 *

שיר ידית

אל אבו אלרצא (מישאל) בן אלגזאירי

עדי-אן תאריכן המריבים
 ואיכה תאמינו אל-משנאיו,
 ואיך תאמרו: „עזב יין ושכר!“ —
 והוציאה צמחיה אדמה,
 ושושנים מפתחים וצצים
 ושכבת-טל עליהם כבדלת,
 ענפים חבקים איש את-תברו,
 וקול התור עלי ראשי עפאים,
 תעלה תעלה אל בין ערגת,
 תנה, דודי, תנה כוסי רויה,
 עדי יחיו ויבנו מגדלות שיר,
 רביבי הנדיבים לו כטפה,
 ועטו החליף עת החזיק-בו,
 יחי לעד ויתנשא ויגדל,
 ויראה מחמד לבו יחזקאל
 הכי יזכה להבין תעלמות,
 ועזרא תאות כל-לב ונפש,
 ויוציא מעמקי-דת לאורה,
 שני אורים, אשר לולי שערם,
 בתבל יחיו כל-עוד רביבים
 עלי-נבר עברו יין אהבים?
 והמה דברו עליו כזבים!
 ותימים ימי כפור ענבים,
 ועליה אפל ענן ועבים,
 ירקם עם-לבנים עם-צהבים,
 וכטורים עלי-חשן כתובים,
 כתבק אהבים את-האהובים,
 כקול חשק ישורר שיר ענבים,
 ומימיה כזכות האהבים?!
 ארוה-פה קרבי החרבים,
 למישאל צבי צבאות נדיבים,
 וטפתו בעינם כרביבים,
 ומדרק נעלו העלה עשבים!
 ותרום מעלתו אל-פרבים,
 ככל-חפצו וחפץ כל-לבבים,
 וסוד תורה נביאים עם-פתובים;
 צרי פיהו ירפא כל-כאבים,
 וישים בה לכל-דרש נתיבים;
 אזי לא-ראתה עין ערבים,
 ירויה ויוציאו עשבים!

רבי יצחק בן-יהודה השני

(מבלייר, חי במלנצנה וכתב פיוטים בשנת ר"א תתק"ס ור"א תתק"ף)

רשות לקדיש

האל העירה וראה,
צר על-עם שפל ונאה;
פריץ גדר חדר עדר הנלאה,
נע במדבר, נשבר בבר, אין ראה!

שעיר, חזה מדות,
בגוה קדשך בטוח;
אל חי! כמה שמה שמה יגות,
גם יתעדן חמדן ומדן עם-שוח?

נמעה יונתך, חנה,
בכפר ובקרח לנה,
גם-בחרב ערב ארב ליונה,
לבה מאל שאל: גאל יבוא-נא!

„יונה! פי-בי תחלתך
ראיתי בשבי שבתך;
גאון לבשי, חבשי, וגשי צוק עתך,
חבי, בתי, עתי — אתי משפרתך!

ראש ישאו בנים דרשי,
לי עמים יזבילו שי;
צאני אמנה, אקנה, אבנה מקדשי,
אתה דרש יורש שרש בן-ישי!

יבנה מלאכי מנדל
ציון, וכבוד צר ידל;
רוחי אשב אשב יושב שח נבדל
תוך אלמי עמי, ושמי יתנדל!

*

תזכרה

במי דמעה התרחצי,
וגם לקנך התרצי,
וחיל תהי סבלת
באשה מתאבלת.

נחלית בשחין חלנה,
הפה אתך מעלה;
דבלת תפלה מרחי
על-השחין ויחי!

ינעת ברב הבל,
בדרשך תענגות תבל,
פיתתך בלבושה
ותיטב את-ראשה.

הקריבי מקום מנחה
לבבך, ושפכי שיחה,
והאל כתפלתך
יתן את-שלתך.

יחידה החטאה
ביום דין הנה באה
להתנדות על-מעלה,
ואדני יסלח-לה!

צידה תם ועתרת
קחי-לה, מצטערת,
וחסד הכיני עזר,
טרב תדרך מאד!

חלי-נא פני יצרה,
ושברי את-גאון יצרה,
בכי עליו והתעני,
קומי נא והשתני!

קומי, מהרי ונהרי
אל-אדני, והטהרי;
כי עד-בה מפשעי
לא-רחצת למשעי.

ואם דמעה תזילי —
בזאת נפשך תצילי;
בכנף עצתי תחסי,
דעי וראי מה-תעשי!

נבראתם, בני אדם,
בנפלאות אשר קדם,
מאפס נקראו
ומאין יבאו.

דרשתי רעיוני
להכיתם בהגיוני:
העמירו אל-מלככם,
נכת אדני דרככם!

אזנים ואפים
שת בהם, וידים,
ועין לראות פעלו,
ותך אכל יטעם-לו.

הרבו בביתו שירה,
ונביא לפניו תשורה
משוב הגיונינו,
לברך את-אדנינו;

לכב בעל חכמה,
וגופה חן מרקמה,
וצר משחית אחריו,
ישב לו בחדריו.

באו שערו בתודה,
תודה וזמרה חמודה,
ותשמחו-בו בפעלכם,
וישמח גם-הוא בכם!

השיא לבו בחטאו,
כי לחטא משיאו,
ולא הבין כבער,
כי עודנו נער.

נגידים לפניו אמלל,
ואם אמןע מהלל —
למה על-אדמתי
התיה אדני אותי?

איך נסבל אחי רמה,
איש נוצר מאדמה;
יצרו בתבל עבד,
ואחריתו עדי אבד!

תבן איש אדמה
בגפ' תיה עצומה,
וש'ת בכח הנפשים
ארבעה חרשים.

יאהר על-הבין,
ויאהב כל-יפת-עין,
ויחשק, נעור ורק,
אשה בנחל שורק.

נפתה! איך לא תזכר
עון, אותך יעבר?
ויום דין כל-מפעלך
למועד שמור-לך!

איך תשמת, הנבר?
מחר אתה בקבר,
ותהיה לשאול מחר,
ונהפכת לאיש אחר!

הלא תראה מות גברים
קברום אנשים אחרים,
הלא תביט בעין שכלך:
המה עשים גם-לך?

וזה עודנו לא-שב,
עד כמתים הוא נחשב,
ויהיו אתו נשאים
בקצה עמק-רפאים.

ורקה בו שיכתו,
ועו שמרי ביתו,
ויקרב אל-הפחתים,
ותיתו לממתים.

ותנה-בא עד סופו,
וישחת את-גופו,
ואת-דוחו יגביהו,
כי מלאך ירצבאות הוא:

מאתו נפרדות
ארבע היסודות,
וממנו נתבים
חמשת המלכים.

לא-יבין ולא-ירגיש,
ומקומז לא ימיש,
ומשפתיו הבורים
אין אמר ואין דברים.

טרם ידיחוהו —
במים ידיחוהו,
ונופתו האמלה
היא לומה בשמלה.

פעת מחר בנסעו,
יעזב לאחר יגיעו,
ויגית כל-מאדו,
ומאומה אין בידו.

העת שב להכל
יגדהו מתכל,
וידעיו, יום שברון,
נשאים את-הארון.

לכלעז פיהו פצה
אבדון, והאיש יצא
מרעה אל-רעה,
ונסב הקרקעה.

אחרי אתו קברו
עליו עפר צברו,
ואיש איש ירים קלות:
גלו אבנים גדלות!

יאכל עש ולא יחמול
בשרו, והנה אתמול
קם בגופתו באשו,
ועתה ירום ראשו.

רעים אשר חרדו
מאתו נפרדו,
והוא ישאר נגנז
אל-הסלע הלז.

למשלח עז ולמרמס
עורי רגע וימס,
כל-ערקי ובשו,
ועצמי עששו.

יצא יום הקפדה
מתרדה לתרדה,
ועבים בשות ימיר,
והוא-ישב בשמיר.

עד שנים-עשר חדשים
נשפת מלב אנשים,
הוא רקב ויבל,
ושם האיש נבל.

הגויה היקרה
בתבת חמר סגורה,
גל עפר שכבת,
והיה היא רכבת.

אתמול בבכי זעקו
רעיו — ועתה ישחקו,
ויתמו ימי בכיתו —
והנה משתה בביתו!

ויקצו המזעזעים,
המה התולעים,
אז יעלו באישוניו,
וינקרו את-עיניו.

בכה יקרה לנבזה
כל-ילוד אשה, וכזה
ימתון כל-בני נשיה,
ואין קצה לגויה.

לו יש אדם דבר
בעת שכבו בקבר,
יענה בלכב נמס:
פגעתי את-סם!

ורע על-כל-אלה,
יום לדין האל עלה,
ומלאכי משפט יחזה
מזה ומזה.

ישבע מפרי ידיו, פרי מגדיו על-תקדיו, ובו לעד יקום בחשו, וישוב עמלו בראשו.	ולכן שמע, איש לבב, וכל-איש בדרךכו שזכב, לשרת פני-אל יחד, ולעבדו שכם אחד:
לזאת אוכיח לבי, כל-יום רוחי בקרבי, כי ידעתי: לא יחיה אתרי נפלו.	אם-נא תדרשו לשכנו, תשבעו מזיו עדנו, בהיות משרשות כלם, העמדות על-תלם.
עתה בינו ומי, ועזבו ערות עלומי, שמעו והטו אזניכם, וישמע אלהים אליכם!	אליכם אקרא, אישים, יחדו בראשים פרשים, לעבד פני אל קדם, ביזה כל-האדם!

רבי אלעזר בן-יהודה

(מנרמיוא, נולד לערך ד"א תתק"כה, מת ד"א תתק"צח)

תחנן

י: י: מעון אתה היית לנו, ידך לא-קצרה,
אבותינו ספרו-לנו עניתם בצום ועצרה —
זה כמה שנים מאסתנו, היינו באשה מצרה,
נתנו לשבי ולבזה ולהרגה ביד בני-אדום ובצרה,
זה מתנולל וזה מתעולל וזה שולל וזה מתחולל וזה מעולל לבצרה —
למה י: תעמד ברחוק תעלים לעתות בצרה?

יִי וְיִי! רָמָה יָדְךָ, הִנָּקָם בְּתוֹכָהֶן לְאֲמִים
 בּוֹסְסִים, חֲמָסִים נְחֹלֶת חֲבֻלָּה, רְמָסִים נִגְשִׁים וְחִלָּמִים,
 יִגְעֲנוּ חֲמָפִים וְטָרְפִים וְסוֹד מְעֲרִימִים,
 רִדְפִים וּמְרִדְפִים וּמְגִדְפִים וּמְאִימִים,
 זֶה מִכָּה וְזֶה מִדְּבָא וְזֶה מִנִּבְיָה בְּדָמִים —
 לָמָּה לְנֶצַח תִּשְׁכַּחַנו תַּעֲזֹבְנוּ לְאַרְץ יָמִים?

יִי וְיִי! בַּצֵּר פִּקְדֻנְיֶךָ אֲנוּחִים וְנוֹגִים, נִמְזָגִים מִמֶּרְךָ,
 מִתְלַחֲקִים, נִהְגִים, נֶאֱקִים, סָפְקִים יָד עַל-יָרֶךְ;
 יָדְךָ הֵיטָה בָנוּ לְשִׁכְלוֹן וּלְכִשְׁלוֹן בָּרֶךְ,
 יִפְתּוּ צוּרֵי צָרוֹר: „אֵימָה מָתִי יִגִּיה אוֹרֶךְ?“
 זֶה שֶׁחֵץ וְזֶה נֶחֶץ וְזֶה לֶחֶץ וְזֶה מֶחֶץ בְּלִי-אַרְךָ —
 לָמָּה פִּרְצָת גְּדִירֶיךָ וְאוֹרֶיךָ כֹּל-עֲבָרֵי דָרְךָ?

יִי וְיִי! חֲנָנוּ, לֶךְ קוֹיֵנוּ מִיַּד עֲרִיץ לְחַלְצָנוּ,
 אֲכֹרֹר לֹא יִרְחַם שְׁלֶךְ חֲרָבוֹ מִתַּעֲרָה לְהַפִּיצָנוּ,
 עַל-יָחוּד שִׁמְךָ כָּל-הַיּוֹם הִרְגָנוּ: כְּתִיבֵנוּ בַּחֲוִירֵנוּ וְקִינֵנוּ וְקִצִּינֵנוּ,
 שְׂרוּפָה, קְרוּעָה, רְמוּסָה בְּרִגְלִים חֲמֻדָּת תּוֹרַת חֲפָצָנוּ,
 מִקְדָּשׁ הִקְדָּשׁ חֲרָב וּבֵית קְבוּצָנוּ,
 הַעַל-אֵלֶּה תִּתְאַפֵּק, שְׁמֵרָנוּ וְצִלָּנוּ?
 עַד-מָתִי תִּתְחַשֶּׁה, וּמִתְהוֹמֹת מָתִי תַעֲלָנוּ וּתִקְבְּצָנוּ?
 צָרוֹת עַל-צָרוֹת הִדְבִּיקָנוּ עַד-נֶפֶשׁ לְהַמְצִיאָנוּ,
 רֹאשׁ וְלַעֲנָה רוּיָנוּ, כּוֹס-רַעַל שְׁתִּינוּ וּמָצִינוּ,
 קָצָנוּ בַּחַיִּינוּ מִחֲרַפַּת צָר מְנַאֲצָנוּ,
 זֶה מִכָּר וְזֶה חֲכָר וְזֶה עֲכָר וְזֶה אִמָּר קָרָב קָצָנוּ —
 לָמָּה-פָּנִיךָ תִּסְתִּיר תִּשְׁכַּח עֲגִינוּ וְלִחְצָנוּ?

רבי יחיאל בן-יעקב

(מאיונכא באשכנז, ד"א תתק"צה)

קינה לתשעה באב

בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב,	וְאִי־בִיהֶם נָכָאוּ	אֲסִירִים בְּשִׁיר יִצְאוּ
וְהָרָצִין מִחֶרֶב?	עַל אֲדָמַת נָכָר,	אֵיךְ יִשְׁוֹר נִמְכָּר
בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;	מִתְהַלֵּךְ בְּתוֹכִי,	בְּרֹאשׁ עֵבֶר מִלְכִּי,
וְהָרָצִין מִחֶרֶב.	וְהִדְרָה בַּת־צִיּוֹן,	וַיֵּצֵא עֲלִיּוֹן
בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;	וְרָאָה עֵינֵי עַמִּי,	גִּרְשׁ עַם־חֶרְמִי,
וְהָרָצִין מִחֶרֶב.	וְרָאָה כִּי־צָר־לִי,	שָׁמַע־וְיָ קוֹלִי
בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;	אֶתִּי לְאַרְצָן צָבִי,	דוֹד אָמַר לְהִבִּיא
וְהָרָצִין מִחֶרֶב.	לְפָנָיו, כִּי־הָצַר —	תָּבֹא רַעַת צָר
בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;	אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדָיו,	הַשְׁמִיעַ יַחֲדוֹ
וְהָרָצִין מִחֶרֶב.	עַל־אֵלֶּה בּוֹכִיָּה,	יִרְדֶּה פְרִיָּה,
בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;	צוּנֵי אִיּוֹם,	„וְקִרְאתֶם בְּעֶצֶם הַיּוֹם”
וְהָרָצִין מִחֶרֶב.	תְּדַלּוּ כָל־קְרוֹבֵי,	קָרָאתִי לְמֵאֲחָבֵי —
בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב,	בַּחֲמָה בָּרָה	זָכָה וְיִתְהַרָּה,
וְהָרָצִין מִחֶרֶב.	„טִמְאַתָּה בְּשׁוֹלִיָּה” —	נָמוּ עֲלֶיהָ:
בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב,	רֵן לִילֵי שְׁמוֹר	חִלָּף שִׁיר, וְתִמּוֹר
וְהָרָצִין מִחֶרֶב.	וַיַּעֲקֹה נִדְלָה —	בָּכָה בְּלִילָה
בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;	וְלַחֲמֵי לְשֹׁבַע,	טוֹב רַקְמַת צָבַע,
וְהָרָצִין מִחֶרֶב.	לֶחֶם מִבִּקְשִׁים,	נְעָרִים וַיְשִׁישִׁים
בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;	מוֹט עָלֵי שֹׁבֵר,	יָהּ, בְּהִסְתָּיו עֵבֶר,
וְהָרָצִין מִחֶרֶב.	וְנִשְׁקַד עַל פִּשְׁעֵי,	זָרוּ מִיָּדַעִי
בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;	בָּאֵשׁ תִּיּוֹקֵד תִּמִּיד,	כִּפּוֹר לִי הָעֵמִיד
וְהָרָצִין מִחֶרֶב.	מִמְרוֹם שְׁלַח־אֵשׁ,	יּוֹם נִאֲצָה נִמְאָם,
בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;	שִׁבְרֹתֵי סֵלָה,	לְעֻלּוֹת בְּמִסְלָה
וְהָרָצִין מִחֶרֶב.	סָלוּ אֲבִירֵי,	וּבַעֲבָרָה צוּרֵי

מַצְלִיחַ דֶּרֶךְי	הָאֵל בְּהִתְהַלְכִי,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
כָּל-עֲבָרֵי דֶרֶךְ	סָפְקוּ עָלַי יְרֵד,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
נִמְצָאתִי כְעֵנָב,	לְרֹאשׁ וְלֹא לְזֵנָב,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
הָיוּ צָרֵי לְרֹאשׁ,	הָרוֹנִי מִי־רֹאשׁ,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
שָׁח לְצַבְאֵי רָעַם:	„אֵיכָה אִשָּׁא עִם,”	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
אֵיכָה בּוֹדְדָה	הָעִיר הַתְּמוּדָה —	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב!
עֲלוֹת שְׁלֹשׁ פְּעָמִים	זָרוּז מִמָּרְמִים,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
אֶרְחוֹת תְּדַלּוּ,	דֶּרֶכ־עִיר אֲבֵלוּ	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
פְּנִיאל גִּזְפֵּרְתִּי	כַּמַּעַט שְׁעִבְרֵתִי,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
שָׁלֵם עֵת אֲזַכְּרָה	נִפְשִׁי לִי מָרָה,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
צָדֵק נָם לִרְדֹּף	וְאֶת-אֹיְבֵי לְהַדֹּף,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
צָדִיק הוּא אֲדֹנִי,	רַדְפוּנִי עֲיִנִי,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
קוֹל קוֹרָא: „לִרְבֹּא	פָּתַח תִּפְתָּח יְרֵד!”	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
בְּיָדֶיהָ פָּרְשָׁה	צִיּוֹן נִחְרְשָׁה,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
רַבָּה, נִחְסַבְתִּי	בְּטַח לְשִׁבְתִּי,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
וְלָתֶה יְהוּדָה,	מִקְנֶה נְדוּדָה,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
שְׁמוֹ חֶסֶן לַעֲמֹד,	וְאַרְצוֹ לֹא לַחֲמוֹד,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
פָּרַשׁ צֹר יָדָיו	עַל-כָּל-מַחֲמָדָיו,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
תִּקַּף מוֹשִׁיעַ	וְנָפֹן הַסִּיעַ,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
נִפְרָצוּ גִדְרֶיהָ,	רַבּוּ אֶרְרֶיהָ,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
יָם כִּסָּה אֹיְבֵי,	וְלֹא פָתְדוּ אֶחָבֵי,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
בְּאֲזָנֵי קוֹל-פְּתָדִים,	וְאֵבֶל לַיהוּדִים,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
חֵי גְאוּלִּים שָׁגַב	עַל-יִשְׁבֵּי נִגְב,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
גָּבַר וְהִחַל רָשׁ,	רָצַח וְגַם יָרַשׁ,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
יְהִי, כַּפֹּר אֲשַׁכֵּל,	הַמַּטִּיר מִן לֶאֱכֹל,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
שְׁלֹטָה בִּי יִדְכֹּל,	וְהָיִיתִי לֶאֱכֹל,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
אֱלוּפִים נִבְהָלוּ,	בְּאִימוֹת נִפְלוּ,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
לְאֹיְבִים נִהַפְכוּ,	וְדָם נָקִי שִׁפְכוּ,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
בְּרָנָה, כָּעַל נִשְׁרִים,	נִשְׂאוּ תִבְחִירִים,	בְּלִכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
לִיּוֹצָא וְלִבָּא	אִין-שְׁלוֹם וְטוֹבָה,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב

יָצְאוּ כְּנַחֲלִים	מִסְלַע נוֹזִלִים,	בְּלָכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
כְּנַחֲלֵי דְמָעָה,	וְשִׁמוּעָה רָעָה,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
עֵין לֹא־כִתְּתָהּ,	וְשִׁמְלָה לֹא בָלְתָהּ,	בְּלָכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
וְנָהִי יְרוּדִים,	וּכְבֵּד עֲדִים,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
קְרוּאָה חֲבָצֶלֶת,	אִמָּה כְּנֻדָּגֶלֶת,	בְּלָכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
חֶרֶב לְמוֹשָׁה	נִנְעָה עַד־נִפְשָׁה,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
בְּתוֹכִי צוּר נוֹעֵד,	וְהָיָה לִי לְמִסְעֵד,	בְּלָכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
עֹזב אֶת־בֵּיתוֹ	וְנָטַשׁ נִחְלָתוֹ,	וְהַר צִיּוֹן חֶרֶב.
חֹזֵק נִקְרָאתָ,	וְנֶאֱלִי הָיִיתָ,	בְּלָכְתִּי לְהַר חֶרֶב;
תָּשׁוּב תַעֲלֵנִי,	וְתִסָּב תִּנְחַמְנִי,	גִּדְלָתִי תֶרֶב!

רבי שלמה בן-יוסף

(מאולן בצרפת, ד"א התק"צו)

תזכרה

נִפְשִׁי! בִּי מַה־תִּתֶּהֱמִי?	לְצַלְעוֹ נִכּוֹן שָׁבֶר,
אַךְ לֵאלֹהִים דְּמִי	קְבוּרַת חֲמוּר יִקְבֵּר;
עַתָּה צָבָאָךְ עָלַי תִּבֵּל,	בַּחֲשׁוֹ בּוֹ יַעֲנֶהוּ,
בִּי יִקְרְבוּ יְמֵי אֲבָל!	וְחֹשֶׁב עִם־קִנְהוּ.
שְׁבָעִים לְאַנּוּשׁ שָׁנִים,	מֵאִין לָךְ בְּרוֹם מַחֲסָה
וְאִם בְּקְבוּרַת שְׁמוּנִים,	רַע עָלַי הַמַּעֲשָׂה,
וְטָרָם יָבֹא יוֹמוֹ —	וְאִם בְּשֹׂאוֹל תֵּאָלֵם —
אִם־יִבְלַעְנִי מִמָּקוֹמוֹ.	לֹא תִיכַל לְהִתְעַלֵּם.

הלא ודוֹנָה, דל הלה,
נכתב בשם-המלך,
בכו לפי רקבון
אש יצאה מהשבון.

בשוא יענה גו שיחות:
„אל אלהי הרוחות,
לילה אתי עזבה,
ובבקר היא שבה!

נפש בפשעי עלמות
החטאת היא תמות,
והגו שב לרגבהו,
רפה את-רעהו!”

הסבת, גו מלא אשמה,
לשונך תצמיד מרמה,
כי אין בדרך מטה
אדם, אשר לא-יחטא.

חטא ופשע הרבית,
שמנת עבית;
שבדוֹנָה אהי לעיים —
למה לי חיים?

ברום וצרמני גאלי,
אלהים אדני חילי!
ויום תליפות — בזבלך
הטהורה תקח-לך.

רטוש גו בהיכלו
ומתלעות לבוא לו;
לתולעים יהי נמסר,
ואכלו את-הבשר.

רשעים משל לנמרים
בגנים, חברים
שמרי גן פרי שיחים,
העורים והפסחים.

בו שר נכאה פארות
תאני הפירות,
עור נשאו אחריו
על חלקת צנאָריו.

ישבו לעט פרי שית,
בם עור ופסח;
ואחרי מלא כרשמו,
ילכו איש למקמו.

יִרְד האיש ראָתן
אל-גַּנַּת הביתן;
חד על-פרי בבורים,
אשר אכלו הנערים.

ויקרא: „מי עות?
חרה-לי עד-מות!
ומרת פרי הלולים
הלא אתם האכלים!”

סומא השיב בערמה:
 „לא-עשיתי מאומה;
 מני פרי געלם, פי
 עור הלא אנכי!“

קדוש דינם יתוה,
 פי מלאכיו יצוה,
 גמול השב והפרע;
 ליום איד יחשד רע.

פסח הקשיב קשב,
 לכבו לא-כן יחשב:
 „היהיה נכה רגלים
 גמר בת-דבלים?“

ולכן אקרא: „קדשי,
 הצילה נפשי,
 ולך אשוב בתחנון,
 פי אתה אל-תנון!“

חברם באשר אכלו,
 בנכליהם אשר-נפלו;
 שפטם באחד שקל,
 נצר תאנה יאכל.

אליך, משגבי,
 זאת אשוב אל-לבי:
 אשוב יום פני מותי,
 ומתודה חטאתי!“

נד הוא יפקד עליהם,
 בן יעשה להם;
 אמת ישפט יום מועד
 הידע ועד.

מהרו, עזבו מבאיש,
 אשר יעלה על לב-איש;
 ואיש מלב תהלתו
 ימול בשר ערלתו.

צור על-דע יתגחם,
 ומודה ועוב ירחם;
 קרוב לשבי צלו,
 אשרי כל-חוכי לז!

רבי בנימן בן-אברהם

(ברומא, נולד לערך ד"א תתק"ע, מת לערך ה"א מ')

סליחות

1

„על-האמת והסמגין הנגזרין על-הצבור“

אתוּתִינוּ לֹא-רָאִינוּ וְאִין-יָדַע לַעֲמֹת,
בְּגֵד בּוֹגְדִים בְּגֵדוֹ, אֵשׁ קִנְאָתָם לַחֲמֹת,
בָּם כָּל-מַחֲשַׁבְתָּם לְהַשְׁנִיָּה וּמִגֵּן וְדָתוֹת,
שָׁמוּ אוֹתָתָם אֵתוֹת.

דְּתִיבָם שְׁנוֹת וּמִשְׁתַּנּוֹת וּמִפְתָּחֵם אָנוּ חֲתִים:
הַנֶּסֶךְ יַחַד עָלִי, יַעֲרִימוּ סוֹד וְחֻרְתִּים;
וְאִיהָ קִנְאָתָהּ וּנְבוֹרָתָהּ, הַעִירוֹת רַבּוֹת עֲתִים,
בְּזֹרַע נְטוּיָה וּבְמִרְא גָדֹל וּבְאֵתוֹת וּבְמִפְתִּים?

זְכַר-זֹאת: אוֹיֵב בְּכָל-מוֹצֵא וּמְבֹא
חֶרֶף בְּנֶאֱוָה וּבִזּוֹ עִם-קִדְשֶׁךָ לְהַלְעִיבוֹ;
מַעַן: „אִיהָ אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט? יָרִיב רִיבוֹ,
שְׁתִּי אֶתְתִּי אֱלֹה בְּקִרְבוֹ!“

יוֹם יוֹם יִכָּתְבוּ עָמָל וְאֵלֵי יִתְמַרְמוּ,
כְּבוֹדֵי מַעֲלֵי הַפְּשִׁיטוֹ וְאֶדְר שְׁלֵמוֹתֵי הַמִּירוֹ,
לְבַשְׁתִּי תַרְדּוֹת מִפְתָּחֵם, וְאִירָא כִּי-יֵאֱמָרוּ:
„הֲלֹא שְׁאַלְתָּם עֲבָרֵי דָרְךָ וְאֶתְתָּם לֹא תִנְכְּרוּ!“

מִתִּי תַעֲשֶׂה בְּרַדְפִּי מִשְׁפָּט, אֵילוֹת מְחֻלָּל,
נָקָם תִּלְבֹּשׁ וְקִנְאָה תַעֲטֶה, נִזְרָם לְחַלָּל?
סָפַל עֲצָתָם וּמַחֲשַׁבוֹתָם, וּכְעָלִילוֹתָם לְמוֹ עוֹלָל,
מִפֶּר אֵתוֹת בְּדִים וְקִסְמִים יְהוֹלָל!

עזרר ישעך לעמד, להצילו מיד משנאו,
 פריאמר איב יכלתיו, ויתפאר בהתנשאו:
 „צורו איה, השם בקרב שם מוראו
 אות, לבלתי הפות-אתו פל-מצאו?”

קצים וזמנים עברו, ונפשי כלתה לתשועתך,
 ריבי למתי מריב ותפר פעם עברתך;
 שאון ורים תכניע פמאז נוראות בעשותך,
 וייראו ישבי קצות מאותתך.

תלביש בשת וכלמה כל-בעלי מדני,
 בגדי-ישע ומעיל צדקה לעטף אמוני;
 נגשי יבשו, בעשותך עמי לנגד מוני
 אות, כי אעלה בית אדני.

יעמו חרפה וכלמה המגדילים עלי לחרפני,
 מדהבת נגש פי-תשובית ותשוב לרחמני;
 נאדרי, חשף ורוע קדשך באשר יחלתני,
 עשה-עמי אות למובה ויראו שנאי ויבשו,
 פי-אתה יי עזרתני ונחמתני!

2

„על-מחטטי שכבי”

אזיה לי פי-גרתני משך, אהלי קדר וגעתם,
 בין אריות ופריצי חיות החרקים מתלעותם,
 גאים, הקפאים על-שמריהם בתייהם ובמותם,
 השכבים על-ממות שן וסרחים על-ערשתם!

דחה הדחתיו ואין דורש ביד עמי הארצות,
הייתי חרפת משל בגוים, שממות נחרצות,
ותשתפך לארץ מררתי בהשתפך לקלון ושמצות
אבני-קדש בראש כל-חוצות.

ואב ערכות שדרני ועורר עלי חנינו,
חציו וקשתתיו דרכות באפו וחמתו,
סנף נבלתי בסחוב והשלק, אך פגרי נבלתו
כלם שכבו בכבוד איש בביתו.

ידענו יי כי-צדק משפטיו על-אמתם,
כלה בחמה צרי עמך ויתמו בחטאתם;
ללעג וקלם שלחו יד לסחב בחוצותם
תנאקהבים והנעיםם בחייהם ובמותם.

מתי תחשף ורועך לבקש שארית הנדחה,
נדחי עמך אשר הדחתם בחטאתם ואין מנוחה?
ספו תמו ביד איביהם, נחשבו כצאן טבחה,
ותהי נבלתם בפסחה!

עצמות מלך-אדום שרפו — הלא פקדת לנקמו,
פקד עצמות עבדיך המוצאים מקברותם יום ביומו;
צורים הצרים השב פעלם אל-חיקם לשלמו,
לכן פקדת ותשמידם ותאבד כל-זכר למו.

קומה יי באפק, הנשא בעברות צוררי וגאותם,
רגש צבאם תכרית, ותמחה מדור אחר שמותם;
שם ושארית תמן לעמך, ועוד בחיים תיתם
יבוא שלום יגוהו על-משכבותם!

תן, וי! מה-תתן? אחרית וקלון ושממון,
בשטף מכה לשטף צרים מתי עמך וערימון;
נפשות חסידך על-רב שלום ונעמון,
יחיו מתיך נבלתי וקומיון.

יסח וי בית גאים מתקוממים, המשתיתים
מקטן ועד-גדול, טף ונשים, כל-עיר מתים;
בדרך שמו הגמל טבות ושפט אמתים,
אשר לא-עזב חסדו את-החסים ואת-המתים.

חסדך הרבים זכר, ולא כמעשה השאל
וולתך יעשה למחבה-לו — כי אין גאל;
קנא ונקם, לשמך תן כבוד והכרת צר נואל,
ויודע כי-אתה אלהים בישראל!

רבי מרדכי בן-שבת הארוד

(ביון או באימליה, לערך ד"א תת"ק — ה"א)

סליחה

מאנה הנחם נפשי על-חרבן מקדשי וצרות אשר עלי עברו,
וני כבדה על-אנחתי ותמיד עיני נגרו,
חס-לבי בקרבי ומעי חמרמרו,
ראה וי כי-צר-לי!

רעות רבות וצרות על כראין אלי בקרבי
מצאוני, ושאתתי מנהמת לפי,
נפונתי ונדפיתי, וי ענה בי
ושדי הרע-לי.

דבא לארץ חיתי ובמחשפים הושיבני בריבו —
 ויצרי מצרי עודנו במרהו, בחשבו
 כי-לא יי פעל כל-זאת, והתברך בלבבו
 לאמר: שלום יהיה-לי!

כשל בעוני כחי ולפי סחרחר וילבט,
 כי יסר יסרני יה, ואותי יום יום כקצח חבט,
 ולא-שבתתי עד המכה אתי, הביט
 ימין וראה ואין-לי!

ימים מקדם חשבתתי, עני מצרים אשר עלי נמנה,
 ולקח מאתים ועשר שנה זכר בריתו ואתי קנה,
 ושמע צעקתי ואלי סר ופנה, וענה
 דודי ואמר לי.

בשנה הגלני בבלה וגלה כבודו עמדי,
 ולפי מלאת שבועים שנה פקדני צורי ופדי,
 והציץ מן-התרכים ויעבר קול דודי
 דופק: פתח-לי!

רבת שכנה-לה נפשי באהלי קדר וישמעאלים,
 רד יומי ופנה, וחשך אורי ונסו העללים,
 ומן גלות נסתם, ונחתם חויני, ויי העלים
 ממני ולא הניד לי!

שאלתי נביאי וחזי, הנבאים בגללי:
 הודעתם מתי קץ הפלאות, אשר אמר לנאלי?
 ונענו אתי: למה זה תשאל והוא פלאי? ואין מניד לי!
 רזי-לי רזי-לי אזי לי!

בשתי וגם-נכלמתי כי-אין דבר-יין במתנה,
ואין מענה אלהים, ולא יודע ער-מה, ואין חנה,
ואדעה כי מה-אלהים היא ליסרי, בעבור זה
עשה יי לי.

תעה לבכי ופלצות בעתתני והייתי נדהם,
וכמעט נטיו רגלי ראות איבי כי-יגיה נגדם,
לולי אלהי אבי אלהי אברהם
ופחד יצחק היה לי.

יום ליום השברתי שבר אחרי שבר,
וכליתי בארבעת שפטים אשר סבבני בכל-עבר,
ואניה השבעה אשר דבר-
לי ואשר נשבע-לי?

הייתי כשכור וכגבר עברו יין, מרב יגוני
ומת-העבדה הקשה אשר עבדו-כי מעני;
צורי, ואחרי גלותי לפניה, אדני
אלהים מה-תתן-לי?

הנה זאת נחמתי בעני ואשר שאלתי מלפניה:
גלותי תכפר על-עונותי, סליחה מצא בדיניה;
אותה אבקש — ואם מצאתי חן בעיניה,
תמלך, ואם-על-המלך טוב, תנתן לי!

ראה, כילך קויתי ונגדה עיני תדמע,
וכי לך משפט הגאלה וגאלני מיד משא ומשמע;
משכני ואחריה ארצה, אך שמע
בקלי ולך קח-לי!

מהר קומם שפלותי ותופיע אלי מלכי,
ראשי אֹזי תרים ותאיר גרי ותגיה חשפי;
האירה עיני בישועתך ובאורך — כי
אשב בחשך יי אור לי!

*

עקדה

מפלטי אלי צורי, סתרי ומנני
וקרן ישעי, משגבי ביום צר-לי ואוני,
השכמתי לחלות פניך מלך רב, ואני
אליך יי שועתי ובבקר.

בקר רחם תזכור חסד לאברהם, אב איתני,
אשר בחרת בו והאמין בך, ראש למאמיני,
זכר בריתו והושיעני מטמאתי, אדני
בקר תשמע קולי, בבקר!

בקר דברת עמו ונסיתו לשלם-לו משכרת,
וכרות עמו תברית להיות לו למשמרת;
אהבתו ורציתו וקבלתו בקטרת
סמים בבקר בבקר.

בקר כוכבו האיר, כחפצת להראות צדקתו הגדלה,
ונסיתו בעשירי ותאמר לו: קחנא את-בנך, ולא-תכלא,
על אחד ההרים, והעלהו שם לעלה,
את-הכבש האחד תעשה בבקר.

בקר יחד שמך ושמע לקלך והראה אהבתו,
ושש בכל-לב על-אמרתך לעשתו;
האברה קלקלה השורה — ויקם בשמחתו,
וישכם אברהם בבקר.

בְּקֶר הִכִּינוּ לְבָבָם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנָה, אִיּוֹם,
הֵבִן לָקַח עֲצִים וְהָאֵב לָקַח מֵאֲכָלָת, לְשַׁחֵט בְּלִי פְדִיּוֹם;
קָרְאִים וְהַלְכִים לְתַמָּם — רָאוּ כְבוֹדָה בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיֹת הַבְּקֶר.

בְּקֶר אָזַר בְּנֶבֶר חֲלָצִיו וְלַעֲקֹד בְּנוֹ קִדָּם,
וַיִּקַּח הַמֵּאֲכָלָת לְשַׁחֵטוֹ, וְלֹא חָשַׁב אָדָם,
וַיֹּאמֶר: הַיּוֹם אֶקְרִיב עֲלֵתִי וְאֶזְרַק דָּם-
זִבְחִי, וְלֹא-יִלִּין לַבְּקֶר.

בְּקֶר רַחֲמִיךָ נִכְמְרוּ עַל-בֶּן יַחֲדִיד וְעָלָיו זְרָחוֹ,
וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֵּאֲדָה יְיָ: אֶל-הַנֶּעֱר יָדִים אֶל-יִשְׁלָחוֹ,
כִּי בִיצָחֶק יִקְרָא לָךְ זָרַע, וְזָכְרוּ לְדֹרֹת הַנִּיחֹו
לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד-הַבְּקֶר.

בְּקֶר בָּשְׂרוּ וַיִּשְׂרוּ וַצִּדְקוֹ יִלְיָץ בְּעַד-עַם אֱלֹהֵי קָרֵב,
וַאֲפָרוּ תָמִיד יִרְאֶה לְפָנֶיךָ לְכַבֶּסֶם הָרֵב;
תִּנָּתֵן לָהֶם נַפְשָׁם בְּשִׂאֲלָתָם כִּי-לָךְ נִכְסְפָה, בְּעָרֵב
הִיא בָּאָה וּבַבְּקֶר.

בְּקֶר קוֹלָם שָׁמַע וַתִּכְפֹּר עֲוֹנוֹתֵיהֶם,
וַעֲרֹךְ תַּפְלָתָם תַּחֲשֹׁב בְּעֶרְךָ קֶרֶבְנוֹתֵיהֶם;
זָכְרוֹן צִדְקַת אֲבוֹתֵיהֶם לָקַחוּ בְיָדָם וְבָאוּ, וְהֵם
הִבִּיאוּ אֵלָיו עוֹד גְּדֻכָּה בַּבְּקֶר בַּבְּקֶר.

בְּקֶר תַּפֵּן אֵלֵינוּ וְרַחֲמִיךָ עָלֵינוּ יִכְמְרוּ,
וּתְשַׁלִּיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל-חַטָּאתֵינוּ וְלֹא-יִזְכְּרוּ;
צוֹ לְהַעֲבִיר עֲוֹנֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ, לֹא-יִשְׁאִירוּ
מִמֶּנּוּ עַד-בְּקֶר.

רבי מאיר בן-יחיאל

(מסולי, היא תלא בוכסן; לערך תת"ק — ה"א)

קינה

על-עשרה הרגי מלכות

אֶרְצִי הַלְכָּנוּ, אֲדִירֵי הַתּוֹרָה,
 בְּעָלֵי תְּרִיסִין בְּמִשְׁנָה וּבִגְמָרָא,
 גְּבֻרֵי כַח, עֲמָלִיָּה בְּטַהֲרָה,
 דָּמָם נִשְׁפָּךְ וְנִשְׁתָּה גְבוּרָה —
 הֵנָּם קִדְּשֵׁי הָרָגִי מַלְכוּת עֲשָׂרָה.
 וְעַל-אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכֶיָה וְעֵינֵי נִגְרָה,
 זֹאת בְּזָכְרִי אֲזַעַק בְּמֶרְהָ:
 חֲמֻדַּת יִשְׂרָאֵל, כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ, גִּזֹּר וְעֲטָרָה,
 מְהוֹרֵי לֵב קִדְּשִׁים, מָתוּ בְּמִיתָה חֲמוּרָה!

יָדוּ גִזֹּרֶל מִי רֹאשׁוֹן לְחֶרֶב בְּרוּרָה;
 כְּנָפֶל גִּזֹּרֶל עַל רֶכֶן שְׁמֵעוֹן פֶּשֶׁט צִוְּאוֹ וּבָכָה כְּנִגְזָרָה גִּזְרָה.
 לְרֶכֶן שְׁמֵעוֹן חוֹר הַהֶגְמוֹן לְהִרְגוֹ בְּנִפְשׁ נִצְוָה —
 מִזְרַע אֶהְרֹן שָׂאֵל בְּבִקְשָׁה לְכַפּוֹת עַל בְּיָהֳגִבִּירָה;
 נִמָּל רֹאשׁוֹ וּנְתָנוּ עַל-אַרְכְּבוֹתָיו, מְנִרָה הַטְּהֲרָה,
 שָׁם עֵינָיו עַל-עֵינָיו וּפִיו עַל-פִּיו בְּאַתְחָה גְמוּרָה,
 עָנָה וְאָמַר: „כֹּה הַמִּתְגַּבֵּר בַּתּוֹרָה
 פִּתְּאִם נִקְנְסָה עָלָיו מִיתָה מִשְׁנָה וְחֲמוּרָה!“
 צִוָּה לְהַפְשִׁיט אֶת-רֹאשׁוֹ בְּחֶעֱר הַשְׂכִּירָה,
 קָנִים בְּעוֹרוֹ: אָמְרוּ לְנִפְשׁוֹ שְׁחִי וְנִעְבְּרָה;
 רָשַׁע הַפֶּשֶׁט עַת הִגִּיעַ לְמָקוֹם תְּפִלִּין מִצּוֹת בְּרָה,
 צָעַק צָעָקָה וְנִדְּעָעוּ עוֹלָם וָאָרֶץ הַתְּפוּרָה.

מאחריו הביאו את רבי עקיבא, עקר הרים ומחנן זו בזו בסברה,
וסרקו את־בשרו במסרק ברזל להשמתרה,
יצתה נשמתו „באחד!“ ובת־קול אמרה:
אשר־י, רבי עקיבא, גופך טהור בכל־מיני טהרה.

בן־בבא רבי יהודה אחריו הביאו בשברון לב ואזהרה,
נהרג בן־שבעים שנה בידי ארורה,
ישוב בתענית היה, נקי וחסיד במלאכתו למהרה.

רבי חנניא בן־מרדיון אחריו, מקהיל קהלות בציון שערה,
ישוב ודרש וספר תורה עמו — והקיפוהו בתבילי ומורה,
את־האור הציתו בהם, וכרכוהו בספר תורה,
ספוגין של צמר הניחו על־לבו שלא ימות מהרה.

חסיד רבי ישכב הספר הרגוהו עם עמרה,
זרקוהו והשליכוהו לכלבים ולא־הקבר בקבורה,
יצתה בת־קול עליו, שלא הניח כלום מתורת משה לשמרה.

ואחריו רבי חצפית ביום עברה —
עוף הפרח נשרף בהבל פיו בכמדורה.

צדיק רבי אלעזר בן־שמוע באחרונה נהרג במדקרה,
יום ערב שבת היה, זמן קדוש, ויקדש ויקרא;
חרב שלפו עליו ולא הניחוהו בתיים לגמרה —
יצתה נשמתו „בברא אלהים“ יוצר וצר צורה.

פהנה וכהנה הוסיפו בני־עולה לענות בגערה,
בסקילה, שרפה, הרג וחנק — מי יוכל לשערה?!
נותרת ממנה יאכלו אריות שם פורה,

חזה התנופה ושוק התרומה סרפו אריה והכפירה.
 ייטיב יי ולא-יוסיף עוד ליסרה,
 אמיץ ברבים בשלות חלק יעקב מושיעו בעת צרה;
 לצדק ימלך-מלך, יאמר: „שלמו ימי אבלך“, לאורו נסע וגלך!

רבי משה בן-נחמן

(נולד בנירונדא לערך ד"א תקנ"נה, בשנת ה"א כ"ו נסע לארץ ישראל, ומת שם לערך ה"א ל')

מאה בתים

שלחם לקרובו ורבו רבנו יונה

לי יזעקו רעי ולי ישאלו:	ימים, אשר בגאון ומן צהלו,
אינם ואיפה הם? התדע שתרם?	ולקץ ומועד ממך נשאלו!
הגד: הישובי, ואם נתנו ומן	לנו לשובב את אשר גזלו?
לנו לשובב כל כלי חמדה וכל-	שמחה וששון, כל-זקר שללו?
נעם וכל-תאונה לנפש תרעב	היו לימינו — ועמם גלו!
אין על-גרונינו רביד זהב ואין	כתר, אשר מנצרות הרגלו,
גם טבעתינו ברזון נפלו,	הורד צבי עדים והתנצלו,
הורד גאון הודם ואין גור וציץ,	אך מתגרת שק כלי יחדלו.
מבין עפאים קול ומיר עגור וסוס	היו למשאות ויסתכלו,
רגלי צבאינו גבעות קפצו	אתמזל, והיום ברחוב כשלו,
ומחול עלמות תופפות לנו כקול	תנים, ואננינו בשיר כחלו;
נראה בנות החן — וכבנות יענה	היו בתולתיו ולא הוללו,
אך עת תקוננה — פלאים נגדו	כבות ובשלש דמעות פלו,
כזכר חברים, נעמו-לנו מאד,	אבדו ולא גרע לאן הובלו;
אם-נעשה לבות כשמיר — אחרי	הפרדם — חזק, ולא יוכלו,
אכן בלבנו — לתנחומים — כאב	אבדן ימי נער אשר אולו.
מתו עצמינו בחיתם, ואל	שכני קברים באמת נמשלו;

ילדות והשחרות לאט התגנבו,
 יסע יתדת אהלם, גם נתקו
 קומת בחורים, בארזים היתה,
 הגלת תהלת הנעורים, הגלתה
 ראים תמורות ותליפות ילדו
 יתנחמו אל-אחרית וליום חלוף,
 יועם זהב הודם וכתם תארם
 אל אוצרות חשך ומטמנים ואל
 יבבו, ועתם עת ספור, כי נפתחו
 שמחו ללא דבר, והמתעצבים
 שמעו עצת נפש ידוע החלי,
 עתים מזמנות כהולדו לאיש —
 ילדות ועתותיו לאין נחשבו,
 ולשחרות תבוא זמן מרהיבך
 ערוך לך שלחן וידיו יעשו
 לחם כנבים ואכלוך, ועוד
 ימים ירגנו וישירו לך,
 תלבש לבוש רקמה ועדי תעדה,
 ארח ברגליך עדי יתגנפו,
 להם גבעים סעסים רמון ויין
 תחשב להאחו והנחיל נחלה
 וינדרכו קשתם לחץ, לא יחמלו,
 אין-לי בעולמי לבד הפר ימי
 ימים אשר ידעו בזלת הזמן,
 ימים וביאוך תדריו לחזות
 ימים אשר ידו באולתם, ואת-
 כי הנעורים לאנוש מוקש, ואם
 מצב ומשחית בם, בשחתם נתפשו
 אם ישרו לבות ואם יתממו —
 דעות ברב יועץ, ורק במאנה

כי לא במקום נאמן אהליו,
 חבלי יריעותיו וגם נפלו,
 יבשו סעפיה ויתמללו,
 כלה, ותלבות כבר נזחלו;
 ימים — לעשקי הזמן גבהו,
 ולעת בתינתם נמקים חלו,
 ישנא, ובכלות שארם חמלו,
 אבקת רכלתם אשר רכלו
 בם שערי דמעה ולא ננעמו. —
 אל רעיון רוח והתהללו,
 התגללו ימים והתנפלו;
 צדקו, ומשפטם בקו כלכלו;
 לא פעלו דבר אבל נפעלו,
 בשוא, ופוך עיניו לך כחלו;
 לשחוק בך לחם ויתעללו,
 כמעט, ובו הפחנות בטלו;
 שמחו לפניה וגילה גלו,
 תחש ומכללים לך ינעלו,
 מרב לדרךם נעליהם בלו;
 חלבון בכסות לענה הרעלו,
 בהם, והמה ממך נשלו,
 אל-ילבשו סרין ואל-יתעלו!
 שיבה והשנים אשר הכפלו,
 שנים אשר בתאות געלו,
 סתרו ומצפניו ואונד גלו,
 אזנם בערלתם וחלב מלו.
 חכמו כאיתאאל ואם יסכלו,
 אישים, בגכליהם אשר-נכלו,
 יתעקשו בהם ויתפתלו,
 יתערכו מעשיו ויתבוללו,

מעשים בלי מבחן הכי ישתבשו, כי יאמרו עקר בעת יהבלו,
 אם-אמרו לכתב — והנה ימחקו, או יחשבו כרד — והן קללו;
 להם אני-שיט בלב ימים, והוא הנה כעופרת ובו צללו,
 ידמו להתחכם בסוד מקרים, ועת באם — והנה נשאו נואלו;
 היו כשפורים, ויום הועדם יתגדרו וימי בחורות אלו,
 נעמו זמניהם למלחמות, ואל נשים בנפים בערים יכסלו;
 אל סבאי-יון ואל הזללים ומערך אנוש שפלו,
 כספם עצביהם ובוהבם יהי מכשול, ומי יתן והתדלדלו!
 רבים אשר נפלו ביד הנערות, לא ידעו נפשם עדי נחשלו;
 קוו ראות שיבה בראשיהם, והן מנעמה זקנה ליראי חטא, כמו
 מה-נעמה זקנה ליראי חטא, כמו אל-התשובה נשאו נפשם, ואם
 צומות ימותיהם וברותם במי יתפללו תמיד ויתודו, הכי
 יודו לאל חסדו, ובכשלים ביום ומהללים לשמו ולו ישתחוו
 טובכם בצדקת אל, ורעתם בעד טובכם לא-מצאו חטאת וישימו מרי,
 חיי בשרים יתפצו, פי-ירדפו שמו תשוקתם לעת מגאלי
 עצה ותושיה לרב שנים, ובם זרת זקנים השתקים מדרה,
 יגבה לבב שיבה במרפכה, ובו בינות שרפים מהלכים להם ותוד
 פגן ובפרדם מספתם, ועם פמחו בעולם הנשמות, לתוזת
 אל-גן ואל-טובו בעדן יגהרו, משם להתעלות לעץ דעת, ובו
 משם לעץ חיים, לחיי מלאכי פי שם יתנו שיר לאל עליון, ושם
 כבאו אל-שאול — נגאלו. מעשה בראשית נחלה ינחלו,
 הרים בפלסם יודעים שקלו, לראות פבוד עליון יראיו עלו,
 רצפה ואבני-אש, ולא אכלו, אלים בדגלי אהבה נדגלו,
 חביון וקרנים בהוד נאצלו, פי פחדו אליו ויתחלחלו,
 התנבאו חזים ובו שקלו, שרת אשר אל-צאליו צללו,
 בכלל משרתיו לעבד נכללו,

נפשם בטוב תלין, למען ישבעו
 עוד אל-צור חיים להתעשר, ובו
 יתנשאו לשוב לגיפתם ובא
 מתים, בגלותם לשם אל נשאו
 דלות ועל גלות וזלת מצאו,
 בכלם בגלם פעדי להם, ואם
 תמך אשוריהם במעגלם, ולא
 עשו רצון קנם, לדעתם יקרה
 מוציא אלי הרג בכור בנים, ואם
 שָׁכַר פָּרִי בַטֶּנֶם לָהּ, הצור, ולָהּ
 לא-יקראו הַרְג לַמְתִּי חֲרָבָה,
 אֵךְ יֹאמְרוּ: „חַיִּים בְּדַמִּינוּ!“ בַּעַת
 אֵלֶּה מְתִים יָדָה וְאֵלֶּה חֲבָלָה,
 נֹאזֵר, תִּמְוֶנֶתְךָ בְּהִקִּיץ יִשְׁבְּעוּ
 לָהֶם שְׁחָקִים יִלְוִי-צֶדֶק וְשִׁל
 יתחדשו נער, וגופם רַטֶּפֶשׁ
 יתעשרו כבוד ויכתרו בהוד,
 למאזר פְּנִיָּהֶם חֲפָרָה חֶמֶה וְלוֹ
 עוֹלָם תַּחֲיָה לַעֲדִי-עַד, גְּבֻלָּה
 מִלֶּךְ בְּאֶזֶר-פָּנָיו מְקוֹר חַיִּים, ובו
 כִּי אֵל גְּמֻלוֹת הוּא, ועל רעות וטוב
 עוֹלָם יַחֲדָשׁ עוֹד, וְנִגְלוּ כְמוֹ-
 וּבִיָּה אֲדָנִי צוֹר לְעוֹלָמִים, לַעֲד

משד כבוד שדי ותזכם מלו,
 כבוד ותפארת יפי כללו,
 בצור ובמחלות ויתגלגלו.
 עבדת ובכבדת, ולא סבלו;
 וינתלו כבוד ביום הוולו,
 יראו אשר ידים ובגדים שלו,
 נסע לבכם מן-גבול הגבלו,
 אסון במצותיו — ולא נעצלו;
 יבכה ודמעתיו בגיל וגלו,
 יתילדו בנים ולא שכלו;
 לא-יספדו להם ויתאבלו,
 יתבוססו בדם ויתנאלו;
 לא-נפרדו ממך ולא-נבדלו —
 ופני שכינתך ויתקבלו!
 חיים, ומבטן שאול חוללו,
 מטללי אורת אשר יגלו,
 לא דממו אליו ולא פללו,
 בשו מאורי אור וגם אפלו.
 מות אשר בה כל-יצור חבלו,
 יתנהגו לעד ויתנהלו,
 נקם ושלם לו כעל גמלו;
 ספר שמי מרום והתקלקלו —
 ישתבחו מעשיו ויתהללו!

רבי משלם בן-שלמה די-פיאירה

(חי בצרפת, ואולי בא שמה מספרד; בן דורו של רמ"ב)

התעה בדרךי האמונה

ולבין ערפל בתלום נגשו,
וביצרם במחזה פגשו,
אין מענה — עמדו והתבששו!
אישים אסירי דת ולא חפשו!
עולם ומבית תענוג גרשו,
לבות, אשר מן-הגמול נזאשו!
הכו מתי לכב ולא חבשו,
בלבב אמונתם ויתלחשו,
עד כי-אמונות מאנוש יחלשו,
בהם מזמות מאמין נוקשו.
שמים להטות מחשבתי חשו,
דעות לכבי בו ויתקוששו.
שם הומן, פי-הדברים קשו,
גבי בתוכחות אהבה חרשו;
נטעי אמונות לבך שרשו,
חרב, במצפון דעתך למשו,
עלה מזמות שכלך יכבשו,
היום ועמודי עגנך משו,
לכב ידיעות היסוד נטשו;
פי-שבשום דעות וישתבשו,
אברן מתי תקנה ויאנשו,
סוד, רעיוני לבך רחשו!
פי-שחתו דרךם ולא-געגשו?
האל, אשר על-שם כבודו חשו?
סודות ביד-ימים ולא-פרשו!

אמרו, אשר סוד האמת דרשו
ולבין ערפל בתלום התהלכו
יראי אלהים דברו עלי, ואם
עמדו עמדו, עבדים מאזקה,
אי שמרי מצוה, שכחי תאות
נפתים לתוחלת משוכה — החיו
מפת מבוכה הפתה נפשי, ובה
הכו מתי לכב ואז יתמהו
ומכתשים באל נכחות יאמרו,
גם על-לשונם תוכחות מוסר, אשר
חושו לעורתי, מתי-אמן, בעוד
יצא דבר-חכמה, עדי יצרפו
מן-אז נבנותי בגפשי תהלה
אמנם הליצני מחכמים, ועל-
«אם-באמונה תמכה ידך, ובה
הרף, תכס-לב, פן-תלהט מוקרות
ומשל ברוחך, ואשר על-רוחך
סכל עצת-נפשך ושוב טרם פנות
ונטוש דבר-מחקר, וכמה בעלי
במחקר נשתבשו הידעים,
אראה ומהם אכדה עצה ביום
הסתר מזמתי והרף, פן-תגל
באת בתמהון לב אלי-בית המרי,
או לבך גבהל למסת שחרי
ידע לבבך; לזמן מנהג, אבל

בְּלִל יְצִירִים עַל-מַחֲוֶגֶה יְהִלֶּה,
 יִתְהַלְכוּ עַל-קו מַסְבּוֹתָיו וְלֹא
 עוֹלָם בְּמִנְהֶנּוּ, וְטוֹב צָפוֹן אֵלַי
 זֹאת נִחַלַת עַבְדִּי אֱלֹהֵינוּ, וְעַל-
 כֵּה דְבָרוֹ עָלַי, וְכַמְעַט נִטְתָּה
 אָדָם לְמוֹכִיתִים, וְתוֹכְחוֹת בְּפִי
 וּבְכֹן לִקְץ יָמִים מְלִיצִי מִשְׁכּוֹ
 לְמִשְׁחָרֵי מוֹסֵר אָמַר, צִיר נֶאֱמָן:
 הוֹכֵן בְּעֶדֶן בֵּן מְקוֹם שֵׁם יִתְנוּ
 וְיוֹ הַשְׁכִּינָה הַנְּשָׁמוֹת יַעֲטוּ
 קוֹלֵי אֱלֹכֵיכֶם, כְּאֲבִים, יִתְחַפְּשׁוּ
 בְּנוֹת תְּקוּנָה אֵלַי מְתִים, אֲשֶׁר
 עֲזָבוּ יִרְשׁוֹת בַּעֲמַל אָדָם, וְעַל-
 הַיָּדָעִים מָה אַחֲרֵי הַמּוֹתָה,
 אָמְרוּ שְׁלוֹם מְתִים לִירֵד בְּכִכִּי,

*

שִׁיר אֶהְבָּה

(שְׁלוֹחַ לְאַחַר מִיִּדְרִיו)

עֲלֻמוֹת הֵן וְעֵינֵיהֶם צְבוּעִים,
 וְאִם יוֹנִים אֲשֶׁר כָּעֵב יַעֲיִפוּן,
 יִגִּיעוּן רֹאשׁ וְיִטּוּ צוּאֲרֵיהֶן,
 יִשׁוּטוּן בֵּין רְקִיעִים עַל-עֲרֶגֶת,
 בְּהִתְלַבֵּשׁ אֲדָמָה צִיץ וְרִקְרָק,
 לַעֲת כְּזֹאת, בְּקוֹם רוּחַ נְדִיבָה
 בְּהִתְהַלֵּךְ עֲנִינּוֹ לְאַטָּם,
 נְשִׁיקוֹת שְׁלַחוּ-לָנוּ חֲשׂוֹקוֹת
 נִהַג וְלֵה, צְבִיחָן, יַעֲלֶת-חַן
 קָצִיעוֹת כָּל-בְּגָדֵינוּ, וּבְגָרֵךְ
 וְעֲנִפֵי הַהֶדֶם לָנוּ שִׁבְכָה,

וְאִם יוֹנִים אֲשֶׁר מִבֵּין סְלָעִים?
 וְכִנְפֵיהֶם דְּמוֹת רִקְמַת צְבָעִים?
 וְצוֹ לָצוּ יִשׁוּטוּן בֵּין רְקִיעִים,
 בְּהִצִּיץ מִחֲרַבְיָהּ וְרָעִים,
 בְּהִתְנוּצֵץ סִמְדָר בְּנִטְעִים;
 וְהַנֶּשֶׁם וְהַשֵּׁלֶג מְנוּעִים,
 כְּאֵילִים אֲשֶׁר מְרוּץ יִגְעִים,
 בֵּינֵךְ צִיר נֶאֱמָן יָקָר וְנָעִים —
 לְאַהֲלִים בְּתוֹךְ גִּנוֹת תְּקוּעִים,
 וּבִכְרָכֶם תִּלְמִינוּ וְרוּעִים,
 וְקִלְעֵי הַיָּרֵד לָנוּ קִלְעִים;

ידירי, מה-לך לדביר וארמון, מקום תורה, מקום בעלי אספות
 עשוקים הם בעמקה של-הלכה, ומה-בצע לשולמית בעמית,
 מלא ימים, ואין לבו ועינו ולא-יביט בקשרי עדינה,
 ולא-תפש בידו בענקות, כרוב ממשח, גולתני ענילי
 ולא-אזכיר וגון חבלי אהבי, ומחלתי — ויש מחל לאנסו,
 אהה חשק, אשר ימחל וידדות במספר מחשוקים נחמוני —
 וזכרו תברית מתוך דאגה, מתוקה-לי וידדות מתחלה,
 ומצאתי בחשקים אש תשוקה, אבל חכמי אהבים אמרים, כי
 וישקוט בין אהובים ריב ומדון, אני האיש שבחוני אהובי,
 צבי-החן, תהלתך אנגן — עשנים לך, גביר, חשן ואפוד,
 אני מן-הידידים לא-ידעתם, לכנודי ישירן שיר עלמות:
 לבית מדות ותלונות קרעים, ומדרשים לכל-חכמה קבועים,
 ולזמנים בהגדות שקועים? אשר חשק בדברי שעשועים,
 לעינים אשר בפוד קרעים, ולא-יראה צעדות על-ורעים,
 ולא-שלח ימינו בקמיעים? בפה חלק ועינים צנועים,
 ומחלתי לך אתן נגעים, בלב נכונה ועינים דמועים.
 וישפח אהבת נער לרעים! כנגוע ינחם מנגועים,
 ומתוך הבכי מופתים ידעים. עדי נודע למי היו פצעים,
 וראיתי אשר לראות שבעים — אסיר חשק וכסה על-פשעים,
 ומתק סוד ונפניע לפשעים. ולא-נעשה לבב חשקי קרעים. —
 ומתק קול חלילנו ונגעים, וכל-פחי זהבינו רקועים;
 וכמה לעבדתך רצועים! עלמות הן ועיניהם צבועים!

*

מיטב השיר כזבו

שאלוני: תכס-לכב, ומי זה אשר בין-טוב ובין-רע לא יבקר,
 ושיר אל-מתי הדור בכבוד — ולבו האמת און וחקר?
 השיבתים: מידעי, אני הוא, אני הוא המשוור המשקר!

*

המצבה

בְּעָבְרִי עַל-מָקוֹם קְבֻרֹת שְׁכֵנִי, וְהִנֵּה מַצְבּוֹת רַבִּים לִפְנֵי,
וְשֵׁם קָבֵר מֵצִין דִּין וְעֵנֶשׁ, וּמַצְבָּה אֲשֶׁר שָׁנָא אֲדֹנִי,
וְשֵׁם קָבֵר וְהוּא קֹדֶשׁ מְקֻדָּשׁ, וְלֹזֶה קָרָאִים קְדוֹשׁ בְּאַוְנִי,
וְעָלְיוֹ רָאֵתָה עֵינִי כְּמֵרָאָה עֲנֵן כְּבוֹד אֲשֶׁר נִרְאָה בְּסִינִי!

רבי שם טוב בן-יוסף פלקירה

(חי לפי ההשערה בספרד, לערך ה"א — ה"א ג')

לשמחה מה-זה עשה

הִישָׁמַח הַיְּהוּדִי הָאֲמֻלָּל? וְחִלְקוֹ בֵּין בְּנֵי אָדָם מְקַלָּל!
וְאִם הַיּוֹם יִהְיֶה עֲשָׂרוֹ כְּחוֹל יָם — לְמַחֵר יִהְיֶה עָרוֹם וְשׁוֹלָל.
וּמִת־יָצֵדֵק יִלּוֹד יַעֲקֹב וַיִּזְכֶּה, בְּעוֹד אֵיבֹו יְדִיגְהוּ וּפְלָל?
וְאִיךָ יָרִים לְרֹאשׁוֹ יִשְׂרָאֵל, וְהִנֵּה הוּא בְּדָם מְכוֹת מְגוֹלָל
אֱלֹהִים, עֲמֹךְ הוֹשַׁע, אֲשֶׁר אֲזִי תִקְדָּשׁ אֶת-שְׁמֶךָ הַמְּחַלָּל!

*

חזק-לב

אִם אֵיד כְּמוֹ-סָלַע — כְּמוֹ פְּטִישׁ אֲנִי,
וְאֲנִי כְּמִים — אִם-תִּלְאָה רָשָׁף;
לִבִּי בְּבוֹאָה יַחְזֹק, כִּי הוּא כְּמוֹ-
סֵתֶר, מְאֹורוֹ יַחְזֹק בְּנִשְׁאִי.

רבי נחום

(חי לפי ההשערה בנב ספרד או בפאס; לפני שנת ה"א ס')

מאורות

1

הסתיו ארח —	ארח מעצבי,
עץ פרי פרח —	פרח גיל לבבי.
נתנו ריח	יחדו הנדדים,
עץ וצמח	פרדס המנדים,
שש ושמש	בהם לב ידידים —
שוב, צבי מדח,	ברח מכלובי,
בא, שתה רקח	יני עם-חלבי!
חלפו תוגות	יום חלפו ערגות,
בהדס סוגות,	ברקמות ארגות,
מבלי פוגות	נסו הדאגות;
מנדלות מרקח	נמפות מור סביבי,
האגוז — סרח	דליו על-מסבי.
ועצי חמדה	נמו בין צללים,
משמאל קדה,	מימין אהלים,
כוס כעין פתדה	וכמעשה גלילים,
זין כעין אקדה	מסוד מרביבי —
ריש ואזן אשבת	הטמון בחבי.
מה-לדוד, תיה	רעה בין עפרים,
לעזב קריה,	לשפן בין יערים?
בא לחיק רעה,	תעטף לך בשירים,
העלה, דוד צח,	לי גר מערבי,
בך, פרוב ממשח,	ינה אור שביבי!

נאווה, בעז התאזרי,   כי-עוד מעט תעזרי,
אם מכאב לב תעזרי,   גלעד עלי וקחי צרי!

נחלה ומי יגון, אשר   נברו וכנר נצבו,
רוח אלהים יעבר   אל-עם בתוכם ישכבו,
אל-תאמר פיה באר,   רגע וחרב יחרבו;
מה-לך בדודך תפצרי,   כי עם-ארי תתגוררי?
מתוך גזית הארי   דבשך רדי, מזרע ארי!

„חסן אביר, המחריב   ים-סוף ושם בים שכיל,
לב הצביה האדיב   בין עבדי צלם אליל;
לא יעצב עת יעציב   אתי, ולא יחלה לחיל
לבי; ידיד בא בחרתי,   איך רדפני בחרתי?
כי בא-אשר יוכל מריא   אוכל לטבח על-מרי!

ואני בך אבטח, ולא   על-בלתך עוד אבטחה,
האל אשר ארץ מלא   כבוד, וידך מפחה
גבלי שתקים — תעלו-   זה אם, בדתך תשמחה!
שלחה צרי ויפה פרי-   תאר — בגלעד הצרי,
לעזר בעת צר צורתי,   להיות למגדל, עזרי!”

מציץ בעד חרד אני,   וכצעקתך אענה,
קומי, צאי מבית עני,   ציון עלי אל-משכני
עפר, בתחנתו חני —   אז נענה כל-נענה;
השכבה תחת ברי-   ח הנדר, התעוררי,
לעלות למראל מהרי,   ולשוב אדני נהרי!

נֹאֵלָה

נָרַד וְכָרַכְם צִיץ בְּנִגְי,   קָמְשֵׁן יִמָּל וְקָמָל,
וְעָלִי יִבְלִי נִחְלִים   הִתְדָם הִנֵּץ וְנָמָל.

חֲלָפוּ סוּת אֶלְמָנוּתָם   כָּל-עֲצִי-עֶדֶן וְצִצוּ,
מִתְדָר זִיו מִחֲלָצוֹתָם   עָלוּ דוּדִים וְעָלְצוּ,
תָּר וְסִים עַל-מִשְׁמְרוֹתָם   פָּעְרוּ פִּיהֶם וּפָצוּ;
שֵׁם יִתְנוּ עוֹ לִקְנִי,   זֶה בְּמִצְהָל, זֶה בְּצִלְצֵל,
עַל-עֲרָבִים בֵּין צִלְלִים   צָפְצְפוּ שִׁירִים וּמִהֲלָל.

וְעָרֹגַת הַיָּרְדִּים   תַּעֲטָה הוֹד סוּת מְאָדָם,
עַל-סַעִיף רִמּוֹן רִדִּידִים   שֵׁשׁ וְכֹד לָבֵן אֲדָמָדָם,
בּוֹ יִגִּילוֹן אִזּוֹ יִדִּידִים   יַעֲלֹז-בּוֹ עַר וְנִרְדָם;
בְּעִלּוֹת רוּחַ צְפוּנִי   הִבְשָׁמִים יִלְוִי-סָל,
סָל לְהִרְגִיעַ עֲמָלִים,   סָל יִשְׁכַּח רִישׁ וְעָמָל.

מִפָּאֵת מִזְרַח לְעִינִי   בָּא מְאוֹר שִׁמְשֵׁי וְזֹרַח,
מִעֲצִי-עֶדֶן בְּנִגְי   צִיץ שֶׁתִּיל רַעֲנָן בְּאֶזְרַח,
אֲשֶׁמְעָה קִרְא בְּאֶזְנִי: צִיץ לְיִשִּׁי צִיץ וּפִרְחָ!
אֶהְבִּי רְאָה בְּעִנִּי —   עַל-מְעוֹנוֹ חָס וְחָסָל,
בָּא דְרוֹר וְזָמֵן גְּאוּלִּים   אֶל-אֲסִיר תִּקְוָה — וְגִנְאָל!

רבי אברהם בן־מנחם

(באשכנז או בצרפת, לפני שנת ה'א ס')

סליחה

אָבן הָרֹאשָׁה	לְעֵיִם וְלַחֲרִישָׁה,
וְנִחְלִי מוֹרְשָׁה	מְנוּד רֹאשׁ בְּלֹא־מִים.
בְּקֶרְבִי לֵב נִכְאָב,	נְדוּה וְנִדְאָב,
נִשְׁאָרְנוּ כְּאִין אָב,	וְהֵיִינוּ כִּיתוּמִים.
רַכָּה וְעִנְיָה,	בְּשׁוֹשָׁנִים סוּגָה,
עֲמָה הִיא נוּגָה,	מְסוּדָה בְּיַד־קָמִים;
הֵיטָה כְּאַלְמָנָה	קָרִיָּה גְּאָמָנָה,
וְזָרַע מִי מָנָה	נִמְכָּרוּ בְּלֹא דָמִים;
מַעֲנָנָה וְרַכָּה	צִלְחָה לְמַלּוּכָה,
מַעֲנִיתָה אֶרְכָּה	זֶה כְּמָה יָמִים!
בֵּית יַעֲקֹב לְבָנָה,	לְלַעַג וְלִלְיוּה,
וְהַעִיר הָעֲלִיזָה	לְמַשְׁעֵי כְּרָמִים;
רוּחָהּ תִּרְעָלָה	בְּיַד בְּנֵי־עוֹלָה,
הָרְצוּיָה כְּעֵלָה	וְכִקְטָרֶת סַמִּים;
מֵאֶסָּה לְזִנוּת	תּוֹרַת אָבִי זְנוּת,
וְלֹא־מַצָּאָה מְנוּת	לִילּוּת וְיָמִים!
נֹרָא, אֵל עֲלִיּוֹן,	מִמֶּךָ יְהִי צְבִיּוֹן,
לְהָשִׁיב לְרִיב צִיּוֹן	שְׁנַת שְׁלוֹמִים;
חֲדָשׁ יְמֵינוּ כְּקֶדֶם,	מַעֲנָה אֱלֹהֵי קֶדֶם,
וְלִבָּן כְּצֶמֶר אָדָם	וְכִשְׁלֹג כְּתָמִים;
חֲזָקְנוּ בִּירְאָתְךָ	וּבְקִיּוֹם תּוֹרָתְךָ,
וּפְקֻדְנוּ בִּישׁוּעָתְךָ	אֵל מְלֹא רַחֲמִים!

רבי אברהם בן-שמואל

(מקום מגורו לא נודע; חי לערך ד"א תתק"ס — ה"א ס')

סליחה

אל-מי מנאלי דם אצעק — וידי שפכי דמי?
בחנתי לבות משנאים — ואין שגא אתי כלבבי,
רבים פצעי אויבים ומכותם — ואין מכה ופצע בנפשי,
הדיחוני משחיתים לחבל — ואין מסית ומדיח בעיני,
מגחל אל-גחל התהלכתי — ולא שרפתני אש כחם תאנותי,
בפחים גלפדתי ובמצדות — ולא לכדני מוקש בלשוני,
נשכוני נחש ועקרב — ואין נשד בשרי בשני,
שרים על-קל רדפוני — ואין רדף אתי ברגלי,
מכאבי עצמו ואמצו ממני — ואין מכאוב במריי,
וירבו מדוי לבבי — ועוני יתר מכלם.
אל-מי אצעק ועל-מי? ומתריבי ממני יצאו!
לא-מצאתי לי טוב כי אם-לבוא בסתר רחמיך;
רחמיך הפלה על-לב נדהמים,
אל מלך ישב על-כסא רחמים!

רבי דויד הכהן

(מקום מגורו לא נודע; חי לערך ד"א תתק"ס — ה"א ס')

רשות לברכו

השתחוי וברכי	לפני צור מעוני,
ותהללי וברכי	נפשי את-אדני!

דלו מאד שפתי	מדי מהלליו,
לא-רב ספר שנותי	ממספר תליו,

אִינְדִי בָּרַב יְמוֹתִי   סֵפֶר הוֹד פִּעְלֹי;
אָמְנָם בָּרֵן וּבְכִי,   מִמֶּסֶד רְעִינִי,
צוֹר שְׁחָרִי, וְתִלְכִי   לְדָרֵשׁ אֶת-אֲדֹנִי!

וּבַעַת תְּהוֹם אֶרְחִי   יִרַד רְעִינִי,
וּבְחֹג שְׁמִי שְׁבָחִי   יִתְחַלֵּף לְשׁוֹנִי,
מְלֶהֱטִי שְׁלָחִי   סְגוּרִים בְּעֵינִי,
מִתְהַפְּכִים בְּהַפְּכִי   אֶל-אַחֲרֵי תְבוּנִי,
בְּלֹא-מַצָּאָה — בְּעָרְכִי —   דַּעַה אֶת-אֲדֹנִי.

יַעֲמֵד וְהָדְפִים לֹא   יִשְׁיִגוּ כְבוֹדוֹ,
כִּי יִחְשִׂיךָ בְּהֵלוֹ   סֶהֱבִיט בְּהוֹדוֹ,
כִּלְ-הוֹד וְכִלְ-יָקָר לוֹ,   יִתְבָּרַךְ בִּירוֹ;
מִי הוּא אֲנִי וּמִי, כִּי   אֶרְבֶּה-לוֹ רִנָּנִי?
אֶחָשֶׁךְ, תְּכִי בְחֹשְׁכִי   אוֹדָה אֶת-אֲדֹנִי.

הַיּוֹם אֲנִי מִתְּוָה   כִּי לוֹ תִּגְדֹּלָה,
כִּי אֶתְרִישׁ מְקוֹה —   וְאַהֲנֶה לְמֶלֶךְ,
אוֹחִיל עַדִּי יִצְוָה   עָלַי צוֹר גְּאֻלָּה;
אֶתְפָּאֶרְהָ בְּמִשְׁכִּי   עַל חֲקֵי אֲמוּנִי,
עַם-עַל שְׁבִי, בְּתַמְכִּי   בְּאַהֲבַת אֲדֹנִי.

כָּל-מִתְחַנּוֹת כְּרוֹבָיו   בָּרְכוּ אֵל, וְלִשְׁמוֹ
הוֹדוּ בְּסוֹד אֶהוּבָיו,   כָּל-עַצְמָם לְעִצְמוֹ,
נוֹרָא בְּכָל-סִבִּיבָיו   אִישׁ לוֹ מִמֶּקוֹמוֹ
הַשְׁתַּחֲוּוּ, בְּשַׁפְּכִי   שִׁיחִי תַחְנוּנִי,
וּמִשְׁרָתִיו, בְּבָרְכִי   גִּפְשִׁי אֶת-אֲדֹנִי,

[בָּרְכוּ אֶת-אֲדֹנִי הַמְּבָרֵךְ.]

רבי מאיר בן-ברוך

(מרוסנבורג, נולד לערך ד"א תתק"ע, ונתפס ומת במגדל אנושיהיים ה"א ג"נ)

קינה

על-שרפת ספרי התורה בשנת ה"א י"ד

שאל, שרפה באש, לשלום אבלך, המתאווים שכן בחצר ובליך,
השאפים על-עפר-ארץ והכאבים, המשתוממים עלי מוקד גוילך,
הלכים חשכים ואין נגה, וקוים לאור, יומם, עליהם אשר יזרח ועליך;
ושלום אנוש נאנח, בכה בלב נשבר, תמיד מקונן עלי צירי חבליך,
ויתאונן בתנים ובנות יענה, ויקרא מספד מר בגלליך!
איכה נתונה באש אכלה תאפל באש, בשר, ולא נכוו ודים בגלליך?
עד-אן, עדינה, תהי שכנה ברב השקט, ופני פרמי הלא כסו חרליך?
תשבי ברב גאון לשפט בני אל בכל- עוד תגורי לשרף דת-אש וחקים — ול-
צורי בלפיד ואש הלבעבור זה נת- צורי בלפיד ואש הלבעבור זה נת-
סיני, העל-כן בך בחר אלהים ומ- סיני, העל-כן בך בחר אלהים ומ-
להיות למופת לדת כי-תתמעט ות- להיות למופת לדת כי-תתמעט ות-
משל למלך אשר בכה למשתה בנו, משל למלך אשר בכה למשתה בנו,
תחת מעיל תתכס, סיני, לבושה בשק, תחת מעיל תתכס, סיני, לבושה בשק,
אוריד דמעות עדי יהיו בנחל ונ- אוריד דמעות עדי יהיו בנחל ונ-
משה, ואהרן בחר הקר, ואשאל ה'ש חדש שלישי והקשר הרביעי להש-
נדע ללחות ועוד שנה באגלתו נדע ללחות ועוד שנה באגלתו
אתמה לנפשי ואיך יערב לחי אכל, אתמה לנפשי ואיך יערב לחי אכל,
אל-תוך רחבה בנדחת, ושרפו שלל אל-תוך רחבה בנדחת, ושרפו שלל
לא-אדעה למצא דרך סלולה, הכי לא-אדעה למצא דרך סלולה, הכי
ימתק בפי מדבש למסד במשקה דמ- ימתק בפי מדבש למסד במשקה דמ-
יערב לעיני שאב מימי דמעי עדי יערב לעיני שאב מימי דמעי עדי
אך יחרכו ברדתם על-לחי, עבור אך יחרכו ברדתם על-לחי, עבור

לקח צרור כספו, הלך בדרך למ- רחוק, ועמו הלא נסו צלליה,
 ואני כשכול וגלמוד נשארת לך מזהם, בתרן בראש הר מגדליה.
 לא אשמעה עוד לקול שרים ושרות, עלי כי נתקו מיתרי תפי חליליה,
 אלבש ואתכס בשק. כי לי מאד יקר, עצמו כחול ירביון נפשות חליליה.
 אתמה מאד על-מאור היום אשר ירח אל-כל, אבל יחשך אלי ואליה.
 ועקי בקול מר לצור על-שברונך ועל- חלילה, ולו יזכר אהבת כלוליה;
 חגרי לבוש שק עלי ההבערה אשר יצאה לחלק וספתה את-תלוליה!
 כימי ענותך ינחמד צור, וישיב שבות שבמי ישרון וירים את-שפליה;
 עוד תערי בערי שני, ותף תקחי, תלכי במחול וצהלי במחוליה;
 ירום לךבי בעת צורי לאור לך וי- גיה לחשכך ויאירו אפליה!

רבי אברהם בן-יצחק

(נקרא על שם עיר מולדתו בדרשי, נולד לפני ר"א תת"קצ, חי בפירפיניאן, ומת
 לערך ה"א ס')

קינות

1

על-מות רבי משלם

(דון בונפוס רוננט)

נדי לנפש נודדה מפחת יומם, ולילה — נפלה בשחת,
 מפח למצור תהלה, ממהמר לסר, ומפחת לפח ברחת,
 ממקשים תנום — וימים יפרשו רשת, עדי במוקשים בטחת,
 תדפק עלי-דלת ומי יפתח, ויד יגון בתוך קרבי תהי מברחת?
 כפה ותפניה בעמל נמלאו, תיגע ולא-תמצא מלא כף נחת!
 אמר לכבות להבות עצבי — ואז רוח תלאות נשבה לפחת,
 חילים בגזרי רעיוני להטו, תונה במורשי פאש קרחת.
 תחד כבדי בהמון שרים וסוד שועים, ועם-הפושלים נכחת;
 איבה למשרתכם ממתים ילעגו, איד יד-קטב חיל שיאכם נצחת!
 פלך ומבצר תלכדו — איד ריחכם למחבלים הזמה ומשתותחת!

התמהמהו, כי רפאיכם יחננו
מה-לפאש קדה, ומר לצתנה?
התמרמרו, השתברו, שלטו ביום
איד יעלה גנג בחלון, להקת
איד נסחפו מחים בשחפת, ורב
שליט הונאנש בחיל מצער, ולב
איד הנפלים יפלו כנפלים,
איד תאמרו, "עש דפאו!" מול עשובת
ששי ותלמי שם בתלמי מעבה
לא סחמת מות מנוחה מצאו
ומחול בני מחול לחיל הפך בחול
דלת עלוקה סבבה על-ציר מתי
ילדי אדמה יורעו — אך מותה
הוי אם משפלת עפרים ספקה,
אזיה לאמנת תבקע אשר
תבל בתכליתך הבינותי, ומה-
מה-תלכי כלט ומה-תתנכרי?
איה מקום מפלט ועיר מקלט, אשר
מפל-עברים גאלי-דם תמצאי —
רוח תלאות תעבירי על-כנף
תספי נקים מבלי פשע וחטא —
ואני הלום הלמות עמלך שברה
ותחשבני באשרה לעקר
נקל בעיגך שר וחמס, עד היזת
מגן צבי נגל, ושחת נמבלה
איכה גוית עיר וקדיש מדביר
בלל יגזנו כל-שפת ירעיו בשיר,
אך בנהי אקח שכם אחד עלי
השר משלם! מעדתך כל-עדי
קרייתך תשח בסור יקרתך,

קומה כתמר, יום בבור צנתת;
שוא לזמורה לל-זני מרקחת!
מות וברקו בקרב משלחת!
שמרים, בחגרת וכספתחת?
יתר שאת בשאת וכספתחת?
אמיץ היקדח משביב קדחת?
גופת ענקים איד בעי נמלחת?
פימה מקום רקב וסם מנחת?
חמר, ואין נחת לאלוף נחת;
נח ומנוח ולא מנחת;
שואה יניקות היקום כסחת.
תבל, ומאין קראים נפתחת,
מגל, ובור מזרה, ושחת רחת.
יבכו — ולב מעללים מקשחת!
תיניק, ונירים רבתה טבתת!
תנאי בשלשלת וכנצחת?
עיני משובתך ראות נפקחת!
תמלטי יום תברחי, רצחת?
כי את בתרבה כל-אנוש אכחת.
רוחות, וישיבי אי ואי מפחת,
מתי תהי למעוה סלחת?
עיני, ולבי מתמול נחתת,
בדי, ואחשבה בעיר נחתת;
בכבוד אדגך יד-מרי שלחת!
צנה, בשמן היקר נמשחת!
תנוד ואל-חרול וקוץ נספתחת?
ובכי ותמרורים לשפה אחת,
שבמה, וגפן מספדי סרתת.
סר, יום ארונה יד-ובל לקחת,
עירך ביום נצתך נסתת!

רוחי — ואם ארחק — לציון קברך מתנפלה תמיד ומשתטחת.
 לבשי שממה, שה פזורה, על-ארי, הרחב בנשר, על-כפיר, קרחת!
 רב תאניה לאניה, מבלי תרן ומאין גם בים צלחת.
 דלים בצל מי יחסו, פי-יבשה גפן בערי מסכנות פרחת?
 גדו לשוע, בנדבות שומטה עינו, ועל-צוק שברכם משגחת,
 שבת צרור-בסף ומדהבה, אשר מלא כליכם מן, ובר אמתחת!
 שור האביל ולבב שרידיו תאביל, נפשו אכל רן בזבל פצחת;
 תבל כשחק מאונים חשבה, ותחשק שחק וגו זנחת,
 ותארה שם מפרי ידה בסוד חיות, ובין כנפי כרוב ארחת,
 לה מהלכים בין כמתי תרשיש, ועל- גפי ערכות אהלה מתחת!

2

במות הנשיא רבי קלונימוס בן-רבי מאיר

אני גבר לכל-שבר, ושבר לכל-חלם חלום מרן ורפיון,
 אני מודע לכל-פגע ונגע, אני מראה לכל-מראה ודמיון,
 אני אח אל-נהי ואח, והאח מבערת בלב כל-דל ואביון,
 אני — עיני וכליותי ומתני יספון חיש וידון כחיון,
 אני כאב לכל-נכאב וכאם, לאם דרך מקום חרב וציון,
 אני — מחלה ונגעה שם בנתי, ושם בני, אמת, מחלון וכליון!

רבי ידעיה הפניני בן-אברהם

(בבדרש, לערך ה"א ל' — ה"א ק')

העולם

העולם ים זעף,	ראשו אחוז בחבלי ההעדר
רב מצולה, רחב ידים,	הקדם להותות,
והזמן נשר רעוע	ותכליתו לראות בנעם מתמיד,
בנוי עליו.	לאור באור-פני-מלך.

ובית מלונך אף-הוא	לחב הנשר אמת-איש,
יחשב להשבר?	וגם-אפסו המסגרות,
זה הים גדול	ואתה, בן-אדם,
אשר-אתה בקרבנו:	— על-כרחך אתה חי —
התתפאר עליו,	עבר עליו תמיד
גם-השתרר על-פרשיו ורכבו?	מיום היותך לאיש.
צא-נא עתה והלחם בו!	בהפיטך קצר המסלול
גם ביי-תחג ותנוע	ואיך-דרך לנזות ימין ושמאל —
מזין תנואות גאונך,	התתפאר ביד ושם?
אשר יונק,	בהציצך אבדון ומות לך חומה
טעסים רפני רוממתך,	מימינך ומשמאלך —
שהמה רפונה,	הנעמד לבד, התחזקנה ידיך?
במעט	וכי תתהלל בחמדת קנן
— במעט נטותך אנה ואנה —	ורב עננו,
תאבד כרגע במצלות מבהילות,	אשר אספתו בזרוע חשפתו,
ודמך מידם אין מבקש;	אשר בקשתו בקשתך
תלך מתהום אל-תהום,	ותרד לרשתו ברשתך?
גביה בגבכיים —	מה-תעשה לזעף הים והמונו
ואין-אמר השב!	כי יתנעש ושטף ועבר,

*

הנפש המדברת מדברת

אתה הרפכת אנוש מראש
מנויה שפלה, סכלה, שכולה, הצללת בתהמות נקמות ומארות,
ורוח יקרה ידעת בייגנו מה-טוב,
אצולה מכבוד, העלה היא למעלה והיתה למאורת.
וי אלהי, בתבונת מלאכת מערכת תבנית יצרי גדלת מאד,
גפלאים מעשיך בנפשי הידעת.

אתה עשית לנו את-הנפש הזאת,
 נגבת היכלי מלך, שכוונה באהלים,
 עליונה מתנוזרת במורד, שושנת העמקים.
 אתה הקצית מקום לשבתה,
 מצע קצר בכסלי, חשך משחור תארו;
 פנית הבית,

הכינות פסא לה — משפן עלמה בצלעי,
 ותעשה-לה רגבים ורקב, מחלקים בקו, מסגרת טפח סביב,
 ותכסה בחלאה וקדרות מצפים על-חרש,
 ותחמרה בחמר ובזפת.

זאת כבודה בת-מלך פנימה
 תזכר יקר משפחתה ובית אביה, ולא-ידעה מי-הביאה הלם.
 בשננה רעיונה — בעז חביונה,
 ושננה מחשבה — במחצבה,
 לא יתרידה העדר וכלה, וכפלה תעדה פלי יקר;
 ובתמה על-לב,

כי-שלחה ממנוחה לאף וחמה, לעבד את-האדמה,
 וכי-גרשה מחצר המלכות ללקט בשדה,
 ולבקש מרפה — בזעת אפה,
 לחבק אשפה — פוכבי נשפה,
 ולשבע בחרפה — בימי חרפה,
 מתעצב במעצבה כי הכלמה אביה,
 מתבס בצעיף אלמנותה ותתעלה.
 מה-זאת עשה אלהים לה,
 להעתיק אהלה — מזבלה,
 לגור בין נכרים אשר לא-ידעה,
 לשלח לעזאזל אילת שחקים,
 אשר לא-נסתה כפי-רגלה הצג על-הארץ?
 אם-צורה — מכרה ועשה — הכעיסה,
 וישת עפר לחמה, ורגבים הטעימה, לבגבור הרעמה —

הלא תבוש ותאלם,
ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם,
ובין כה וכה יהיה בשתה — מבעתה,
והפרת ממאתה יחזיק בשוליה לאמר:
אם-גנב גנבתי ממקום שלמות וכבוד,
וגם-פה לא-עשיתי מאומה להשלים חסרוני,
הלא טוב-לי עוד אמנה עם אשר-עדן לא היה!
בכל-פחי אעבד את-אלהי,
אעלה אל-אבי בתימרות עשן ענן-הקטרת המורח לאפי מריחו,
בכל-יכלתי אדמה לעליון,
אחזה בסנסני ההנהגה הירדת מפוכבי רקיעיו!
ידעתי כי למתיה שלחני אלהים לישיבי הארץ.
כי כלם פגרים מתים;
לא כי-כונה החכמה להמיתני — אכל להחיתם,
אף לא להשפיל כבודי — כי אם-להרבות ביקרם —
ואם נשאתני רוח אלהים וישלכני באחת הגאיות,
עוד יעטרני רצון אחר שלוחי.
בפחי או ובכחי עתה לעמד בהיכלו;
הן עוד היום גדול,
בהשקע הדרתי ביון מצולה —
יול כפל סביב מחנותי כבוד אלהים, מאיר עיני חשכתי.
ואף כי-שמו אתי בבור — שפעת אני ראה,
שפע שבע רצון ממלא כל-גדותי,
ישפך ברחב שעורו לעבר ממני לזולתי מהפחות השכנים אלי,
עד הרגילי גותי גסהוא, הקרב אל-ביתי במכסת נפשת,
לבילתי השתמש במשגיהם או לעשות כל-מלאכה,
כי אם-חפץ בה השכל להעזר בהצלחה;
לכלם חלקתי מכבדי איש לפי אכלו,
ובגרדי הודי התבשמו וגם שמו בכליהם,
ויום התרשלם מהתאמץ לעזרתי,

כִּי־יִפְתּוּם אֲהָבִים מְרֵהִיבִים, וּמְחוּגּוֹת תַּעֲגּוֹת יִתְּהִלְכוּ,
 לְהִתְעַלֵּם בְּעֻצְבִי עֲשָׂבִי עֲדָנִים,
 לְהִשְׁבִּיעַ נֶפֶשׁ בְּהִמָּתָם וּלְרַעוֹת רוּחָם הַמְרַחֶפֶת עַל־שְׁלֵהֶבֶת מֵאוֹתָם —
 אֲחִלִּיק לָהֶם אֲמָרִים אֲמֵת,
 לְבִלְתִּי־לָכֶת אַחֲרֵי מִהְרָסִי
 וְלָשׁוּב מֵאַחֲרֵי מִחְרִיבִי, אֲשֶׁר בָּחֲרוּ,
 לֵאמֹר: מַה־לָּכֶם, רַעִי, לְבַקֵּשׁ אַחֲרֵי רַעֲתֶכֶם,
 וּלְתוֹר אַחֲרֵי שְׁנְאֵיכֶם מְנַדִּיכֶם?
 הִנִּיחוּ רֵאמוֹת וּנְגִישׁ לְאֹוִיל!
 הִידְעָתֶם כִּי לָנוּ חֻכְמוֹת רְמוֹת,
 וְנִגְחֵנוּ מִחֲשִׁים מִמָּשָׁל בְּחֻמְדָּתָם וּמִצְאָנוּ עֶזְרוֹ!
 הִנְנִי בְּתוֹכְכֶם בְּנוֹת צֹמֶר הַשְׁכָּבֶת בְּאֶרֶץ צִמְאָה:
 בְּרֹדֶת שְׁכָבֶת הַטֹּל,
 בְּאֲמֵת, עַל־הִגָּזָה יִהְיֶה־טֹל וְעַל־הָאֶרֶץ יִהְיֶה חָרֵב —
 אַחֵר הִתְנַעַר רְסִיסֶיהָ עַל־מְקוֹם מוֹשְׁבָהּ,
 תִּרְטֹב נִס־הִיא מְעַט בְּתַמִּידוֹת שְׁכוּנָתָה;
 אֲבָל בְּהִיּוֹת חָרֵב אֶל־הִגָּזָה עַס־רְפוּזָה וּסְפוּגִיּוֹתָה,
 אֵיךְ עַל־הָאֶרֶץ הָעֹיֶפָה יִהְיֶה־טֹל? —
 וְכֵן כָּל־אֲשֶׁר תִּתְיַשֵּׁר דְּרָכֵי וְאֲרוּץ לְהִתְקַשֵּׁר בִּשְׁפַע,
 אֲמַרְתִּי: אֲנִי בָצָלוֹ אֶתְנֶה,
 וְגַם־אֲתֵם יֵיטֵב לָכֶם בְּעִבּוּרִי וּתְהִי־תֵם בְּגִלְלִי,
 כִּי־הִי־תָה בְּרַפְתִּי יִי בְּכָל־אֲשֶׁר יִשְׁלִי וַיִּבְרָךְ אֶתְכֶם לְרִגְלִי;
 אֲכֵן בְּנִמְצוֹתְכֶם מַעֲלִי
 לְהִתְכַּסּוֹת בְּאֶפֶר תַּפְאֶרֶת הָעֵתִים,
 לְהִתְפַּלֵּשׁ בְּאֶפֶר אוֹפִיר,
 לְהִתְעַפֵּר בְּעִפְרוֹת זָהָב,
 וְנִדְפַכְתֶּם אֶל־הַרְוֹדָה וּתְהִי־תֵם לִי לְאִי־בִים —
 מַה־נִּקַּל לָכֶם לְהַפְסִיק חוּט הַחֶסֶד הַמְשׁוּדָּע עָלַי,
 כִּי בְמַהֲרָה יִנָּתֵק לְחוּלְשָׁתוֹ,
 וּמִצְאוּנִי עוֹד הַמְּנַעִים הַהִכְרָחִיִּים הַיֹּשְׁבִים מִמֶּלֶי,

ומכשלי הזמן הסבבים בעיר, העטרים אל-חמדוּתִי לתפֹשֶׁם,
והיה כֹּל-מחמד עיני ישימו בידם ולקחו,
ואכדתם מהרה, אתם ראשנה המטבעים בהפסד,
והיתה לי חברתכם למוקש להאבידני גם-אני עמכם;
וכי יהפך לכבֹּכֶם וקראתם לי לתשועות — מאין אושיעכם?
המנרני תבונות אשר סכלתי?
או מיִקְבִי גבורתי אשר שכלתי?
כי אם-את-הטוב לא נקבל מאת האלהים —
גם-לי גם-לכם לא יהיה . . .

רבי משה בן-אברהם

(ברומא; היה חי עוד בשנת ה"א נ"ב)

סליחה

על-ספרי התורה שנקרעו

אבות עולם, ישני מכפל, מה-לכם
מחשים עד-עת קץ על-עלליכם?
בינו לשאת בעדם רנה ותפלה בהלולכם,
המזכירים את-יו, אליהמי לכם!

נזעי יעקב, שנים עשר שבטי קהל,ו
שקדו להתפלל לכלו אמר כבוד בהיכלו,
דין תורתו לתבע מצר המתקומם למלו,
ואל-תתנו דמי לו!

הלא מאז רעה נאמן השיב בעסיו,
המקבל מיד ליד שני לחת מעשיו,
ואיד עמה לקחיה, תטפוח יחד מכעסיו,
הידיים, ידי עשו?

כִּי־יִפְתּוּם אֲהָבִים מְרֵהִיבִים, וּמְחֻגּוֹת תַּעֲגּוֹת יִתְּהֻלְכוּ,
 לְהִתְעַלֵּם בְּעֵצְבִי עֲשִׂבִי עֲדָנִים,
 לְהִשְׁבִּיעַ נֶפֶשׁ בְּהִמָּתָם וְלַרְעוֹת רוּחָם הַמְרַחֶפֶת עַל־שְׁלֵהֶבֶת מֵאוֹתָם —
 אֲחִלִּיק לָהֶם אֲמָרִים אֲמֵת,
 לְבִלְתִּי־לָכֶת אַחֲרֵי מִהְרָסִי
 וְלָשׁוּב מֵאַחֲרֵי מִחְרִיבִי, אֲשֶׁר בָּחֲרוּ,
 לֵאמֹר: מַה־לָּכֶם, רַעִי, לְבַקֵּשׁ אַחֲרֵי רַעֲתֶכֶם,
 וְלִתּוֹר אַחֲרֵי שְׁנֵאֵיכֶם מְנַדִּיכֶם?
 הִנִּיחוּ רֵאשׁוֹת וְנָבִישׁ לְאֹוִיל!
 הִידְעָתֶם כִּי לָנוּ חֻכְמוֹת רַמּוֹת,
 וְנִנְחֲנוּ מִחֲשִׁים מִמָּשָׁל בְּחֻמְדָּתָם וּמִצָּאֵנוּ עֻזּוֹ!
 הִנְנִי בְּתוֹכְכֶם בְּנוֹת צֹמֶר הַשְׁכָּבֶת בְּאַרְץ צִמְאָה:
 בְּרֹדֶת שְׁכָבֶת הַטֹּל,
 בְּאַמֵּת, עַל־הַגֹּזָה יִהְיֶה־טֹל וְעַל־הָאָרֶץ יִהְיֶה חָרֵב —
 אַחֵר הִתְנַעַר רְסִיסֶיהָ עַל־מְקוֹם מוֹשְׁבָהּ,
 תִּרְטֹב נִס־הִיא מְעַט בְּתַמִּידוֹת שְׁכוּנָתָה;
 אֲבָל בְּהִיּוֹת חָרֵב אֶל־הַגֹּזָה עַס־רְפוּזָה וּסְפוּגִיּוֹתָהּ,
 אֵיךְ עַל־הָאָרֶץ הָעֻפָּה יִהְיֶה־טֹל? —
 וְכֵן כָּל־אֲשֶׁר תִּתֵּן־יָשָׁר דְּרָכִי וְאֲרוּץ לְהִתְקַשֵּׁר בְּשִׁפְעִי,
 אֲמַרְתִּי: אֲנִי בָצָלוֹ אֶתְּנֶהּ,
 וְגַם־אֶתֶּם יֵיטֵב לָכֶם בְּעֵבֹרֵי וְחִיִּיתֶם בְּגִלְלִי,
 כִּי־הִיְתָה בְּרַפְתִּי יוֹ בְּכָל־אֲשֶׁר יִשְׁלִי וַיִּבְרָךְ אֶתְכֶם לְרִגְלִי;
 אֲכֵן בְּנִמְצוֹתְכֶם מַעֲלִי
 לְהִתְכַּסּוֹת בְּאַפֵּר תַּפְאֲרַת הָעֵתִים,
 לְהִתְפַּלֵּשׁ בְּאַפֵּר אוֹפִיר,
 לְהִתְעַפֵּר בְּעִפְרַת זָהָב,
 וְנִדְפַכְתֶּם אֶל־הַרְוֹדָה וְחִיִּיתֶם לִי לְאֵיבִים —
 מַה־נִּקַּל לָכֶם לְהַפְסִיק חוּט הַחֶסֶד הַמְשׁוּדָּע עָלַי,
 כִּי בְמַהֲרָה יִנָּתֵק לְחוּלְשָׁתוֹ,
 וּמִצָּאוּנִי עוֹד הַמִּנְעִים הַהִכְרָחִיִּים הַיֹּשְׁבִים מִמֶּלֶי,

ומכשלי הזמן הסבבים בעיר, העטרים אל-חמדתי לתפושם,
 והיה כל-מחמד עיני ישימו בידם ולקחו,
 ואבדתם מהרה, אתם ראשנה המטבעים בהפסד,
 והיתה לי חברתכם למוקש להאבידני גם-אני עמכם;
 וכי יהפך לבבכם וקראתם לי לתשועות — מאין אושיעכם?
 המנרגי תבונות אשר סכלתי?
 או מיקבי גבורתי אשר שכלתי?
 כי אם-את-הטוב לא נקבל מאת האלהים —
 גם-לי גם-לכם לא יהיה ...

רבי משה בן-אברהם

(ברומא; היה חי עוד בשנת ה"א נ"ב)

סליחה

על-ספרי התורה שנקרעו

אבות עולם, ישגי מכפל, מה-לכם
 מחשים עד-עת קץ על-עלליכם?
 בינו לשאת בעדם רנה ותפלה בהלולכם,
 המוכירים את-יו, אל-דמי לכם!

גזעי יעקב, שנים עשר שבטי קהל,
 שקרו להתפלל לכלו אמר כבוד בהיכלו,
 דין תורתו לתבע מצר המתקומם למלו,
 ואל-תתנו דמי לו!

הלא מאז רעה נאמן השיב בעסיו,
 המקבל מיד ליד שגי לחת מעשיו,
 ואיך עתה לקחונה, תטפנה יחד מכעסיו,
 הידים, ידי עשו?

זאת התעודה בישראל, מני-קדם משעשעה,
בגדי אלמנות לבשי והסירי עדיי שעשועה,
חגני לקנך ואל-תתני פונת, להמניעה
קולך מבכי ועיניך מדמעה!

מפסרי רום, משרתי אל נורא ועליון,
רגש שועה השמיעו לפניו, וזאת תבכיון;
יהירים, חטפו תורתו, מדשן עפרם יריון;
מלאכי שלום מר יבכיון!

כל-בית ישראל יתאספו יחד בריוות,
אנשים ונשים, לקרא עצרה ולשקד מזוזות,
לחץ יען גבר מחמד עינינו להכוזות,
ונצומה ונבקשה מאלהינו על-זאת!

מה-חפץ בחיים ליתר פליטה הנשארה
באין חיון ונביא ואין זבח וכפרה?
נוסדו-יחד ורים לשלח ידם בעברה,
לקח את ספר התורה!

סוד מחשבות רשע יעצו עבדי למלך,
רפס ורמס תורת חסד בסחוב והשלך;
עיני חשכו על-קריעת תורתך בהיכלך
במעור הספר והשלך.

פחדו בציון חטאים מפני פחד אדני,
העת הראות כח ממשלתו לדין דיני!
צצקתי קשב לגקם נקמת תורתך לעיני,
ועתה יגדל-גא כח אדני!

קומה יי, ריבה ריבה מאיביך בלחם,
מתניהם תמיד המעד ומלא קלון פניהם,
רשפם באש חרונה וברוח סופתך תבלחם,
תתן להם מגנת-לב תאלתך להם!

שכרם פזם תמתך ותנם למשפה וכוזות,
חרב נקמת נקם-ברית דמם להזות,
תפארת כבודך למען ידעו הכל במחזות,
כי יד-י עשתה זאת.

מהר לשלם גמולם בראשם ועינינו ישרון,
ורועה הגדלה לחשף לעין חבצלת השרון,
שבתיך אז יתנו הכל ויעירו בכשרון:
אין באל ישרון!

השב שבות עמך ובנה מקדש אריאל,
קים נעם דברך: „ובא לציון גואל“;
חזק ואמיץ, הראנו נקמתך בצר גואל,
ויודע כי-אתה אלהים בישראל!

רבי עמנואל בן-שלמה

(ברומא, נולד לערך ה"א ל', ומת לערך ה"א צ')

טוב לחסות ביי

אם-תקטלני, אל, לך אוחילה, אנוס לעזרה ממך — אליך,
אתכם בכנפות חסדך יום צר, ומי תמתך אברח עדי צלך,
אבטח ביום חשך וקדרות ועמך, לאור באור ישעך וגר הלך;
הנה לבכי עס-לקבות עמך — עמך נדבת הם ביום חילך!

*

מִי מִשְׁפֹּט־אִישׁ

אִזְהָ לְנַפְשִׁי, מִה־מָּאֵד יִרְאֵתִי!
 אֵלֹהִי אֲנִי קְרוֹא לְמִשְׁפֹּט־מֶלֶךְ,
 יוֹלֵךְ כְּטֹל דְּמָעִי וְרוּחִי תִלְךָ,
 נַפְשִׁי אֲזִי לַמּוֹתָה הָעֲרִיתִי.

צֶר־לִי, עֲמִיתִי, וְאֲנִי נִקְרָאתִי
 לִפְנֵי אֲדוֹן עוֹלָם, רְאוּ אֵיךְ אֵלֶךְ,
 מִדֶּם מִתְּבוֹנָה וְאִמּוֹנָה הֵלֶךְ?
 טוֹב־לִי אֲנִי עוֹד שֵׁם וְלֹא־נִבְרָאתִי!

אִזְהָ, יִחִידָתִי, וְאֵיךְ לֹא־תִתְּשָׁבִי
 מִחֵר אֲשֶׁר תִּסְעִי? רְאֵי אֵן תִּתְּנִי,
 יוֹם שִׁידוּר־בֶּךָ רְאֵי מִה־תַּעֲנִי!
 מִכֶּם רְדִי, נַפְשִׁי, וְעַל־עֶפֶר שְׁבִי,
 עֲרֵשׁ רַבְדָּתוֹ לָךְ תִּמּוֹל שֵׁם תִּשְׁכְּנִי,
 מִצָּרָף וְכוּר לֹאֵל — וְבוֹ תִּבְחֲנִי!

*

עֵין רֵאָה

תִּרְתִּי בְּלִבִּי: אִם יִלּוֹד אִשָּׁה קֶצֶר
 יָמִים שְׁבַע־רָגוֹ יִמְשֹׁשׁ אֶהְיֶה,
 יִשְׁמַר תְּנוּעוֹתַי וְיִשְׁקֹף פְּעָלִי —
 אֲנִסְרָה, אֶתֶּן לְרוּחִי מַעְצָר,

אִישׁר פְּעֻלוֹתַי וְאֶהְיֶה נֶעְצָר;
 אִם־בִּי יְהִי אֶן וְנִגַּע אוֹ חֵלִי,
 אֶכְתּוֹשׁ נֶאֱזֵן לְבִי בְּרִיפּוֹת בְּעָלִי,
 אֶאִיר פְּנֵי נַפְשִׁי כְּמוֹ־אוֹר וְצַר.

מה אומרה, נכאב, ויצר עין
 בחן לכליותי, וידו רקמה
 גלמי, וכל־רעי בספרו נכתבו;
 הוציא יסוד עולם ליש מאון
 משקוף סתרינו, ואיד גתחכמה
 לסתר עצתנו — ודינו נצבו!

*

בית מועד לכל־חי

עת אחזה קברי בני העם	ימס לבני יעמוד נפעם,
בי־אזכרה השכבים שמה,	איד היתה ארחם וגם־דבעם,
אזכר ימי שבתם בתבל, אף־	אזכר נסבה סבבה נסעם.
בהם אנשים חכמו למאד,	עד פי־למרחק נשאו דעם,
הדרשים טובה אלי עמם,	הדברים שלום לכל־זרעם;
בם בהמות שדי בתבנית איש,	וישלחם האל ביד־פשעם;
בם בעלי אשמה כמו אטון,	אף־בעלי חטאת בורבעם,
האמרים לעברים סורו,	ומקדשים העם במגעם,
יתהללו ויתמללו אימים,	אף־המכו לו שמעו שמעם,
נלאה זמן לרפא משובותם,	בי־החליף צבעם ולא טבעם,
לא־נתנו לבם לאחריהם,	הטו לבבם אחרי בצעם.
שמה רשעים חדלו רגו,	שם יעצי ארץ במדעם,
שמה עבדים מאדניהם	חפשים, ושם ברה, אמת, נגעים,
שמה יגעים בזמן נחו,	שם מצאו נפשם ומרגועם,
קטן וגדול שם, וכל־תיקום	שם רבדו ערשם ומצעם,
יחד אסירים שאגנו שם,	לא שמעו נגש וקול רעם,
לא־נפרו שועים ונכבדים	לפני חשפים, מלאו ועם,
התיאשו הם מראות טובה,	לא־עוד יקוו לחזות נעם.
לפי סחרחר בחזות פל־זאת,	לא־אשמתה עת אחזה צלעם,
ציר־לי, ואם אהיה כמתעלם —	יום יום אני הלך למסעם,

יִנְחָה זְמַן אֶתִּי וַיִּתְּפֹלֵא
 אֶרֶד שְׂאוֹל תַּחֲתִית, וְאֶגִּיעַ
 יִשְׁקָה זְמַנִּי לַעֲנָה וְרֹאשׁ
 יִשְׁפִּיל גְּאוֹן לִבִּי וַיִּכְנִיעַ
 לִזְלִי אֲשֶׁר יַעַד אֱלֹהִים חֵי
 עֵת יִקְצוּ כָּל-שְׁכֵנֵי עִפּוֹר
 וְלִהְתְּלִיץ עֲצָמוֹת מְקַדְּשֵׁי
 וְאֵת בְּתוּזוֹתַי יִפְלוּ פָּנַי,
 בִּי, כַּאֲשֶׁר נָחַם וְהִסִּיעַם,
 בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר יָרַם וְהִגִּיעַם,
 לִי, כַּאֲשֶׁר הִשְׁקַם וְהִשְׁבִּיעַם,
 עָרְפִּי, כְּהִשְׁפִּילָם וְהִכְנִיעַם.
 לָשׁוּב לִרְחֹם אֶת-אֲשֶׁר זָעַם,
 חֲסִדּוֹ וְעֻזּוֹ לְהוֹדִיעַם,
 אֶת-מַלְאָכָיו יִשְׁלַח לְהַרְגִּיעַם —
 יַמֶּס לִבִּי יַעֲמֵד גִּפְעָם!

*

תבל — תבל

תַּבֵּל — כְּשִׁמּוֹ הַיָּדוּעַ, יִדְמָה אֶל-גֶּשֶׁר רְעוּעַ,
 תַּחֲתָיו נַחַל שׁוֹטֵף עֲמֻקָּה,
 דֹּלָה עֲצֵל, יָמָיו כָּצֵל,
 וְדִלִּי רְצוּץ, גְּבוּהָ, גִּפּוּץ,
 יוֹם בָּא לְדָלוֹת גָּפֶל, וְתִי-
 שְׁבֵר כִּד עַל-הַמִּבּוּעַ!
 רֹאשׁ פָּרוּעַ, אִישׁ-צָרוּעַ,
 קְלוּטָה, שָׂרוּעַ, קָרוּעַ —
 בּוֹ נִתּוֹן חֶבֶל גָּרוּעַ,

*

שירי אהבה וחשק

1

הִהָּ לְזִמְנִי, כְּתַב שְׁמָנָה
 בִּימֵי חֶרְפִּי הַשִּׁיר עַל-פִּי
 כָּל-הַשִּׁירוֹת מְבוֹר שִׁירֹז-
 מֶרְמֶס רִגְלֵי הֵם תִּרְעִינָה,
 לֹא הַמְּלִיכּוֹ מֶלֶךְ שִׁירֵי
 הָיִיתִי שֶׁעֲשׂוּעֵי לְבוֹת,
 בִּי תִשְׁכַּחנָה אֵידוֹן, אֶתִּי
 וּבְחִצְרֵיהֶם וּבְסִירָתָם
 עָלִי, לֹא-הִשְׁאִיר לִי עֲדָנָה!
 רַתֵּם רִכְבּוֹ, עַל-פִּי חֲנָה;
 תִּי תִקַּחנָה וְתִמְלֹאנָה,
 מֶרְפֶּשׁ רִגְלֵי הֵם תִּשְׁתִּינָה,
 חֶשֶׁק — שִׁירוֹתֵי תִמְלֹכָנָה.
 יַעֲלוֹת הַחֵן בִּי תִגְלָנָה,
 עַל-רֹאשׁ שְׁמִיחָתָן תַּעֲלִינָה,
 הָיִיתִי קְרוֹא רֹאשְׁנָה;

ידי ערבו לזכיות חן
 לא-שננה עפרה ממני,
 אם-תסתתר במסתרים —
 לו תחבא אל-תוך הים —
 אם-תגביה בגשר או
 אז קעת במרום תמריא —
 אשפילנה עד-הארץ,
 אנכי בדרך, וזמר
 לראות הודואים, לרעות
 שם ראיתי עפרה ברה
 יום ציר חוגן הצורות
 לא-הוליד על-תבל כדמו-
 יום הלדת הנכבדת
 ראשה עליה כפרמל,
 ומאורי אור בשמים
 שררה אגן סהר לא-יה —
 ולחיה — כלהאורים
 ובגדדם לב נרדם יעור,
 עיניה להט החרב,
 עשתנתי ומזמותי
 משתאות מחשות לדעת,
 לא-הבחנתי, אך האמנתי
 חמותי ראיתי אור, כל-
 לא-ידעתי אם אש חשקה
 אז ממרום שלח בי אש
 אמרתי: מה-יפית, עפרה,
 אם-עיניך לי תמחצנה —
 חוסי עלי, ותנינא לי
 כשמע עפרה שש לבה,
 אמרה: בשמים תתחמן

ויבאו אל-קרבתה,
 לא-תבצר עיר ציונה,
 האנכי לא-אראנה?
 משם ידי תקחנה,
 בין כוכבים תשים קנה,
 משם ידי תורידנה,
 עד-העפר אניענה!
 נני נחני אל-תוך גנה,
 בגנים, ללקט שושנה.
 ומקטרת מר ולבונה,
 אתה — סבל-עשק פנה,
 תה, וכצלמה עוד לא-שנה,
 בלה-הקרים פצחו רנה;
 ושפתיה מן תטפנה,
 קדרים מול זהר יפעתה,
 סר, וערמת חמים בטנה,
 בם תורחנה, בם תערבנה,
 ובני-רדם כאור תארנה;
 תתהפכנה אל-כל-פנה,
 גם-עיני בהן תבטנה,
 אם-תגרשנה אז תקראנה —
 כי הן אמרות: לכנה שכנה!
 יוטי כאש בן תבערנה,
 הוא את-נפשי ילהיבנה,
 על-עצמתי יורדנה.
 יפעת הודך מי זה מנה?
 ידוך אתי תרפינה,
 מהודאי חשקה, יונה!
 גם-עיניה בי תצפינה,
 בי היום, גור הבינה!

אֶחָלֶק גּוֹפִי לְשָׁנֵי מָנוֹת —
 הָאֶזוֹר הוּא יִגְבּוֹל-אֶתֶם
 הַעֲמֹק שְׁאֵלָה אוֹ הַגִּבּוֹת,
 עַת שְׁמַעְתִּי, לֹא-יָדַעְתִּי
 עֵינֵי יוֹקוּ מִמְּרוֹת עוֹ
 אִזְ אֶמְרָתִי: נִגְזַרְתִּי, כִּי
 לֹא-יָדַעְתִּי בְּלִילֵי הַיּוֹם,
 כִּי עֲפָרָה יָד חֲשָׁקָה תִקְפֹּץ,
 וְנִקְלַתִּי עוֹד מִזֹּאת, כִּי
 אֶדְ לִכְבוֹדָהּ, עֲפָרָה, אֶקַּח
 כְּשִׁמְעֵי וְזֹאת עֲפָרַת הַחֹן,
 וְתִשָּׁבַע: חַי הַחֲשֵׁק,
 יַעֲזֹן הַיְתֵה-זֹאת עִם-לִבָּהּ,
 חַי-אֲנִי — הָאֶזוֹר תַּחַת
 וּמִשְׁלַת בְּבַל, וְשָׁמִי
 אִזְ הִלְכְּתִי עִם עֲפָרַת-חֹן,
 אֶכְלָתִי יַעֲרָה, אֶרִיתִי
 וְזִמְנִי עִתָּה הִלְאֲנִי,
 לֹא-תַחֲשַׁקְנָה בִּי, וּבִקְוִלִי
 אִם-אֶמְרָתִי לַחֲשֵׁק עֲפָרָה —
 לֹא-תַחֲפֹצְנָה מִיָּדִי יָד
 אֶצְעַק חֲמָם לִצְבִּיּוֹת, כִּי
 לֹא-נִשְׁיִיתִי לֹא-נִשְׁוִי-בִי,
 אֶתְמָה עַל-כִּי תִקְצָנָה בִּי,
 לֹא נִחְלוּ עַל-שִׁבְרִי בַיּוֹם,
 לוֹ נִמְכַּרְתִּי בְּקִשְׁיטָה אֶל-
 לוֹ אֶהְיֶה פֶטֶר לַחֲמוּרָן —
 כִּי הִלְבִּין שַׁעְרִי, וְזִקְנִי
 כִּי-יֵצֵא קֶצֶף הַשִּׁיבָה,
 וּבְחֶרֶץ-לֶךְ אַחַת מִהֶנָּה,
 בֵּין עֲלִיזָה לַתַּחְתּוֹנָה,
 כִּי מָנוֹת לֹא-לֶךְ אֶתְנָה!
 אִם-אֲשְׁמִילָה אִם-אֵימָנָה,
 וְתִבְאֵנָה וְתִדְלָנָה,
 נִפְשִׁי בַיּוֹם לִקְחָה בְּשָׁנָה!
 נִפְשִׁי עַד-כֹּה לֹא-הִכִּינָה,
 וּבְאִישׁ חִיקָה תִרַּע עֵינָה,
 כְּאֵלָה אֶתִּי תִקְרָאנָה,
 לִי הַמָּנָה הָעֲלִיזָה.
 אִזְ כְּלִיֹּתֶיהָ תַעֲלִיזָה,
 חַי חֲשָׁקָה, לְבִי עֲנָה!
 כִּי לְנִדְיבוֹת לִבָּהּ פָּנָה,
 כַּפּוֹת רַגְלִי שֵׁם אֶכִּינָה,
 הַמְמַלְכוֹת לֶךְ תַּהְיֶינָה!
 עַד-כָּאֵתִי אֵל אֶפְרִיזָנָה,
 מוֹרָה, גַּם-שְׁתִּיתִי יֵינָה. —
 וְצִבִּיּוֹת חֹן לִי תִבְזִינָה,
 לֹא-תִשְׁמַעְנָה, לֹא-תִאֲכִינָה;
 חֲשֵׁק אַחֵר יִשְׁכַּבְּכָנָה,
 בַּח, עוֹלַתִּי לֹא-תִרְצִינָה.
 כְּגִמּוֹל יָדִי לֹא-תִגְמָלְנָה,
 כִּי רָעָה עָלִי תַחֲרֹשְׁנָה.
 כִּי טָמֵא וּכְסִיל תִּשְׁכַּרְנָה,
 אֵלֹז מִתִּי — לֹא תִכְפִּינָה,
 עֶקֶר — אֶתִּי לֹא תִפְדִּינָה,
 לֹא-תִפְדֶּנִּי, לִי תַעֲרַפְנָה —
 מוֹהָב אֶל-כֶּסֶף שָׁנָה,
 גַּם-הַחֵל נִגַּף תוֹקְנָה!

2

מה-יעשו אלי צבא מרום, מה-יעשה שמש, ואם-מרד?
 אחזה צבית-חן לאור יומם — מה-תערץ, לבי, ומה-תחרד?
 תתנל בתוך אהלי והנה אור, תתפס ותתעלף — והיום רד!

3

לבי סתרחר בי, עפרה צבית-חן,
 מים ושבלת חשקך שטפתהו;
 גם מפני קצפך אז יום חרון אפה,
 עד-גערת חצך כיום תלפתהו;
 חוסי עלי נפשי, בי, יעלת החן,
 פן-יאמרו עלי: אשה תרגתהו!

4

אפקד צבא מרום ואראה, פי נפקד מקום צדק ואור נגה,
 ואשאלה כל-הברי שחק: מי זה ואיזה הוא אשר שגה,
 לנגב כהיום כוכבי מרום ולהעמיד ארץ עלי תונה?
 ויאמרו-לי: דוד, שאלתך למאד תקרונה להשיגה!
 לא-נעדרו צדק ונגה, פי על-חוג אדמה והרם יגה,
 אך ירדו המה ושכנו ראש עפרה, בשושן היפי סוגה;
 שור עין ומינה — תחזה צדק, שור עין שמאלה — תחזה נגה!

*

לץ היין

יאמר יין: עז אנרתי, לפגרים נפש החורתי;
 אין לתמה, אם-לי תכרע כל-כרך עסיו יצרתי,
 כי רבים ממות אנאל, וימי רבים בן הקצרתי.
 זה חסדי עס-רעי, כי כל-מצאי יאמר: אך עשרתי!

ובעת ממני ישבע איש,
 מלב אסיר תונה אסיר,
 ולהגיעו למחוז חפצו
 חיו שכני עפר, יום על-
 איש לא-שתה יין וער,
 הייתי שמחת היצורים,
 מן-לדתי טל ילדתי,
 מיום נח נטע ברם,
 בי ותהלל כל-מתהלל,
 ולהראות העמים יפני —
 ערם יראוני — לא-אבוש,
 כל-איש יחשק את-פי לנשק,
 שר עם-סחר פני שחר,
 אסיר שפה אל-נאמנים,
 אפריד לבות הנצמדים,
 ובתלות נובבתי, וביד
 כל-החשקים לי זבחו,
 כי בהמה שמן חלקם,
 כל-דרך אדרך ננה אור,
 אישים חשבו לקבר אתי —
 אותי דמו להרג — ובעז
 את שהתירו אסרתי,
 ובעת שחקו אז בכיתי,
 ובעת פרצו — בניתי,
 ובעת עקרו — נטעתי,
 ובעת דברו — החשיתי,
 ובעת שמרו — השלכתי,
 קשר אמיץ אתיר, וברית
 שושתי עיר אף-ממלכות,
 ויסדי עיר גליתי, אף

יאמר: דבר לא-חסרתי!
 שמחה וגיל לו עזרתי,
 במשומות שכלי חתרתי;
 לבם טל אורת המטרתי.
 יאמר: פת לא-עצרתי!
 ושנת טובתם עטרתי.
 אוקון — אז תגדל תפארתי,
 למלך על-תבל נבחרתי;
 על-כל-תענוגים אשרתי,
 על-גלדי שק לא-תפרתי,
 לא-תפרתי כי נהדרתי.
 ובעיני ראי יקרתי,
 ופני אחר לא-שחרתי.
 ולשון נלעגים הנברתי,
 חשק עם-עפרה תחברתי,
 החשקים אתם הסגרתי,
 אף-קשרו אל-מכמרתי,
 ולהמציא חקם מהרתי.
 יקם לי אמר גורתי.
 זה כמה אתם קברתי,
 ידי על-כלם גברתי,
 את שאסרו התרתי,
 ובעת פכו אז שזרתי,
 ובעת בנו אז סתרתי,
 ובעת נטעו — עקרתי,
 ובעת החשו אז דברתי,
 ובעת השליכו שמרתי,
 פרות בין רעים הפרתי,
 וגבלות עמים הסרתי,
 אבני-גר לפי הנרתי,

וצבא־רום בְּזָבַל נִשְׁאָרְתִּי, קָדְרוּ שֶׁמֶשׁ וּלְבָנָה, אֵדָה
 בֵּין אִם־יִהְיֶה בֵּין לֹא־יִהְיֶה — בְּטַחֹו אִישִׁים בְּגִדְרִי — אֵדָה
 בָּרֶם לֹא־נִטְעַתִּי אֲבָצָר, עָלַי פָּצוּ פִיהֶם חֲכָמִי
 וּלְעוֹר עֵינַי חֲשָׁבוּ, וּבְחִשְׁבָם כִּי אֲתִי שָׁתוּ —
 חֲשַׁפְתִּי מִצְפּוֹן לְבוֹתָם, בְּזוּגִי יַעַן נִמְכַּרְתִּי,
 אֲשַׁכִּיר יוֹם יוֹם אִישִׁים אֵין־קֶץ, וּבְרַגְלֵיהֶם אִם־נִרְמָסְתִּי —
 אִישִׁים הוֹצִיאוּ דָבָרְתִּי — וּבָעֵת כִּי עָלַי קִשְׁרוּ,
 לֹא־הָיוּ לָהֶם יָדַיִם, שִׁבְרְתִּי רֹאשִׁי תַנִּינִים,
 לֹא־נִמְלְמוּ מִיַּד רִשְׁתִּי, אֲמִים הִשְׁפַּלְתִּי עַד־אֲרֶץ,
 וּבִשְׁבַתִּי בְדָד, הוֹמָיָה, אֲמָנָם עַת צָפוּ־מִים עַל־

וּלְבָדִי נָבִיא נֹתַרְתִּי, אֹרִי יֵהֵל, לֹא קָדְרְתִּי!
 בְּקָהֵל רַב צָדֵק בִּשְׁרֹתִי, לֹא־קִיַּמְתִּי שְׁגָדְרְתִּי;
 שָׂדֶה לֹא־אֲזַרַע קִצְרְתִּי. עוֹלָם, אָמְרוּ כִּי סָרְרְתִּי,
 אָכֵן עֵינֵיהֶם עוֹרְתִי, עַל־חֹוג רֹאשִׁם נִתְּבַצְרְתִּי,
 וּבְקִרְבָם סוּד לֹא־הִשְׁאָרְתִּי, שָׁכַחוּ כִּי־אַתֶּם מִכָּרְתִּי,
 אֵדָה מִיָּמַי לֹא־שָׁכַרְתִּי, אֲזַכֵּר כִּי רַבִּים יִסְרְתִּי.
 נָפְלוּ תוֹדָה שַׁחַת חִפְרְתִּי, תוֹדָה לְבוֹתָם אִזּוּ נִקְשַׁרְתִּי,
 יוֹם פָּנִי סָהָם הִסְתַּרְתִּי. וּבָעָזִי הָיִם פּוֹרְרְתִי,
 הֵם תָּלְמוּ — אַף־פָּתַרְתִּי, שָׂרִים בָּעֶפֶר עֲפָרְתִּי.
 בְּטַח לְבִי אַף־נִעְזַרְתִּי, רֹאשִׁי — אֲמַרְתִּי: נִגְזַרְתִּי!

*

התלים

1

לפא אלל

נְדִיבִי עִם קְרֹאוּגִי לְרִפְאָת, מִצְּאֵתִיָּה בְּמַסַּת־שֶׁן, אַחֲזוּהָ
 וְאֲמַרְתִּי: שְׁלוֹמוֹת לָךְ, צָבִיָּה, וְשִׁלַּחְתִּי אֲנִי אֶת־יָדִי וַיְמִינִי

צָבִיָּה חָלְתָה יָמִים שְׁמוֹנָה, בְּחִבְלֵי־בֹיָן, עָלַי תוֹלַע אֲמָנָה,
 שְׁלוֹמוֹת לָךְ בָּעֶרֶשׁ רַעֲנָנָה! לְמַשֵּׁשׁ בּוֹ בְּדָפֵק יְדֵי־מִיָּתָה,

ומגדל לבכה נתנה על-
 אוי גדל מאד לבי בעיני
 ועם-חשבי יעצני לברי,
 ומששתי אוי על-הלבנה
 ואמרתי: ואיכה תחרשון,
 לכו מהר, קחו קרני ואבים
 וחלב תרנגלת בת-שנתה,
 וקח נצת כנף ערב אדמדם,
 וקח מן-הצפרדע זנבו,
 והרמח תוך כלי דונג ובשל
 ותשטחם עלי עור הנמלה,
 ואם-מאן תמאן לעשות זאת,
 ושרפוה במי ים-סוף למלה,
 וקח שערוזות שחרות, צמחוי-לה
 והנה-זאת חקרנוה וכן-היא,
 ראיתיה בספרי הנבונים,
 ומטעם אבן-זהר וראוי

ימינה סות כמו מטלית לבנה.
 וחשבתני להחל בזה כיונה,
 ושמתי על-מקום דפס לבנה,
 במחתה היתה אצלי נתנה,
 והעלמה מאד רב עצבונה?
 ומיץ-שיש וזהר הלבנה,
 ועין אשוח ומרת תר ויונה
 וצל הבור וריח הלבנה,
 וקול התור וחלב בת-יענה,
 בתוכם תאמי פרדה שמנה,
 ולערב חבוש אתם בכמנה.
 קחו ילדה ומרטו את-וקנה,
 והעלמה תקבל את-עשנה;
 בכף ידה, לגרר כם לשונה.
 וכזאת היא עצתי הנכונה,
 למחלתה נתתיה למנה,
 ואפוקרט וראשי התבונה.

2

ערן ותפת

נפשי בקרבי תחשב מחשבת,
 לקוץ בעדונו ולרצות תפת,
 ביראמץאה שם צוף-ידבש עם-נפת,
 שם כל-צבית-חן וקול ענבת.

מה-לי בעדונו ואין אהבת
 שם, רק שחרות משחור או זפת,
 שמה וקנות בעלות ילפת,
 נפשי בחברתם תהי נעצבת.

מה-לי ולך, עדן, ואת אספת
 כל-בצלות מומים וכל-איש-בשתי,
 על-בן חשבתיד בעיני און;
 תפת בעיני חן והוד יספת,
 בך כל-צביה היקר לבשתי,
 ותאסף כל מחמדי-עין!

3

עבד עברי

כל-הקנה עבד עברי, קנה אדון לו בנבוליו.
 נתתי אל-עבדי זרת — בקש אמה לו במשלו,
 אמרתי: סויה ושבה-פה — בקש פר לשבת עליו,
 אמרתי: אכלה מצדי — בקש לשתות עם טוב מליו,
 אמרתי: לין — בקש חצר, ברזל ונחשת מנגליו,
 אוכילהו פת, אשקנו יין רקחי — בקש מן ושליו,
 הלכשתיהו אפוד ומעיל — בקש רמונים על-שוליו —
 לכן ארים קול בשופר, מטעם מלך וגדליו:
 לקנות עם-העבד — מקל ורצועה לפרי מעליו!

רבי יוסף בן-דוד בן-סולי

(חי בטוליטולא בשנת ה"א ס"ו)

תזכרת

יזם דיגד שכתת	שובי נפשי לקנה
וצור ענד וגמתי,	והכלמי מעונך —
נדפת יצר הולם,	עד-מתי תלין בקרבך
מאנת הכלם.	מחשבות אנך?

ואחרי ראות עיניך
הלכו רעיוניך,
ומוסר לא שמעו,
גם-הכלים לא ידעו.

שמלת גילי אקבע,
כי-פני לעשות רע
בחלמיש שמתי —
על-כן לא נכלמתי.

פרי כחשי אכלתי
ועל פשעי סבלתי,
נשאתי חרפתי,
בשתי וגם-נכלמתי.

בנים לאל חטאו
ולמי-ישע צמאו —
בזכרם כל-אשר אשמו
יבשו ויכלמו.

נאלמתי דומיה
ונפשי בי המיה;
בשורי הרי עוני,
כסתה כלמה פני.

סרתי מגי-דרך,
לזאת אספק על-דרך;
מחטאתי פחדו
ובלמתי נגדי.

ושעיפי ישיבוני
ומחשבזתי יריבוני;
הדרך רע ומזמות
לא יסג כלמות?

למשרתיו בעד נפשי
יצו מלפי וקדשי;
„בסוד ברים תשימוה
ולא תכלימוה!“

יהי חסדך לנחמני
וחמלתך תקדמני;
ידע כל-געלם,
אל-ישוב דך נכלם!

רבי יצחק בן-ששת ברפת

(גולד לערך ה"א צ', חי בברצלונא, בסרקוסטא ובבליגנסיאה, ומפני הנזרות הלך מספרד לאלניר ומת שם ה"א קס"ח)

קינה

לשד עירי גדול כים שברי, ולחמי ראש ותלאה.

יחמני צור-חלקי ולבבי,
ימימי למטרה אל-איבי,
ותחמני ארנו, ובבשרי אין-מתם, ונגע נראה.

צעדי צד מלכת ברחבתי,
ושם בסד פצמי מרפבתי,
והן יסד בציון אל-עירי פנת יקרת מסלאה.

תמדותי למרניו אל לנחלה,
ודמעותי למפתי פי-נחלה,
ובחומותי ובביתי, כבוד יערי, באו רבים ונכאה.

קרא אכל ומספד אל-יודעי נהי,
וציר ותכל אל-כל-עבר לוא-יהי,
כל-נבל לקול בכים וכנרי, לנחלתי פי-נלאה.

ברחיה בעדי ארצי לעולם,
פתחיה נסגרו ואנו באבלם,
צמחיה עכשו, ועיר תדרי ננאלה והוי מוראה.

ראות נקם	אֶקוּ בְּשֹׁעִיר וּבְעֶמּוֹן,
לְהִתְקַם	לְיוֹם הַרְגָּה, שָׁכֹל וְאַלְמוֹן,
גָּמֹל לְחִיקָם,	וְרוּעַ אֵלֵי עוֹרִי, בְּמַמְלָכָה תִּחְטָאָה!
בְּהִיגִי	תִּבְעַר-אֵשׁ בְּקִרְבִּי,
לְמַכְלִינִי	שֶׁד וְשֹׁבֵר בְּכָל-סִבְיָי,
אֶזְכְּרָה נְגִי-	נָתִי עַרְבִי וְשִׁחְרִי, וְאַשְׁתּוּמָם עַל-הַמָּרָאָה.
יְהִי, הַקָּצֵר	קָצְרָה יָדְךָ מִפְּדוּת?
וְצֵר יַעֲצֵר	בְּעַמְּךָ בְּכִבְדּוֹת,
וְאַמְרָה צֵר	„הָאֵח״, בְּנִפְל גּוֹרִי, „הַתְּרַבָּה אִמְלָאָה!“
שְׁבִי גְבוּר	הִיָּקַח אֹז וְיַמְלֵט?
וְאִם יִשְׁבּוֹר	מִטַּת צֵר, בִּי שִׁלֵּם?
בְּבֵית הַבוּר	יִרְדֶּה בִּי בְּחָרִי וּבְכִבֵּד מִשְׁאָה!
שְׁבִי נְאֻנְחָה,	בַּת עַמִּי, וְשֶׁק חֲגִרִי,
וְגַם-קִרְחָה	הִרְחַבִּי בְּנִשְׁרִי,
וְלִשְׁמֻחָה	מִה-זֶה עֲשֵׂה, אִמְרִי, תִּתְקַרֵּב וְתִבְאָה?
תְּהִי מִסְעֵד	וְעוֹר אֶל-גּוֹלְתִי
לְבַל-תִּמְעַד,	וְשׁוֹבְבָה אֶל-נַחְלָתִי,
וּמִגִּלְעָד	הִבִּיאָה-נָא הַצִּירִי לְשֹׁאֲרֵית הַנִּמְצָאָה.
חֹזֶק גְּמִהָר	לְבַב נִבְאָה לְהַר צִיּוֹן,
בְּרוּשׁ תִּדְהָר	בְּנוֹת הַיֵּקֶל וְאַפְרִיּוֹן,
בְּרֹאשׁ כָּל-יְהִר	יְהִיָּה נִכּוֹן הָרִי, וְעַל כָּל-נִבְעָה נִשְׂאָה!

לידו כִּירְתָּק מִמֶּנּוּ

לכל צרי אמצא	כי אסלנד דודים,
דאנות לבבותי	גולו תנומתי;
מדי תמונתו	אשור, בהפבר
חשך בכל-ביתי —	תרב דאגתי.
אחי! תיש תענוג	מתוק בסוד רע,
אשב לעמתי	או הוא לעמתי?
האעלצה אחר	גדו ופרודו,
שקול בהפרד	רוחי וגופתי!?
הה על-זמן הפריד	ביני וביניהו,
ואמסקה ייני	בעדו בדמעתי!
צורי! תיש חברה	לי מפרדתו?
טרם אסיפתו	ערבה אסיפתי!

רבי שמעון בן-צמח דוראן

(נולד במיורקא בחדש אדר ה"א קכ"א, חי בארגון ומפני הגזרות הלך לאלגיר וסת שם ה"א ר"ד)

ארץ חמדה

אכסף לספר כבוד ארץ מקדשת, נפשי לזאת תהמה תמיד ורחשת,
נאה לקרית מכון שבת אלהים היות זכרה לפי מדבש מתוק ונדרשת;
יקד לכבי יקר, אהנה בעת אזכרה, היתה לעיים וגם-שדה ונחרשת.
שנה ואם-אהיה אל-יחשב-לי לחטא האל, ונפשי לזאת כפר מבקשת;
מי-ערך לה כבוד גוים, ואיך אערך נפק וספיר כמו ברזל ובנחשת?
ערך הדרה בלי נמצא בארצות אדום ובכל-גלילות ערב ובצר ובפלשת,
יכמו נברת אשר תמשול בשפחה תהי, כי היא לבדה לבוש חפש מלבשת.
נוף זה ינופף משוש תבל, ובו הוא יסוד אבן שתיה, אשר תבל מאששת,

ברא אלהים יציר ידיו בעפרות צבי, בו נאצל זיו כבוד נפש ונפרשת,
 רצה בקרבה כליל אדם והבל ואיש תמים ואבות כמו עבת משלשת,
 צלל בשטף יסוד תבל, ולא גשמה ארץ מהרה, היות מכה ונענשת,
 משכב מנוחה אלי אבות ואי נבחרה, גופת קדשים בלי תרקיב ועבשת,
 חיים ימתון, ואם-בה נקברו עוד לקץ ימין כנשר הלא נער מחדשת,
 נענש מדבר לשון סרה באבני-יקר, פי לא לישיבים תהי אכלה וחלשת,
 רבת אמת היא כבת-מלך, לזאת מרדים באל מקיאה בסיר חלוא ונבאשת;
 חסר בלי מצאו השכנים בה, אבל בדבש וחלב וכל-טובה מחמשת,
 זרע לשממים הלא תוסיף, ואם-נעבדו בה נעזבה אז תהי מהם ונמשת,
 קנאו בלא-אל לאל, משפט בלי ידעו, שלחה אריות אויל לכתוש במכתשת,
 נבחר מחוזה לבית עלה ואשה ויין נסך וסוד מתבת תנור ומרחשת;
 צדק בקרבה בלי ימיש וילין, הכי עון וחטא נשאה לעם וכבשת,
 תפארת ואם-אדמו תלבין, והורית תגל סוד זה, ועין מרדים איך זה מכתשת?
 אמנה שכינה בתוך עמה, ועדות באש שחק וגר מערב, מאיר כנברשת;
 בית-אל מכון למול שער שחקים, עלות בו התפללות כמו דרך מפלשת,
 גיא מחוזה נקראה, כי לנבואה לבד נפלאות, לחדד מאד רעיון ולמשת,
 דיגי נפשות, וכן מקרא ירחים, וכל הדר ויתר שאת לקחה וירשת,
 הכשר נסכים וזית שמן מנחות וגר לה, כי בעץ טוב בגן האל משרשת,
 ולפי קצירה יהי חשבון תקפות לבד, כי היא תבכר וכל בלתה מלקשת,
 ובחי קדשים הלא חברון לזאת נבחרה, כי צאן ובקר רעי עשה ורכשת,
 חסד אלהים עלי שכנים בתוכה, והוא פקדם בבנים ואם-נפשם מואשת;
 סח מראות עין אויל נמש מגורה, כמו מצות מאד רחבה מדה ונמשת,
 יאות ענוש לץ אשר מוציא עבדיו, וזוג מרד בזוגו בזה אשה מגרשת,
 כדמות פלאים יהי נגע בקיר עת מצא חיל האמרי — לזאת תתן ונמשת,
 ללחך עפרה הלא עבדי אליל יהמו כים, ואם היא ביד ישר מעקשת;
 מורש עדי-עד לעם קדוש הלא נתנה — אך אם-ברית ישמרו בדת מפרשת,
 נאווה למי יאתה בלתי לבן-אהבים? לא-יתנו אל-יליד בית — מחפשת!
 סודו לעסו הלא גלה אלהים, ולא בחר בנזה כמו עור מגששת;
 על-יד גביר גאמן הבה למצרי ביד הויה, בפשעה הלא כשלה ונוקשת,
 פלא אשר לא לכל-גוי נעשה יום אשר נער בים-סוף ועם עבר בנבשת,

ציד־מן ומי הבאר ושליו וענו, ויום קרן לסיחון ועוג נגדע, ואז ירשו ארצם, הִכִּי לַחֲמָה יִדְּאֵל וּמוֹרָשָׁתָהּ, רְצוּא תְרוּצֵץ וְשׁוֹב חֲמָה לְסִפְר כְּבוֹד הָאֵל, וְעַתָּה נִלְחַמוּ תִּלְדוּם וּמִחֲרָשָׁתָהּ — שׁוֹא יַחֲזוּ קִסְמִים, אֵד תַּחֲזוּה מַחֲזוּה שְׂבִי עֲדָתִי, וְלֹא כֹהֶם מִנְחָשָׁתָהּ. תַּחֲלִיל גְּבֻרַת בִּיד שִׁפְחָה, אֲשֶׁר הָיְתָה מָאֵז שְׁמִנָּה, וְהִיא רוּחַ וְכַחֲשָׁתָהּ; אוֹיָה לְבָנִים אֲשֶׁר גָּלוּ, בְּאֶרֶץ נֹדֶד רַנְלִם גְּתוּנָה בְּמוֹ בְּרוֹל וּבִנְחָשָׁתָהּ! נַפְשִׁי לְצִיּוֹן מֵאֵד תַּהֲמָה, וּמִזּוֹר בְּלִי תִמְצָא, וְלֹא רִפְכָּה גַם־לֹא מִתְבַּשֶּׁת, יוֹם הַתְּרֻכָה הָלֹא נִמְלֵאת בְּכָל־מַחֲמָד צָר מַעֲטִירָה, וְהִיא הַיּוֹם מְרַשֶּׁשֶׁת! שִׁפְד כְּבִדִּי אֶל־אֶרֶץ, וְגַם־נִגְרָה עֵינִי בְּדִמְעָה, עָדִי עֲתָקָה וְעִשְׂשָׁתָהּ, מִבּוֹז אֲמָתִי, אֲשֶׁר תִּרְדָּה בְּפֶרֶךְ וְלֹא תַחֲמַל, וְתִשָּׂד בְּמוֹ אֶפְעָה וּמִפְרָשָׁתָהּ. עַד־מָה, אֱלֹהִים, אֵהִי נִשְׁכָּח וְכִי תֵאָנֶנֶ? יוֹמָם בַּחֲשָׁד הָלֹא יָדִי מִמִּשְׁשָׁתָהּ, וַיִּפְלְחוּ אֵיבֵי כְלִיּוֹת חֲסִידִי וְלֹא חֲמָלוּ, וְאֵתָנָה אֲנִי מִצֵּב לְבֹן־קֶשֶׁת! נָקָם לֹא־יִבְתָּד תְּשִׁיב, אֲשֶׁר שׁוֹא וְרִיק תִּהְיֶה וְתִתְיַצֵּב לָרִיב וְרִנָּשָׁתָהּ; חֲפָצִי לַהֲשִׁלִּים, אֲנִי שְׁלוֹם אֲדַבֵּר וְהִיא אֶנּוּ בְּקִרְבָּהּ, וְרַע הִנֵּה וְרַחֲשָׁתָהּ. זְכָרָה לְרַעִיָּה, יָדִיד, אֶהְבֵּת כְּלוּלוֹת לַעַת תִּלְכִּין לְבָנִים וְקַשׁ הָיְתָה מְקַשֶּׁשֶׁת, קָרֵב יִשׁוּעָה אֵלֵי מִתְאַבְּלִים, גַּם־פֶּאֶר תִּתֵּן לִישָׁבָה בְּתוֹךְ אֶפֶר וּמִרְפָּשָׁתָהּ; נַחֵם אֲבָלִים וְאוֹר יִזְרַח עֲלֵיהֶם, וְנֹד אוֹיְבִים בְּמוֹדִיּוֹם תִּהְיֶה חֲשָׁד מִפְּנֵשֶׁתָהּ, צָרִים אֲשֶׁר בּוֹסְסוּ מִקְדָּשְׁךָ, אֵל, תִּכַּל מֵהָר, וְרִשְׁעָה אֵלֵי תַחֲפּוֹר וּמִבְּאֲשָׁתָהּ. חוֹשָׁה עֲתִדַּת אֶל־עַם שָׁבְעוּ בּוֹז, וּפַח תִּשְׁבֵּר וַיִּפְלְטוּ מִבּוֹר וּמִרְשָׁתָהּ, אֲבָלִי לְשִׁשׁוֹן הַפֶּד, גּוֹאֵל לְצִיּוֹן תִּגַּל, גִּפְשׁ יִשְׁמַח אֲשֶׁר הוֹמָה וְרַעֲשָׁתָהּ. מִתִּי בָּעוּ אֲדָרְכָה עַל־בְּמָתִי אֵיבִי, הִנֵּה מַעֲנָה תִהְיֶה תַחֲתִי וְנִבְאָשָׁתָהּ? גִּדְּתִי תַכְנֵם — וְאֵז גּוֹיִם יִבְיֹאוּ עָלַי־ כְּתַף עֲרִים וְעַל־כְּרָכָר וְנִבְשָׁתָהּ; קֵץ לֹא יִכּוֹב — לְזֹאת תּוֹךְ מִאֲסָרִי אֲקוּ מוֹעֵד יִשׁוּעָה וְאִם־תּוֹחַר וּבִשְׁשָׁתָהּ!

רבי שלמה בן-משולם די-פיאירא

(נולד לערך ה"א ק' — ק"י בקסטיליא, חי בסרקוסטא ומת לערך ה"א קע"ו)

מתוך

נפש יקרה, צהלי
מסלול ודרך סקלי,
קולך בתוך האהלי,
לאור באור חי גאלי!

שקדו שעייפי, לחקור
שום יעבר אם-יעקור
מן כל-יָקום, סוד כל-יסוד:
שרשם וגוֹעַם עד-אָבֹד,
חיים וסוד הָדָר וְהוֹד?
שחת בלי אז ראש תלי:
יגהה כאב אז יחלי.
אז אם-בבית הבור מקור
אמצא ביד שכלי כלי
טוב פעלי אז מעלי —

לבי — יסדו מצרור
נפשי, ואס-יתן צרור
אך מעבוד יצרו דרור
זה כל-פרי הסר חלי,
רוחי, ובזה נחלי
עפר, ושוֹא יחפץ גאול
כספו פדות מיד שאול;
בקש, וזה הרחיב שאול —
זה כל-עֶנְק, זה כל-חלי,
כבוד ועדן נחלי.

מה-תהמי, נפשי, עלות
מה-תרגזי מיום גלות
התעתדי אל-יום מלאת
ובשוב נדגך אל-בלי —
יפרי פעלים תאכלי
נבחי מרומי יצרך?
הודך בבור גו תעריך?
סהרך ובא אור זהרך,
עז תדרכי, בית-אל עלי,
אז, יום פקדת פעלי!

התעוררי, חמדת כליל
קומי לעופף על-גליל
עזבי עמל שוא ואליל,
ובקום שאון חיל שללי —
ולצור יסודך הללי,
הודי, צאי מבית שבי,
גוים ועל-קל תרפבי,
ובכם יקר וצבי שבי,
לאל במטור יחלי,
נפשי, ולשמו גדלי!

תוכחות מוסר

1

אָנוש חשב יקר עולם לרשתו —
 ומה-יועיל אָזי פֿל-הון פֿנסתו,
 הַיֵּשׁ תַּקְוָה לָנוּ בַשָּׂאוֹל, בְּרִדְתּוֹ
 הַיֵּשׁ מָנוס לְאִישׁ, אַחֵר קִבְּרָתוֹ
 אָזי תַּכִּיר סַחַר יָדֶךָ סַחֲרָתוֹ,
 וְשֵׁם תִּקְצֹר קִצִּיר-אֹנָן זְרַעְתּוֹ,
 וְתִהְיֶה בְּצוֹר חֶרֶב לְמִשְׁתּוֹ,
 וְתֵאכֹל בָּאֵשׁ בִּפֶּה נִפְחָתוֹ,
 וְתִקְרַב אֶל-מָקוֹם מִשְׁפָּט וְנִחָתוֹ,
 וְלֹא-תִמָּצֵא לְבַד חֶסֶד נִמְלָתוֹ,
 נִטוּשׁ חֲמִדַּת זְמוֹ, שְׁמָנוּ וְסִלָּתוֹ,
 רָאָה כִּי-לַעֲנָה מִסֵּד בְּגָתוֹ,
 בְּטָרֵם תִּהְיֶה נִתְפָּשׁ בְּשַׁחְתּוֹ,
 בַּעֲדֹדֶךָ בֵּין יְמֵי בַּחֲרוּת בַּחֲרָתוֹ,
 וּלְפָנַי בֹּא זְמוֹ שׁוּבָה נַעֲלָתוֹ —
 שֹׁבֵר רֶשֶׁת, לִיד-מַעְגָּל פִּרְשָׁתוֹ,
 וְהִנָּחֵם עַל-פֶּשַׁע פִּשְׁעָתוֹ,
 וְסוּר מֵאַהֲבַת עוֹלָם אֲהַבָּתוֹ,
 זָנַח יִצְרֵךְ, אֲשֶׁר עֲדִיכָה עֲבָדָתוֹ,
 בְּקוֹל תּוֹדָה — בְּיוֹם צָרָה עֲרַבְתּוֹ,
 קָרָא לֵאל, וְכָל מָכוֹן לְשַׁבָּתוֹ,
 „סִלַּח-נָא לַעֲוֹן בְּנוֹ, אֶת יִלְדָּתוֹ,
 רָאָה כִּי-הוּא כָתָהּ עֵת פִּקְדָּתוֹ,
 וּמַה-יִּצְדַּק אָנוּשׁ עִמָּךְ בְּדַעְתּוֹ,
 הֲלֹא מִמַּחְצֵב הֶבֶל תַּצְבָּתוֹ,
 קָצֵר יָמִים שְׁבַע-רָגְזוֹ נָתָתוֹ,
 כָּצַל יָמָיו, וְאַף-גַּם-זֹאת: צִרְפָּתוֹ

אָהָה לַיּוֹם, אֲשֶׁר תִּפְּל בְּרִשְׁתּוֹ!
 וּמַה-יִּסְיֵךְ לָךְ קִנְיָן אֲסַפְתּוֹ?
 לְבַיִת מוֹעֵד, וְאַסִּי-יָשׁוּב בְּלִבָּתוֹ?
 בְּתוֹךְ אַרְוֹן, הַיּוֹקֵב חֹר בְּדִלָּתוֹ?
 וְתָרִיחַ אֲבֵק רֹכֵל רַכְלָתוֹ,
 וְתֵאכֹל מִפָּרִי עֵץ-שׂוֹא נִמְעָתוֹ,
 וְתִיָּרָה בְּכֹן-קֶשֶׁת דִּרְכָּתוֹ,
 וְתִנָּקֵשׁ בְּמַפָּח פֶּח יִקְשָׁתוֹ,
 וְתִזְכֹּר דִּין אֲשֶׁר הִנֵּה שִׁכַּחְתּוֹ,
 וְכִשְׁרוֹן מַעֲשֵׂה מָאָז פַּעֲלָתוֹ.
 וְעֹזְבָהּ וְלֹא תָשׁוּב לְקַחְתּוֹ,
 לִשׁוֹן אֶפְעָה וְרֹאשׁ-פֶּתִן בִּפְתּוֹ,
 וְעֵצִים עֵינֶיךָ עָלָיו פִּקְחָתוֹ.
 בַּחֲזֹק יָד יְמִי-נָעַר חֲמִדָּתוֹ,
 וְתָם לָרִיק עֲזָוָה יָדֶךָ חֲשַׁפְתּוֹ.
 בְּתָם לִכְבֹּד גָּדֵר פָּרִץ פִּרְצָתוֹ,
 וְעַל-מֶרֶד וְעַל-מַעַל מַעֲלָתוֹ,
 וְהִקְר רִגְלֶךָ מִיָּקָר יִקְרָתוֹ.
 וְדַע צוּרָה, עֲדִיכָה לֹא יִדְעָתוֹ;
 לַיּוֹם מִשְׁפָּט לְהוֹכִיחַ יִסְדָּתוֹ —
 וְאִין עוֹד מִלְּבָדוֹ אֵל וּבִלָּתוֹ:
 וְשֹׂא נָא חֲמָא אָנוּשׁ, אֶתָּה יִצְרָתוֹ!
 וְעַתָּה קִצּוֹ כְּטִיט שָׁתוֹ וְשִׁמָּתוֹ —
 וּמַה-יִּזְכָּה חֲשֵׁשׁ, כִּקְשׁ הִדְפָּתוֹ?
 וְצוֹק עֵתוֹ בְּמַצְקָתוֹ יִצְקָתוֹ,
 וְאַחֲרִיתוֹ בְּאוֹצֵר נוֹשׁ אֲצָרָתוֹ;
 בְּכוֹר סְבוּת, וְאוֹר מִקְרִים שִׁרְפָּתוֹ,

ובצור מִאֲסָר מִצָּר צָרָתוֹ,
וְעַסְרוֹת נִדְבָתָהּ סִמְכָתוֹ.
הֲלֹא בֵּין חֲקִי-אֲנֹן חֲקָתוֹ,
בְּכִשְׁלִי יְלִידֵי יוֹם הִלְמָתוֹ!
לְהַתְּנוּדוֹת פָּנָי אֱלֹהֵי דְרָשָׁתוֹ,
בְּמִי מַעְזֵן, וְכִר דְּעָה חֲנֻנָתוֹ,
וְהָעֵז בְּחִכְלִי-שְׁוֹא מִשְׁכָּתוֹ.
וַיֹּאמֶר אֲתָהּ אִם-הָאִמְרָתוֹ,
וַיַּעֲזֹבָהּ לְעַד — אִם-יוֹם עֲזָבָתוֹ;
קָחָה צָנָה וְסִחְרָה — אָמָתוֹ,
בְּכֻלָּהּ, בַּעֲלֹת גְּדִישׁ בַּעֲתוֹ. —
וְלֹא-תִחְשַׁב יָקָר עוֹלָם לְרָשָׁתוֹ!

ובסערות וחיל צרות צָרָתוֹ —
ואולם כִּי-בִצְדָקָה תִּמְכָּתוֹ,
תָּדַל מִבֶּן-אָנוּשׁ, בְּמָה תִּשְׁכָּתוֹ,
וְאִם-חֲטָא לָהּ — כִּי מִחֲצָתוֹ
בִּזְאת בָּא, נִעֲזָה לִבָּב תִּקְרָתוֹ,
וְשׁוֹב אֵלָיו בְּרַעֲיוֹן בָּר, רַחֲמָתוֹ
וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר חֲטָא תִרְצָתוֹ,
לְהִיטִיב יִחְשַׁק בָּהּ אִם-חֲשָׁקָתוֹ,
וַיִּשְׁשֶׁד זְמַן — אִם-עַתָּה נִמְשָׁתוֹ,
וּמִחֲצֵי זְמַן רַבָּה בִּקְשָׁתוֹ,
אֲזִי תִבּוֹא אֶל־קִבְרֵי תִצְבָּתוֹ
לְבָבָהּ שִׁים לְיוֹם קֶצֶד לְדַעַתוֹ,

2

אֵיךְ אֶל־חֲמֻדוֹת הַזְּמַן יִכְמָהּ?
אוֹ אַחֲרֵי דְבָרֵי תָלוּם יִנְהוּ?
עוֹלָם — וַאֲיֵךְ לֹא-יִדְעוּ בּוֹ: מִהֵ-הוּא?
שָׁכַל לְהַשְׁכִּיל סוּד יִסְדּוֹ כִּהוּ?
יִתֵּן כְּאֶבְנֵי-גֶר וְאֶבְנֵי-בֵהוּ?
יִשָּׁר לִבָּב חֲכָמָה וַיִּתְּלֶהָהוּ?
בִּסָּר, וְבוֹ שְׁנֵי תִבְנוּ קִהוּ?
הַבְּחֵרוֹת הַמִּשְׁוִיל וְהַשְׁלִיטָהוּ,
גֶּבֶר, אֶכָּל יִלְדוֹת אָנוּשׁ פִּתְהוּ.
דֶּרֶךְ, וְלֵב הוֹתֵל, אֶהְיֶה, הִטָּהוּ;
יִזְמוּ, וְלִתְמוּרוֹת זְמַן לֹא-רָהוּ,
טוֹבוֹ כִּי אֵין יִהְיֶה וּכְתָהוּ.
זִהְרֵי מְאוּר חֲכָמָה — וְלֹא-יִנְהוּ;
פַּעְמֵי רָצוֹן לַמּוֹד וְהַתְּמַהֲמָהוּ!
כֶּתֶב בְּחוֹל אִם-בּוֹ רָשָׁמִיו שָׁהוּ?
עַמֵּד, וְלַעֲתִיד בְּמִסְפָּד נָהוּ.

רַבִּים לְחֲכָמֵי הַזְּמַן יִתְמָהוּ:
אֵיךְ יִכְסְפוּ הֶבֶל וְרוּחַ יִרְדְּפוּ,
נָלוּי בְּעֵינֵיהֶם וּלְפָנֵיהֶם יִסוּד
כֶּם חֹן וְשָׁכַל טוֹב — וַאֲיֵךְ עֵינֵי מְאוּר
יִחְשַׁב לְתִכּוֹן בָּר, וְאֶבְנֵי יִהְלֵם
שָׁכַל מִיִּשְׁרָאֵל אֵיךְ יַעֲזוֹת מוֹעֲצוֹת
אֵיכָה תִּסִּיתוּ תִּאֲוֹתוֹ לֶאֱכָל
אֵךְ זֶה בְּחֲטָא יִצֹר לִבָּב אָדָם, אֲשֶׁר
יִצֹר, אֲשֶׁר נּוֹצֵר לְכוֹנֵן מִצְעָדֵי
עֲשֶׂה אֱלֹהִים הָאָנוּשׁ גֶּבֶר יִשְׂרָאֵל
פִּתִּים לְהַשְׁגִּיב בְּמִשְׁנֵב נִעְרוֹת
וּבְסוּר הַזְּמַן נֶעַר וְכִלִּיל יִתְלַף,
יִבֹּא זְמַן וְזָקֵן, וְחֲשָׁקוֹ לְחֻזּוֹת
אֲזִי תַעֲנֵם שִׁיכָה: אֶהְיֶה, כִּי אַחֲרֵי
בְּרוֹל בְּהַתְּרַחֵץ הַיִּתְלָבֹן, וְעַט
אָנוּ לְשַׁעֲבֵר, וְאֶכְלוּ עַל-זְמַן

אמנם בקרבי הזמיר יזקין, ולא
חדש לשירי הזמן עדנה לעת
עד-כה זמן הכאיב מליצות ואני
אם-שיר לשון נגן עדי בדי שאל
על-מפלאות אתות לשוני נפלאו
מרב ימי שיבה רנני להו,
וקנה, והמליכו והמשילהו;
אחבש, ומאמרי מזרם נהו.
יחד — זמירי רום זבל נבהו;
נגנים, ותכמי הזמן יתמהו!

*

שיר ידילת

לרבי ירחיה במזנטפליר

סמן למספר בתי השיר (ע"ו):

ע"ו תדרכי, נפשי, ועורי דברי — שיר, ברכי חדנה, וחיל תינה ארי,
ורדי דבש-בין מגות הארי, כי הוא אדניך, ומר שירו ארי;
יתר שאת יש-לך ויתר ע"ו, הכי שחל זמיר מלכך — ומה ע"ו מארי?!

כגור אריה, יזנק מבשנו — לבכי קם תמול, יחד לגנו,
ונשא-גם להתנוסס, ושגם תלציו, לעבר נחל עדנו,
למיל בערנות שיר, ולרעות בשושני חבצלת שרזנו,
להשתעשע בבין אבי נחליו, להתעדן בנמעי נעמנו,
ובחליל — בכרמי גיל וחדנה — יחשב לעלוז על-אף זמנו —
ומה-ימריץ, בנבי וליץ, להפיץ זמיר עריץ, ודיין דאבזנו!
במוב לבו במחשבו — ורוח גדולה בא והבהיל רעיונו,
וקאם שאון בתוך פרמו, והרם גדרתיו, ועלה קמשנו,
ויריץ בתמת-קרי ובחרי ואין-אשכול ואין-ענב בנפנו;
זמרותיו לאפו תזמורה תשלחנה, וסר סבאו ונינו,
ונבל ציץ בגן-עדנו, ויבש מקור מימיו וחרב מעינו,
ועל-תלמי גידיו קוץ ודרדר, ונעדר נרד ויבשם קנמונו,
ועזניה — מקום צפור טהרה, תקנן בו, וכל-ערב למינו;
ויתהלל, במו עולל ומלל, ערל-שפה ורירו על-זקנו,

בְּאִישׁ גִּדְהֶם לְצוּקוֹתָיו, וַיִּגְהֶם
וַיִּשְׁכַּר מִתַּחַת כּוֹס יַיִן עֲנוּשִׁים,
וַיִּפֹּחַ בְּמִפְתַּח פֶּחַ לְבָקֶשׁ
וַיִּזְנוּ נִצְחוֹ בְּצַר רוּחוֹ, וַיִּשְׁפֹּךְ
וַיִּנְאַק נֶאֱקוֹת חָלָל וְאִמְלָל,
וַיִּשְׁתַּזְמֶם וְאִין מִחֲזוּק בִּידוֹ,
וְדָרַשׁ אוֹב בְּרַב מִכְאוֹב, וְאִין קוֹל
וְעַתָּה יוֹעֵם, בְּטוֹב טַעַם שְׁעִיפּוֹ
אֲנֹשׁ צָרָה וַיִּגְזוּ, עֵשׂ יִסְדּוּ,
וַיִּנְצֹר מִדְּמֵי שׁוֹאָה הַיּוֹכֵל
וַיִּנְלֹד מִבָּאֵשׁ מִי רֹאשׁ וְלַעֲנָה
עֲצֵי עֲלֹה פְרִי-כֶחֶשׁ יִשׁוּ,
אָתָּה לַיּוֹם, הַמָּמוֹ שֶׁדֹּר וְכִידוֹד,
וַיִּפְרֹד מִמְּצוֹא חֲפָצוֹ הִרְיוֹ, —
אֲסִרוּהוּ חֲבָלָיו בְּחֲבָלָיו,
וְמִן אֲכֹר בְּמִצְרָפוֹ צָרְפוֹ,
וַיִּמְלֹדָה קִפְדָּה וַתִּחַרְדָּה
וְעוֹד יָדוֹ עָלָי אִידוֹ נְטוּיָה,
עַדִּי הִסִּיר נִבְרִיז, אֹזֶר יִקְרוּ,
לְהַמְלִיכּוֹ בְּמִקְהַל סוֹד-קִדְּשִׁים,
וְרוּחוֹ שֶׁתִּבְעַת גִּידוֹ בִּידוֹ,
וַחֲזֵץ פִּרְוֹד יִפְלַח אֶת-כְּבֹדוֹ,
וְכִמְעַט יֵצְאוּ מַעְיו בְּחֲלָיו,
וְיִמִּי אֵתוֹ בְּאַרְץ-נֹד לְמַעֲזוֹ,
וְיִמִּי יִתֵּן נִכְאֹת וְצָרִי לְצִירִי
כְּמוֹ יֵצֵא לְהַרְגִיעוֹ, לִישְׁעוֹ
וְכִלְכֵּל מִחֲלַת לְבוֹ בְּנִיבוֹ,
נִשְׁוֹד יִגְזוּ יָחִי, אִם-מִנְחָשׁוֹ
וּבְכַפָּעִים יִרְפֹּא לְנִגְעִים —
עַדִּי הִבְחִין בְּחִין עָרְכוֹ לְהַרְגִין

לְשֹׁד הַלָּמוֹ, וְאֶת-טַעְמוֹ יִשְׁנוּ,
וְכֵן יִפֹּת בְּפֶת אִיפֹת רוֹזְנוֹ,
בְּתוֹךְ מוֹקֶשׁ לְקִשְׁקֶשׁ פַּעַמְנוֹ,
מְרִי שִׁיחוֹ, וְסָר כַּחוֹ וְאוֹזְנוֹ,
וְכִמְעַט מוֹעַק נִחַר גְּרוֹזְנוֹ;
וְאִין סוֹמֵךְ וְתוֹמֵךְ יַד-יְמִינוֹ,
וְאִין עֵנָה בְּאִפְדּוֹ וְחֻשְׁנוֹ.
יִשִּׁיבֶהוּ, וְקוֹל קוֹרֵא בְּאֻזְנוֹ:
הַיִּשְׁתַּאֲה בַּיּוֹם יִרְבֵּי יִגְזוֹ?
לְחַנִּיחַ וְהַשְׁבִּית שְׁאוֹזְנוֹ?
הַיִּדְרֹשׁ לְהִיזֹת גְּבִיהַ מְעוֹזְנוֹ?
וְצִיץ-רֹשֶׁעַ הֵלֵא יִפְרַח וְדָנוֹ!
יִקַּד לְהַב גִּידוֹ עָלָה עֲשָׂנוֹ,
וְשֵׁת כּוֹסוֹ כְּכּוֹסוֹ אוֹ יַעֲנוֹ;
וּבִעֲבָתוֹת בְּעָתוֹת יִלְכְּדוֹ.
וְתוֹךְ מִבְּחֵן תִּלְאוֹתָיו בְּחֵנוֹ,
אֲפַפְּיֶהוּ, וְהִרְבּוּ עֲצָבוֹנוֹ;
וְלֹא-רָאָה הָיִוֹת שְׁלָם עֲזוֹ —
וְהַפְּנָה מִפָּאֵת פָּנָיו פְּגִינּוֹ,
לְהוֹשִׁיבוֹ בְּאִפְדּוֹ וְכֵנוֹ;
וּמִשָּׁךְ אֲחֲרָיו לְבוֹ וְעֵינוֹ,
וְצוּר חֶרֶב גִּידוֹ נִתְקַע בְּבִטְנוֹ,
וְכִמְעַט קָטַ וַיֵּצֵא פֶּרֶשְׁלָנוֹ.
וְיִמִּי יִכִּין בְּרַעְבּוֹנוֹ מוֹזְנוֹ?
חֲרִי עִתּוֹ וַיִּשִּׁיב אֶת-חֲרוֹזְנוֹ —
בְּטוֹב דַּעַז וּמַעֲנָה גִיד לְשֹׁנוֹ,
וְהָיָה לוֹ בַּיּוֹם אוֹזְנוֹ שְׁשׁוֹזְנוֹ!
צָרִי יִקַּח וַיִּינֹק רֹאשׁ-פָּתְנוֹ,
וְאֵף כִּי עִם-מִזּוֹר דִּבְשׁוֹ וְשִׁמְנוֹ,
לְשׁוֹן גִּלְעָג, וְעִיר בְּנִי-אֲתָנוֹ,

וְמֵרִים שֶׁר וְרוּחַ צַר בְּחֶפְנוֹ,
 וְשֹׁן-סִלְעוֹ לְמַחֲסֶה אֶל-שִׁפְנוֹ,
 בְּלִי יִיעָף, וְעָף בְּכַנֵּף רִנָּנוּ,
 וַיָּבֹא אֶל-מְלוֹן קֶצֶה וְקִנּוּ,
 לְמֹול יִקְרַת פֶּאֶר רִצְפַת מְלוֹנוֹ,
 עַל־אֶחָד עֶנֶק מִצְוֹרָנוּ.
 וּבְגִבּוֹרוֹת תְּבוּנוֹת הוּא עֲדִינוּ,
 לְפָנָיו עֲבָרִים כְּבִנֵי מְרוֹנוּ.
 הֲלֹא יִשְׁנֶה בְּמִשְׁפָּטוֹ וְדִינוֹ:
 וּמִי־יִסַּב שִׁיר כְּזָבוֹ הוּא וְאוֹנוֹ;
 הָכִי מִכְּלִי-קָר הוּא סוּג וּמִינוֹ,
 הָכִי אֵין-קֶץ וְתִכְלָה אֶל-תְּכוּנוֹ —
 גְּדוֹלִים חֲקֵרֵי-לֵב עוֹ גָּאוֹנוֹ?
 וְאֶדְר הֵיקָר הוּא לוֹ לְמִשְׁנוֹ;
 וְהוֹלִיד בֵּין — וְלֹא-אִמַּר: מְכִינוֹ.
 אֲסִיר תִּקְוָה — וְלֹא חָלַל צְפוֹנוֹ!
 רַחֲבִיד רַב לְרוֹת צְמֹאוֹנוֹ,
 וְכִי הִתְקַדְּשׁוּ דְרָשׁוֹ לְשִׁכְנוֹ,
 גָּעִים זָכְרוּ עֲדִי קִצּוֹ צְפוֹנוֹ,
 וּמִמְלִי פִקְדֻתִּיהוּ — וַיִּשְׁנוּ.
 וַיִּנְחִיל מַעֲלַת כְּתָרוֹ לְגִינוֹ,
 תָּמִים דְּעִים, לְהַשְׁלִים אֶת-רְצוֹנוֹ,
 וּבְשִׁלּוֹמוֹ אֱהִי נִפְקֵד וְחִנוּ.
 מִזְמוֹתָיו, וּבֶךְ כָּל־מַעֲנֵנוֹ,
 וְעוֹ פָּנָיו יִשְׁנֶא — הוּא מְלִשְׁנוֹ,
 לְזֹאת לֹא־יִכְלָה עוֹד הַצְפִּינוֹ;
 וּבְמִסַּר עֵזָה תִּכֵּין דְּגִנוֹ,
 אֲמַת, יִקְצֹר וַיִּצְרֹר־בָּר בְּגִרְנוֹ,
 לְנִגְדֵךְ רֵץ וְאוֹ גִפְרֵץ תְּחוּנוֹ,
 גְּדוּד שִׁירוֹ, תִּקְרוֹ גִּם־הִכִּינוֹ,

וְלֵב נִמְהָר לְשִׁיר נִכְסֶף, וְאִסֵּף
 וְעַל־הֲרִיו וְדָלְנוּ יַעֲלִיו,
 וְלָרוּץ בְּצִבִּי לְצִבִּי מְעוֹנוֹ
 וַיִּדְאָה כְּדָרוֹר וּמִיר בְּזִמִּיר,
 וְשֵׁם לוֹ חֵק לְהַשְׁתַּחֲוֹת בְּרַחוּק
 כְּאֵיל יַעֲרֵג, יַעֲרֹךְ תַּהֲלוֹת
 בְּשִׁיר — קָרָחִי, וּבְמַדְע — כְּדָרְדַּע,
 וְכָל־גִּנְגִּים וְסוּד שָׁרִים וְשָׁרִים
 אֲנֹשׁ עַל־הִידוֹת הוֹדוּ יִרְגֵן —
 הָכִי כָל־מַעֲשָׂהוּ בְּאֻמוֹנָה —
 וְאֵין כָּלֵל כָּלְלִי מַעֲלוֹתָיו,
 וְאֵין־מִגִּיד בְּמָלְיוֹ מַהֲלָיו,
 וּמִי יוּכַל לְפֶאֶר אוֹ לְבֹאֵר
 כָּלִיל כְּבוֹד — וְלֹא־אִמַּר: מְכַבֵּד,
 אָבִי הַשִּׁיר — וְלֹא־אִמַּר: מְשׁוֹרֵר,
 וְלֵב תָּרַד לְלִפִּיד פִּיד פְּרִידָה,
 יֹאוֹר לוֹ עַל־שִׁפְתִּים נְדוּדִים,
 נִרְדִּיו גִּתְנוּ רֵיחַ לְדוּדָיו,
 וְאֵלּוֹ יִתְנֶה בְּפֶאת יְמִינוֹ —
 דְּרַשְׁתִּיהוּ — וְהוּא אֶצֶל גְּבוּלִי,
 אֲשַׁחַר אֵל: כְּבוֹד כְּסָאוֹ יְכוֹנֵן,
 וַיִּתְּנִלִּי הָיֹזֶת לִבִּי בַּחֲקִיו
 וְהוּא־גַם־הוּא בְּלִי יְבוֹהַ עֲנוּתִי,
 רֹאה, אָבִי, רֹאה עֶבֶד בְּךָ שֵׁם
 חָלִי עוֹ חֲשָׁקֶךָ נֹעֵץ לְעֹלָם,
 וּבִפְשׁוֹ יִצְאָה מִרַב תִּלְאָה,
 וַיִּזְרַע שְׂבָלִי הוֹדֶךָ בְּשִׂדְךָ,
 וּמִמְנֶה תְּבוֹאֹת שִׁיר בְּרָנָה,
 וְעַת עֲדִיו זְמַן כָּלֵם בְּרִסְנוֹ
 וְשִׁלַּח חֵיל הַמִּנוֹ אֶל־קִצִּינוֹ,

ואם נל-הוא, לפי שכלו, ואין לו
קחה אשכר מלא קמץ ודברו,
והנשא עלי כסא, ותצא
להקריב לך לשי תרו ויונו —
תמורת כל-יקר פרו וצאנו;
כגור ארצה, יזנק מבשנו!

(עוד סמנים למספר בתי השיר)

1

נאם עבד זמיר, מתוך לחפו,
לקדם את-פני רבו בשפתי
לשי מביא, ומנחתו ונסכו,
רגנותיו, ויתן ע"ז למלכו.

2

בהדרת קדשך מופת ופלא,
בסלם חשקך ירד ועלה
בכתם טוב וטהור לא-יסלה,
חסר לבב, וסוד בינה יגלה,
בכספך יעשר איש רש ונקלה,
שבע-רגו — שבע רצון ומלא.

*

על-הזמן

אם-הזמן יברח כצל, לא-יעמד
בן טוב והפכו: לא לגנח יארה,
רגע, כאור ברק וקול הרעם —
רק יעלה פעם ויציץ פעם;
על-בן חכם-לב לא לצוקו יחרד,
בי-עוד מעט מזער וכלה ועם.

*

צוּחָה על-הזמן

(על-היגות הרעים מבציר שנת ה"א קע"ו)

1

מצר וצוק אשכר ולא מזין,
זין ישמח-לב, אבל זה יעציב
כי אשת חמת תנין חמת מזין,
לבי, וכליזתי הלומי זין.
לז נהיה כזה בעת דת נתנה —
לא-נאסר אל-הנזרים זין,
גם-לא לחבר כהנים אז צוּתה
תורה בכל-קרבו: ונסכו זין;

גם-לא ערת הזוללים הסוכאים   ילדה לפנים מכרו כיון;
 גם לא-יהי מזהיר חכם-לב אל-בני   בניו לבל-יהיו בסכא-יין,
 לא תוכחות מוסר אמרו ועדו: אזי ואבוי למאחרים על-יין.
 לא על-פיוצא בו לפנים אמרו: כהן ונביא נבלעו מיין,
 לא נבאי כזב לפתי הזמן   אזי יאמרו: אסף לך לגין.
 הנה אני חכליל ועיני כהתה   מתמרות עשן ולא מיין!

2

סבאי בראש מהול ותמה אני: איך ענבי רזש פרחה הנפן?
 אולי ומשדמת סדם היא, ואני   אאר עסים פריה ועז-הנפן;
 לא על-עסים נפן ודם-ענב כזה   אודה לאל, בורא פרי הנפן!

רבי שלמה בן-ראובן בונפיר

(בספרד; נולד לערך ה"א ק"מ ומת לערך ה"א ר"י)

שירי ידידות

1

לדון וידאל בקלביא, בהתאסף ראשי עם לופות טרמושה

שמש יקר ירדה תוך מערבנו —   מה-זה ולא עלתה על-חוג מסבנו?
 האם קטבי גלילה מזבל נתקו,   אז נצפנה בין עננינו ועבינו?
 בקר וערב בתבל נחזה יום ויום —   עד-אן יהו מבלי-בקר ערבינו?
 עד-אן אהלך שבי, וצבי והוד פצבי   יברח, ועבי נדד יהיו רכובינו?
 מה-לתלאות רדפנו ברכבי המון   חיל, תכף תקעו להיות ערבינו?
 העוד ימי-גיל אקו, בראות זמן קו לקו   יוליד תדשות, להרבות מעצבנו?
 דלו בשורים עדי גלן בתוך קן-דרור,   לנו כתנת יקר — אברת זבובינו.
 לנו תלונות עלי ימים — ואין צר כמו   עין ולבב, ואיך נריב מריבינו?
 עין ולב סר ראות משאות תלאות, וכי   לא-נואשו — חדשו כל-יום כאבנו;
 אמנה מעט קט תנחמנו מנת צערם: עין אשר-תבך, וחיל יחיל לזבנו!

עדיפה זמן נחשב חכם להרע, ואף היום תשובו כפתי מחשבנו;
העיר והביא שאון עקביו לבלע גאון נפש, ועם-שד ואון מוקשיו יעקבנו;
החריד והקהיל ערת כל-ידעי דין ודת, אכן בקרבם גביר נפש משיבנו,
גר מחשבי צפון תכמות, ואור מאפל מסתור תבונות — ראו נגהו סביבנו;
נחנו ילידי ענק בענק כבודו, אבל שבנו חנכים לרב פצעי אהבינו;
מה-יעשו עוד בני ימים — והן מעיני דעו יכבון פני להבות שביבנו?
מה-יסבנו ערפלי חשכם — והן יעלה אורו עלי צללי אפל יסבנו?
לוח זמירו יהי מגן וצנה, ועט ידו חנית, להדף מחנה יריבינו.
לא לערף אל-גאון שירו אשורה, אבל לתריד המון חיל-זמן כל יאדיבנו;
רקמת כתבו פליאה היא לעין איש, ואף נחשב לרמות אלי יפיו כתבנו?
עורה, תליל גאלם, כנור מנגן אשר דומם, הדף חיל יגוננו ועצבנו!
עורה והעיר צבא נגנים, לקחום צבא עת ותליפות בני ימים מארבינו!
התר אנדות יגון לבם במיתרי זמיר, שא קול וינשאו בנפי כרובינו!
אהל תעודה, קהל משרה וסודהוד, יהי שלום בחילם ועו ללחם קרבינו;
שלום בחילם, וחיש ילכו וגלכה באור שמש יקר, רדה תוך מערבנו!

2

„לרע ורוד, הרחיק גרוד, וחשקו גדול מאד“

אמילי מעט, שחר, אמילי בליל נשפי, אמילי ואל-תעל לאיר בהר נשפי,
כי חנני נצב עם-מתוה דודי בפלום — ופן-יקיץ אורף לעפעפי,
פן-יעלה אורף על-פאתי ערשי, אך מאפל פרוד יעל בשרעפי!
אראה בחיוני דודי, מאור נפשי, תוך ארמנות חכמה דומה לרב פפי,
נאה כמטה-אל עמו בתוך ידו, ספרו כמו לחות גאוו ביד-צפי.
מה-נעמה ליל, ששובבה רוחי, אחר גרד הוציא נפשי עלי כפי!
מי בלתך, דודי, גאוו תהלות לז? הודך יהללך, הודך ואף לא פי;
הודך ותסדך מעטה תהלתך, וצניף יקרף ארגו כזכבי נשפי.
הוד תאריך אל-תאר בגי-מלך דמה לבבי בפעלות וביפי,
אור שכלך עבר אור סתרי — כי היא תלקה, אבל אורף תמיד בלידפי;
אלו תהלך על-נפי מרום שמי, לא-יצרו צעדי אונף עלי גפי.
אתמה, ידיר, איך בלתי תאריך אתיה — ורצונך גפח רוח בתוך אפי.

או איך סנה לבי בער באש פרוד, בער ולא אכל צלעי באש רשפי —
 אף טל ידירותך יום ויום יתני, סרפי אהביך המה מיון סרפי.
 לא-יכלו עתים עד-בה להכעיס, עד-בא נדדנו — קדח חרון אפי;
 לזה יצרך צור שלם עלי-כל-איש: עת-בא פרידתך יגדל יגון ועפי!
 הן על תשוקתך אמשך, ואחרש בו אדמת נדד, עד-חוס יצרי עלי ערפי;
 אורע שדה פרוד זרע תהלתך, ופרי אשונה-לך על-יד זמיר תפי.
 נא, דוד, שלח שירך, אראה קצה הודך, אמה — ראה בשיר כל-מעשה תקפי.

*

שירי חשק

1

על-אהובתו

שמש בלחיה תקעה נוח,	להיות בצלמה תארה נאנה,
וישאלו ראים: הגם היא עב	או על-פני הוד לחיה מסנה?
הה לי, אני כזאב, אשר אכסף	לעלות בתמר הוד ואתאנה!
אתאב — אכל אדאב ואהנה אב	חלי אהבים, מבלי שנה.
ראש לחלי — שחת-בלי טוב-לי,	אם-מבלי חשקה אני הנה.
הה, כי באור אהבה מעט חשב	לפי להתחמם והוא נכנה!
קום, לב שרוף-אהב, והשתתנה	נכחה וקייית כגן רנה!

2

כאשר הנדלו כי נסעה אהובתו דרך-אניה בלבנים לסיסיליה

בכו אהבה חלה,	קנויה בדמעות,
ותזחלת טובה	וראשיתה רעות,
ועל-חשק חשק	לחבק ולנשק —
וארכו הימים	ורחבו השעות!
בכו כסף כסף	מחירו לא כסף,
לבד לעבר קצף	פגרים ותנועות!

לְאֶמְלִי, בַּת־נָלִים, רְאֵי כִּי־נִבְהָלִים
 בְּנֵי־יָם גַּם־חִבְלִים, בְּסַעַר וַיָּנֻעוּת;
 וּמַה־לָּךְ צִי אֲדִיר, רֹאזֹת רוּחַ כְּבִיר?
 אֲנִי־שֵׁיט גֹּדֶה, רִידֶדָה כִּירִיעוֹת!
 רְאֵי, רוּח־קָדִים שִׁפְתֶּיךָ יִקְדִּים,
 שְׁנַתֶּךָ יִהְיֶה נֹד וְנוֹתֶךָ מִסְּעוֹת —
 וּמַה־לָּךְ גַּל יַם־סוּף, וְתוֹךְ חֶכֶךְ יַם־צוּף,
 וְנִפְתַּי יִטֹּף עֵת שִׁפְתֶּיךָ נִעוֹת;
 שִׁפְתֶּיךָ שָׁנִי, אֲכַל אֵין עוֹד שָׁנִי —
 הֲכִי חוֹט הַשָּׁנִי שִׁפְתֶּיךָ צִבְעוֹת.
 עֲנִי: כִּי נִעַתְרֹתִי, וְחִמְלִי רַעִיתִי
 עַל־לֵב מִתְחַלֵּל וְעֵינַיִם דֹּמְעוֹת;
 הִי נָא אֲזַרְעוֹת לִידִים זְעוֹת,
 כִּנָּף חֲטָאֵי קָרְעוֹת, בְּכַרְפִּים כָּרְעוֹת!

*

שיר המעלות — לשלמה

בְּכַל־יוֹם אֲשַׁלַּח בְּרִכּוֹת בְּרִכּוֹת
 וְאֶטַע עֲרֹגַת הַדְּסִים — וְלִצִּים
 אֶהְיֶה לְרִנָּנִים סִבְבוֹם יַעֲנִים,
 אֶהְיֶה לְעֹלְמוֹת, כְּבוֹדוֹת פְּנִימוֹת,
 וְשִׁירֹת מְתוֹקוֹת שִׁפְתֵי מְרִיקוֹת —
 וְאֶפִּיץ מְאֹרֹת לְלִבּוֹת, קִשְׁרוֹת
 אֲכַל דֵּי לְנַפְשִׁי, אֲשֶׁר־שָׁם זַמְנִי
 לֹא־יָבִי, וְהֵם מִי מְרִיבָה הַפּוֹכוֹת,
 הַפְּכוֹם לְקוֹצִים, וְחֲרוּל עֲרוֹכוֹת.
 וְאֵל צַפְרֵי־תֵן לְכָדוֹם שְׂבָכוֹת!
 שְׂדֵיהֶן בִּיד לְצִצֵּי שִׁיר מְעוֹכוֹת!
 בְּכִסּוֹת אוֹיִלִים בְּלַעְנָה מְסוֹכוֹת,
 בְּחִבְלֵי קִנְאוֹת — וְשִׁבּוֹ חֲשָׁכוֹת;
 מְלֹאכֶת זְמִירָה רֹאשׁ מְלֹאכֹת!

רשימת הפיטנים והמשוררים

המנונא (רב) . . . . . יב; יד	אברהם בן יצחק . . . . . רצו
זכריה . . . . . ממ	אברהם בן מאיר בן עזרא . . . קצה
זרחיה בן יצחק הלוי . . . . . רלא	אברהם בן מנחם . . . . . רצב
חייא בן אלדאודי . . . . . קצר	אברהם בן שמואל . . . . . רצג
ידעיה הפניני בן אברהם . . . רצח	אלחנן בן יצחק . . . . . רמ
יהודה בן יצחק בן גיאת . . . קפט	אליה בן שמעיה . . . . . רלג
יהודה בן קוריש . . . . . ג	אליעזר בן נתן . . . . . רכג
יהודה בן שלמה חריוזי . . . רמח	אלעזר בן יהודה . . . . . רסה
יהודה בן שמואל הלוי . . . קנג	אלעזר בן יעקב הבבלי . . . רנו
יוחנן (רבי) . . . . . ג	אלעזר הקליר . . . . . לז
יוחנן בן נורי (רבי) . . . . . ח	אמתי בן שפמיה . . . . . מז
יוסי בן יוסי . . . . . כו	אפרים בן יצחק . . . . . רלח
יוסף בן אביתור . . . . . גח	בחיי בן יוסף . . . . . קי
יוסף בן אשר . . . . . רמו	בנימן בן אברהם . . . . . רעא
יוסף בן דוד בן סולי . . . שמו	בנימן בן זרח . . . . . ריב
יוסף בן סהל . . . . . קנב	בנימן בן שמואל . . . . . ר
יוסף בן צדיק . . . . . קצא	בר קפוק . . . . . יד
יחיאל בן יעקב . . . . . רסו	ברכיה בן יצחק הלוי . . . רל
ינאי . . . . . לו	נרשם בן יהודה . . . . . סב
יעקב בן מאיר . . . . . רכו	דוד בן אלעזר בן בקודה . . קצג
יצחק בן גיאת . . . . . קיד	דוד בן משלם . . . . . רכא
יצחק בן זרחיה הלוי . . . רכז	דוד בן שמואל הלוי . . . רמו
יצחק בן יהודה השנירי . . רנמ	דוד הכהן . . . . . רצג

סעדיה נאון . . . . . נא	יצחק בן מאיר . . . . . רלה
עמנואל בן שלמה . . . . . שה	יצחק בן סעדיה . . . . . רמא
קלונימוס בן יהודה . . . . . ריז	יצחק בן עזרא . . . . . רט
רב . . . . . ט	יצחק בן ראובן . . . . . קכא
רבא . . . . . יג	יצחק בן ששת ברפת . . . . . שיו
רבה בר רב הונא . . . . . יד	יצחק הכהן החבר . . . . . רמה
	לוי בן יעקב אלתבאן . . . . . קנא
שלמה בן אבון . . . . . רמד	מאיר בן ברוך . . . . . רצה
שלמה בן גבירול . . . . . עו	מאיר בן יחיאל . . . . . רעד
שלמה בן יהודה הבבלי . . . . . גז	מר בריה דרבינא . . . . . ז
שלמה בן יוסף . . . . . רסת	מרדכי בן שבתי הארוך . . . . . רעד
שלמה בן משלם די־פיאירה . . . . . שכב	משה בן אברהם . . . . . שג
שלמה בן ראובן בונפיד . . . . . שכט	משה בן יעקב בן עזרא . . . . . קכג
שם טוב בן יוסף פלקירה . . . . . רפת	משה בן נחמן . . . . . רפא
שמואל הנניד . . . . . סה	משה בן שמואל . . . . . רלו
שמעון בן יצחק . . . . . סא	משה הכהן נקטילה . . . . . קט
שמעון בן סירא . . . . . א	משלם בן קלונימוס . . . . . ס
שמעון בן צמח דוראן . . . . . שימ	משלם בן שלמה די־פיאירה . . . . . רפה
שפטיה . . . . . מו	נחום . . . . . רפט

רשימת הפיוטים והשירים

עם מראה המקומות, שנויי הנוסחאות וקצת הערות

הספרים אשר הזכרתי רק בשמם או בראשי תבות הם

(א) עברים:

אגרות = אגרות שד"ל אשר הו"ל ש"א נראבער. פרועמישל-קראקא תרמ"ב—תרנ"ד.
אוינגון = מחזור אוינגון לר"ה ויוה"כ. אמשטרדם תקכ"ו.
איטאליאני = מחזור מכה"ש כמנהג איטאליאני עם מבוא מרשד"ל. ב"ח.
ליורנו תרמ"ז.

אלגיר = קרובץ למועדי קדש וארבע שבתות [כמנהג אלגיר]. חמ"ד (ווינא?)
תרמ"ד.

דיואן ראב"ע = דיואן לר' אברהם בן עזרא . . . הו"ל . . . עקיבא איגר.
ברלין תרמ"ו.

דיואן רי"ה = דיואן כולל כל שירי ר' יהודה הלוי י"ל ע"י חיים בראדי. כרך א':
ברלין תרס"א; כרך ב': שם תר"ע. כרך ג' (צד 1—308) לא נשלם עוד.

דיואן רמב"ע כ"י, הוא כ"י אוקספורד, סמן 1972 ברשימת נייבואיר.
מל = מל אורות, שירים קדמונים אשר העתיק והניה שד"ל. פרועמישל 1881.
טריפולי = שפתי רגנות, כולל סליחות ובקשות . . . כמנהג טריפולי. ליורנו תקע"ו.
יוצרות מ"פ = יוצרות מכה"ש כמנהג פולין . . . מתורגם ומבואר מאתי מאיר
הלוי אלטאר. פראג תקצ"ו.

מחזור מ"פ = מחזור לכה"ש כמנהג פולין מתורגם ע"י יחיאל מיכל זקש. מ"ח.
ברעסלויא תרנ"ו—נ"ח.

סליחות כ"פ — כתב יד בעקד הספרים אשר לעדתנו ק"ק פראג ברשימתי סמן 1.
סליחות מ"א = סליחות מכה"ש כמנהג אשכנז. אמשטרדם תע"א.
סליחות מ"פ = סליחות מכה"ש כמנהג פולין . . . מתורגם ומבואר ע"י משה הלוי
לנרא. פראג תקצ"ו.

סרע"ג = סדר רב עמרם נאון. ב"ח. ווארשא תרכ"ה.

עבודת ישראל = סדר עבודת ישראל, כולל התפלות והברכות לכה"ש... מסודר ומונה ע"י יצחק בן אריה יוסף דוב. רעדעלהיים תרכ"ח.
עלזאם = סדר סליחות מכה"ש כמנהג עלזאם, מונהגות ע"י ר"ו היידנהיים. רעדעל-היים תר"ס.

עמנואל = מחברות עמנואל, קושטאנטינא רצ"ה; ברלין תקנ"ו.
קונטרס = קונטרס הפיוטים עם הערות ותקונים מאת חיים בראדי. ברלין תרנ"ד.
קמלוניה = מחזור קמלוניה. שאלוניקי רפ"ו.
קינות לת"ב מ"א = סדר הקינות לתשעה באב לפי מנהג האשכנזים, מונה ע"י יצחק בן אריה יוסף דוב. רעדעלהיים תרס"ט.
קינות לת"ב מ"פ = סדר תשעה באב כמנהג פולין... מתורגם ומבואר מאת משה הלוי לנדא, פראג תקצ"ה.
רש"ז = שירי השירים אשר לשלמה בן נבירול... יצאו... ע"י שניאור זק"ש. פאריש תרכ"ח.

שירי רש"ה = כל שירי ר' שמואל הנגיד... מנהיגים ומבארים ע"י חיים בראדי. ווארשא [תר"ע—תרע"א]. החברת השלישית (161—208) נדפסה ולא יצאה עוד לאור.

ש"ש = שירי שלמה, שירים... מר' שלמה בן נבירול... הו"ל... י"ל דוקעס. הנובר תרי"ח.

תחכמוני = תחכמוני לר' יהודה חריזי. אמסטרדם תפ"ט; הוצאת ר"א קאמינקא; ווארשא תרנ"ט.

תשלום = תשלום אבורהם י"ל ע"י אליעזר ליפמן פרינץ. ברלין תר"ס.

(ב) לועזים:

יק"ר = Jewish Quarterly Review. New Ser. Philadelphia 1910 ff.
ירחון = Monatsschr. f. Gesch. u. Wissensch. d. Judent. Berlin-Breslau.

מב"ע = Dukes, L., Moses ben Esra. Altona 1839.

צ"ק = Dukes, L., Zur Kenntnis d. neuhebr. relig. Poesie. Frf. a. M. 1842.

ראוין = Rosin, D., Reime u. Gedichte d. Abraham Ibn Esra. Bd. I: Breslau 1885—1891; Bd. II (nur ein Heft) das. 1894.

שער השיר = Neuhebr. Dichterschule, herausg. von Dr. H. Brody und Dr. K. Albrecht, Leipzig 1905.

אַבֹּת עוֹלָם יִשְׁנֵי מִכְּפָל (ש"נ). — תחנוני בני ישראל לר' יצחק ברוך הלוי
(קבץ על יד ח"ר, תרמ"ח) צד 17.

אַבְטָחָה עַל־פְּעָלִי (קצ"ה). — דיואן ראב"ע צד 1.

אַבִּי הֵבֵן קָרֵב לְסִפְדִּי (ר"ה). — שער השיר צד 137.

אַבְנֵי הָרֵאשָׁה לְעֵינַי וְלִתְרִישָׁה (רצ"ב). — סליחות כ"פ, סמן קכ"ח; סליחות
מ"פ ומ"א לעשרה בטבת. — שורה ו', עתה, בכ"י: ועתה. שורה י', ימים,
בכ"י: שנים וימים. שורה י"א, וללילה, לשון שלא להוציא לילה על בניה
(ירושלמי יבמות סוף פ"ג). שורה ט"ז, וימים, בכ"י: וגם ימים.

אַדְבָּרָה וְיִרְוַח־לִי (רי"ב). — סליחות כ"פ סמן ע"ט; סליחות מ"א לעשרה
בטבת. — שורה ד', ליום, בכ"י: אל יום. שורה י"א, אם בשרי, בכ"י:
ובשרי; ראה איוב ו' י"ב. שורה י"ד, אלף ועוד, חסר בכ"י. שורה ט"ז,
חפזית, בכ"י: חפזיה. שורה י"ז, מקדשי . . . קדשי, קרי: מקדשי . . . קדשי.
שורה כ', הם, בכ"י: אמת הם. שורה כ"א, הלא, בכ"י: הכל. שורה כ"ז,
הנאנחים והנאנקים, בכ"י הסדר מהפך; ראה יחזקאל ט' ד'. בשורה הזאת חסרה
מלה אחת מן המנין. שורה כ"ז, נלות, בכ"י ובדפוס: עול נלות. שורה כ"ח,
רגלי, בכ"י: ברגלי. שורה כ"ט, אי, בכ"י ובדפוס: איה. שורה ל"ד, נאוצם,
בכ"י: תירופם. שורה ל"ה, משפמך, קרי: משפטיך. שורה ל"ו, מצדיק,
בכ"י: מצדקת. שורה ל"ז, אלהים, בכ"י: יי. שורה ל"ח, והוצא לאור, בכ"י:
שפטת. שורה מ"א, אל־תפר, בכ"י: נא אל תפר. שורה מ"ד, יאברו,
בכ"י: יכלו.

אַדְוֹן בְּפִקְדֵיךָ אֲנֹשׁ (רמ"ה). — סליחות כ"פ, סמן פ"א; סליחות מ"פ ומ"א
לערב ר"ה. — עמוד א' שורה ד', יכלו, בכ"י: יוכלו. שורה ט', בתבן, בכ"י:
הוא. עמוד ב' שורה ג', המצא, בכ"י: תימצא. שורה ט', לנו, חסר בכ"י.
שורה ט"ז, מהר, בכ"י: מהרה.

אַדְוֹן דִּין אִם־יִדְקְדֵךְ (מ"ט). — סליחות כ"פ סמן ע"ח; סליחות מ"פ ומ"א
לערב ר"ה. — שורה י', מעיד, בכ"י: רחמך. שורה י"ח, צדקה, בכ"י: צדק.
שורה כ"ה, דרכך, בכ"י: דרכך; אחר מלת דרכך כתוב בכל הנוסחאות:
הודעת, והמלה מיתרת גם לפי הענין וגם לפי הבנין (שלש מלות בכל שורה).
קשב, בכל הנוסחאות: קשוב; ראה ישעי' ל"ב ג'. עפ"י יש לתקן בכל מקום
שנקדתי גם אני: קשב.

אַדִּיר בְּנִעְדֹדוֹ, ראה: מעשה אלהינו.

אַדְנִי, ראה: יי.

אַדְנִי אֱלֹהֵי רַבַּת צָרְרוּנִי (רמ"ו). — סליחות כ"פ, סמן קל"א; סליחות מ"א
לערב ר"ה. — שורה ד', דברים, בכ"י: דובקם. שורה י', ממעצותיהם, בכ"י:
ממעצותיהם וממחשבותיהם. שורה י"א, נפשנו, בכ"י: נפשי. שורה י"ב, לא

(הראשון), בכ"י: ולא. שורה י"ד, מחל, בכ"י: מחול. שורה י"ז מכף, בכ"י: מיד. שורה י"ח, גבור, בכ"י: וגבור. שורה י"ט, מצדיקהם, קרי: מצדיקהם. שורה כ', תרעץ, בכ"י (ביני שימי): תרעוץ. שורה כ"א, שחרנוך, בכ"י: שיחרנו. שורה כ"ד, ובם, בכ"י: ובה. שורה כ"ט, גדול, חסר בכ"י.

אֲדָנִי דָאָנָה שְׁבַרְהָ לְבִי, ראה: דאנה שברה לבי.

אֲדָנִי מִה־אָדָם (פ"ה). — תשלום צד 91 והערות שם צד 174. הבית הרביעי שונה בכנינו משאר הבתים, ואולי בכונה ואין פה טעות.

אֲדָנִי נִגְדָה כָּל־תְּאֻמֹּתִי (קס"ו). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 266.
אָהָה נִלְקַח אֶרְוֹן־דָּת (רנ"ז). — דיואן ראב"י כ"י אדלער דף ע"ט סמן קצ"ט (לפי מנגיני); קינות י"ל ע"י שוח"ה בקבץ על יד ח"ט (קראקא תר"ס) צד 2. — שורה י"ב, שבבים, בכ"י ובנדפס: שביבים; ראה הושע ח' ו'.

אָהָה שְׁבַתִּי בְּצַר רוּחִי (ע"א). — שירי רש"ה צד 76.

אָהָלִי אֲשֶׁר תֵּאֲבֹתָ (מ"ג). — קינות לת"ב מ"פ דף ע"ג ומ"א צד 74.

אֲזִיבִים חֲזִיבִים (רל"ג). — סליחות כ"פ, סמן ר"ט. — שורה ו', גדרם פריץ, בכ"י: גזרם פריץ. שורה י"ב, למה יי, בכ"י: ולמה, ומלת יי חסרה. שורה י"ג, ורעדה, כ"ה בכ"י, ואולי צ"ל: ורנוה. שורה י"ד, זעקים, בכ"י: נועקים. שורה י"ז, בלא מל, ר"ל אין ממלל, אין מניד, סובל בדומיה. שורה כ"ה, מצולה בלבב, בכ"י: במצולה בלבב; ראה יונה ב' ד'. שורה ל', שכר . . . מעוללים, בכ"י: שכך . . . מעולים; תחת חמתך קורא צונץ (ליטעראטורנעש. צד 616) חמתם. שורה מ"ב, תמכהו, בכ"י: תסמכהו. בשורה מ"ה חסרה מלה אחת, ואולי צ"ל: הסה נא. שורה מ"ח, למה, בכ"י: קום למה.

אֲזִיָּה לִי כִּי־גִרְתִּי מִשֶּׁךְ (רע"ב). — תחנוני בני"י לרי"ב הלוי (קבץ על יד ח"ד, ברלין תרנ"ח) צד 24.

אֲזִיָּה לְנַפְשִׁי (ש"ו). — עמנואל מחברת ד'. — בית י"ג, עֲרֵשׁ, קרי: עֲרֵשׁ.

אֲזִיָּה נַפְשִׁי אֶל־מְקוֹם נַפְשָׁה (ק"ל). — שער השיר צד 80.

אֲזִי בְּתַטְאִינוּ חֶרֶב מִקֹּדֶשׁ (י"ז). — קינות לת"ב מ"פ דף כ"ט. במנהג אשכנז צד 23 הנוסח משנה מאד, ונראה בעיני שהיו בתחלה שמנה מלות בכל שורה, ארבע בדלת וארבע בסוגר, וברבות הימים נרעו והוסיפו, אבל הדבר עוד מוטל בספק, ועל כן לא שלחתי יד בנוסח שלפנינו לשנותו. יש מיחסים הקינה הזאת לקליר, ויש חולקים.

אֲזִי בְּמִלֹּאת שֶׁפֶק (מ"ד). — קינות לת"ב מ"פ דף צ"ו ומ"א צד 83.

אֲזִי רַב נְסִים (ל"ו). — מחזור יניי לר"י דאוורדזון (נויארק תרע"ט) צד 37.

אֲזִכִּיר גְּבוּרֹת אֱלֹהֶי (כ"ו). — קובץ מעשי ידי נאונים קדמונים לר"י ראזענ-

בערנ (ברלין תרט"ז) צד 1 והערות שם צד 86 והלאה. לפעמים תקנתי את הנוסח עפ"י סדר עבודת אתה כוננת (שם צד 111, איטליאני, ח"ב דף רי"ב).
אֶזְכְּרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיָּה (מ"ח). — מחזור מ"פ ליו"כ צד 532.
אֶחָזוּ אֱלִים פָּנֵי כְּסֵא (קצ"ז). — דיואן ראב"ע צד 38.
אֶחֱי תִבֵּל שָׂאֵל תִּבֵּל (ק"נ). — רש"ז צד ח'.
אַחֲרִישׁ וְאַתָּאֶפֶק (רי"ג). — סליחות כ"פ, סמן קי"ג; עלזאס ליום ה'. — שורה ג', בפי . . . שמרתי, בכ"י: בפה . . . שוכרתי, שורה ו', מבסה, בכ"י ובנדפס: מובָּסה, אולם ההפעל משרש בוס ראוי שיהיה: מובס, כמו שהוא במקרא (ישעי' י"ד י"ט), וע"כ שהפיטון הלך בדרך המדקדקים החושבים את החסרים לפעלים בעלי אותות שתיים, אשר על כן לא הבדיל בין נחי ע"ז ובין נחי ל"ה (ומנהג זה נהגו גם פיטנים אחרים) ויתכן לנקד מְבָּסָה (פֶּעַל) או מְבָּסָה (הֶפֶעַל) כדין נחי ל"ה, והבוחר יבחר. שורה י', עוילי, כ"ה בכ"י ובנדפס; ואולי יתכן יותר לקרוא: מְעוֹלִי (תהלים ע"א ד'). שורה י"א, מעגלי, בכ"י: במעגלי. שורה י"ג, וקרבי, בכ"י ובנדפס: ובקרבי. שורה י"ט, ושמה, בכ"י: ושם. שורה כ', באנו . . . ותוציאנו, בכ"י: באתי . . . ותוציאני. שורה כ"א, בעוני, חסר בכ"י. שורה כ"ה מעילות, בכ"י: מחלות. שורה כ"ט, שעיר וחתנו, עשו וישמעאל (ראה בראשית כ"ח ט'), וכ"ה בפומנו של שפטיה (צד מ"ו); בכ"י: וחתנו, בנדפס: וחתנו. שורה ל"ט, אדני, חסר בכ"י. **אַחֲשֶׁק וְלֹא אֲדַע מְקוֹם עִפְרָה (ר').** — אלגיר דף ס"ב. שורה י"ט, רהבה, קרי: רַחְבָּה.

אַטְּלִי מְעַט שֶׁחֵר (ש"ל). — ממזרח וממערב ח"ב (ווינן תרנ"ה) צד 119.
אֵי יֶשֶׁן מַחְדָּשׁ גִּילִים (ר"ז), רְאוּיִן ח"א, צד 121; יק"ר כרך ד' (1913) צד 89, ולפי הנמסר שם מחבר השיר הוא ר' יוסף בן צדיק וחברו לכבוד ר' יוסף בן מינש. שורה י"ז, יכבה, מתנגד לחרוז, וכבר חפצתי להגיה: קָבָה, אבל ההנהגה הזאת לא ישרה בעיני.

אַיְנֶע לְהַצְלִיחַ (ר"ט). — רְאוּיִן, שם צד 98 סמן 59 (באמצע).
אַיְה קְבָרוֹת אִישִׁים מָתוּ (קמ"ח). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן מ'.
אַיִךְ אוֹכַל לְבֹזֵא עֲדִיךְ (רמ"א). — סליחות כ"פ, סמן רמ"א; סליחות מ"א ליום ד' דעשי"ת. — שורה ב', עזבנו, בכ"י: עזבוני, וכן נכון. שורה ט', דְּמָעִי, קרי: דְּמָעִי. שורה ל"ה, מצאתי, כ"ה בכ"י ובנדפס, ואולי צ"ל: נפתלתי. שורה ל"ח, גללו, בכ"י: גיללו. שורה מ"ד, בחסדך, בכ"י ובנדפס: ברוב חסדך. שורה ט"ט, ומהוללי, בכ"י: מהוללי. שורה ג', ולא, בכ"י: לא. שורה ג"ג, דאג, בכ"י: כואב. שורה ג"ח, כזה, בכ"י ובנדפס: בזה. שורה ג"ט, נְשָׂאִים, בכ"י: נְשִׂאִים. שורה ס"א, במ, בכ"י: בה. שורה ס"ג, ואדרכון, בכ"י: והדרכון. שורה ס"ה, המוני, בכ"י: חשבונותי. שורה ס"ו, נא, חסר בכ"י.

אֵיךְ מְכַל אֲמוֹת (מ"ו). — סליחות כ"פ, סמן רמ"ב; אנרות צד 898. — שורה ג', ומיום, בכ"י: מיום. שורה ט', תרבוכות, כ"ה לנכון בכ"י, והוא לשון שאון והמולה (ראה בערוך ערך רבך). שורה י"א, ובנות, בכ"י: בנות. שורה י"ג, יודעי בי, בכ"י: ידועי לי. שורה כ"ה, שכן, בכ"י: יושב. שורה כ"ו, תפלותינו וכו', בכ"י: תהיינה אונך קשובות. שורה כ"ז, אשר הראיתנו, בכ"י: כשם שהראיתנו.

אֵיךְ תִּתְּשֶׁה נַפְשִׁי (קצ"ה). — דיואן ראב"ע צד 1.

אֵין בְּפִי מְלֶה (קכ"ה). — שער השיר צד 76.

אֵין מְלֶה בְּלִשׁוֹנִי (ר"ג). — תשלום צד 114 והערות שם צד 178.

אֶכְסֵף לְסַפֵּר בְּבוֹד אֶרֶץ מְקַדְּשָׁת (שע"ט). — צפנת פענח לרי"ץ מרעלי (קבץ על יד ח"ו, ברלין תרנ"ו—תרנ"ז) צד 26; ראה ירחון שנת 1897 צד 664.

אֵל אֲדוֹן (ט"ז). — עבודת ישראל צד 211.

אֵל אֵל וְטוֹבֹ (קצ"ח). — שער השיר צד 148.

אֵל־בֵּית הַמִּלֶּךְ לְבוֹא נִקְרָאתִי (ר"ב). — תשלום צד 108.

אֵל־מַל עָלֵי תֵבֶל (קמ"ד). — ירחון שנת 1896 צד 198. — שורה א', בָּה, קרי: בָּה.

אֵל־מִי מִגְּאֻלִּי דָם אֶצְעֵק (רצ"ג). — מחזור ספרדים שבקושטנדינא (ליוורנו תקפ"ג) דף קל"ו ע"א, מונה על פי כ"י ווינא (רשימת ר"ז שווארץ סמן 48).

אֱלֹהֵי חֲשַׁף הַיּוֹם (ס"ה). — שירי רש"ה צד 170.

אֱלֹהֵי הַרוּחוֹת לְכַל־בֶּשֶׂר אֶתָּה (קצ"ו). — שער השיר צד 146.

אֱלֹהֵי לֹא יִכְלֹף שְׁתָּקִים (רנ"ו). — צייטשריפט פיר העבר. ביבל. ח"ד צד 27.

אֱלֹהֵי נֹצַר לְשׁוֹנֵי מָרֵעַ (ז'). — עבודת ישראל צד 104.

אֱלֹהֵי עַד שְׁלֹא נּוֹצַרְתִּי (י"ג). — שם צד 421; יומא פ"ו ע"ב.

אֱלֹהֵי תְהַלְתִּי בְּשִׁמְךָ אֲשַׁחֲדֶךָ (קצ"ו). — דיואן ראב"ע צד 2.

אֱלֹהִים אֱלֹהֵי דָמִי (רכ"א). — סליחות כ"פ, סמן קכ"ז; סליחות מ"פ

למוסף יוה"כ ומ"א לער"ה. — שורה ד', תכסהו, בכ"י: תכסה. שורה ה',

ישפך, בכ"י: ינלה. שורה ח', הנשפכים, בכ"י: הנשפך. שורה י"א, שם

ישראל, בכ"י: שם קדש ישראל, ואולי העקר: שם קדש, כמ"ש במ"א. שורה י"ב,

התהו משקץ, בכ"י: תהו מותעב. שורה כ"א, לעלה, בכ"י: עולה. שורה כ"ו,

ובדמיהם, בכ"י: ובדמים. שורה נ"ג, אם נשמע, בכ"י: נשמע. שורה ג"ו,

נשענו, בכ"י: שועננו. שורה נ"ח, טמון, בכ"י: טומן. שורה ס', קָם . . .

וצרתינו, בכ"י: קָוֹם . . . וצרתינו.

אֱלֹהִים אֱלֹהֵי אֲמִשְׁלִיךְ (קס"ב). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 286.

אֱלֹהִים בְּאַזְנוֹנוֹ שְׁמַעֲנוּ (רכ"ג). — יוצרות מ"א לשבת שלפני שבועות (בס' יד

כל בו, פפר"מ תפ"ז). — שורה כ"ו, דרך ארחותיך, הגהתי כן לפי הענין,

אף כי ההגהה הזאת מוטלת אצלי בספק; בגדפס: סִיג אורחותיך.

אלהים לא־אֶדַע וּזְלַתְךָ (רל"ח). — יוצרות מ"פ לשבת החמישית אחר פסח;
עבודת ישראל צד 751. — בית ט' — שְׁנֵי מַמְעַם יְדוּעַ, ובמ"פ יש אמנם,
כנראה, הנוסח הישן בעקרו, אבל גם בו יש שנויים, וע"כ הנחתיו. בשורה
כ"א חסרה מלה אחת, ואולי צ"ל: והרמים הם מודיעים.

אֶלֶךְ אֶדְנִי שְׁנֵעֲתִי (רל"ו). — סליחות כ"פ, סמן פ'; סליחות מ"א ליום ב'
דעש"ת ועלואם ליום ג' דעש"ת. — שורה ג', לרוחת, חסר בכ"י. שורה ח',
ואם כפּעֵל, בכ"י: ואף חרון כפי פועל. שורה י"ב, לך, בכ"י: לו. שורה י"ט,
כבר, בכ"י: שבר. שורה כ"א, כְּבִקִּיר = כאשר בקיר. שורה כ"ח, אדני,
חסר בכ"י.

אִם אֶהְיֶה דוֹדִי (קל"ט). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן קכ"ט; אוצר נחמד ח"ב
(ויען תרי"ז) צד 184. — בית ו', חננו, בכ"י ובנדרפס: חוננו. בית ח', ירונו,
שם ושם: ירונו. בית י', בי, חסר שם ושם. בית י"ד, חמס ותוך, בכ"י:
און וחמס. בית כ"א, תבונתי, בנדרפס: תבונתו; בכ"י חסר סוגר הבית כלו.

אִם אִיד כְּמוֹסֶלֶע (רפ"ח). — המבקש (האג תקל"ח) דף י' ע"ב.

אִם בְּאַרְזִים, ראה: בארזים.

אִם הַזְמַן יִכְרַח כְּצֵל (שכ"ח). — שירים ומליצות כ"י בספריה הלאומית בברלין
(Or. fol. 1059) דף כ"ב. כונת הבית השני לפי הנוסח שלפנינו היא: רק
פעם יעלה הטוב ורק פעם יציץ הפכו (הרע); ואולי צ"ל: ישקע (או מלה
דומה לה בענין) תחת יציץ.

אִם־לֹא תִדְעִי נַפְשִׁי אַחֲרִיתְךָ (ר"ג). — רשי"צ קאעמפף, עשרה שערים
(פראגא תרי"ח) צד 221; תשלוס צד 115 והערות שם צד 179; ראה גם
דיואן ראב"ע צד 165.

אִם לִפִּי בְּחֶרֶךְ (ג"א). — יק"ר, כרך ג', צד 83. אחרי כלות ההדפסה באו
לידי הערותיו של באכער (שם צד 119) ועל פיהן יש לתקן: צד ג"ג שורה ד':
סְמָאָה; צד ג"ד שורה י"ב: וַיִּטְפַּח. שם שורה כ"א: זַעְזְעוּ . . . נַעֲנְעוּ.
צד ג"ו שורה ד': יַתְמָנָה. לשאר תקוניו אין הכרח, והבוחר יבחר.

אִם תִּקְטְלֵנִי אֵל לֶךְ אוֹחִילָה (ש"ה). — עמנואל מחברת י"ט.

אִם־תִּרְאִי אֶת־מְרָאֶיךָ (ק"ט). — Journal of Jew. Lore and Phil. שנת
1920 צד 316.

אִמֵּר לְצִפּוֹן תִּנֵּי חֲלִי (קצ"ט). — ראזין ח"ב צד 44; כוכבי יצחק כרך כ"ה
צד 22; אלגיר דף כ"ג.

אִמְרוּ אֲשֶׁר סוֹד הָאֱמֶת דָּרְשׁוּ (רפ"ה). — הצופה לחכמת ישראל כרך ה'
(בוראפעשט תרפ"א) צד 131.

אֲנוּשׁ חֲשֵׁב יָקָר עוֹלָם לְרִשְׁתּוֹ (שנ"ג). — שירים ומליצות כ"י ברלין (Or.
fol. 1059) דף כ"א. — בית א', אהה, בכ"י: והה.

אָנוּשׁ יִרְאֶה יִקָּר תִּבְּל (ק"ג). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן קל"ג. — בית ג', יהלם, בכ"י: יהלים.

אָנוּשׁ מִהַיִּזְכָּה (כ"ג). — מחזור מ"פ צד 92; איטאליאני ח"ב דף פ'.
אָנִי גָּבֵר לְכָל־שָׂבֵר (רצ"ח). — שירים ומכתבים (לר"ש די־פיאורה ואחרים),
כ"י בעקד הספרים לעדתנו ק"ק פרנא. — בית א', גבר, בכ"י: הגבר.
אָנִשִּׁי לִבִּי שְׁמַעֲנִי (ק"כ). — קטלוגיה ליל יו"כ. מסגנון לשונו אני למד,
שהוא לרי"צ גיאת.

אֲסִירִים בְּשִׁיר יֵצֵאוּ (רס"ו). — קינות לת"ב מ"א צד 108; קינות וסליחות
(קבץ על יד ח"ג, תרמ"ו) צד 28.

אֲעִירָה שָׁנָת עֵינִי (קכ"ו). — אויגנון דף כ"ג ע"ב.

אֲפַקֵּד צָבָא מְרוֹם (שי"א). — עמנואל מחברת י"ו.

אֲרֹוֹי הַלְּבָנוֹן (רע"ט). — קינות לת"ב מ"פ (דף פ"ח) ומ"א (צד 124).
אֲרִכּוּ הַיָּמִים וְדַבֵּר כָּל־חַזוֹן (ס"א). — סליחות כ"פ, סמן קכ"ג; סליחות מ"א
ליום ה'. — שורה א', כל, חסר בכ"י ובנדפס. שורה ב', נמש, בכ"י: נותש.
שורה ז', בלחיה, בכ"י: על לחיה. שורה י', המה, בכ"י: הומם. שורה י"ג,
נחתמו, בכ"י: חותמו. שורה י"ד, נהרותיה, מלשון ואל תופע עליו נהרה
(איוב ג' ד'). שורה י"ח, שמרי, בכ"י: שומרי. שורה כ"ב, בכ"י: כנורה
ועונבה נהפך לאבל. שורה כ"ג, כלימתה, בכ"י: כלימותיה. שורה כ"ד,
מסבל, בכ"י: מכבל. שורה כ"ח, בכ"י: נהיה יחד באופל מנודת. שורה ל',
חרוץ, בכ"י: וחרוץ. שורה ל"א, כפרץ, בכ"י: בפרץ. שורה ל"ב, עווזך,
בכ"י: עיווזך. שורה ל"ג, בכ"י: לעזרתי אילותי. שורה מ"א, בעמך, בכ"י:
לעמך. שורה מ"ב, בכ"י: לגקותו ולטהרו. שורה מ"ג, עדרך, בכ"י: עדרו.
שורה נ', ירנו, בכ"י: רנו. שורה נ"ה, ורחב להעמס, בכ"י: ורוחב להכמס.
שורה נ"ו, כחם, בכ"י: קולם. שורה נ"ח, ארצך, בכ"י: ארצה. שורה ע"א,
שלומים, בכ"י ובנדפס: שילומים.

אֲרִץ שְׁנַעַר תִּהְיֶה וַיִּלְדָּה (ט"ו). — מועד קטן דף כ"ה ע"ב.

אִשׁ נִצְצָה כְּבָרֶק לֵיל (קצ"א). — ספר הדין והחשבון לבית"ס, תלמוד תורה"
בפרנא לשנת 1909/10 צד 12. — תרגום שני החרוזים האחרונים הוא:

הָרַף חֶתֶד אֶפֶק, חָרַס, בְּרוֹם מְאִיר,

וַשְׁתָּה לָרֵב יִצְחָק, נִצֵּר לְמֶהָאֲנִיר!

אֲשָׂא עֵינִי לְכָל־דֶּרֶךְ (קצ"ח). — דיואן ראב"ע צד 25. בחרוז ח' ובחרוז י'
שְׁנֵה הַמִּשְׁקָל, אולי בהתאם לחקי השיר ולא בטעות.

אֲשַׁבֵּעַ בַּעַת אֲרַעֵב לְהַלְלֶךְ (קצ"ה). — כוכבי יצחק מחברת כ"ה צד 85.

אֲשֻׁכִּים לְבֵית הַשָּׁר (ר"ט). — ראזין, ח"א צד 98.

אֲשַׁמְנוּ מִכָּל־עַם (י"ח). — סליחות מ"פ דף נ"ב.

אֲשֶׁר אֵימַתְךָ בְּאַרְאֵלִי אָמֵן (ל"ז). — מחזור ס"פ למוסף יוה"כ צד 298;
איטאליאני לשחרית יוה"כ, דף פ"ג.

אֲשֶׁר בָּנָה עַל־אֶרֶץ מְעוֹנִים (קמ"ט). — אריענס (ליטעראטורבל) לשנת 1845
עמוד 716.

אֲשֶׁר נָסָה זְמַן בְּגֵד (ק"נ). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן קל"ב. — בית ד', יבנה,
בכ"י: יבנה.

אֲשֶׁת נְעוּרִים הָאֲהוּבָה (ר"ט). — סליחות כ"פ, סמן כ"ו; עלזאס ליום ה'
דעש"ת. — שורה נ', ואיד, בכ"י: איד. שורה ו', הבאתה, בכ"י: החייתה.
שורה ט', מלת ומשי אולי יש למחקה. שורה י"ד, כנפיד, בכ"י: כנופד.
שורה ט"ז, אחרי, בכ"י: אחר. שורה י"ח, בכ"י ובגרפס: תרא בכל־זאת לא
פנתה. שורה י"ט, ולא, בכ"י: לא.

אֲשַׁמְתֶּנּוּהוּ אַפִּים אֶרְצָה (ר"א). — דיואן ראב"ע, צד 147; רי"מ זקש, רעליג.
פאעזיע (ברלין 1901), חלק העברי צד 40.

אֵת עֶפְרָה צָבִית אֶרְמֹן (קע"ז). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 49.
אֵתָה הִרְפַּבְתָּ אָנוּשׁ מְרֹאֵשׁ (רצ"ט). — בחינת עולם פרק י"ד (מנטובה שט"ז,
ו, ד'; ברלין תקצ"ח צד 50).

אֵתָה זָכַר מַעֲשֵׂה עוֹלָם (י"א). — עבודת ישראל צד 400.
אֵתָה מְבִין שְׂרָעֲפִי לֵב (י"ט). — דוקס, עהרענווילען (וויען 1837) צד 95.
אֵתָה נְגִלִית בַּעֲנֹן בְּבוּדָךְ (י"ב). — עבודת ישראל צד 403.
אֵתוּתִינוּ לֹא־רְאִינוּ (רע"א). — תחנוני בני"י (קבץ על יד ח"ד) צד 22.
אֵתָן תְּהִלָּה לְאֵל הַמְּהַלֵּל (כ"ד). — צונץ, ליטעראטורגעש. (ברלין 1865)
צד 646.

בְּאֲרִזִּים נִפְלָה שְׁלֵהֶבֶת (י"ד). — מועד קטן דף כ"ה ע"ב; ראה דקדוקי
סופרים שם.

בְּדַת־אֵל אֲדַבְּקָה (קצ"ה). — דיואן ראב"ע צד 1.
בְּהִדְרַת קִדְשֶׁךְ (שכ"ח), סמן לבתי השיר „כנור אריה“, עפ"י כ"י ברלין.
בִּי הַזְמַן חָצִי נָדַד שְׁלַח (ר"ט). — עפ"י העתק ששלח לי מר עזרא סילוירא
בארם צובה מתוך דיואן רי"צ בן עזרא כ"י אשר לו. — בית א', פצע, בכ"י:
בצע. בית נ', אחר, בכ"י: ארור. בית ח', מוקדם בכ"י לבית ז'. בית ט"ז,
ירפש, בכ"י: ירפש.

בִּימֵי יְקוֹתִיאל אֲשֶׁר נִגְמְרוּ (ק"ד). — בשירי רשב"ג שהוצאתי לאור (שיר
השירים, ברלין תרנ"ח) צד 12; ראה גם ירחון לשנת 1911 צד 82. בית ס"ט
(צד ק"ו שורה י"ח), יִתְמָה, קרי: יִתְמָה.
בְּכֹו אֲהַבָּה חֲלָה (של"א). — עפ"י העתקת הח' פאטאי מתוך כ"י אוכספורד

- (ברשימת נייבואיר סמן 1984). — בית נ' לספ כספ, בכ"י: קצף. בית ד', וועות, בכ"י: ושמועות.
- בְּכֶל־אֶף יַעֲלֶה רֵיחַ לְבוֹנָה (קע"ח). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 56.
- בְּכֶל־יוֹם אֲשַׁלַּח (של"ב). — עפ"י העתקת הח' פאמאי מתוך כ"י אוכספורד הנ"ל. — בית ד', ביד לצצי שיר, בכ"י: בעד לצצי צור.
- בְּכֶל־לִבִּי אָמַת וּבְכֶל־מְאֹדִי (ק"ע). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 221.
- בְּלִיל זֶה יִבְרִינִן (מ"ב). — קינות לת"ב מ"פ דף כ"ו; מ"א צד 22. יש מיחסים את הקינה הזאת לר"א הקליר, ויש מטילים בזה ספק.
- בְּלִילִי עַל־מִשְׁכְּבִי (קכ"ח). — אויגנון דף כ"ו ע"א; טריפולי דף י"ג ע"ב.
- בְּמִרוֹמֵי עֶרֶץ כְּסֵא שְׁבִתָּךְ (נ"ח). — סרע"ג ח"ב צד 48; זקש, רעליג. פאעזיע, חלק העברי צד 9. — בשורה י"ב מיתרת מלה אחת, ואולי צ"ל: מהללים ומודים לפדה וגאל.
- בְּנֵי עוֹלָם אֲשֶׁר עוֹלָם בְּלָבָם (קמ"ח). — נבעולים, שנה א' (ווינען 1919) צד 66.
- בְּנֵי תַמְיָמִים מִשְׁפִּימִים (קכ"ח). — אויגנון דף ל"ו ע"ב; טריפולי דף כ' ע"ב.
- לפי דעתי נפלה טעות בשורה ד', וצ"ל: ויתודו על חטאתיהם ועונות אבתיהם (נחמ"ט' ב').
- בְּנַפְשִׁי לֵיל יִדְרוֹת (קמ"ו). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן קמ"ו. — בית ב', וי"ן, בכ"י: ואת.
- בְּעֶבְרִי עַל־מְקוֹם קְבֵרוֹת שְׁכֵנֵי (רפ"ח). — הצופה לחכמת ישראל שנה ה' (תרפ"א) צד 133.
- בְּעֵל־תֹּאזֵב וְקֶסֶם (קט"ו). — טל צד 28.
- בְּרוֹם גִּלְגָּל סוֹבֵב (ר"ל). — ארגיל דף י"ד ע"א.
- בְּרַח דּוֹדֵי אֶל מְכוֹן לְשִׁבְתָּךְ (ס'). — מחזור מ"פ ליום ב' של פסח צד 258.
- בֵּת הַנִּפְנִיִּים יִחְשְׁכוּ שְׁמִיתָ (רנ"ג). — תחכמוני שער כ"ו.
- בֵּת הַנִּפְנִיִּים יִקְרוּ דְמִיתָ (רנ"ג). — תחכמוני שם.
- גְּבִהִי שְׁחָקִים אֶל־הֵלֶם נִכְנָעוּ (ר"ו). — ראזין ח"א צד 128.
- גְּבִהִי שְׁמִים לָךְ כְּסֵא כְבוֹד (קצ"ד). — שער השיר צד 131.
- גְּבִירִי בִלְתָּךְ עֵינֵי מְכַפִּים (קמ"ד). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן צ"ה. — בבית י' יש למחוק את הקו אחר מלת יהביעו.
- גְּדוֹל אֶחָיו וְתַפְאֶרֶת עֲמוֹ (ב'). — בן סירא פרשה נ', הוצאת שטראק (לייפציג 1903) צד 52; הוצאת ר"ד כהנא (ורשה תרע"ב) צד 93. — בשורה י"ג קרי: תפארת, תחת: תפארת.
- גִּזְעֵי יִשְׁשִׁים עָלֶה מִבְּבֶל (י"ד). — מועד קטן דף כ"ה ע"ב; ראה דקדוקי סופרים שם.
- גִּלְגָּל וּמִזְלֹת בְּמַעְמָדָם (ר"ח). — ראזין ח"א צד 98.

- דָּאָנָה שְׁבֵרָה לְבִי (קצ"ג). — סרע"ג ח"ב צד 4.
 דְּבָרֶיךָ בְּמִזְרֵי עֵבֶר רְקוּחִים (קפ"א). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 164.
 הָאֵל הָעֵיכָה וְרָאָה (רנ"ט). — אלגיר דף ו' ע"א; טל צד 49; אנרות צד 897.
 הִבָּא מִבּוֹל וְשֵׁם תָּבֵל חֲרָבָה (קפ"ג). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 169.
 הִהָּ לְזִמְנִי כְּתֹב שְׁמֹנָה (ש"ח). — עמנואל מחברת ד'. — בבית כ"ג (צד ש"ט שורה ט"ו) נשחת החרוז, ובמחברות דפוס קושט' שלפני הניה אחד הקוראים וכתב: יפְעָנָה (תחת: יפעתה), אולם מלבד שלא נמצא השם יפע לא במקרא ולא במדרשים, הנה הרבים לנקבות אין לו מקום פה.
 הוֹשִׁיעֲנִי אֱלֹהֵי הַכֹּל (א'). — בן סירא פרשה ל"ז בהוצאת שטארק (לייפציג 1903) צד 28; פרשה ל"ה בהוצאת ר"ד כהנא (ורשא תרע"ב) צד 56.
 הַיְדַעְתֶּם יְדִידִי (קט"ז). — צ"ק צד 159.
 הַיּוֹכְלוּ פְגָרִים (קפ"ז). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 184. בבית כ"ז (צד קפ"ח שורה כ"ו) קרי: בתוכה.
 הִים בִּינִי וּבִינְךָ (ע"ב). — שירי רש"ה צד 82.
 הִישָׁמַח הַיְּהוּדִי הָאֲמֵלֶל (רפ"ח). — המבקש (האנ תקל"ח) דף ו' ע"ב.
 הִלִּי תַעֲשׂ בְּכָל־שָׁנָה פְעָלִים (ס"ה). — שירי רש"ה צד 142.
 הֵם הֵם יְמֵי תָבֵל (קע"ד). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 222. בבית כ"ג קרי: שוֹתָה.
 הֵם כְּבֹהֲמוֹת מִבְּלִי זָנָב (רנ"ה). — תחכמוני, הוצאת קאמינקא צד 451.
 הִנֵּה יַחֲדָתִי בְּלִילָה (ע"ג). — שירי רש"ה צד 49. בבית כ"ה קרי: רָקְלָה.
 הַנְּשִׁיג עָרְךָ שִׁיר (רמ"ד). — קונטרס צד 54.
 הַסְתִּי אֶרֶח (רפ"ט). — צ"ק צד 162.
 הַעוֹלָם יָם וְזַעַף (רצ"ח). — בחינות עולם פ"ח (מנומכה שט"ז, ב' ג'; ברלין תקצ"ח צד 14).
 הַצִּיּוֹתֵנִי תְּשׁוּקָתִי לְאֵל חַי (קפ"ג). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 172.
 הַקִּיצִיתִי תְּנוּמָת רַעֲיוֹנִי (קמ"ז). — שער השיר צד 70.
 הַרְמָתִי לְאֵל עֲלִיזוֹן יְמִינִי (ק"ג). — דיואן רמב"ע כ"ה, סמן קי"ח; ראה ניסח שונה קצת בדברי חפץ (לונדון תרי"ג) צד 27.
 הַשְׁמֵשׁ בְּגִבְעִים אוֹ לְהָבִים (קמ"ג). — תהלה למשה (הוא ספר היובל לרמ"ש, לפסיא תרנ"ו) צד 40.
 הַשְׁתַּתִּי וּבִרְכִי לְפָנֵי צוֹר (רצ"ג). — ארגיל דף ט"ז ע"ב.
 הַתְּעוֹבְרוּ תִּמְהִים רְאוֹת (קכ"ג). — אויגנון דף מ"א ע"א. — בית י"א (צד קכ"ד שורה ב'), ברוח, אולי צ"ל: בכתו. בית כ"ח (שם שורה י"ט), מתגרת ירך, פסוק כצורתו (תהלים ל"ט י"א), ועל כן לא השגיח המשורר על מספר התנועות.

הַתְּרִדְךָ נַעֲרוֹת אַחֲרֵי הַמָּשִׁים (ק"פ). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 160.
וּבְכֵן תֵּן פֶּתֶדְךָ (ח'). — עבודת ישראל צד 384; ראה ירחון לשנת 1911 צד 594.
וּבְיִזְוִנָה בְּרֹאשׁ אָמִיר (קמ"ו). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן קל"ז. — בית ב',
יגנון, בכ"י: תנוגן. בית ו', תשו, בכ"י: תצו. בית ז', והבה לו אבריק, כן
נראה לי, ובכ"י מטשמש מאד.

וּבְנִשְׂרָק תִּשְׁבֶּתִיו נֶאֱמָן (רנ"ד). — תחכמוני שער ג'.
וְחִיּוֹת בּוֹעֲרוֹת מִרְאִיהֶן כְּנִחְלִי־אֵשׁ (ר"י). — מחזור מ"פ ליום א' דר"ה צד 147.
וַיֵּאָתִיו כָּל לְעֶבְדְּךָ (י"ט). — מחזור מ"פ שם צד 238; סדור רש"י (ברלין
תרע"ב) צד 86.

וַיֵּשׁ אִישִׁים תִּמְדוֹדָה (קנ"ב). — יק"ר כרך ד' צד 80.
וְכָל שָׁגָה בְּהוֹן עוֹלָם (קמ"ט). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן ק"א. — בית א',
וכל, בכ"י: לבל. בית ג', ישק צופו, בכ"י: צוף ישקה.
וְלֵב נָבוֹב וְתוֹשִׁיָה סְתוּמָה (ק"ב). — ש"ש צד 34.
וְרֹאֶה בְּלִבְּךָ זֶמֶן רַע (רנ"ה). — תחכמוני שער ג'.
זָכַר בְּרִית־אֲבִרְהָם (ס"ב). — סליחות מ"פ וסליחות כמנהג פוזנא והראדני
(קראטאשין תקצ"ט) לערב ר"ה ולצום גדליהו. הכתים החסרים לא יכלתי
להמציא לי.

זִמְמִי הִיא בְּהַר כְּסֵל (צ"ג). — ש"ש צד 36.
זִמְן הַבְּלִי יָמִי סְכָלִי (קכ"ט). — אויגנון דף ל"ג ע"א; מב"ע צד 90.
זִמְן תִּקְרַב כְּצֵל בֶּרֶחַ (קמ"ו). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן כ"ו. — בית ה', ישיב ...
מלבב, בכ"י: ישיר ... מלבבו.

חֵי הַבְּרִית הַזֹּאת (קע"ח). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 3.
חֲנֹם אֲדָמָה תַעֲדָה עֲדִיָּה (קמ"ח). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן פ"ה. — בית ג',
קרי: צְרִיָּה.

חֲסִין גְּבוּרוֹת יָדְךָ גִּלָּם (רנ"ו). — תחכמוני שער ג'.
יֹאמַר יוֹן עוֹ אֲזַרְתִּי (שי"א). — עמנואל מחברת כ"ה.
יְגוֹנִי וְיִמְרֵי חֲכִי (רכ"ו). — קונטרס צד 45.
יְדִידִי הִשְׁכַּחְתָּ (קס"ט). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 4.
יְדִידִי קוֹם כְּבֹר אֲסֵרו (ע"ה). — שירי רש"ה צד 194.
יִדְעֲנוּךְ גִּדְרֵי מִימֵי עֲלֻמִּים (קע"ב). — דיואן רי"ה כרך א' צד 154. — כית כ"ח
(צד קע"ג שורה כ"ג), חדשים, ח"ג ביאליק קורא: תְּרָשִׁים, ובוה סר כל הקשי
שבחרונו.

יִדְעֲתִנִּי בְּמָרָם תִּצְרִנִּי (קנ"ג). — קונטרס צד 44.
יִהֵ אָנָּה אֲמַצְאָךְ (קנ"ו). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 150.
יֹם אֹזֶר בְּהִיר (קנ"ח). — שם צד 38.

- יום עירם אַעמר מַצְדָּקְתִּי (ק"ח). — אנרות צד 775; תשלום צד 100.
 "זם שַׁעֲשַׁעְתִּיהוּ עָלַי בְּרָפִי (קע"ח). — שער השיר צד 93.
 יוֹמָם עֵינֵינוּ תְּלוּזוֹת (רל"ה). — סל צד 43.
 יוֹנָה יַעֲלֶת־חַן (קכ"א). — מֶאָנָטְס־שְׂרִיפֶט (הוספה לעתון ייר. פרעססע) לשנת 1906 גליון 4.
 יוֹנָה פוֹתָה יְקִישֶׁת כָּל־מַעֲבָר (קס"ד). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 177.
 יוֹנָה תְּקוּנָן עַל־אֲמִירֶיהָ (קע"א). — שם כרך א' צד 164.
 יוֹשֵׁב בְּמַעֲמֶק מְצוּלָה (קי"ז). — קונטרס צד 32.
 יוֹזֵבֵר גָּבֵר בִּימֵי תִזְיוֹ (קט"ח). — שער השיר צד 71.
 יַחֲדָה הַחֲטָאָה (ר"ס). — אריענט (ליטעראטורבל.) לשנת 1843 עמוד 701,
 713, 727. — צד רס"ד שורה 10, ערות עלומי, אולי צ"ל: בִּשְׁתַּ עֲלוּמִי,
 כלה"כ ישע"י ג"ד ד'.
 יַחֲדָה עֲקֵבֶךָ כְּרוּךְ בְּקֶץ (רכ"ו). — מחזור תלמסאן לימים נוראים (ליורנו
 תרכ"א) דף קכ"ו ע"ב; המניד לשנת 1872 צד 463; ראה גם אללענט.
 צייט. דעס יודענט. לשנת 1839 עמוד 679. — בית י"א (צד רכ"ח שורה ד'),
 רק, קרי: רק.
 יַחֲדָה שְׁתָּרִי הָאֵל (קנ"ג). — שער השיר צד 101.
 יי יי אֵל רְחוּם, ראה: אוכרה.
 יי יי מַעוֹן אֶתָּה (רס"ד). — סליחות כ"פ, סמן כ'. — שורה ד' נַתָּנוּ, בכ"י:
 נותננו. שורה ה', מעולל, בכ"י: מוולל; ראה דברים כ"ד כ"א. שורה ט"ו,
 בנו, בכ"י: בה. שורה כ', ירחם, בכ"י: ירוחם, ומלת חרבו חסרה.
 יִיטֵב בְּעֵינֶיךָ נָעִים שִׁירֵי (ק"ע). — דיואן רי"ה הוצאת שד"ל (ליק 1864)
 דף י"א ע"ב.
 יִמִּין אֲדָנִי הֲלֹא אַתָּ (ק"ע). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 42.
 יַעֲבֹר עָלַי רְצוֹנֶךָ (קס"ט). — דיואן רי"ה הוצאת שד"ל דף ח' ע"ב.
 יַעֲרוּנִי בְּשִׁמְךָ רַעְיוֹנִי (קנ"ג). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 65. — שורה ג' קרי:
 וַאֲמִן.
 יַעֲרוּנִי רַעְיוֹנִי וְסוֹד לְבִי (קס"ח). — שם צד 182.
 יַעֲלֶה אֲשֶׁר לְבִי בְּחוּט מְשַׁכְּתֵהוּ (רנ"ג). — תחכמוני שער כ'.
 יַעֲלֶה הַבִּיאָתָנִי (רנ"ב). — תחכמוני שער ג', בהוצאת קאמינקא צד 428.
 יַעֲלֶה נְשׂוּאָה בְּכַנְפֵי נְשָׁרִים (רמ"ו). — קונטרס צד 80.
 יַעֲלֶת־חַן מִמַּעוֹנָה רַחֲקָה (ק"ע), שער השיר צד 107. — בית ב' קרי: חֲשָׁקָה.
 יַעֲיֵץ וּמִקִּים בְּמָרוֹם שְׁחָקִים (קפ"ד). — שם צד 97.
 יָפָה נוֹף מְשׁוֹשׁ תִּבְלִי (קפ"נ). — שם צד 95.
 יָפוּ בְּעֵינֵי כָל־דָּרְכֶיךָ (קנ"ט). — קונטרס צד 34.

- יפת מראה מנגנת בכנור (רנ"ב). — תחכמוני שער מ"מ.
 יקרה מיקר יצרה לקוחה (קנ"ו). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 35.
 יקרה שכה גויה (קנ"ד). — דיואן רי"ה הוצאת שד"ל דף ה' ע"ב.
 ירושלם למוניד השקי (קס"א). — שער השיר צד 116.
 יריעות שלמה (קנ"ח). — קונטרס צד 27.
 ישלם הסתיו נדרו (ק"ח). — ש"ש צד 7.
 ישן אל-תדרם (קס"ו). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 203.
 ישן למתי עינד עצמת (רנ"ה). — תחכמוני שער ג', הוצאת קאמינקא צד 434;
 נייבואיר, מלאכת השיר (פפד"א 1865) צד 53.
 ישנה בחיק ילדות (קנ"ד). — שער השיר צד 100.
 ישראל נושע ביו (מ"ו). — עבודת ישראל צד 604.
 כבודי במקומי (ר"ש). — ראזין, ח"א צד 221.
 כבד שלמו ימי אבלי (ע"ב). — שירי רש"ה צד 80.
 כנור אריה יונק (שכ"ה). — כ"י ווינא קבץ 72 (ברשימת קראפטדייטש
 צד 121 סמן CVIII) דף של"ו ע"א (= כי"ו); כ"י ברלין 1059 (ברשימת
 רמש"ש ח"א צד 94 סמן 114) דף ח' ע"א (= כי"ב). — בית ג', בערנות,
 כי"ב: בערנות; ולרעות, כי"ו: ולראות. בית י"ט, נאקות, בב' כה"י: נאקת,
 אולם ראה יהוקאל ל' כ"ד. בית כ"ג, עש, בב' כה"י: אש; ירב, כי"ו:
 יריב, כי"ב: ריב. בית כ"ה, ולענה, כי"ו: מלענה; גבה, בב' כה"י: גבוב.
 בית כ"ו, רשע, בב' כה"י: ישע. בית ל', במצרפו, על משקל מקהלים; צרפו,
 כי"ב: שרפו. שורה מ', ניד, בב' כה"י: ניב. שורה מ"ג, ובצפעים, כי"ב:
 ובצפעים; ראה דיואן רי"ה כרך ב', הערות צד 27. בית מ"ה, שר, כי"ב:
 שח, בכי"ו חסרה המלה הזאת; צר, בב' כה"י: צח. בית נ', עלי, כי"ו: עדי.
 בית נ"א, תבונות, כי"ב: תבונה. בית נ"ב, שרים, כי"ב: שירים. בית נ"ג,
 ישנה, כי"ב: משנה; כי"ו: משנה כמשפטם ידינו. בית נ"ד, שיר, כי"ו:
 השיר; כי"ב: הומיר. בית ס', חלל, כי"ו: חולל. בית ס"א, נדרים, בב'
 כה"י: הנדרים. בית ס"ו, בחקיו, כי"ו: בחקי. בית ע"ב, בגרנו, כי"ו:
 גרנו. בית ע"ה, לפי, כי"ו: לפני.
 כל-הקנה עבד עברי (שמ"ו). — עמנואל מחברת כ'.
 כל-פזכבי בקר (קנ"ד). — שער השיר צד 100.
 כל-מעשה אדני (קל"ב). — תשלום צד 98 והערות שם צד 175.
 כשרש עץ יהי ארך אמיריו (צ"ה). — תפארת שיבה (ספר היובל לכבוד
 צונץ, ברלין תרמ"ד) צד 197. — בית ל"ז (צד צ"ו שורה כ"ב), ח"ג ביאליק
 מבכר את נוסח דוקעס (שירי שלמה צד 24), והוא קורא: ואסיר מעלי עיני
 לבבי — בהתלות אפר ליל — אפריו, ר"ל: כאשר ישים הליל על עצמו את

אפריו, את צעיפו השחור, אז אסיר אני מעל עיני לבבי את אפריו, הנני דורש
בחכמה ואור לי. בית מ"ח (צר צ"ו שורה ג'), גם בזה מבכר ביאליק את
נוסח דוקקס (בחביריו), אלא שהוא מנסח וקורא: פִּתְּכָרְיו, עדה"כ ישעי' מ"ז י"ב.
פִּתְּר מַעַט פִּרֹד (קל"ח). — אוצר נחמד ח"א (ווינן תר"ו) צד 166.
לְבִי בְּמִזְרָח (קע"ט). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 155.
לְבִי לְפָרְעַשׁ חֲלָל יְצוּעִי (רנ"ד). — החכמוני שער ג'; נייבואיר, מלאכת השיר
צד 46.

לְבִי סִחֲרֹתָר (שי"א). — עמנואל מחברת ג'.
לֹו הִיָּתָה נְפָשִׁי מַעַט שְׁאֵלָת (צ"ד). — ש"ש צד 37.
לִי יוֹעֲקִי רַעִי (רפ"א). — עפ"י כ"י ואטיקן (ראה בראש דבר). בסוף השיר
כתוב בכ"י לאמר: „הנה מאה בתים שעשה הרב ר' משה בר' נחמן שיחיה
לשלחם למורו הרב ר' יונה קרובו וצק"ל". — בית ה', ראה משלי י' ג', י"ט
מ"ו; ואולי יתכן יותר לקרוא: תַּעֲרַב, עדה"כ שם י"ג י"ט. בית ו', כתר, אולי
צ"ל: עדי; שם, הרגלו, ובבית ז', והתנצלו, מוסב על „לימינו" בבית ה'.
בית ט', וסוס, בכ"י: וסיס; למשאות, בכ"י: למשאות. בית ל"א (צר רפ"ב
שורה י"ד), ולשחורות, בכ"י: ולתשחורות. בית ל"ה (צר רפ"ב שורה י"ח),
ומכללים, בכ"י: כמכלולים. בית מ"ד (צר רפ"ב שורה כ"ז), יסכלו, ראה
קהלת ב' י"ט; בכ"י: יכסלו. בית מ"מ (צר רפ"ג שורה ב'), קָלְלוּ, כתב כן
(פה ובמקומות אחרים) בשביל החרון, ובמקרא לא נמצא דוגמתו רק פעם
אחת לנקבה יחידה (קִבְּצָה, מיכה א' ז'). בית נ"ג (צר רפ"ג שורה ו'),
בערים יכסלו, ראה ירמ' י' ח'; בכ"י: ביערים נכשלו. בית ס"ב (צר רפ"ג
שורה ט"ו), מַעֲלִיָּהֶם, בשביל המשקל פלס במשקל מַעֲלָתָם. בית ס"ג
(צר רפ"ג שורה כ"ו), נאצלו, בכ"י: אצלו. בית ע"ד (צר רפ"ג שורה כ"ז),
בכ"י: אל גן בעדן ואל טובו. בית ע"ה (צר רפ"ג שורה כ"ח), משם, בכ"י:
מהם. בית ע"ח (צר רפ"ד שורה א'), מלו = מלאו (יחזקאל כ"ח, ט"ז).
בית ע"ט (צר רפ"ד שורה ב'), להתעטר, בכ"י: להתעט', וא"כ אפשר לקרוא
גם: להתעטף. בית פ"ט (צר רפ"ד שורה י"ב), ויתנאלו, ראה דניאל א' ח';
בכ"י: ויתגואלו. בית צ"ו (צר רפ"ד שורה י"ט), נבלעה מות, במקרא לא
נמצא רק בלשון זכר.

לִיל גִּלְתָּה אֵלִי (קע"ח). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 20.
לִךְ אָמַר לְבִי (ג'). — מטמני מסתרים ח"ד = הצופה מארץ הנר שנה ב'
(תרע"ב) צד 73.
לִךְ עֵינֵי צִפְיוֹת (קנ"א). — מריפולי דף ט"ז ע"א; סליחות התימנים (ירושלים)
דף י"ט ע"א.
לְכָל צָרִי אֶמְצָא (שי"ט). — צפנת פענח לרי"ץ מרעלי (קבץ על יד ח"ו, ברלין

תרנ"ו—תרנ"ז) צד 15; ראה ירחון לשנת 1897 צד 662. שורה ד', דאָנתי, משקל העלתי, אף על פי שאין בנינם אחד, וכתב כן בשביל המשקל.

לְמִי אָנוֹס לְעֹרָה (ר"ח). — ראזין ח"א צד 99.

לְמַתִּי נָע וְנָד אֶהְיֶה (רנ"ה). — תחמוני שער נ'; נייבואיר, מלאכת השיר צד 48.

לְצִיּוֹן שְׂאֶפָה בְּפֶשִׁי (רנ"א). — שער השיר צד 195.

לְקִרְאָת חֲלָל חֲשֵׁקֶךָ (קע"ח). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 34.

לְקִרְאָת מְקוֹר חַיִּי אָמַת (קע"א). — שם צד 296.

לְשֹׁר עִירִי גְדוֹל בְּיָם שְׁבָרִי (שי"ז). — צפנת פענח לרי"צ מרעלי (בקבץ על

יד ח"ז, ברלין תרנ"ו—תרנ"ז) צד 16.

מֵאֵז מְעוֹן הָאֶהְבָּה הָיִיתָ (קס"ט). — דיואן רי"ה הוצאת שד"ל דף כ"א ע"ב.

מֵאֲנָה הַנָּחַם בְּפֶשִׁי (רע"ד). — אילת השחר (מנטובה תע"ו) דף מ"ד ע"ב.

מִבֵּין עֲפָאִים הַמּוֹת יוֹנִים (קפ"ט). — שער השיר צד 123.

מִה־יַעֲשׂוּ אֵלַי צָבָא מְרוֹם (שי"א). — עמנואל מחברת א'.

מִה־יִתְרוֹן לְאֹדָם (קי"ט). — שער השיר צד 21.

מִה־לְאֶהוּבִי כִּי־קֶצֶף (קכ"ו). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן רמ"ד.

מִה־לְאֶחָזֹתִי כִּי חֲשֹׁבָה יָמִים (ק"ס). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 83. —

בשורה ז' קרי: פָּמָה.

מִה־לֶּךָ יְחִידָה תִּשְׁבִּי דוֹמָם (צ"ז). — עומר השכחה לר"א גבישון (ליוורנו

תק"ח) דף קל"ו ע"ב. — בית ל"ח (צד צ"ח שורה ג' מלמטה), בן לבי,

הנאון שיר"ר כתב על גליון ספרו (המונח לפני): „הוא דוד המלך משבט יהודה

שנקרא לביא (בראשית מ"ט, ט'), והוא קלל את המריבים אתו באש וגפרית

(תהלים י"א ו') הכתוב פה בסמוך, ולביא יקרא בכתוב גם לְבִי, והרבים לְבָאִים,

לְבָאוֹת, כמו מן צְבִי צְבָאִים, ומן לְבִיא היה הרבים לביאים כמו מן נביא

נביאים". וח"ג ביאליק קורא: בְּנ־אֲבִי = בֶּן אֲבִי־גְדוֹר = משה, שאמר גפרית

ומלח שרפה כל ארצה (דברים כ"ט כ"ב). — תרגום הבתים הערביים בסוף

השיר הוא לפי ענינו:

אויה לפרי עמלי; . . . .

אויה לעם מבקש עזר, ולא ישכיל ולא יבין פעלי;

אויה לְשִׁכְנִי בקרבו ולבקשת שלומי עמו.

אויה לזמן מתקוממי, ונפלא הוא בעיני.

אויה לארץ, אשר כה נכסף נכספתי לה;

בדר אשב בה וְאֶבְךָ, ורעיוני לבד הוא רְעִי.

דברי ירשוני לעזבה — האלהים יודע את דרכי!

מִה־לֶּךָ צְבִיָּה תִּמְנְעִי צִירֶיךָ (קע"ה). — שער השיר צד 92.

מִה־תִּהְיֶה נִפְשִׁי (רל"א). — ר"י רייפמאן, תולדות רו"ה (פראג תרי"ג) צד 31.
מִה־יִכְלִי גִלְגֵּל יִקְרַ גְּלִיתִי (רמ"ח). — תחכמוני שער י"ג.

מִה־רִינָא אֵלֵי מַעֲוִנֵי אֶהוּבִים (קכ"ו). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן רמ"ג
(= דכ"י); כ"י הקראי נאמן באייפטוריה דף מ' ע"ב (= כ"י"ג); גבולות
שנה א' (ווינ 1919) צד 67. — בית ב', קעון, נסמך בשביל המשקל. בית ג',
אשמעה . . . מכלואי, דכ"י: אשמעה במ. . . מכלא. בית ד', תבך, כ"ה
לנכון בכ"י"ג, שם במעות: ואלופי. בית ה', כבאשישות, דכ"י: נא באשישות.
מִי־יִתֵּן רֹאשִׁי מִים (רי"ז). — קינות לת"ב מ"פ (דף צ"ה ע"ב) ומ"א (צד 116).
צד רי"ט שורה י"ט קרי: עֲלֵת־הֶלֶה.

מִי־תִנְנִי עֶבֶד אֱלֹהֵי (קנ"ד). — דיואן רי"ה כרך ג' צד 228.

מִמְרוֹם קוֹל עֶבֶר (קל"ד). — מב"ע צד 62.

מִנְחָלִי בְּכֹה אֲשֶׁר נָפְזִי (קמ"ב). — ירחון לשנת 1896 צד 36.

מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ אֲדִיר בְּנֶעֱדוֹ (ל"ט). — איטאליאני (ח"ב דף פ"ג ע"א)
לשחרית ומחזור מ"פ (צד 296) למוסף יוה"כ.

מִפְּלִטִי אֵלֵי צוּרִי (רע"ז). — מחזור מ"פ לשחרית יום הכפורים; מעירי שחר
(מנטובה שפ"ד) ליום ב'; אילת השחר (מנטובה תע"ו) ליום א'.

מִצֹּר וְצוֹק אֲשֶׁכֶּר (שכ"ח). — שירים ומכתבים כ"י פרגא הג"ל דף פ"ט (= כ"י"פ);
כ"י ברלין 1059 דף קס"ב (= כ"י"ב). בית א', מצר, בכ"י"פ: מצור; אשת,
שם: אשתה. בית ד', לחבר, שם: לחברת. בית ו', בשני כה"י: חכם לב
אל בניו (כ"י"ב: בנו) חדלו לבל תהיו. בית ז', יין, בכ"י: היין. בית ט', ליין,
בכ"י: מיין.

נֶאֱוָה בַּעַז הַתְּאֲזָרִי (ר"צ). — עפ"י העתקה שהעתיק לו שד"ל ובאה לידי מעובון
מר מורי ר"א פרופ' ברלינר ז"ל. — שורה ט', צלם אליל, מלת „צלם" חסרה
בכ"י וממלת „אליל" נשארו רק אותיות י ל. שורה ט"ו, בכ"י: תעלוז ומלת
אם חסרה. שורה י"ח, בכ"י: ובצעקתך.

נָאֵם עֶבֶד (שכ"ח). — סמן לבתי השיר „כנור אריה"; עפ"י כ"י ברלין. — בית א',
לשי, בכ"י: כשי.

נִדְוֹ לִנְפֶשׁ נִדְרָה מִפְּחַת (רצ"ו). — כ"י ווינא קבץ 72 הג"ל, דף רכ"ג
(= כ"י"ו); כ"י לונדון Add. 27168, רשימת מרגליות כרך ג' צד 246
(= כ"י"ל). הקינה הזאת היא הראשונה משורה של קינות אשר קראה ר"א
בדרשי בשם „בעל פרצים" וחברה על מות דון בוגפוש רוננט, דון אישתרוג
דצנבאי ור' אברהם בן שלמיא. — בית א', נודדה . . . יומם . . . נפלה,
בכ"י"ו: נודדת . . . מפח יום . . . נופלת. בית ב', לשך, כ"ה בב' כה"י,
ואולי נכון יותר לקרוא: לִסְדֵּר. בית ד', בכ"י"ו: תדפק בדלת; כ"י"ל:
תפתח בדלת. קרבי תהי, כ"י"ל: קרבי זמן; כ"י"ו: קרי . . . והשאר מסשמש

ולא יוכל להקרא. בית ז', בנורי רעיוני, כ"ל: בנורי רעיוני; כ"ו: בעזרי
בעיני. בית ט', ממתים, כ"ל: ממותים. בית י', פלך, קרי: פלך; תלכדו, כ"ו:
נלכדו. בית י"ד, נגף, כ"ו: עב; לפי לה"כ ירמ' ט' כ' צ"ל: מות. בית ט"ו,
נסחפו, כ"ו: נספחו, כ"ל: נשחפו. בית י"ז, איך בעי נמלחת, כ"ה בב' כה"י,
ואולי צ"ל: בעמקים נחת. בית י"ח, מול, כ"ה בב' כה"י, ואולי צ"ל: אל, או:
על, וסס, כ"ל: ועש. בית כ"ג, מותה מגל, כ"ל: המות המגל. בית כ"ה, טבחת,
כ"ו: טופחת, ואולי ר"ל: מכסה באדמה כמו במטפחת. בית כ"ו, הבינותי,
כ"ו: תבואתי; כ"ל: תבונתי. בית כ"ח, כ"ל: מקום מקלט ועיר מבצר.
בית כ"ט, בחרבך, כ"ו: בסירך. אבחת, כ"ל: זובחת. בית ל', רוח תלאות,
כ"ל: רוח מתלאות; כ"ו: כוס מתלאות. רוחות, כ"ו: כפות. בית ל"א,
למעוה, כ"ו: למעבה. בית ל"ב, הלמות שדרה, בב' כה"י: הולמות שורדה.
עיני, כ"ו: עיניו. נחת, כ"ה בב' כה"י; קרי: ננחת? בית ל"ח, שבמה,
כ"ו: שבמו; כ"ל: אחי. ראה ישעי' ט"ז, ח', ט'. בית מ', בסור, כ"ל:
בסוד. בית מ"ב, ארי . . . הרחב . . . כפיר, כ"ו: חרי . . . תרחב . . .
כפור. בית ל"ג, ומאין, כ"ו: המאין. בית מ"ו, מן, חסר בכ"ל. בית מ"ז,
תאביל, נראה שצ"ל: האביל; בזבל, כ"ו: באבול. בית מ"ט, ירה, כ"ו: דיה.

נדיבי עם קראוני (שי"ג). — עמנואל מחברת י"א.

נורא מכל ואיום (קל"ג). — מב"ע צד 79; אויגנון דף ל"ו ע"א.

נחם אדני אלהינו (ו'). — עבודת ישראל צד 96.

נפש אשר עלו שאונתה (צ"ב). — ש"ש צד 10; ר"ש וקש, התחיה ח"ב
(ברלין תר"ו) צד 1.

נפש יקרה איך בשלך תבמתי (רמ"ט). — שער השיר צד 192.

נפש יקרה צהלי קולך (שכ"ב). — שירים ומליצות כ"י ברלין הנ"ל, דף ר"ח
ע"א. — חרוז י"ד, נו תערך, בכ"י: ני תערב. בית ט"ו, אל יום, בכ"י: ליום.

נפשי אניתך, ראה: אותה נפשי.

נפשי בי מהתהמי (רס"ח). — צ"ק צד 169.

נפשי בקרבי תחשב (שי"ד). — עמנואל מחברת ט"ז.

נפשי לציון מספרד גלתה (רמ"ט). — תחכמוני שער כ"ח.

נפשי עז תדרךני (ק"י). — חובות הלבבות (ווינן תרמ"ז).

נרד וקרפם צין בגני (רצ"א). — צ"ק צד 163.

נשמה מאשר תתאו גדועה (ע"ד). — שירי רש"ה צד 108.

סבאי בראש מהול (שכ"ט). — שירים ומכתבים כ"י פרנא הנ"ל דף פ"ט;
כ"י ברלין 1059 דף קס"ב.

סבב חשק על-יד תואר (רנ"ב). — תחכמוני שער ג'. — בבית ג' הנחת מלת
חכלילי (ולא שניתיה לכתוב: חכלילת), כי אפשר שכונ המשורר לאמר:

לכבוד העין החכלילי, והזכיר את עין אהובתו ולא אותה בעצמה, יען כי בעינה לבבתהו.

עבדי זמן עבדי עבדים (קע"א). — דיואן רי"ה כרך נ' צד 300.
עבי שחקים בשורים נעו (ק"ו). — ש"ש צד 34. — בית ב', עננים, ח"ג ביאליק
קורא: תרנים.

עדיאן תאריכון המריבים (רנ"ח). — דיואן ראב"י כ"י אדלער דף צ"ה
סמן רי"א (לפי מנני). — בית ב', עליו, כ"י: עלי. בית ד', אפל, כ"י: אהל.
בית ה', זהבים, כ"י: זהובים. בית ו', וכטורים, כ"י: והטורים.

עולמה תראה בחייה (ט"ו). — ברכות דף י"ז ע"א ודקדוקי סופרים שם.
עז תדרכי נפשי (שכ"ה). — סמן לחרוזי השיר: כנור אריה.
עמה הוד ועמה ולבש נאונים (צ"ט). — ש"ש צד 13; התחיה לר"ש וקש
ח"א (ברלין תר"י) צד 47; אנרות צד 1044.

עיני עננים בבכי נמאסו (קל"ו). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן קמ"ג. — בית
כ"א (צד קל"ז שורה 4), שפה, קרי: שפה; וזהה, קרי: וזהה. בית ל"ה
(שם שורה י"ה), יטמאו, בכ"י: יתטמאו.

עיני צביה דרכולי קשת (רנ"ב). — תחכמוני שער נ'.
עלהדמי תבטח (קמ"ד). — כמדומני שראיתי את השיר הזה נדפס ע"י דוקעס,
אבל איני יודע מקומו איו, ואני מוציאו עפ"י שלשה כ"י והם: דיואן רמב"ע
כ"י, סמן צ"ז (= דכ"י); כ"י אוכספורד סמן 1970 ח"ג הנקרא מחנה הנשאר
(= כ"א); שריר מדיואן רמב"ע ביד הח' ר' ישראל לוי בפריו (= כ"ל). —
בית א', בחול, דכ"י: ברוב. בית ח', נוע ונוח, כ"ל: נוח ונוע. בית ט',
צמאה, דכ"י וכ"ל: צמאך. בית י"א, שמי, כ"ה בכ"ל על הגליון בתור ג"א,
ובפנים מטשטש; דכ"י וכ"א: ימי. בית י"ב, יבוא, דכ"י: בא. בית י"ד,
עורה, דכ"י: עורך. בית ט"ו, יהיה, דכ"י וכ"ל: יהי. בית י"ז, שכל, דכ"י
וכ"ל: השכל. בית כ', ההוד, כ"א: ההוא. בית כ"ב, ואעמה, כ"א:
אמעמה. בית כ"ג, והוד, דכ"י: לשוב. בית כ"ד, ים, כ"ל: יום. בית כ"ה,
תבלה, כ"א: תבל. בית כ"ס, להיות, כ"א וכ"ל: הוא מנת. בית ל"א, צדקך,
כ"א וכ"ל: צדק. בית ל"ב, ומשמילך, כ"ל: ומשמאלך.

על-כן נקנה-לך (י). — עבודת ישראל צד 398; ירחון לשנת 1911 צד 596.

על-מה גרש מנאץ עלמה (קי"ד). — אנרות צד 499.

עלינו לשבח (ט). — עבודת ישראל צד 397; ירחון לשנת 1911 צד 595.

עלמות הן ועיניהם צבועים (רפ"ו). — עפ"י העתקת ר"י פאמאי מתוך כ"י
אוכספורד 1970 ח"ד סמן ל"ו. — בית א', סלעים, בכ"י: צלעים. בית י"א,
בכ"י: וקלעי השרד לנו קלועים. בית י"ט (צד רפ"ז שורה ח'), צנועים, בכ"י:
צבועים. בית כ"ב (שם שורה י"א), וישכה, בכ"י: וישאל. בית כ"ה (שם

שורה י"ד), ל', בכ"י: ב'. בית כ"ו (שם שורה ט"ו), בחשקים, בכ"י:
בחשקים. בית כ"ט (שם שורה י"ח), אהובי, בכ"י: אהבי. בית ל' (שם
שורה י"ט), צביהחן, בכ"י: צבית חן. בית ל"א (שם שורה כ'), רקועים,
בכ"י: קרועים.

ענגו אַדני ענגו (ה'). — עבודת ישראל צד 91.
עת אַחזה קברי בני העם (ש"ו). — עמנואל מחברת כ"ו.
עת פֿלאַנוש (רנ"ה). — תחמוני שער ט'.
פני האל לבד תמיד אַחלה (קמ"ט). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן ק"ב.
פתאם יצרי אהבים עֶזְבְּתִי (ק"מ). — אוצר נחמד ח"ג (וויען תר"ך) צד 44.
צאה לך אֶל־חצר מֹות (קמ"ט). — גבולות (וויען 1919) צד 66; דיואן רמב"ע
כ"י, סמן ק'.

צבי התן אֶשֶׁר לְחִיו (רנ"ב). — תחמוני, הוצאת קאמינקא צד 417.
צבית חן לְבָנָה כְּלָבָנָה (רנ"א). — שער השיר צד 192.
ציון הלא תשאלי (קע"ט). — דיואן רי"ה כרך ב' צד 155. — בית ח', אבחר,
קרי: אבחר.

קברים מן־זמן קדם (ק"נ). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן קל"א.
קו אַחֲרֵי־קו (קמ"ט). — גבולות (וויען 1919) צד 69.
קח מַצְבִי כּוֹס (ע"ה). — שירי רש"ה צד 189.
קראני גביר הקדיש קראיו (קל"ה). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן קמ"ה. —
בית ז', רקעיו, בכ"י: רקעיו. בית י"ג, ולרניע, בכ"י: ולרנוע. בית כ"א,
וחסד, בכ"י: בחסד. בית כ"ה (צד קל"ו שורה ד'), עיפי, בכ"י: יְעִיפִי.
ראו כנזר בְּחִיק עֲלֵמָה (רנ"א). — תחמוני שער ל"ב.
רבון פֿל־העוֹלָמִים לא עֲל־צִדְקָתֵינוּ (ג'). — עבודת ישראל צד 44; סדר התפלה
להרמב"ם; מכילתא בשלח פרשה י'.

רבים לַחֲכָמֵי הַזְּמָן יִתְמָהוּ (שכ"ד). — שירים ומליצות כ"י ברלין הג"ל, דף
קע"ד ע"א. — בית א', איד, בכ"י: איד. בית ו', יעות, בכ"י: יעות. בית י"א,
ולתמורות, בכ"י: ולתמורת. בית ט"ו, רשמיו, בכ"י: רשומיו. בית כ',
ומירי . . . גבהו, בכ"י: ומירו . . . גנבהו.

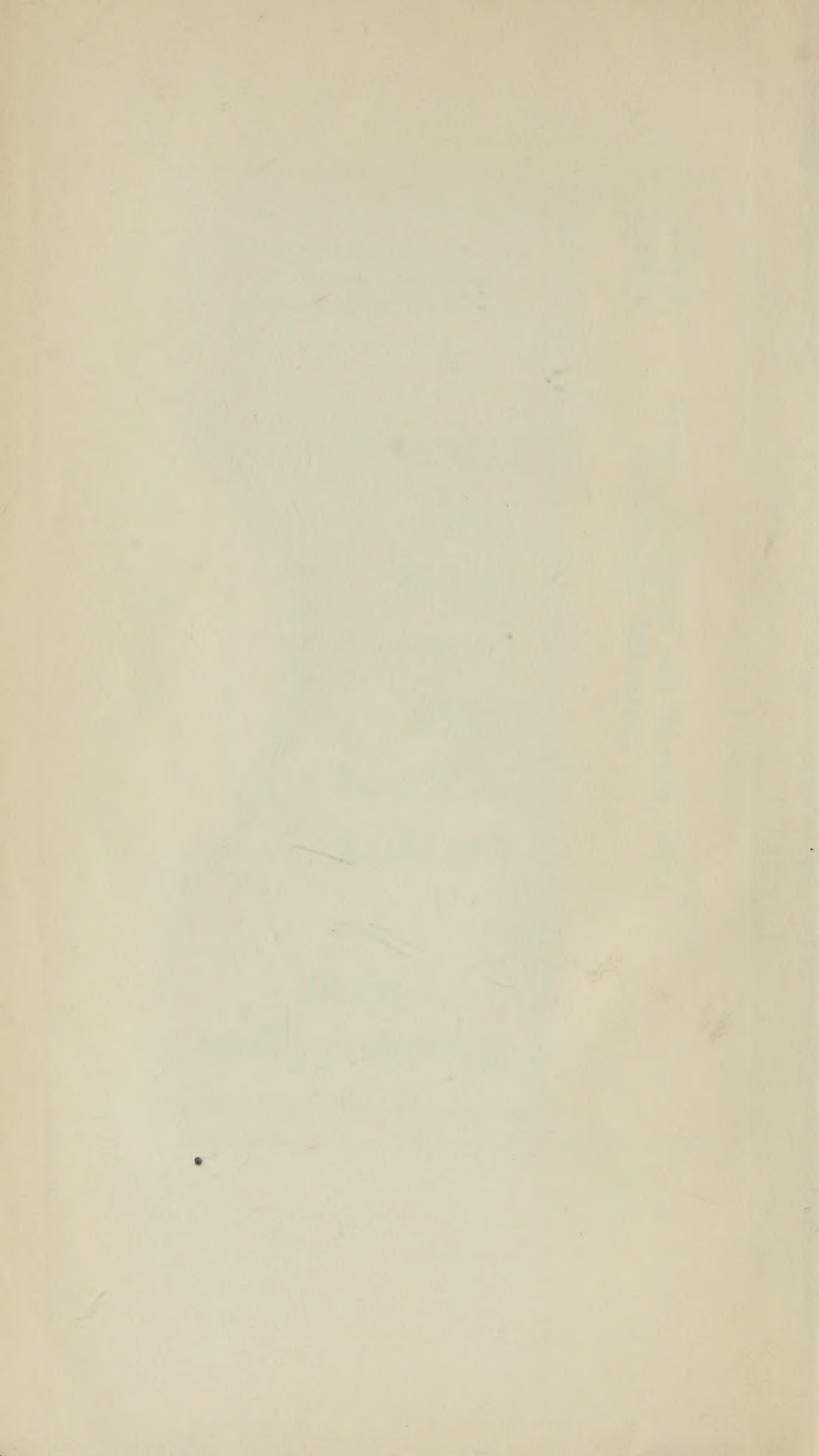
רחם אַדני אֶלְהֵינוּ (ו'). — ירושלמי ברכות פ"ד (קראטאשין דף ח' ע"א);
סרע"ג ח"א צד 43; איטאליאני ח"א דף ט"ו ע"ב. — צד ז' שורה י"ב,
מארץ, אולי יתכן לקרוא: מַעֲרָשׁ.

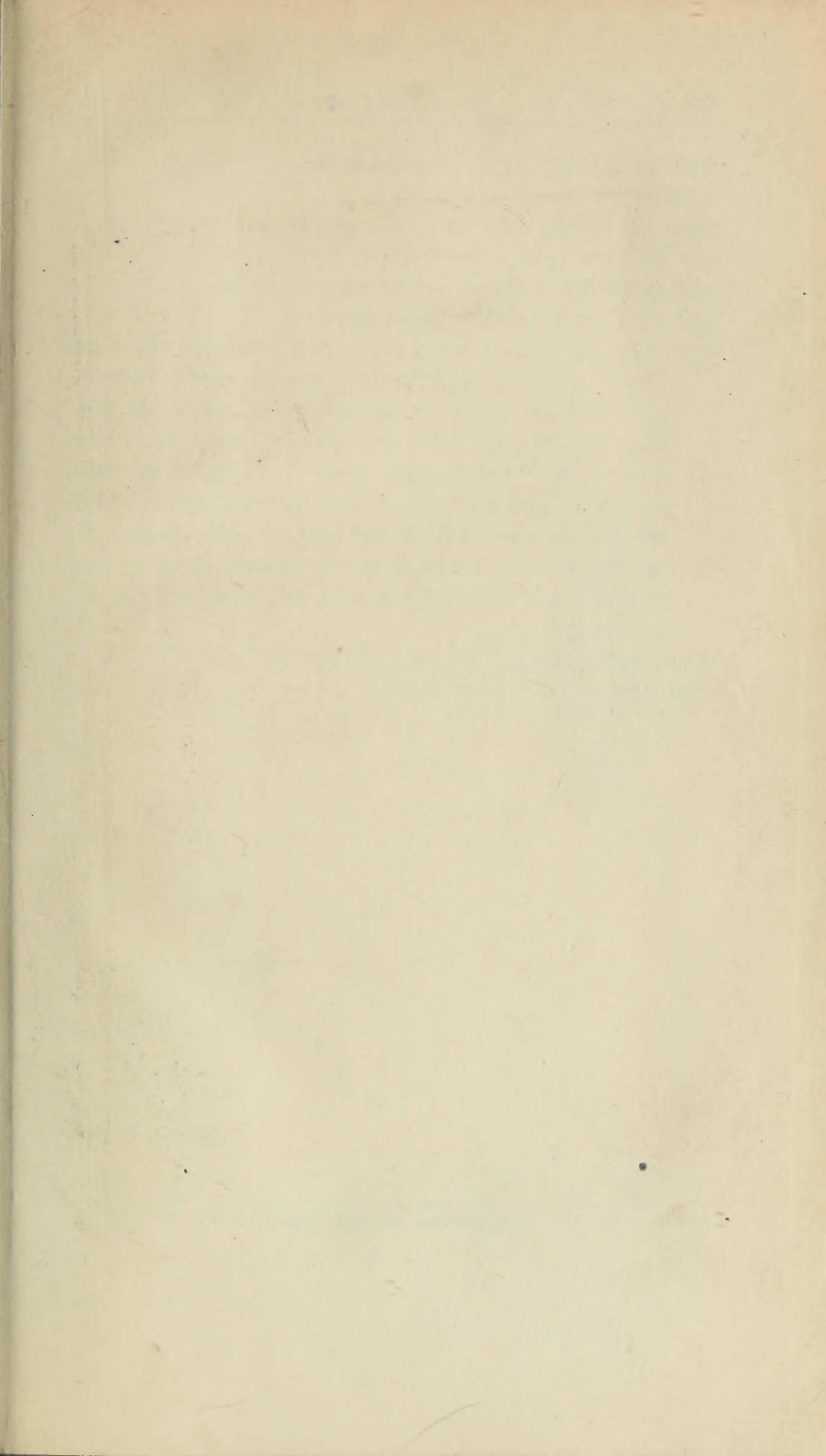
שאַי עֵין יְחִידָתִי (ע"ו). — רש"ז צד קי"ו.
שאל לְהוֹדוֹת לְךָ לְפִי (ע"ו). — שם צד קמ"ה.
שאלו שְׁחָקִים וְשִׁיחוּ לְאַדְמָה (פ"א). — עבודת ישראל צד 626; קונטרס
צד 17. מיוחס לרשב"ג בנחלת שד"ל צד 67.

- שְׁאֵלוֹנִי חֲכָם לִכְב (רפ"ו). — דוקסס, נחל קדומים (הנובר תר"ב) צד 57, מונה
 עפ"י העתקת ר"י פאמאי מתוך כ"י אוכספורד 1970 ח"ד סמן כ'.
 שְׁאֵלוֹנִי שְׁעִיפִי הַתְּמָהִים (ע"ז). — מל צד 22; קונמרס צד 4.
 שְׁאֵלִי שְׂרָפָה בָּאֵשׁ (רצ"ה). — קינות לת"ב ס"פ דף ק"ב, מ"א צד 146.
 שְׂבִיָּה בַת צִיּוֹן (פ"ג). — שער השיר צד 50.
 שְׂדֵי אֲשֶׁר יִקְשִׁיב (ע"ז). — רש"ז צד ק"ח.
 שְׂוִבִי נַפְשִׁי, רֵאָה: יָקָרָה מִיָּקָר יִצְרָךְ לִקְוָה.
 שְׂוִבִי נַפְשִׁי לִקְנֶךְ (שט"ו). — מריפולי דף י"ד ע"ב; תשלום צד 109.
 שְׁוַע וְרַע נְדִיבִים (ע"ו). — שירי רש"ה צד 198.
 שְׁחִי לֵאל יְחִידָה (ע"ז). — שער השיר צד 41.
 שְׁחַר אֲבֻקָּשָׁךְ (ע"ח). — רש"ז צד ק"ג.
 שְׁחַר עֲלָה אֵלִי (צ'). — צ"ק צד 157.
 שְׁכָב עָלֶי מַמּוֹת זָהָב (צ'). — צ"ק צד 158; כ"י ברלין qu. 576 (רשימת
 רמש"ש ח"א צד 89 וצר 126) דף קמ"ב ע"ב. — בית א', שכב . . . יצועי
 יח, כ"ב: שוכן . . . יצועיה. בית ג', הנני, כ"ב: אני טוב.
 שְׁכֻלָּה אֲכֻלָּה לָמָּה תִּבְכִּי (פ"ב). — עבודת ישראל צד 745; חזונים
 (קושטאנדינה שמ"ה) ליום א' של סכות.
 שְׁכַחִי וַיִּגְדֶּךְ נַפְשׁ הַמֵּיָה (פ"ו). — חזונים (בסוף הספר); קונמרס צד 43.
 שְׁכַנִּי בְּתִיחָמֶר (פ"ח). — תשלום צד 137 והערות שם צד 137.
 שְׁכַנְתָּ בְּתוֹךְ שָׂרָה (צ"א). — אריענט (לימערמורבל) לשנת 1843 עמוד 307;
 שבחי אלהים (והראן תרמ"ה) צד ק"ס.
 שְׁלֹום לְעִיר שְׁלֹם (ר"ג). — תחכמוני שער ג'.
 שְׁלֹום עָלֶי גֵרִים (ק"ג). — דיואן רמב"ע כ"י, סמן ק"ל.
 שְׁלַח יוֹנָה מִבְּשָׂרָת (ע'). — שער השיר צד 31.
 שְׁלֻשָּׁה גִּזְרֵי יָחַד לְעֵינֵי (ע"ח). — רש"ז צד קנ"ט.
 שְׁמַמְתִּי בְּרוֹב יוֹנִי (פ"ד). — תשלום צד 72 והערות שם צד 170.
 שְׁמַעָה אֲדוֹן עוֹלָם (ע"ח). — רש"ז צד ק"ס.
 שְׁמַעוּ בְּנֵי שִׁבְל (רנ"ד). — תחכמוני שער ג', בהוצאת קאמינקא צד 453.
 שְׁמַשׁ בְּלִתְיָה תִּקְעָה נֹוֶה (של"א). — עפ"י העתקת פאמאי מכ"י אוכספורד
 1984.
 שְׁמַשׁ יָקָר יִרְדָּה (שכ"ט). — ממזרח וממערב ח"ב (וויען תרנ"ה) צד 114.
 שְׁנָאִנִּים שְׁנָאִנִּים (ע"ט). — מחזור ספרד (אהלי יעקב, ירושלם תר"ע) ליו"ב,
 דף פ"ח ע"ב.
 שְׁעַר אֲשֶׁר נִסְגֶּר (צ"א). — כ"י ברלין qu. 576 הנ"ל; אריענט (לימערמורבל),
 לשנת 1843 עמוד 307. — בית ב', שם, בכ"י: ושם.

- שְׁפֶל־רוּחַ שְׁפֶל־בֶּרֶךְ (ע"ט). — קונטרס צד 42.
 שָׁרֵשׁ בָּנוּ יֵשִׁי (צ"א). — טל צד 23.
 שְׁשׁוֹנֵי רֶב בֶּךְ שֶׁכֶּן מְעוֹנֵי (צ"ב). — קונטרס צד 47 והערות שם צד 80.
 שְׁתִּי בֶךְ מַחְסִי (ע"ט). — רש"ז צד קנ"ו.
 תִּבְל בָּאֶשֶׁת פְּתִיּוֹת (קט"ח). — ירחון לשנת 1896 צד 200.
 תִּבְל בְּשִׁמּוֹ הַיְדוּעַ (ש"ח). — עמנואל מחברת י"ט.
 תַּעֲרַג אֶלֶיךָ בָּאֵיל (נ"ו). — סליחות כ"פ, סמן מ"ז; סליחות מ"פ ליום ג' ומ"א ליום ד'. — שורה ב', צאת לרויה, בכ"י: לקץ רויה. שורה ג', ולדלות לא, בכ"י: ולרות אין. שורה ג', וחוכים, בכ"י: קודרים. שורה י', עמד, בכ"י: לעמד. שורה י"א, עוד, בכ"י: עדר. שורה י"ב, ועניך, בכ"י: עניך. שורה י"ד, בכ"י: טיפי כומר ונבל. שורה י"ט, תנים, בכ"י: תנין; ואלך, בכ"י: ועליך. שורה כ"א, נקרא, בכ"י: נא. שורה כ"ג, הלל, בכ"י: חילל. שורה כ"ג, מלל, בכ"י: ימלל. שורה כ"ה, שים, בכ"י: שם; ולא קנס, בכ"י: ואין כונס. שורה כ"ז, יבוס האונס, בכ"י: ובוס והאונס. שורה כ"ח, יתנוסס ונרחי, בכ"י: נוסס נדחי. שורה כ"ט, וקרבן, בכ"י: קרבן. שורה ל"א, יוכר, בכ"י: ימצא.
 תְּרוּפָה בְּפָנֶיהָ (ע"ה). — שירי רש"ה צד 177.
 תִּתֵּי בְּלִבִּי (ש"ו). — עמנואל מחברת ד'.

LEb.C
B8647a

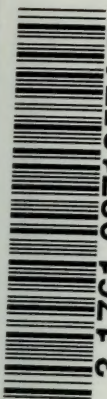
Brody, Heinrich and Wiener, Meir
Anthologia Hebraica.

200438

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

University of Toronto
Library

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Rel. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU

3 1761 08713574 5

ANTHOLOGIA HEBRAICA

